Nicolae-Paul Mihail

POTIRUL SFÎNTULUI PANCRAȚIU

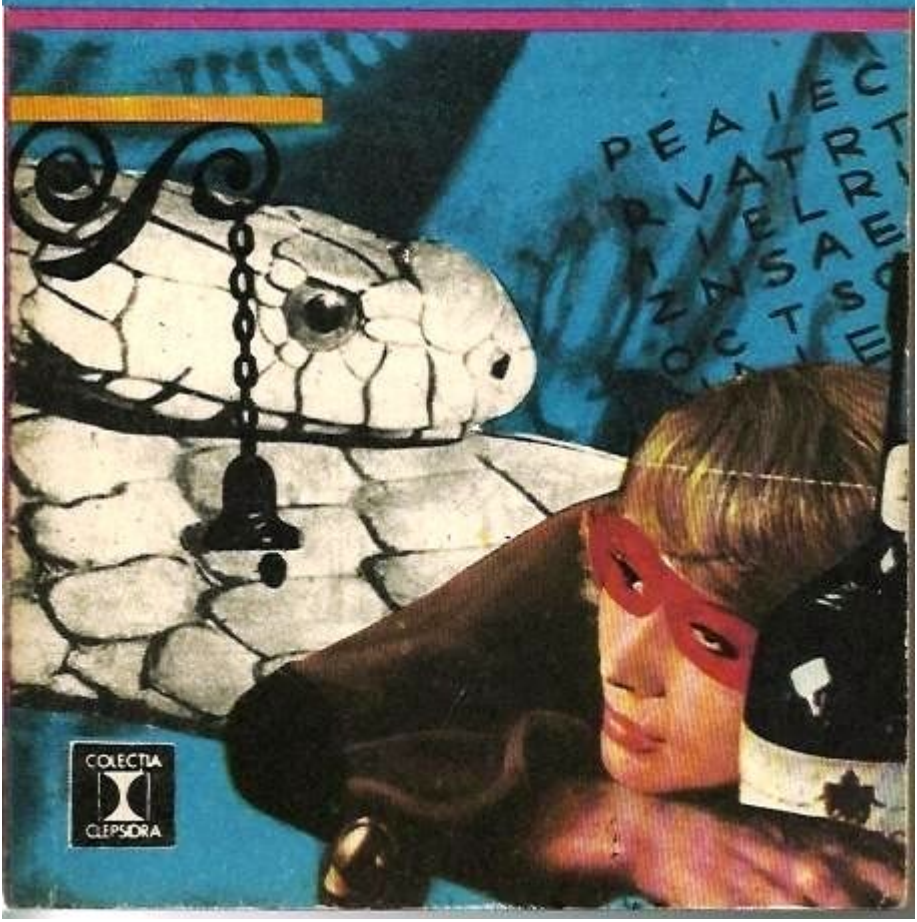

NICOLAE-PAUL MIHAIL

POTIRUL SFÂNTULUI PANCRAȚIU

ROMAN SATIRIC DE AVENTURI

Coperta colecției: Andrei Olsufiev
Ilustrația copertei: Marian Oproiu

Editura Eminescu
București, 1971

Motto:

Respectați regulile jocului!

(Antoine de Moncaleçon-Encens,1965)

Capitolul I – SĂ-ŢI FIE ŢĂRÂNA UŞOARĂ, LEOPOLD!

S-ar fi putut spune că undeva a explodat un pneu, dar un simț al meu, special, mă avertiză că, dincolo de perdeaua de salcâmi care îmi împiedica vederea, se petreceau lucruri neobişnuite. Deşi eram mort de somn, rămăsei pe recepție, cu atenția încordată... Şi iată că, după o scurtă pauză, alte câteva explozii răsunară în serie, din aceeaşi direcție. În urma detunăturii, un cârd de gaițe țâşni cârâind din tufişuri, făcându-se nevăzut în crângul de alături. Sării în picioare şi mă repezii la Trabantul meu cenuşiu, care păştea ca o capră la umbra unui corcoduş amărât. N-aveam nici o armă la mine, însă, nici nu-mi închipuiam că ar putea fi nevoie de astfel de instrumente. Mă gândeam mai curând la un accident pe şosea şi, săritor cum mă ştie toată lumea, eram gata să dau o mână de ajutor. La fața locului mă convinsei însă că lucrurile stăteau altfel.

Un Fiat 1800, galben-prăzuliu, bara şoseaua şi ocupanții lui trăgeau fără încetare asupra unei maşini de culoare verde, pe care o recunoscui imediat. Era chiar Mangusta, un superb autoturism sport cu două

locuri, pe al cărui proprietar, domnul Leopold, supus austriac, îl cunoscusem noaptea trecută, la Constanța, într-un cerc de prieteni. Nu era prea greu să-mi dau seama ce se întâmplase. Văzându-şi drumul blocat, domnul Leopold se retrăsese în marşarier până când câteva gloanțe, bine țintite, îi găuriseră cauciucurile, băgându-l în şanț. Mangusta încremenise aplecată într-o rână şi domnul Leopold, captiv înăuntru, se apăra trăgând cu furie în atacatori. Indivizii nu luptau cinstit: din locul unde mă oprisem văzui cum unul din ei se apropia târâş, pe partea cealaltă a şoselei, cu o grenadă în mână, gata să o arunce. Proprietarul Mangustei îmi era simpatic; noaptea trecută plătise singur toată consumația. Nu puteam admite să fie omorât chiar în fața ochilor mei, şi, în consecință, mă pomenii apăsând cu toată puterea pe claxon. În secunda următoare, o rafală de armă automată îmi făcu praf parbrizul; agresorii se orientau repede! „Ținte bine!" îi strigai lui Leopold şi sării din Trabant drept în şanț, în spatele Mangustei. Nu-mi imaginam cum o să-l pot scoate de-acolo fiindcă portiera dinspre câmp era proptită într-un salcâm iar cealaltă se afla în bătaia focului; presupuneam însă că va veni şi el cu unele sugestii, aşa că trecui la acțiune fără să cuget prea mult. Omul meu lăsă geamul jos cu o mână şi mă privi compătimitor.

— Căzuşi ca musca-n lapte, surâse el melancolic, de data asta ei sunt mai tari...

— Rămâne de văzut. Deocamdată se apropie unul prin şanț cu o grenadă în mână. Mai ai vreo armă?

Îmi aruncă un splendid automat Mauser cu toc de lemn; cu el puteai trage din umăr cum ai trage cu o puşcă. Nu cunoşteam arma dar nu era acum momentul să iau lecţii. Făcui un nou salt în spatele Trabantului, rămas în mijlocul şoselei, şi privii cu atenţie de-a lungul şanţului. Individul cu grenada se apropiase la vreo treizeci de metri şi se pregătea să o arunce. Cu un glonte bine ţintit îl trântii la pământ apoi revenii în grabă lângă Mangusta. Leopold lichidase şi el unul şi profita de o mică pauză pentru a-şi încărca revolverele. Dincolo, gealaţii din Fiat se îngrămădiseră în maşină şi o clipă crezui că sunt dispuşi să ne lase calea liberă.

— Acum o să mă tamponeze, gemu aliatul meu. Poţi să te cari, scena care urmează e greu de suportat pentru un amator.

Zâmbii. Domnul Leopold n-avea de unde să cunoască marea mea încăpăţânare, fiindcă probabil nu şezuse de vorbă niciodată cu buna mea prietenă, Mirandolina. Mă ridicai binişor până în marginea şanţului şi, ocrotit de o piatră kilometrică, ţintii în cauciucurile din spate ale maşinii inamice. Cartuşele de 9 milimetri, ale Mauserului meu făcură ravagii. Ca să mă distrez, le sfărâmai şi retrovizorul şi ţeava de eşapament. Se depărtară pe geantă, cât putură mai repede. Leopold ieşi, în sfârşit, din maşină, grohăind de plăcere.

— Eşti o forţă! zise dânsul asigurându-şi pistolul şi aşezându-l cu grijă într-o teacă sub subţioara stângă. A fost o plăcere să lucrăm împreună.

— În fond, ce voiau ăia?.

— Dracu' să-i ia! Au mirosit, probabil, că am parale şi, ce s-or fi gândit ei?... Sau, mai ştiu eu?...

— Mă duc să văd dacă ăla din şanţ are hârtii la el.

— Nu merită! În sfârşit, treaba ta! Atunci, între timp, eu o să încerc să scot Mangusta din şanţ.

Tipul cu grenada nu mai era printre cei vii dar nu aveam timp să-l compătimesc. În buzunarul de la piept avea un portofel enorm, căptuşit cu sute, şi un permis de conducere pe numele de BROWN. Luai toată marfa să i-o arăt lui Leopold. Acesta îşi pusese, cu chiu cu vai, şalupa pe linia de plutire şi-i studia cu atenţie avariile. Privii şi eu peste umărul lui. Era nenorocire: carcasa băii de ulei ciuruită ca o strecurătoare şi, în plus, transmisia paradită de tot!

— Până una-alta te poftesc în Trabant, propusei eu după ce ne lămurirăm cum stăteau lucrurile. Dacă nu-ţi cad galoanele, bineînţeles.

— În situaţii grele nu mai stai să alegi, filozofă Leopold. Ajută-mă doar să cărăm bagajele la tine; dacă le las în Mangustă pot să-mi iau adio de la ele.

Îi arătai ce găsisem asupra omului cu grenada. Cunoştea foarte bine „familia Brown", erau „în vizită", cum s-ar spune, adică trăgeau unii într-alţii pe unde se întâlneau. Nişte traficanţi, aşa îi califică Leopold cu multă asprime. Certaţi cu justiţia din douăzeci de ţări şi clienţi siguri ai scaunului electric. Puteam păstra toţi banii, îi meritam cu prisosinţă. Plus că mai avea şi el un cuvânt de spus după ce vom ajunge în oraş.

Sporovăia într-una, fericit că totul se terminase cu bine, apoi îl văzui scăpând geamantanele din mâini şi începând să se împleticească. Scrutai cu groază şoseaua naţională: la vreo cincizeci de metri un norişor alb plutea pe deasupra asfaltului. Era simplu: unul din

familia Brown se întorsese pe furiş şi rezultatul acestei ticăloşii era că bietul Leopold se ţinea cu mâinile de pântece. Până să ajung la dânsul, căzuse cu faţa în jos, în mijlocul drumului. Acum venea probabil rândul meu, însă inamicul nu mai beneficia de elementul surpriză. Din nefericire nu mai ştiam unde azvârlisem Mauserul. Sării la volan şi apăsai pe accelerator. Ce noroc că Trabantul porneşte imediat, nu ca împuţitele de motoare în patru timpi, pe care trebuie să le-aştepţi câte o jumătate de oră ca să se încălzească. Oprii maşina între corpul lui Leopold şi punctul de unde se ridicase norişorul, apoi coborâi să văd ce pot face pentru rănit. Respira greu şi sub el se formase o băltoacă mare de sânge. Dar reuşise să scoată revolverul şi-mi făcu semn să mă dau la o parte. Privii din nou de-a lungul drumului pe sub roţile maşinii. Un cap se înălţa cu prudenţă din marginea şanţului şi Leopold trase cu sete, razant cu şoseaua. Căpăţâna se zgudui ca şi cum un pumn nevăzut ar fi izbit-o, cu putere, în bărbie, apoi dispăru din raza noastră vizuală.

— M-au ucis, gemu Leopold scăpând pistolul. Hai repede la un spital!

Pornirăm în trombă, însă după cinci metri motorul se stinse. Trabantul se răzgândise, nu voia să mai meargă. Rănitul izbucni într-un potop de înjurături apoi începu să se închine. Aveam impresia că rana lui e destul de gravă aşa că făcui noi sforţări ca s-o luăm din loc mai repede; din păcate fără nici un rezultat: comenzile nu mai funcţionau! Leopold căzuse pe gânduri şi mă urmărea cu ochii sticloşi. Scotocii repede în trusa sanitară şi-i făcui o injecţie cu antibiotice şi una cu

morfină, aceasta din urmă luată din trusa Mangustei, apoi încercai să-i pun un pansament provizoriu, cum mă pricepeam şi eu, ca să opresc sângele. În timp ce-l suceam pe toate feţele, trecu pe lângă noi un tip pe bicicletă, un plezirist desigur, judecând după pălăria lui de paie şi după tranzistorul dat la maximum. Îl rugai să trimită miliţia şi o ambulanţă, şi biciclistul porni imediat, cu toată viteza, spre oraş. Leopold mă privea melancolic, apoi, când rămaserăm din nou singuri, îmi făcu un semn să mă apropii:

— Long-Brown nu-şi greşeşte niciodată ţinta, îmi comunică el cu amărăciune dar şi cu un pic de admiraţie. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte de a le şterpeli diamantele.

— Nu înţeleg, spusei eu. Ce diamante

— N-am timp să-ţi explic. Până diseară voi fi în faţa sfântului Francisc din Assisi, patronul meu, şi aş vrea ca lucrurile să se desfăşoare în mod cuviincios. Vrei să te ocupi de înmormântarea mea?

— Fii serios! O să te faci bine!

— Şi dacă nu, vrei să fii executorul meu testamentar?

— Contează pe mine, deşi sunt convins...

— Să lăsăm... Ascultă! Te las moştenitorul meu cu o condiţie: să mă răzbuni! E clar?... Juri?...

Toată discuţia aceasta n-avea nici un sens, se vedea limpede că delirează, totuşi, fiindcă viaţa din el părea că se scurge cu fiecare secundă, n-avusei tăria să-l refuz.

— Bine, Leopold, e-n regulă. Jur! îl asigurai eu. Voi face cum spui tu, acum nu mai fă eforturi.

Avea un aer fericit, probabil efectul morfinei, însă vorbea destul de logic şi părea conştient. Apoi, pe neaşteptate începu să bolborosească incoerent: „...potirul... să-l dai înapoi... e al mânăstirii Sfânta Barbara... ai jurat, Johnson Nix!...” După care leşină.

Nu ştiam prea bine ce am de făcut; rămăsei lângă el acoperindu-l cu o pătură până veni Miliția cu vreo patru maşini nervoase şi cu o ambulanță plină de noroi. Cu această ocazie l-am cunoscut pe Inspector, căruia i-am povestit pe scurt ce se întâmplase. Pe rănit îl duserăm pe brațe până la ambulanță. Se trezise şi voia să-mi mai spună ceva. Încerca să scoată un inel din deget, un superb diamant cam nepotrivit pentru o mână de bărbat. Părea că vrea să mi-l ofere.

— Să-l dai prietenei noastre, Rândunica, îmi şopti el întinzându-mi-l. Ca amintire şi drept recunoştință că m-a înțeles. Este o fată înțelegătoare.

Mă pregăteam să jur din nou, însă îmi făcu semn că, în cazul acesta, nu era nevoie. După care ambulanța demară schelălăind din ambreiaj şi, după ea, ne îndreptarăm cu toții spre Malu-Mare, unde urma să aibă loc ancheta. Eram convins că am să mă înțeleg cu Rândunica. Contrariul ar fi fost imposibil: doar îi duceam plocon un diamant de câteva zeci de mii. În astfel de situații e foarte uşor să te înțelegi cu oricine.

*

„Omul ştie când pleacă..., spune o vorbă care, în cazul meu, se dovedea a fi adevărată. Mă repezisem într-o sâmbătă pe litoral să închiriez o cameră pentru mine şi Mirandolina şi, în mai puțin de o oră de la

sosirea mea în Constanța, găsisem, fără multă bătaie de cap, o odăiță acceptabilă!

Mă întrebam dacă nu era cazul să mă întorc imediat la Bucureşti, când privirea îmi fusese atrasă de nişte panouri mari, aflate în centrul oraşului, pe care scria cu litere mari şi în culori țipătoare:

A SOSIT ÎN LOCALITATE
CELEBRUL CIRC ALESSANDRO
LUNI 3 IULIE REPREZENTAȚIE DE GALĂ
ACROBAȚIE, DRESURĂ DE ELEFANȚI, PIRAMIDA MORȚII, FEMEIA CU BARBĂ, FACHIRISM ŞI PRESTIDIGITAȚIE, CONTURSIUNI, OMUL ŞARPE, CĂLĂRIE DE ÎNALTĂ ŞCOALĂ, TRIO SALTO-MORTALE, HOHOTE DE RÂS:
ȚĂNDĂRICĂ, AUGUST PROSTUL, TÂNDALĂ ŞI PĂCALĂ, MUZICĂ, ANTREN.
ÎN PAUZĂ VĂ INVITĂM SĂ VIZITAȚI MENAJERIA NOASTRĂ.
COSTUL INTRĂRI: 15, 11, 8, 5 LEI DE PERSOANĂ, ELEVII ŞI MILITARII – DOI PE UN BILET.

E greu să povestesc altcuiva ce am simțit în clipa când am citit afişul! Circul Alessandro!... De aproape zece ani nu-l mai văzusem prin România! Şi doar sub prelatele acelea găurite, într-o rulotă asemănătoare cu cele din fața mea, îmi petrecusem toată copilăria şi toată adolescența, până la intrarea în facultate. Cu el rătăcisem prin lumea largă şi, în arena plină de talaş, prezentasem primele mele numere de echilibristică. Cred că aveam cinci ani pe-atunci, dar unde oare se

întâmplase asta? La Amsterdam sau la Osaka? Sau la Rio de Janeiro?... Nu mai ţineam minte!... Circul Alessandro, bătrânul vas fantomă, mereu bântuit de falimente şi naufragii!... O mai fi trăind domnul Adalbert Măcelaru sau buna domnişoară Serafim care îmi dădea bomboane ori de câte ori îi aduceam biletele de la admiratori?... Douăzeci de ani trecuseră de când îmi luasem adio de la dânşii, acum eram un domn serios, arheolog bătrân, în curând urma să împlinesc patruzeci de ani! Ehei, cum trece vremea, fraţilor!

Mai privisem o dată afişele, deşi îmi simţeam ochii plini de lacrimi! Lipsea, desigur, din program marele JOHNSON NIX, campionul Sumatrei şi donna Celestina, călăreaţă de înaltă şcoală, părinţii mei buni, vechi capete de afiş ale circului, astăzi modeşti pensionari cu o căsuţă în Cotroceni: Johnson Nix, alias Ionescu Nicolae, devenit mare apicultor şi Celestina, acum tanti Marioara, specialistă în lasetă şi profesoară clandestină de limbi străine. Altădată chiar eu apăream pe panourile circului, sub diferite pseudonime ce se schimbau odată cu vârsta: Copilul lui Wilhelm Tell, Arcaşul Verde, Omul Zburător, Racheta Vie...

Pătrunsesem cu emoţie în incinta circului. Pretutindeni se băteau pari în pământ, se întindeau frânghii şi prelate. Auzeam din nou jargonul acela format din douăzeci de limbi, binecunoscut mie, şi mă simţeam ca şi cum m-aş fi întors acasă după o lungă călătorie! În rulota directorului o figură cunoscută: chiar domnul Adalbert Măcelaru! Părul lui ondulat, după care altădată mureau gâsculiţele de pe toate meridianele globului, dispăruse. O meşă, adusă cu

meşteşug de la ceafă şi parcă lipită cu pelikanol, îi acoperea chelia. Făcuse o burtă cam măricică dar se mişca încă destul de sprinten. Lângă dânsul, o vampă de vreo douăzeci de anişori, cu un peignoar vişiniu, decapotabil, bătea cu pumnul în masă, descoperind uneori, fără să vrea, o caroserie excepțională, cum numai o trapezistă poate să aibă pe lumea aceasta. Cu toate că, la un moment dat, auzisem clar fraza: „...o să vă las dracului cu şandramaua voastră nenorocită, cu tot!...", deschisesem uşa larg, rânjind ca o fantomă ieşită din tenebre. Domnul Adalbert căscase ochii mari, încercând să-şi aducă aminte, în timp ce vampa acoperea repede cu capotul nişte forme ce nu puteau fi admirate decât în cadrul programului artistic. Apoi, dintr-o dată, directorul începu să urle:

— Johnson Nix! Fiule! Vino în brațele mele!

În câteva minute se adunaseră în jurul meu toate vechile cunoştințe: tanti Adelaida, femeia cu barbă, încă în serviciu; Stromboli, scamator, dresor şi acrobat la bară fixă, în prezent trompetist; Kamma, îmblânzitor de şerpi şi proprietar al elefantului Rajah; jonglerul Adolphe, care acum se ocupa cu aprovizionarea şi nevastă-sa, Angelica, fostă primbalerină, de vreo cinci sau şase ani bucătar-şef al circului. Ne-am îmbrățişat, m-au întrebat de ai mei... Domnul Adalbert Măcelaru plângea în hohote. „...Mai ții tu minte, Nicule, când căzuseşi în mare?... şi era să te înhațe rechinii?... pe dracu', fiți serioşi, oameni buni, nu există rechini în marea de Arafura... ce tot îi dai zor cu Arafura că eram în apropierea Balearelor... aoleo, v-ați ramolit!... lăsați-mă, domnule, că ştiu eu!... noroc că a sărit Stromboli şi

te-a scos de sub labele elefantului... nu fiți cretini, că Rajah nu l-ar fi călcat pentru nimic în lume!... he, he, la primul salto-mortale fără plasă o sfecliseşi de tot...”

— Fraților! răcnise domnul Adalbert Măcelaru inspirat, e cazul să bem ceva. Întoarcerea fiului risipitor, e clar? Tu trebuie să fii acum vreun inginer.

— Arheolog, nene Adalbert, arheolog!

— Tot aia e!

Pipița dispăruse pentru câteva minute apoi revenise gătită. Îşi pusese o rochie pe ea, se rujase şi mirosea ca o seră de trandafiri. Târa după dânsa un individ roşcovan, cu o mutră de buldog, un individ pricopsit dacă stam să-l judec după inelele din degete, pe care mi-l prezentase cu mândrie, ca pe un copil premiant: „domnul Leopold, supus austriac, mare iubitor al circului”.

— Şi ea e Rândunica, trapezista noastră, precizase femeia cu barbă. Fiica domnişoarei Serafim!...

— Ei, lasă-mă! Dar unde e domnişoara Serafim, fraților, că n-o văd!...

Domnul Adalbert pufăi din greu, ca o focă. Domnişoara Serafim se odihnea acum într-un modest cimitir. O împuşcase un armator bogat pe care-l trăsese pe sfoară. Pe Rândunica, ei o crescuseră, cei de la circ. Acum domnul Leopold îi propunea să meargă cu dânsul în America, să o lanseze în cinematografie.

— Noi o s-o lăsăm să se ducă, spunea tanti Angelica, nevasta jonglerului. Să-şi încerce norocul. Ehei, astăzi, o fată, cât ar fi ea de frumoasă, trebuie să ştie să ia trenul din mers.

Domnul Leopold se arătase entuziasmat de aceste cuvinte. Declarase, de față cu toată lumea, că sunt cele mai înțelepte vorbe pe care le-a auzit vreodată rostite de o femeie. Apoi propusese să facem loc în rulotă până se duce dumnealui să aducă băutură şi gustări. Eram invitații lui şi ne ruga să-l considerăm ca pe un vechi prieten, fiindcă iubea circul şi pe artişti.

— Mai bine zis, pe artiste, îmi şoptise la ureche femeia cu barbă. Mie nu-mi miroase a bine ideea aia cu cinematograful.

— Că şi dumneata, tanti Adelaida, prea eşti severă!

— O fată din mediul nostru trebuie să fie foarte prudentă dacă vrea să-şi întemeieze o familie. Ce ştii tu!

Până să ne aranjăm noi, domnul Leopold se şi întorsese. Pilota un autoturism sport de culoare verde, o Mangustă, care îți lua două sute cinzeci la oră, cât ai clipi din ochi. Mersese cu viteză dar şi restaurantul era aproape de locul circului. Aducea şase sticle de gin şi vreo cincizeci de mititei.

— Atât am găsit gata, precizase el, dar până ne luptăm noi cu ce avem aici, au destul timp să ne aducă şi frigăruile comandate, precum şi naveta de Murfatlar pe care am ordonat să o țină câtva timp la gheață. Hai noroc şi succese în carieră!

A doua zi de dimineață mă trezisem într-o cameră necunoscută. Lângă mine dormea Rândunica, îmbrăcată în rochia din ajun şi cu pantofii în picioare. Splendidă făptură, sfinte Nicolae, dormisem lângă ea ca frate şi soră, țeasta îmi crăpa de durere, firar al dracului de gin, totuşi trebuia să o întind cât mai repede dacă voiam să fiu demn de încrederea pe care

mi-o acordase atât domnul Leopold cât şi Rândunica însăşi. Îi scosesem pantofii şi o învelisem binişor cu pătura apoi mă echipasem repede ca şi cum aş fi făcut armata la pompieri, ieşind în vârful picioarelor fără să mă mai spăl pe ochi, ca să n-o trezesc. Pentru următoarele şaizeci de minute aveam un program foarte încărcat: câteva sticle de Pepsi, patru piramidoane, un ras; tuns; spălat pe cap şi masaj în prima frizerie, şi, după asta, un filtru gigantic, fără pic de zahăr, la cea dintâi cofetărie ieşită în cale. Se făcuse şapte jumătate când intrasem la telefoane ca să-i comunic Mirandolinei ce am rezolvat cu camera. Telefonul ei suna în gol şi imediat îmi amintisem că duminica îi era lene să se scoale din pat la o oră atât de matinală şi prefera să stea tolănită până la douăsprezece, răsfoind jurnale de modă şi reviste de cuvinte încrucişate. Chemasem institutul, fiindcă ştiam că Alidada, colaboratoarea mea, avea de lucru în dimineaţa aceea, ca să o rog să-i telefoneze ea mai târziu Mirandolinei. Alidada se arătase fericită auzindu-mi vocea. Mă căutase şi ea cu telefonul prin toate hotelurile, fiindcă avea să-mi comunice ceva foarte important din partea şefului. Se făceau nişte săpături pe litoral, la Malu-Mare, şi muzeografii de-acolo se certaseră, ba chiar se şi bătuseră, pe nişte obiecte, nu înţelesese prea bine despre ce anume obiecte era vorba dar zicea că o să mă descurc eu la faţa locului. Şeful îmi dădea mie sarcina să mă reped până acolo, să potolesc scandalul şi să stabilesc cine se face vinovat.

Bine dragă, o s-o facem şi pe asta! După filtrul băut, reflexele mele funcţionau admirabil. Pornisem în

trombă spre Malu-Mare şi, până la prânz, îi potolisem pe muzeografi şi stabilisem că toată lumea e vinovată, ca circumstanţe atenuante. Apoi, după un coniac mic băut la bufetul „La Clopotul Mării”, mă grăbisem să mă întorc la Constanţa şi să-mi iau adio de la circarii mei. Pe drumul de întoarcere căzusem în ambuscada pregătită de „familia Brown” sărmanului domn Leopold. Acesta era adevărul, tristul adevăr, o jur pe ce vreţi, şi Inspectorul, un excelent cunoscător de oameni, mi-a mărturisit mai târziu că niciodată nu pusese la îndoială buna mea credinţă.

*

Spre seară mă aflam împreună cu Inspectorul în holul dispensarului din Malu-Mare. Se părea că starea lui Leopold era disperată.

Cum stam noi acolo, din rezerva unde era instalat Leopold ieşise o asistentă tinerică vopsită cu negru în jurul ochilor ca să pară mai plini de înţelepciune. Păşea în vârful picioarelor, ca o barză, cu un aer important, semn că rănitului nu îi mergea bine deloc.

— Cine dintre dumneavoastră este Johnson Nix, întrebase ea părând că se adresează agentului, care era mai tânăr.

— Eu! zisei. Ce e cu Leopold?

— Rău, rău de tot! Acum o oră a chemat notarul din comună şi i-a dictat testamentul. Sunteţi moştenitorul lui, ştiu asta fiindcă am semnat şi eu ca martoră. Numele lui adevărat e însă Giuseppe, Giuseppe Spaghetti. Acum vă cheamă înăuntru dar să nu staţi prea mult. Doctorul spune că nu mai rezistă până la noapte.

Intrai cu sfială. Leopold, sau mai bine zis Giuseppe, slăbise cu cincisprezece kilograme. Îmi făcu semn să iau un scaun.

— Nix, fiule, astă-seară mă cărăbănesc, intră el direct în subiect. N-avem timp de pierdut. Din afacerea asta te alegi cu niței gologani, însă nu-mi pare rău. Îi meriți cu prisosință. Să nu uiți totuşi că ai jurat să mă răzbuni şi să mă îngropi după toate regulile artei. Recunoşti?

— Recunosc, Giuseppe, n-avea nici o grijă.

— Mai jură o dată ca să fiu sigur... Aşa! Ascultă, să nu te zgârceşti când o fi vorba să-mi faci pomană. Cred că-ți vorbesc limpede...

— Tot ce spui tu e foarte clar.

— Să serveşti la masă fripturi de porc şi de pasăre, icre negre, cafea, tortă de ciocolată, iar, ca băuturi, gin şi vin de Murfatlar. Ar fi bine să-ți notezi.

— Vinul îl dăm cu sifon sau cu apă minerală?

— Cu sifon, desigur. Sper că vei invita pe toți cei de la circul Alessandro, inclusiv pe domnişoara Rândunica. I-ai dat inelul?

— Încă n-am întâlnit-o.

— Să nu uiți! Şi încă ceva: să nu-mi faceți cosciugul prea strâmt. Acum, vino să te sărut şi du-te! Preotul aşteaptă şi, după el, nu vreau să mai văd pe nimeni. Toate amănuntele în legătură cu familia Brown le vei găsi într-un plic aflat pe noptiera din dormitorul vilei pe care o moşteneşti. Te-am văzut cum tragi şi cred că-ți vei îndeplini misiunea, dacă nu cumva eşti ghinionist ca mine. Acum adio, te-am pupat şi multă sănătate!

— Adio, Giuseppe, şi mai multă baftă pe lumea ailaltă!

*

Chemai din nou Bucureştiul dar Mirandolina nu-mi răspunse nici de data aceasta. Noroc că Alidada era încă la institut. O rugai să-mi obţină o învoire de trei zile până îl înmormântam pe nefericitul supus austriac şi să o anunţe pe Mirandolina că întârzii. Apoi mă gândii ce am de făcut în legătură cu Leopold. Într-o jumătate de oră îmi şi formasem o echipă de babe şi de pierde-vară, buni cunoscători ai ritualului, cărora le dădui sarcini precise. Pomana fu comandată la „Clopotul Mării", ţinând seamă de toate exigenţele viitorului mort. Papastratos, responsabilul bufetului mă asigură că avea tot ce trebuie şi că îmi va da prioritate. Numai cu sifoanele se temea să nu aibă vreo surpriză, dar ca să fie mai sigur o să-şi facă din vreme o rezervă. Prin interpuşii mei, arvunii coşciugul, cumpărai loc de veci şi comandai patru jerbe mari de flori. Pentru Mangusta, care fusese remorcată până în faţa dispensarului, se găsi un adăpost în grajdul unui vecin. Fix la ora douăsprezece noaptea, preotul ieşi din camera rănitului cu figura unui om care şi-a făcut pe deplin datoria. Observai în degetul lui unul din inelele victimei. Aşadar, sufletul nefericitului Giuseppe era acum în drum spre întinsele preerii de vânătoare ale marelui Manitu.

— E în regulă, preasfinte, îi spusei popii. Mâine dimineaţă să fii la catafalcul răposatului, împreună cu toţi ceilalţi prelaţi din oraş, indiferent de confesiune. Leopold era evlavios şi o să-i facă plăcere dacă o să afle. Vă veţi organiza pe trei schimburi a opt ore. Te numesc responsabil cu treaba asta, e clar?

— Bine, fiule! Şi onorariul nostru?

Îi arătai inelul luat de la mort. Un diamant splendid, făcea pe puțin zece mii de lei. Pretinse că era un dar, „în articulo mortis”, pentru săracii parohiei. Fiindcă Giuseppe îmi păruse un cheltuitor fără pereche şi foarte bisericos pe deasupra, nu mă mai tocmii. Până la urmă ne înțeleserăm să mai dau câte cinci sute de lei de căciulă, şi cucernicul om plecă în pas săltat să organizeze schimburile, fericit că făcuse o afacere bună. Imediat după asta intră în acțiune echipa de babe şi de pierde-vară. Eram convins dinainte că vor face tot ceea ce este omeneşte posibil pentru ca totul să meargă pe roate, fiindcă le oferisem nişte salarii uluitoare. Considerai că, în sfârşit, e cazul să-mi odihnesc şi eu oasele pe undeva şi mă îndreptai către vila lui Giuseppe, al cărei proprietar devenisem. Cu bătrânul meu Trabant nu făceai nici două minute până acolo.

Era o vilă cochetă, în stil italian. „Reduta”, construită chiar pe malul mării. La ora aceea zăcea cufundată în întuneric, dar în poartă mă întâmpinară două umbre: Veta şi Dumitru Iordan, îngrijitorii vilei. Cunoşteau deja toată povestea şi-mi stăteau la dispoziție. Dacă domnul Leopold murise, însemna că eu eram acum noul lor patron. Îmi pregătiseră o cameră pentru dormit şi o cină excelentă, coana Veta fiind o bucătăreasă desăvârşită. Înainte de a mânca, vizitai în fugă întreaga vilă, însoțit de cei doi: era o adevărată bijuterie, numai mobilă stil, nu ştiu de care, pretutindeni fier forjat, galeuri, covoare persane. Meritul nu era al defunctului, o cumpărase şi el de la un nabucodonosor scăpătat. Dulapurile gemeau de haine şi rufă nou-nouță, dar

ceea ce mă impresionă în mod special fu biblioteca; în vitrinele de cristal se puteau citi titlurile unor opere clasice, cum ar fi de exemplu: Courvoisier, Curaçao, Hennessy, Black and White, Cherry Brandy, Gin Fizz şi altele.

După ce gustai ceva la repezeală le poruncii celor doi Iordan să se ducă la culcare dar să fie cu ochii în patru, şi mă retrăsei în dormitor. Pe una din noptiere se afla într-adevăr un plic cu vreo cinci-şase tăieturi din ziar, din New York Times. Norocul meu că ştiam englezeşte la fel de bine ca limba maternă. O fotografie îmi atrase în primul rând atenţia: un grup de vreo zece indivizi, printre care şi Leopold, cu cătuşe la mâini. „Familia Brown", cu care mortul fusese probabil asociat! Contrabandişti de talie mondială, specializaţi în furturi de obiecte de artă, de pietre preţioase, spargeri de bănci, etc. Aşa scria în articol. Erau arestaţi fiindcă nu-şi plătiseră impozitele, încolo nu putuseră fi dovediţi cu nimic. Alde Brown arătau ca nişte pastori protestanţi, siguri pe ei, absolut nepăsători în faţa obiectivelor fotografice, ca unii care ştiau sigur că n-au lăsat nici o urmă. Mă gândii că în prezent mai erau în viaţă numai şapte; roşcovanul şi cel din dreapta fotografiei plecaseră înaintea lui Leopold pe lumea cealaltă. De ce se certase Giuseppe cu foştii lui tovarăşi de rele, nu scria însă în articolele acelea. Scotocii mai departe prin dulapuri şi în biroul din dormitor, cu cheile găsite asupra mortului, fără a descoperi ceva demn de luat în seamă. Mă pregăteam să mă culc şi eu când privirea îmi căzu pe calendarul de birou. Rămăsese deschis la data de

alaltăieri şi pe fila respectivă sta scris un nume prea bine cunoscut de mine şi un număr de telefon:

Mirandolina – 18.27.36!...

Capitolul II – BRANDY OF NAPOLEON!

Ideea de a aşterne pe hârtie tot ce mi s-a întâmplat nu este a mea; Raminagrobis mi-a băgat-o în cap.

— Ce tot spui tu acolo? mă certase el. Nu eşti în stare să povesteşti ce-ai văzut? Asta e culmea! Eu cum am scris şapte romane a căror acțiune se petrece în Malaezia, deşi nici acum nu sunt sigur că această țară există? Hai, dă-i bătaie! O să iasă bani frumuşei!

Iată un argument suprem pentru mine şi pentru mulți alții! Deşi acuma, după ce îl moştenisem pe Giuseppe, mă simțeam mai în apele mele teritoriale ca oricând, vorba asta magică: bani! mă făcea totuşi să tresar ca atunci când auzi numele primei fete pe care ai iubit-o. Te pomeneşti că sunt un romantic şi până acum nu mi-am dat seama de acest lucru!

M-am apucat, deci, să notez toate aventurile mele la îndemnul prietenului meu Raminagrobis, care mă cunoaşte prea bine ca să ştie cu ce să mă momească. Treaba nu e deloc uşoară. Mai întâi fiindcă cele ce s-au întâmplat sunt supărător de adevărate; n-am inventat absolut nimic. Apoi totul este foarte recent. Mai mult ca sigur că majoritatea celor implicați se vor recunoaşte în unele personaje, mă refer, bineînțeles, la cei care sunt în viață. Altă dificultate: toată povestea asta e ultra-secretă! Inspectorul mi-a atras atenția în modul cel mai serios asupra acestui lucru, dar Raminagrobis pretinde că a vrut doar să mă sperie. Să-i dau drumul cum oi

şti, m-a povăţuit el, şi ce-o mai fi pe urmă, om vedea. Mare şiret Raminagrobis; ştie sigur că dacă mă pune la ambiţie, sunt gata de cele mai mari neghiobii, ca să demonstrez cât de viteaz sunt. Din motive asemănătoare am intrat, nu de mult, în nişte încurcături serioase: Raminagrobis se preface că le-a uitat dar îl prind deseori cum râde de unul singur, în barbă. Cândva îi promisesem Mirandolinei să nu mă mai las influenţat, el fiind, chipurile, geniul meu rău. Trebuie să recunosc însă că prietenul meu are uneori nişte idei atât de trăsnite încât ţi-e aproape imposibil să rămâi inactiv. Cum a fost cacialmaua cu cei patruzeci de surdo-muţi pe care n-o mai repet fiindcă sunt convins că acum o ştie tot Bucureştiul.

Cum spuneam, după mine cel mai mare inconvenient al acestor însemnări constă în faptul că toate personajele există sau au existat. Cei rămaşi în viaţă abia săptămâna trecută au scăpat de formalităţile birocratice, declaraţii, confruntări, procese verbale. Mirandolina a fost nevoită chiar să meargă la morgă pentru a recunoaşte cadavrul meu, şi, bineînţeles, s-a dus de pomană fiindcă pe mort nu-l văzuse în viaţa ei, iar subsemnatul, deşi bătut măr, eram mai viu ca oricând. Arhibald, altă figură, are un picior sau o mână în gips, un fleac, e vorba de o luxaţie iar el îşi dă atâta importanţă de parcă şi-ar fi făcut un transplant de inimă la Groote Schur. Şi eu am fost în pericol să-mi rup oasele, şi nu o dată ci de şase ori în ultimele două săptămâni, şi nu mai fac atâta gălăgie. Raminagrobis e singurul, cred, care n-are nici o zgârietură deşi a dat şi el cât a putut. În afară de publicitatea care în mod fatal

s-ar produce în jurul numelui lor, dacă aceste note ar deveni publice, mă mai tem că persoanele în cauză or să aibă toate motivele să se formalizeze, văzându-se pictate cu atât realism, cu toate că, precizez, le-am dat alte nume, iar pe vreo două femei le-am transformat în bărbați. Cea mai indignată va fi desigur Mirandolina, atât de intransigentă când e vorba de persoana ei sacrosanctă. De-aia nu mai pot eu! N-are decât să se ia de gât cu Arhibald al ei şi să plece amândoi în lumea largă! Şi Arhibald e un nume fals, destul de nefericit ales, poate şi din cauză că individul m-a plictisit întotdeauna şi nu merită ceva mai bun. Pe urmă: Inspectorul, Rândunica, domnul Adalbert Măcelaru, Vicepreşedintele, Decebal Marinescu, sunt desigur oameni în carne şi oase numai că îi cheamă altfel. Sunt sigur că Vicepreşedintele, de exemplu, o să se recunoască, cu tot pseudonimul pe care i l-am găsit, şi o să iasă scandal şi chiar bătaie, după cum îi stă în caracter. Nu acceptă el să fie prezentat drept un încornorat şi un pilangiu de forță sau ca un tip care se descurcă cam greu cu damele. Asta o să-l înfurie precis şi voi avea plăcerea să-l mai cotonogesc o dată, fiindcă sunt mai tare ca dânsul şi nu mă sperii de centura lui portocalie de judokan. Calculând câte animozități se vor naşte în urma acestor pagini ale mele, Raminagrobis a surâs fericit. Îi place când se răscolesc ambiții şi când se calcă în picioare şi se şifonează ireductibile orgolii. A jurat că se va bate pe viață şi pe moarte pentru ca aceste memorii să devină publice, pe cât posibil într-un tiraj de masă, şi sunt convins că o să se țină de cuvânt, dacă n-o uita. În ceea ce priveşte

portretul unora dintre personaje, a ținut să-mi dea şi sfaturi, ca mai vechi în meserie, sugerându-mi, de exemplu, ca atunci când vorbesc de personajul Raminagrobis, să-l asociez cu epitete ornante, de mare succes la public: marele, genialul, extraordinarul, ş.a.m.d.

Pe Arhibald aş fi putut să-l numesc aşa cum îl strigă la catalog, fiindcă nu mai am nici un respect pentru persoana lui, îl detest şi vom rămâne duşmani până la sfârşitul vieții sale, pe care i-l doresc cât mai apropiat. A fost un mare ticălos şi regret că ne-am luat adio pentru totdeauna, fiindcă astfel n-o să mai am ocazia să-i cârpesc cele două perechi de palme promise. După mine, este inadmisibil ca un savant, cum se pretinde dumnealui, să umble cu intrigi şi cu afaceri murdare. Pe urmă, n-am să-i iert niciodată că a sedus-o pe Mirandolina, deşi aici vina este a amândurora. Şi, peste toate astea, imbecilul a mai şi răspândit zvonul că aş fi confundat nişte sedimente lagunare din jurasic cu o „cloacă maximă" a unei cetăți greceşti de pe malul Mării Negre!

Pe Mirandolina o compătimesc! Dacă aş întinde mâna ar veni la mine ca un mieluşel, spăşită şi mieroasă. Aroganța ei înnăscută s-a topit peste noapte. „Da, Pepsi, ai dreptate, Pepsi! acestea sunt vorbele care-i ies din gură după ce am obligat-o să vadă că între mine şi neisprăvitul de Arhibald nu poate avea loc nici o comparație. Acum se uită la mine ca la o icoană şi nu mai bagă de seamă că am un început de chelie şi că atunci când mă înfurii încep să mă bâlbâi. N-am ce-i face, va intra în posteritate cu un zâmbet neghiob şi

ruşinat pe buze, ca o pisică hoaţă, în loc să strălucească precum Minerva, zeiţa deşteptăciunii feminine, aşa cum îşi închipuie probabil că este, în cele mai dragi visuri ale sale. Ai scăpat ocazia, scumpo, să fii sănătoasă! Dar nu despera; poate îţi scrie iubitul tău Arhibald un volum de versuri! Mai ştii de unde sare iepurele?!

Raminagrobis mă face atent la telefon că mi-a stabilit o normă de zece pagini pe zi şi că mă va controla în fiecare seară, ştiind, zice el, că am obiceiul să mă las pe tânjală tocmai atunci când e vorba de o activitate serioasă. (Pentru el, scrisul acestor pagini e o activitate serioasă!) Ca să fiu sincer, lucrul începe să mă amuze şi pe mine şi parcă văd că o să pierd toată noaptea mâzgălind hârtia.

Povestea mea se va numi: POTIRUL SFÂNTULUI PANCRAŢIU, cu toate că, în realitate, vasul nu era chiar potir iar pe sfântul Pancraţiu îl chema altfel, deşi tot sfânt era. Ah, să nu uit să mulţumesc pe această cale Comisiei Monumentelor Istorice, care nu s-a amestecat spre a nu complica şi mai mult lucrurile, precum şi organelor locale din Malu-Mare, care s-au amestecat, contribuind, în mod hotărâtor, la urmărirea şi prinderea adevăraţilor criminali. Îmi scot pălăria cu emoţie, evocând amintirea bravului Inspector mereu prezent la datorie şi mă cutremur de groază când, pe dinaintea ochilor, îmi reînvie scena în care autobuzul, cu cei douăzeci şi şase de gangsteri la bord, s-a prăbuşit în prăpastie.

*

În noaptea când puneam pentru prima dată piciorul în vila lui Leopold, nu ştiam nici un sfert din lucrurile pe care le ştiu acum, dar nu-mi făceam griji. Numele Mirandolinei, scris pe calendar împreună cu numărul ei de telefon, mă intrigaseră, desigur, dar încă nu intrasem în panică. Mirandolina era şi ea tot arheolog şi fusese în repetate rânduri la Malu-Mare în interes de serviciu, ca să vadă cum merg lucrurile pe şantierul de-acolo. Părea foarte plauzibil ca în vreuna din aceste deplasări să-l fi întâlnit şi pe nefericitul Leopold. Cunoscându-l pe răposat, mă linişteam şi mai mult; Mirandolina era prea snoabă ca să încurajeze un individ care poartă câte un diamant pe fiecare deget. În afară de aceasta, ştiam precis că, pentru dânsa, eu eram bărbatul ideal, adică un tip distins, matur, inteligent, ponderat, cu o bogată experienţă a vieţii şi cu o oarecare notorietate în profesie. Sunt chiar cuvintele ei, mi le-a spus în nenumărate rânduri, eu nu inventez nimic, nu fac decât să le repet ca un papagal. Convins că voi lămuri curând acest amănunt lipsit de importanţă, în zilele următoare cât mai rămăsei în Malu-Mare, nici nu mă mai gândii la el, ocupat fiind cu treburi mult mai serioase:

În primul rând, ştiam sigur că „familia Brown” mă va băga în seamă în cel mai scurt timp şi, pe această temă, avusei o lungă convorbire confidenţială cu domnul Adalbert Măcelaru. După sfatul lui, Mangusta fu transportată în curtea vilei, ziua nămiaza mare, în văzul întregii lumi. Noaptea, pe furiş, îmi veniră întăriri: nea Stromboli, fostul acrobat la bară fixă, în prezent prim-trompetist, şi cele patru pantere negre, dresate de

el personal. Erau nişte animale foarte cuminţi, au stat liniştite tot timpul drumului de la Constanţa la Malu-Mare, deşi au venit cam înghesuite, toate patru în cele două locuri din spate ale Trabantului. Am cazat întreaga trupă în holul de la etaj şi am rămas în aşteptare, poruncind familiei Iordan să nu scoată un cuvinţel în oraş despre aceşti oaspeţi neobişnuiţi ai vilei.

A doua zi am participat, cu tot orăşelul, la funeraliile lui Leopold. Cei şase sacerdoţi şi-au dat toată osteneala, echipa de gură-cască a tămâiat, cu frenezie, tot timpul, iar corul antic, format din babe, a vegheat ca tradiţiile să fie respectate. În prezent, Leopold se odihneşte în cimitirul din Malu-Mare, în dreapta, la clasa întâi, şi, la căpătâiul său, o placă de marmură arată trecătorilor adevăratul lui nume: GIUSEPPE SPAGHETTI (1929-1972) – se odihneşte în pace! Au urmat praznicul, invitaţi fiind, în afară de localnici, şi artiştii circului Alessandro, într-un cuvânt, toţi cei care l-au cunoscut şi apreciat. Meniul a fost, desigur, cel discutat cu răposatul, numai cu sifoanele era s-o încurcăm; tocmai atunci li se stricase fabrica şi am fost nevoit să mă reped la Constanţa cu Trabantul, în ultimul moment, să cumpăr patruzeci de autosifoane cu încărcăturile respective. Rândunica a fost viu impresionată de cadoul lui Giuseppe. „Vai, ce drăguţ” – spunea dânsa – „abia am schimbat două-trei vorbe!... Ce sentimental!...” Apoi, ceva mai târziu, mi-a mărturisit că ar fi nostim să viziteze şi ea într-o seară vila. Leopold chiar o invitase odată, voind să-i arate colecţia de stampe japoneze şi sera de plante tropicale.

Din păcate, i-am spus, patruzeci de zile deacum încolo vizitarea vilei era oprită de buna-cuviinţă; mă făceam forte, însă, să-i scriu imediat ce va trece termenul.

Spre seară lumea s-a împuţinat. Am rămas în Vila REDUTA doar eu şi Stromboli. Pe coana Veta şi pe nea Dumitru i-am trimis la culcare, dându-le ordin să nu iasă din plapumă, indiferent ce se va întâmpla. Panterele aţipiseră în hol, cocoţate pe mobilă. Le auzeam pufăitul lor uşor ca foşnetul unor draperii de catifea şi mă întrebam dacă nu cumva calculasem greşit şi „familia Brown" n-avea de gând să mă viziteze chiar în noaptea aceasta. Pe la ora două însă, nea Stromboli care privea pe fereastră printr-un binoclu, se întoarse spre mine:

— Trei indivizi au sărit gardul în partea de nord a grădinii. Ce porunceşti?

— Lasă-i mai aproape!

Trecurăm în holul întunecat unde licăreau patru perechi de mici lanterne fosforescente. Stromboli plescăi din buze într-un anumit fel şi prin încăpere începură să mişune patru bucăţi moi de întuneric. Coborârăm scara interioară şi ieşirăm în curte prin uşa de serviciu, cu panterele după noi. Întunericul zidurilor ne ocrotea dar nici atacatorii nu se vedeau; şedeau pitiţi printre ronduri, pe după tufele de săpunele şi de trandafiri sălbatici. Nu aveam timp de pierdut; voiam să mai şi dorm niţel până la ziuă. Îi făcui, aşadar, semn lui Stromboli şi fostul saltimbanc plescăi din nou din buze şi dădu drumul la fiare. Aşteptarăm câteva secunde cu atenţia încordată apoi un răcnet fioros izbucni din mijlocul grădinii. Imediat alte două urlete străbătură

liniştea nopţii şi, după asta, asistarăm la o goană nebună prin curte şi la un joc crud de-a şoarecele şi pisica, între pantere şi oameni. Mă întorsei îngrijorat spre Stromboli...

— Fii liniştit că nu-i omoară, mă asigură bătrânul. Dar să le dăm şi lor voie să se distreze puţin.

În sfârşit plescăi din nou şi animalele, deşi erau destul de departe, se opriră ca la o comandă. Atacatorii şedeau spate în spate şi plângeau în hohote. Cu gesturi delicate, panterele îi împinseră cu boturile în spre gard, apoi începură să mârâie la dânşii, arătându-le colţii. La un campionat mondial de sărit gardurile în timpul nopţii, indivizii aceia ar fii ocupat, cu siguranţă, primele trei locuri. După această ispravă, fiarele se înapoiară cuminţi şi Stromboli le dădu fiecăreia câte o bucăţică de carne. Mai ascultarăm câteva clipe până auzirăm uruind pe şosea un motor foarte puternic de automobil. Era un Fiat 1800, atâta lucru cred că sunt şi eu în stare să recunosc la orice oră din zi şi din noapte!

*

Abia a treia zi izbutii să plec spre Bucureşti şi asta numai din cauza muzeografilor. În Malu-Mare, spre deosebire de alte oraşe, existau, cum am mai spus, două muzee. Era, într-adevăr, o zonă de intense săpături arheologice, zilnic se scoteau la lumină diverse obiecte din epoca helenistică şi chiar dintr-o perioadă mai veche, încă neidentificată cu preciziune, probabil din neoliticul mijlociu, în orice caz foarte asemănătoare culturii de la Hamangia. Totuşi, un singur muzeu, cum era la Mangalia sau la Constanţa, ar fi fost suficient. În cele câteva zile petrecute la Malu-Mare, reuşisem să mă

lămuresc şi asupra acestei probleme. Iniţial fusese, desigur, numai un muzeu, dar directorul Decebal Marinescu se certase din cauza dactilografei principale, domnişoara Ţoancă-mică, cu muzeograful şef, tovarăşul Petrescu-Villanova. Acesta din urmă, având rude la Ierusalim, ce-a făcut, ce-a dres, că muzeul a fost împărţit în două secţii: Muzeul propriu-zis şi Casa vestigială, ultima, desigur, sub conducerea lui Villanova. Conflictul ar fi putut să se liniştească, însă, din nefericire, Ţoancă-mică rămăsese dincolo, conform schemei, aşa că înfruntarea dintre cei doi directori continuase, mai aprig. Oraşul fusese împărţit în zone de influenţă, au fost precis delimitate sectoarele de activitate ale fiecărui muzeu, lucru destul de uşor deoarece prin mijlocul oraşului trecea un pârâiaş care a fost luat ca graniţă. Întâmplarea făcuse ca în urma unor săpături efectuate chiar în albia pârâiaşului, să se găsească la o adâncime de 8-10 metri, vreo treizeci de pietre ovale de mărimea unui ou de curcă. Cineva, nu se ştie cine, lansase ipoteza că ar putea fi ouăle unor reptile preistorice, poate chiar ale unor brontozauri! Cazul nu ar fi fost fără precedent; se amintea de celebrele ouă împietrite, de dinozaur, găsite în Tibet. Fără a fi încurajaţi de nimeni, cei doi muzeografi luaseră în serios acea ipoteză şi revendicaseră pietroaiele, fiecare pentru muzeul lui. Până la venirea mea, cetăţenii din Malu-Mare trăiseră un mic război civil pe chestia asta. Eu reuşisem să-i potolesc întrucâtva dând pietrele în custodia Casei vestigiale, după câteva trageri la sorţi foarte dramatice şi foarte

contestate, şi înaintând un raport la centru prin care ceream pedepsirea ambilor împricinaţi.

Din acest motiv, atât Decebal Marinescu cât şi Villanova se uitau la mine ca la dracu, dar nu găsisem altă soluţie şi nici nu doream să mă fac părtaş la prostiile lor. O cunoscusem cu această ocazie şi pe domnişoara Ţoancă-mică, dactilografa principală, „o dulce copilă cu părul răvăşit", cum scria Raminagrobis în ultimul său roman poliţist: „O dramă malaeză". Aveam convingerea că de dânsa şi numai de dânsa depindea liniştea oraşului şi nu am pregetat să-i comunic acest lucru între patru ochi, explicându-i că şi războiul troian avusese loc tot cam din aceleaşi motive. La sfârşitul campaniei mele am plecat cu Trabantul, lăsând-o să se minuneze cât de deştepţi sunt domnii de la Bucureşti şi să vadă singură ce mai are de făcut.

Întârziasem puţintel însă aveam convingerea că făcusem o treabă excepţională. Mirandolina o să se bucure negreşit aflând că avem o vilă numai a noastră, deşi nu chiar în mijlocul plajei de la Mamaia cum probabil ar fi dorit dânsa. Eram sigur că REDUTA îi va plăcea şi, la plecare, dădusem ordin familiei Iordan să umple odăile cu flori, îndată ce ne vom anunţa sosirea. Rulam spre Bucureşti cu viteză maximă, şaizeci de kilometri la oră şi, la un moment dat, mândru de mine, mă apucai să fluier cântecul meu preferat: „Trecea fanfara militară". După ce scăpai de Vadul-Oii, continuai să mă gândesc la mine şi la Mirandolina şi, pe neaşteptate, îmi veni ideea s-o cer de nevastă, chiar în seara aceea! De ce nu, în definitiv? În fond, eram o pereche destul de potrivită.

Mă privii zâmbind în oglinda retrovizoare şi, din rama îngustă, Johnson Nix, zis Arcaşul Verde, zis Racheta Vie, fiul marelui Johnson Nix, campionul Sumatrei, surâse la rândul său, cunoscutului arheolog Ionescu Nicolae, autorul a trei studii arheologice de răsunet mondial. N-avea de ce să-mi fie ruşine de mine la ora aceea. Mă consideram un tânăr de viitor, încă nu împlinisem patruzeci de ani, plin de energie, sportiv, capabil de fapte mari. Acel început de chelie nu mă dezavantaja deloc, ţinând seama că astăzi, în condiţiile civilizaţiei noastre trepidante, bărbaţii îşi pierd, la o vârstă destul de fragedă, podoaba capilară. Ba aş putea spune că-mi şedea chiar bine! O sprânceană cu trei fire albe şi o urmă de box în arcada zigomatică îmi dădeau un aer romantic, aşa cel puţin pretindea Mirandolina; eu mă consider, mai curând un tip practic, un pământean sută la sută, nicidecum un mandolinist visător, cum i-ar place poate dumneaei să fiu. Nu mi-e ruşine să recunosc că sunt fiul unor artişti de circ şi că eu însumi am trăit şi am lucrat într-un circ până la vârsta de douăzeci de ani, când am intrat în facultate. Dacă nu ar fi fost mama cu voinţa ei de fier, şi astăzi aş fi zburat la trapez pe sub cupola putrezită a bătrânului circ Alessandro. Tot dânsa hotărâse că e cinstit să-mi câştig existenţa chiar în circul unde vieţuiam cu toţii ca într-o familie mai mare, şi, ca urmare, în decursul celor douăzeci de ani am trecut prin aproape toate numerele din program, de la acrobaţie şi contursiuni când eram mai mic, până la călărie, prestidigitaţie, trapez sau dresură de animale. În afară de asta am învăţat să cânt la toate instrumentele şi, jur, că nu există profesori de

muzică mai conştiincioşi şi mai exigenţi decât artiştii de circ. E, de altfel, un lucru foarte explicabil: ca să cânţi bine cu capul în jos, atârnat de o frânghie la cincisprezece metri înălţime, trebuie să cânţi foarte bine la sol, în condiţii normale; altfel nu faci nici o scofală şi publicul te fluieră. Cu şcoala a mers mai greu fiindcă circul a colindat prin toată lumea în aceşti douăzeci de ani. A trebuit să mă lupt din greu cu examenele de diferenţă şi cine vede certificatele mele de studii se ia cu mâinile de cap! Din cauza asta am şi terminat liceul cu vreo doi ani mai târziu de cum era normal, dar, în schimb, vorbesc şi scriu la perfecţie opt limbi şi mă descurc binişor în alte cinci sau şase. Am rămas prieten cu oamenii circului şi uneori mă pomenesc cu câte o ilustrată din cine ştie ce colţ al lumii. Totdeauna tanti Adelaida, femeia cu barbă, e cea care semnează, în numele tuturor, dar ştiu că şi ceilalţi mă iubesc, atâta doar că nu sunt obişnuiţi să scrie scrisori, lucru pe care eu îl înţeleg foarte bine. După ce mi-am luat bacalaureatul, în Noua Zeelandă, mama a decis că e cazul să-mi aleg o meserie mai puţin primejdioasă şi tatăl meu, marele Johnson Nix, campionul Sumatrei, a fost, ca de obicei, de aceeaşi părere. Ne-am dat demisia, toţi trei, şi ne-am stabilit în Bucureşti unde am urmat arheologia. Până alaltăieri nu mai primisem cam de multă vreme veşti de la prietenii noştri, circarii, şi chiar ne întrebam ce o mai fi cu dânşii. Îmi imaginam de pe acum cum or să se bucure ai mei când le voi spune că am întâlnit circul şi eram aproape sigur că se vor duce amândoi la Constanţa, ca să-i revadă şi ei pe „vechii martori ai tinereţii noastre îndepărtate”, cum scria

Raminagrobis în altă carte: „Setea de timp”, un volum de versuri care s-a epuizat complet în mai puțin de trei ani cât a stat în librării. Nici unul dintre noi nu ne pricopsisem, dar, în circ se spune că adevăratul artist moare sărac şi, cu asta, toată lumea e mulțumită.

Nu neg că viața agitată pe care am dus-o nu a avut şi influențe nefaste, în special asupra culturii mele generale. Mărturisesc că, din această cauză, am evitat multă vreme societățile mai distinse, având pesemne un oarecare sentiment de inferioritate, nemărturisit nimănui, nici chiar mie însumi. Pe acest fond de nesiguranță, s-a strecurat, în viața mea, Mirandolina, şi, până acum, nu regret întâlnirea noastră. Suntem colegi de institut, dar ea ştie să se descurce mai bine ca mine în societate şi nu pierde niciodată ocazia să facă pe casa mare. De la dânsa am învățat multe, de ce n-aş recunoaşte, cum să mă port, de exemplu, pentru ca snobii să nu-şi dea cu coatele, să dau ochii peste cap când aud muzică electronică sau când văd tablouri non-figurative, pe care nimeni nu le înțelege. De dragul ei m-am prefăcut încântat de acele creații demențiale şi am zâmbit unor indivizi neţesălați şi obraznici, pe care în condiții normale i-aş fi pocnit peste mutră fără măcar să-i întreb cum îi cheamă. Aş fi înghițit şi foc pentru dânsa în primele luni, mai ales că în circ făcusem de câteva ori treaba asta, când se îmbolnăvise titularul, însă recunosc cinstit că nu înțelegeam nimic din toate smintelile alea. Când m-aude vorbind aşa, Mirandolina ridică din sprâncene şi zice că sunt un teluric. Mă rog, accept şi asta, nu mă deranjează deloc că sunt teluric, din moment ce sunt un om rațional şi

am o singură pretenție: să înțeleg ce văd înaintea ochilor.

De la Urziceni încolo, m-am gândit numai şi numai la Mirandolina. Suntem prieteni de un an şi ceva, şi sunt nevoit să recunosc că niciodată legăturile mele cu aceste ființe gingaşe şi imprevizibile nu au durat atât de mult, din cauza lor, desigur. Acum eram convins că descoperisem exact omul potrivit. Mirandolina e deşteaptă foc, ultra-modernistă, o sufragetă, cum o necăjesc eu uneori, o „businesswoman" zice ea, cam englezită, mi se pare că are şi o licență în această limbă, în orice caz nu cu asta m-a dat gata pe mine, care vorbesc engleza de când eram în faşă. Are o mie de talente, fata asta, dar până acum n-a câştigat nimic de pe urma lor. Fiind un copil al secolului meu, deseori îmi place să calculez în bani toate valorile umane. De pildă, socotind la prețul oficial toate substanțele din care e alcătuit corpul omenesc, n-ai să scoți din buzunar mai mult de 418,75 lei, dacă până se tipăresc aceste rânduri nu se mai scumpesc sau nu se mai ieftinesc unele materiale. Recunosc că asta e doar aşa, o manie, şi nu dovedeşte nimic, iar Mirandolina este, în fond, inestimabilă. Mirandolina e, desigur, numele ei de panoplie, pe cel adevărat nu pot să-l divulg mai ales după cele întâmplate. O strig şi eu: Mirandolina! cum o strigă toată lumea, dar uneori mă întreb cu o secretă gelozie, cum o fi răsunat acest nume şoptit de altul înaintea mea? Căci deşi are numai douăzeci şi doi de ani, Mirandolina are un trecut despre care, ca orice femeie deşteaptă, nu vorbeşte şi nişte principii, foarte moderne, uneori profesate cu destulă imprudență. Eu o

iau aşa cum e şi ţin la ea fiindcă e gingaşă, capricioasă, răzgâiată, snoabă, nedreaptă, nonconformistă, găteşte admirabil, e egoistă, are nişte picioare splendide etc., etc. Mă opresc cu descrierile aici. Cu toate că sunt mai mare ca ea cu aproape douăzeci de ani, de fapt numai cu şaisprezece şi jumătate, a recunoscut că mă iubeşte în felul ei, ceea ce indică o judecată sănătoasă şi mult bun simţ. Totdeauna m-am gândit că dacă reuşesc să câştig sumele colosale pe care le visez sistematic în fiecare noapte, dragostea ei o să crească şi, până la urmă, se va simţi grozav de fericită alăturea de mine.

Moştenirea primită la moartea lui Leopold, fie-i ţărâna uşoară! făcea ca speranţele mele să devină, peste noapte, realizabile. Abia acum îmi dădeam seama că, din clipa când pusesem piciorul în vilă, luasem, fără să reflectez, nişte hotărâri importante în privinţa viitorului nostru comun. Doar aşa puteam explica de ce îmbrăcasem cel mai bun costum din garderoba răposatului şi de ce purtam cu atâta grijă, în buzunarul de la piept, acel minunat inel cu diamante, găsit într-unul din sertarele biroului de la vila Reduta. Şi chiar dacă sărmanul Trabant nu mai corespundea cu actuala mea situaţie financiară, o să-l mai folosim totuşi câtva timp, până reparăm Mangusta. Trabantul fusese întotdeauna unul din punctele nevralgice ale relaţiilor noastre: Mirandolina refuzase cu încăpăţânare să se urce în el, batjocorindu-l cu cele mai grele epitete: cutie de pantofi, aspirator, gamelă, trotinetă, târlie, geamantan mâncat de molii, tomberon jupuit, cadă de baie din carton asfaltat, cărucior de îngheţată, căsuţă poştală, şi aşa mai departe. Nu căutasem să o conving

de contrariul, deşi eram de altă părere, întrucât ştiam că nu suportă să fie contrazisă. Mangusta urma să rezolve pe tăcute toate nemulţumirile ei pe această temă. De altfel o soţie devotată trebuie să mai lase să treacă de la dânsa, nu să susţină morţiş că numai ea are dreptate; cel puţin aşa spune o înţeleaptă zicală populară.

Dar va putea, oare, Mirandolina, să-mi fie o soţie devotată? Nu eram prea sigur. În orice caz, nu o vedeam spălând rufe şi nici legănând copii. Pe mine copiii nu mă deranjaseră niciodată, mai ales că nici n-avusesem, dar cu Mirandolina, mare amatoare de spectacole, recepţii, bridge şi alte distracţii dintr-astea, va fi altă poveste. Poate că, având în vedere că ţine atât de mult la mine, voi reuşi, în cele din urmă să o conving să renunţe la acele fleacuri. „Dintre toţi, pe tine te-am iubit cel mai mult, aşa îmi spusese odată, când era cam cherchelită, şi eu am reţinut numai sensul moral şi mobilizator al cuvintelor ei. Totuşi, era bine ca, din spirit de prevedere, s-o iau repede şi până să se dumirească ea, să-i torn vreo trei-patru copii, pentru a dărui astfel generaţiilor viitoare toate înaltele virtuţi pe care le bănuiam ascunse în noi, imposibil de transmis altfel decât pe această cale.

*

„Fericiţi cei săraci cu duhul”, spune o vorbă din bătrâni, „că a lor va fi împărăţia cerului!” Fluierând întruna: „Trecea famfara militară”, o cotii pe strada Mirandolinei. Avusesem dinainte grijă să umplu carlinga Trabantului cu flori şi să târguiesc două sticle de şampanie. Dar sus, soneria de la apartamentul ei

sună multă vreme fără nici un răspuns şi asta făcu să-mi scadă entuziasmul la jumătate. „O fi după vreo cumpărătură”, înjurai eu cu voce tare, înciudat. „E imposibil ca Alidada să nu-i fi spus că vin în seara asta...”. În sfârşit, fiindcă aveam şi eu o cheie, intrai înăuntru după o scurtă ezitare, zicând în sinea mea că de data asta să treacă de la mine şi socotind să mă mai bărbieresc odată până vine doamna din oraş. În apartament plutea acel parfum suav care o însoţea pretutindeni, dar aerul îmi păru încremenit şi străin iar pe mobilă observai că se depusese o pânză de praf, ceea ce însemna că locatara e plecată de mai multe zile...

„Am dat-o dracului”, mormăii eu aruncând florile şi şampania într-un fotoliu. Căutând prin cameră un semn, privirea îmi fu atrasă de un plic mare, alb, pus anume la vedere pe un gheridon. Pe plic scria cu litere mari: PENTRU PEPSI (aşa-mi spunea ea mie), deci puteam să-l deschid.

„Scumpule”, scria în bilet, „planul nostru a căzut baltă. Sper să nu fii prea nefericit din cauza asta. A intervenit ceva senzaţional: Arhibald m-a cerut de nevastă şi eu am acceptat! Aş fi preferat, desigur, să fii tu în locul lui, dar nu te-ai prea grăbit şi mi-a fost frică să nu rămân fată bătrână. Te voi iubi în continuare; îmi plăcea tare mult să fiu Ronţi-Ronţi a ta. Dar poate că e mai bine aşa. Ca să mă uiţi îţi recomand pe Alidada, care se holbează totdeauna la tine de parcă ai fi hipnotizat-o. Adică ce ştiu eu ce faceţi voi în biroul ăla când nu sunt de faţă? Ţi-am lăsat toată mâncarea în frigider şi o sticlă de whisky, cumpărată în cinstea revederii noastre, care nu a mai avut loc. Bea-o pe toată

ca să-ți înec durerea de a te fi părăsit. Ai şi apă minerală alături, iar bicarbonatul e în cutia noptierei. Cu toată dragostea – Mirandolina.

P.S. Dacă pleci, nu trânti uşa prea tare, să nu se supere vecinii, şi lasă cheia la locul ei obişnuit, sub preş. A ta – M.

*

În viața mea nu mai întâlnisem atâta cinism! „...Bicarbonatul se află în cutia noptierei... să nu trânteşti uşa prea tare!...” Căutai prin cameră un obiect de sticlă sau de porțelan, cumpărat de mine, dar nici pomeneală de aşa ceva; vicleana ascunsese cu grijă lucrurile ce s-ar fi putut sparge. Îmi amintii că luna trecută îi făcusem cadou un splendid halat de baie de culoare roz şi mă repezii să-l sfâşii în bucățele, însă nici halatul nu se mai afla la locul său obişnuit. Mă năpustii atunci asupra băuturii din frigider, aşa cum mi se sugerase. În douăzeci de minute eram tun şi începusem să cuget. Da, Arhibald era un porc! Mirandolina o ingrată! După toate câte le făcusem pentru dânsa!... Vila şampania, florile... Iar purtarea colegului şi aşa-zisului meu prieten Arhibald era de-a dreptul abominabilă. Am mai tras o duşcă şi am compus un cântec în onoarea lui:

„Arhibald este un porc
Mare cât un everest
Dacă-i dau una la țest
Praf îl fac pe dobitoc...”

Mai slab decât Sonata lunii, de acord, dar, pentru moment, mergea. Pe la jumătatea sticlei o inspirație grozavă mă făcu să sar de pe scaun. La ora asta, Arhibald şi Miradolina tac şi fumează liniştiți, unul lângă altul, îmi făceam eu socoteala. Parcă vedeam pâlpâitul țigării şi umărul alb al Mirandolinei. Ridicai receptorul cu furie şi formai numărul lui Arhibald. Îmi răspunse o voce pe care nu mai pierdui timpul să o identific, fiindcă imediat începui să cânt melodia compusă de mine. De dincolo, un potop de înjurături groaznice făcu să se răsucească în mormânt toate mătuşile şi străbunicile mele defuncte! Am închis repede, năucit, dându-mi seama că greşisem numărul, apoi am format din nou, de data asta cu mai multă atenție. După un moment lung de aşteptare, cineva îmi răspunse, dar iarăşi nu era vocea lui Arhibald. Plecat din oraş? Aiurea! Parcă nu ştiam eu că mâine are treabă la minister. Dar dacă glasul acela era contrafăcut şi eu vorbeam în realitate chiar cu Arhibald?... Mă apucai să-i cânt serenada arhibaldiană opus nu ştiu cât, dar de la primele note mi se închise telefonul. Spre norocul meu, fiindcă uitasem cuvintele şi aş fi făcut impresie proastă. Tot încercând să mi le amintesc, golii sticla şi, într-adevăr, după asta, versurile neroade ieşiră la iveală din colțişorul unde se pitiseră. Le urlai cu plăcere, devastând frigiderul în căutarea unei alte sticle. Negăsind ceea ce doream, îmi veni o idee şi mai măreață: să mă arunc în Trăbănțel şi să dau o fugă până la Cassanova acasă, să-i surprind, pe el şi pe Mirandolina într-un duet dulceag şi siropos şi să-i arăt necredincioasei cine e bărbat şi cine nu.

Chiar aşa! Îi dau două labe lui Arhibald, îl arunc afară pe geam, fac o percheziţie severă în frigiderul lui şi confisc toate băuturile ce se vor afla întâmplător acolo, apoi îmi iau adio de la prea frumoasa mea văduvă, cu o politeţe muşcătoare, am să-i vorbesc cu „dumneavoastră ca să ştie că între noi totul s-a sfârşit, şi am să mă retrag frumos, cu sticlele în braţe, acasă, la depou, singurul loc unde mă simt fericit, unde nu mă deranjează mirandoline şi arhibalzi sau alţi indivizi prefăcuţi şi interesaţi, ce nu vor înţelege niciodată sufletul meu sensibil...

La Arhibald uşile sunt ferecate, după cum era de aşteptat, dar eu pot să intru şi prin bucătărie, fiindcă cunosc împrejurimile şi am văzut mai de mult unde pune cheia. Înăuntru e vraişte de parcă ar fi trecut pompierii sau parcă proprietarul ar fi în curs de mutare. Până una-alta mă aprovizionez cu o sticlă neîncepută: „Brandy of Napoleon”, o destup şi trag cu urechea. Din dormitor se aud voci bărbăteşti discutând în surdină. Cum vine asta... sunt mai mulţi?... Mă reped cu un umăr în uşă şi cad în mijlocul celei mai suspecte adunări pe care am văzut-o vreodată. Într-un colţ, Mirandolina, legată cobză de un scaun şi cu un căluş în gură, într-altul, Arhibald în cămaşă, cu faţa la perete şi cu mâinile ridicate. „Pe ăştia îi cunosc... am sughiţat eu punând sticla pe un bufetar. Dar mai erau acolo patru mutre cu care nu dădusem mâna niciodată. Îi recunoscui imediat după fotografiile din ziarele găsite la Leopold în dormitor: „familia Brown”, în carne şi-n oase!

— Noroc, băieți! strigai eu în englezeşte, înşfăcând un revolver de pe masă. Merge treaba, merge?...

Alde Brown se răsuciră cu iuțeala fulgerului. Nu le dăduse prin cap că ar putea fi surprinşi prin bucătărie, aşa încât nu aveau revolverele pregătite.

— Jos labele, Harry! mârâii eu ca Humphry Bogarth în „Spionul din Hong-Kong" şi distrându-mă grozav în sinea mea. Am trăgaciul foarte sensibil şi în consecință tremur pentru viețile voastre aflate în pericol.

— Tu cine dracu' mai eşti? behăi susnumitul. Ai terminat tot ce aveai de făcut pe lumea asta şi ai venit aici, nu?

O parte din convorbirea mea cu Harry nu a fost transcrisă exact deoarece el se încăpățâna să folosească tot felul de expresii intraductibile, din care reieşea că îşi făcuse studiile pe sub poduri şi pe la diverse case de corecție. În nici un caz nu frecventase Oxford sau Cambridge. În locul cuvintelor triviale am pus eu de la mine un text mai moderat, restul, adică ceea ce s-a întâmplat, este descris cu fidelitate.

— St! Mai multă decență! l-am povățuit eu în cele din urmă. Dezlegați-o pe doamna. Arhibald, dacă vrei poți să te întorci, deşi am oroare de mutra ta de şobolan de latrine.

Bandiții făceau tot ce le porunceam fără a se arăta prea impresionați de situația în care se aflau. Probabil îşi dădeau seama că au de-a face cu un amator. La un moment dat avusei chiar impresia că zâmbesc. Unul din ei se repezise la Mirandolina şi-i scosese căluşul.

— Mulțumesc, George! şoptise ipocrita dând ochii peste cap. Cunoşteam figura; cu tertipuri de-astea mă

dăduse cândva gata şi pe mine şi, desigur, de curând, şi pe Arhibald... Dezleagă-mi şi picioarele; Tom m-a strâns prea tare cu frânghia.

Era adorabilă, îmbrăcată cu halatul meu roz, de baie, şi cum îi lua pe bandiţi la „per tu”, iar picioarele despre care vorbise, îl făcură pe George să roşească la faţă şi să umble cu ele de parcă ar fi fost de sticlă.

— E o grosolănie din partea voastră, rânjii eu, să tulburaţi doi tineri fericiţi tocmai la începutul lunii lor de miere.

— Să vezi... încercă Arhibald să găsească o justificare, dar nu-i dădui voie să vorbească.

— Tu să taci! Şi mâinile sus, seducător infam şi dezgustător! De fapt, poate că ar trebui să-ţi fiu recunoscător că m-ai scăpat de această viperă, tocmai când eram gata-gata să fac prostia să o cer de nevastă!

Era prea mult pentru sensibilitatea lui George, care în tot acest timp masa gleznele Mirandolinei, cu mult zel şi pasiune, din bunătate creştinească. Pe neaşteptate, se destinse ca un arc şi mă izbi cu capul în burtă, azvârlindu-mă peste un fotoliu. În cădere scăpai revolverul din mână. Crezându-mă scos din luptă se năpustiră cu toţii asupra mea. Voiau probabil să mă lege, însă era evident că nu cunoşteau adevăratele mele resurse. O mică fentă şi cei doi bandiţi al căror nume nu avusesem încă plăcerea să-l cunosc, fură pocniţi cap în cap şi se prăbuşiră anesteziaţi pentru cel puţin zece secunde. Un medic bun ar fi putut să le facă operaţie de apendicită, fără ca pacienţii mei să se trezească din somnul lor fără vise. Pe Harry, un genunchi la trei coaste îl proiectă, cu răsuflarea tăiată,

sub pat, de unde nu mai avu curajul să iasă. Asaltul dat de George mă izbise cu ceafa de spătarul fotoliului, dar şi atacatorul meu pierdu minute preţioase până să iasă din şifonier, unde intrase fără a deschide uşile.

— Fii atent, idiotule! urlai către Arhibald. Nu mai ţine mâinile alea în sus şi vino să-mi dai o mână de ajutor. Când scoate capul, sărim amândoi pe el!

Nu înţelesei de ce mă privea cu atâta melancolie tâmpă şi nici George nu-mi dete răgaz să reflectez prea mult. În secundele următoare, fusei nevoit să mă feresc de picioarele lui, apoi reuşii să-i plasez o lovitură la plex, o lovitură ticăloasă învăţată în lumea circului. Când îl văzui şi pe el la podea îi poruncii lui Arhibald:

— Acum ce stai, blegule! Leagă-i bine cu o frânghie până telefonez la miliţie să vină să-i ia.

N-aş fi crezut, pentru nimic în lume că o să se repeadă la mine şi atunci n-am înţeles de ce a făcut-o. Un reflex de apărare m-a salvat de lovitura lui perfidă şi, după primul moment de stupoare, am reuşit să-l prind în braţe şi să-l dau cu capul de perete de câteva ori, până am simţit că se înmoaie. Calea spre telefon era liberă însă Harry începuse să foşnească pe sub pat. Îl trăsei afară de picioare şi-i mai cârpii una a la Old Shatterhand. Halatul roz scăpase din legături şi se apropia de mine cu ochii scânteind de admiraţie. Cred şi eu: patru indivizi puşi cu botul pe labe, plus Arhibald: avusese ce vedea. N-aveam însă chef de efuziuni.

— Gata, gata! i-o tăiai eu, fără complimente că n-avem timp de pierdut. Mai bine, dacă vrei să-ţi arăţi

admirația, ia sticla de colo şi toarnă-mi ceva de băut, până mă înțeleg cu cei de la miliție.

Auzii clipocitul alcoolului în pahar şi apucai chiar să ridic receptorul, când o izbitură grozavă mă atinse drept în moalele capului şi totul mi se întunecă dinaintea ochilor. Dar ştiui, chiar în clipa aceea, că obiectul cu care fusesem doborât era o sticlă pătrată şi albă, cu o etichetă roşie pe care scria cu litere înflorate: „Brandy of Napoleon". Al lui Napoleon la Waterloo, probabil!...

Capitolul III – STRATEGIA UNOR BĂRBAŢI SINGURI

La început, Raminagrobis nu vru să creadă nici un cuvânt din cele ce-i povesteam.

— Ascultă, măi, Arcaş Verde, setos de aplauzele galeriei, mă luă dumnealui tare, cu mine să nu faci pe deşteptul, că eu sunt tatăl tău! Uiți că ai în fața ta pe cel mai mare autor de romane polițiste al tuturor timpurilor şi că toate cele opt cărți ale mele s-au epuizat chiar în ziua când au fost date pe piață? Cum o să te lovească Mirandolina pe la spate, cu sticla? În ce scop, „cui prodest?", dacă ştii ce înseamnă asta... Sau mă crezi cretin? Ți-a căzut în mână cine ştie ce broşură nenorocită, scrisă de Michael Landon sau de altcineva, şi vrei să faci pe eroul pozitiv? Hai, mărturiseşte cinstit lui nenea Raminagrobis şi o să vezi ce bine ai să te simți după asta.

— Ai cuvântul meu, ce naiba!

— În cazul acesta precis minți!

— Eu îți povestesc ce ştiu, şi tu, rabi, o să-ți dai seama, în marea ta înțelepciune, ce e adevărat şi ce nu. E bine?

— Domnul face ironii? Bine... dă-i drumul!

— Ce să-i mai dau drumul, că, de fapt am spus tot. M-am trezit legat fedeleş, cu bandiții în jurul meu, îngrijorați ca nişte mame la căpătâiul copiilor dragi, bolnavi de scarlatină. Venise şi un al cincilea tâlhar, am aflat imediat că se numea Brutus şi era şeful familiei. Am să-ți povestesc scena, cuvânt cu cuvânt, întocmai cum s-a petrecut. Brutus mă recunoscuse imediat: eu eram apărătorul lui Leopold şi cel care-i luase la goană din curtea vilei Reduta, cu ajutorul panterelor. Când văzu că încep să mişc, scoase un pumnal şi mă întrebă, cu blândețe, ce-i puteam spune despre potir.

— Prea puțin, începusem eu să cânt, Leopold aiura ceva despre un potir şi despre nişte diamante, dar n-a lămurit subiectul din cauză că, între timp, a decedat. Cred că diamantele se află în potir, că invers ar fi mai greu.

— Ce vă spuneam eu, copii? se adresase Brutus, triumfător, acoliților săi. Şi din nou către mine: Pe acolo, prin casă, n-ai găsit cumva aşa ceva?

— Nimic asemănător, Brutus. Şi m-am uitat bine, te rog să mă crezi, fiindcă eram şi eu interesat.

— E-n regulă, acum poți să pleci, zise banditul fără să mă dezlege. George, du-l mai bine în baie. E mai curat.

În favoarea mea intervenise tocmai Mirandolina! Dumneaei se apropiase de Brutus, mână-n mână cu Arhibald şi rostise răspicat ca s-o audă toată lumea.

— Dacă faci treaba asta, Brutus, va fi nevoie să ne omorâți şi pe noi!

— Poate c-o s-o şi facem!

— Atunci luați-vă adio de la potir. Nici eu, nici Arhibald n-o să vă mai ducem la locul unde ar putea fi găsit.

— Parcă ne înțelesesem altfel, de ce nu sunteți corecți? Şi pe urmă tipul ăsta ne-a omorât un om.

— Să fiți sănătoşi! Când ați discutat cu noi nu ştiam nimic despre diamante. Ne-ați spus că e un obiect de familie. Şi nici nu a fost vorba să ucideți pe cineva.

— Ascult-o, Brutus, intervenii eu în favoarea Mirandolinei. Are o logică perfectă.

Îmi trase un şpiț care mă făcu să nechez.

— Tu să taci din gură! răcni el furios. Şi termină cu bancurile astea ieftine. Mă rog, se întoarse Brutus către Mirandolina, să zicem că n-o să-l curățăm: o să se țină tot timpul după noi.

— Vai, Brutus, nici nu ştii ce discret e! Şi pe urmă, o să-l punem să promită că nu va face una ca asta!...

Un hohot de râs colosal răbufni din piepturile păroase ale celor cinci tâlhari. Era tare puştoaica! George, mai ales, o privea cu o admirație nedisimulată, părând gata să se arunce de la etaj la un singur cuvânt al ei. Atât că locuința lui Arhibald se afla la parter. Brutus calcula:

— Îl legăm bine şi-l lăsăm aici, încuiat. Dacă e deştept şi poate să se dezlege singur, într-o zi sau chiar în câteva ore va fi liber. Până atunci, noi suntem departe, ba poate am şi pus laba pe potir. Voi ce ziceți?

Cu trei voturi pentru, unul contra şi o abţinere, propunerea lui Brutus fusese acceptată. Abţinerea venea de la unul din tâlhari care încă nu-şi revenise. Mai făcură câteva noduri suplimentare şi mă târâră în baie. Mirandolina intră după mine şi se apucă să se îmbrace. Închisei ochii să n-o văd, deşi, cu auzul îi urmăream fiecare mişcare. Când termină mă împinse uşor cu piciorul.

— Ceau, Pepsi, îmi spuse ea cu glasul ei cel mai dulce. Când voi fi pe plajă am să mă gândesc tot timpul la tine. Ai fost superb cu imbecilii ăştia.

Şi mă sărută pe frunte, ca o soră.

*

— Ea tot pe tine te iubeşte, rosti sentenţios Raminagrobis, care se considera un bun cunoscător al sufletului omenesc, având o bogată experienţă de viaţă.

— Mersi! Atunci de ce a plecat, rabi?

Marele filozof ridică din umeri. Nepătrunse erau tainele inimii de femeie. El, însuşi avusese mult de suferit în tinereţe din această cauză. De aici venea, de fapt, succesul romanelor sale; personajele înfăţişate acolo erau întotdeauna fiinţe în carne şi oase iar nu nişte fantome inventate şi fără nici un pic de consistenţă. Povestirile lui Raminagrobis despre femei sunt sobre şi de un dramatism reţinut. Îi plac mai ales despărţirile, pe care le istoriseşte cu lux de amănunte, şi în aşa fel ca el să apară într-o lumină cât mai favorabilă. Nu-l contrazic niciodată, deşi în unele cazuri ştiu precis că lucrurile s-au petrecut altfel. În timp ce el povesteşte eu mă gândesc la ale mele. Şi toată lumea are de câştigat.

Nu cred să fie mulți oameni în stare să se dezlege singuri așa cum făcusem eu după plecarea bandiților și a celor doi infideli. Pentru mine n-a fost nici ușor, nici greu. M-a ajutat foarte mult experiența căpătată în tinerețe, ca acrobat și, în special cea din perioada când făceam pe omul-șarpe. Au cam trosnit unele încheieturi până să izbutesc să fac, din nou, după atâția ani, arcul, și să ajung, așa cum eram legat, cu picioarele la gură, dar, până la urmă a mers și, după aproape o oră de eforturi supraomenești, am reușit să mă eliberez. Am spart cu umărul ușa de la baie și m-am repezit la telefon să mă sfătuiesc cu Raminagrobis, să văd ce-mi rămâne de făcut. Ca supremă măsură de siguranță, bandiții tăiaseră firele, ca-n orice film ieftin cu gangsteri, made în U.S.A.! Dacă merseseră cu gândul atât de departe, atunci puteam să mă aștept că mi-au găurit și cauciucurile la Trabant. Numai la gândul acesta și mă apuca furia! Din păcate n-aveam pe cine să mi-o vărs; totuși, în lipsă de altceva, confiscai băuturile aflate în frigider și sării pe fereastră lăsând toate luminile aprinse și robinetele deschise. Ca să aibă de ce să se bucure perechea Arhibald-Mirandolina, când s-or întoarce din misteriosul lor voiaj de nuntă.

Raminagrobis, care e nițeluș misogin, mă pune să repet cuvânt cu cuvânt ce-a spus Mirandolina și ce am răspuns eu. În general e de acord cu punctul meu de vedere. Are perfectă încredere în reflexele mele, el zice: în instinctul meu, dar se cam îndoiește că sunt capabil să judec în mod științific o situație, așa cum numai el ar fi în stare să o facă. Adevărul e că, de câte ori am fost în vreo încurcătură, degetul meu cel mic sau un al

nu ştiu câtelea simţ m-a făcut să presimt orice primejdie cu câteva fracţiuni de secundă înaintea altora. În astfel de situaţii acţionez prompt, aproape fără să judec, de parcă mişcările mele ar fi conduse de un pilot automat. Totul se naşte spontan, la inspiraţie, mă simt ca un dirijor care improvizează amănuntele, mişcându-se totuşi relaxat într-o bucată arhicunoscută. Raminagrobis mă laudă, dar cu jumătate de gură. Pentru el voi rămâne veşnic un executant isteţ, dar întrucâtva mărginit. Un pumn care loveşte, nu un creier care calculează. El este partizanul acţiunilor bine ticluite, după cum reiese şi din cărţile scrise până acum, şi recunosc că uneori are o imaginaţie diabolică. În toate aventurile care au urmat, i-a urmărit pe adversarii noştri ca şi cum ar fi fost nişte piese de şah şi, atât manevrele lor cât şi contraloviturile noastre, au fost studiate de dânsul înainte de a avea loc. Aşa susţine el, eu n-am avut niciodată posibilitatea să-l verific.

— Ai observat ce calm sunt, mă face atent prietenul meu, deseori. Aceasta numai şi numai fiindcă ştiu totul mai dinainte. Datorită logicii, bineînţeles.

Cu toate acestea, rareori poate să prevadă când are bere la bufetul de pe strada noastră şi când nu, iar când nu găseşte se înfurie groaznic. Când mă vede că zâmbesc, recade imediat în hieratismul lui obişnuit dar eu ştiu că joacă teatru. E o figură stranie, lunganul de Raminagrobis, nimeni nu contestă acest lucru. Într-un mic cerc de prieteni din copilărie, i se mai spune şi astăzi: „Chinezul” sau „doctorul Fu-Manciu”, cu toate că pe vremea aceea nu era chiar aşa de enigmatic. Mai

curând cred că i s-a dat porecla amintită, fiindcă nici unul din amici nu-şi putea explica de ce lăsa să scape goluri perfect parabile (juca portar într-o echipă de cartier, chiar de dânsul înfiinţată). Din punctul meu de vedere, consider că şi azi i se potriveşte această poreclă şi, în consecinţă, o folosesc de câte ori cred că e cazul, observând întotdeauna pe chipul lui un larg surâs de satisfacţie, la amintirea gloriei fotbalistice de odinioară. Dacă îi dai sfoară pe tema asta, e în stare să te ţină până la ziuă ca să-ţi povestească ce meci a făcut el în '46, pe „federaţie" cu „Industria sârmei", când a salvat un gol „in extremis", cu pumnul, şi, datorită acestei vitejii, echipa a putut rămâne în district, până în anul următor, când a fost descalificată. Refuză să admită că acel plonjon a fost o întâmplare şi că mingea l-a lovit în mână, după cum nu va recunoaşte nici că înainte de meci mestecase pătrunjel ca să nu-l miroasă antrenorul că se drogase cu „adio mamă".

— Am dus o viaţă sportivă, suspină el deseori când vorbeşte despre trecutul său fotbalistic, prefăcându-se că ignoră amănuntul cu pătrunjelul. Până în momentul când m-am împrietenit cu tine. De ce ţi s-o fi zis Pepsi, îmi e imposibil să pricep.

Îl las să bată câmpii, dacă aşa vrea el şi mă gândesc cât de ciudat este că din tânărul subţirel de altă dată a ieşit matusalemul de astăzi, de nouăzeci şi patru de kilograme, înalt ca gardul şi care face tot timpul pe adormitul dar o trânteşte tocmai când ţi-e lumea mai dragă. Are cap serios, Chinezu, dacă a reuşit, la o vârstă atât de fragedă, să zicem doar patruzeci, să piloteze un ditamai Fiat 850! E clar că nu Raminagrobis

este numele său adevărat şi că, asemenea tuturor celorlalte personaje, am fost nevoit să-i găsesc un pseudonim de circumstanţă. Cine vrea să ştie ce înseamnă, n-are decât să-l citească sau să-l recitească pe Rabelais sau pe La Fontaine. Eu i l-am ales pe acesta fiindcă adeseori a jucat un rol de arbitru între mine şi Mirandolina. Un arbitru nedrept sau subiectiv, va spune Mirandolina, însă, în viaţă, bărbaţii au deseori nevoie de un astfel de judecător, în timp ce femeile îl refuză, probabil fiindcă se consideră infailibile.

Dintr-un alt punct de vedere, misterul acesta pare de prisos, Raminagrobis fiind destul de cunoscut în Urbe. E inginer, ca mai toată lumea, scrie cărţi poliţiste, e membru al „Asociaţiei Internaţionale a Inventatorilor, şi e necăsătorit, deocamdată, ca şi mine. În lumea inventatorilor din lumea largă a devenit celebru în urma publicării, într-o revistă franceză, a articolului: „Uzina personală", scris de el. Din articol reieşea că atât de multe aparate de uz casnic s-au inventat în ultima vreme că nici un bărbat n-ar trebui să se însoare înainte de a obţine diploma de inginer. Un grup de sufragete din Marea Britanie au protestat vehement, spunând că dacă cerem tot felul de diplome, majoritatea fetelor or să rămână nemăritate. Autorul a răspuns pe un ton subţire, s-a făcut mult haz pe chestia asta, şi, în cele din urmă s-a ajuns la concluzia că fiecare e liber să se însoare cum l-o tăia capul, lucru binecunoscut, de altfel, din cele mai vechi timpuri.

*

— Ascultă, îmi întrerupse Raminagrobis gândurile, nu cumva ai aflat dacă Arhibald al tău şi-a luat concediu sau a plecat într-o delegaţie?...

Eu habar n-aveam, însă colaboratoarea mea, Alidada, trebuia să ştie. Îi dădurăm un telefon şi după ce ne făcu să aşteptăm puţin, fiindcă tocmai se spăla pe cap, ne răspunse. Da, persoana în cauză îşi luase concediul, şi el şi Mirandolina, dar nu spuseseră nimănui unde vor să se ducă. Închisei şi mă uitai la rabi ca la un oracol care nu vrea să ambreieze. Dânsul medita profund.

— Câţi ani are? întrebă într-un târziu.

— Arhibald? Patruzeci şi ceva...

— Am întrebat câţi ani are puştoaica de la telefon, idiotule! Te faci că nu înţelegi!

— Aha?!... Douăzeci şi doi.

Cifra păru că-l satisface.

— Zici că Leopold a şterpelit nişte diamante şi că familia Brown le caută de înnebuneşte?...

— Îhî!

— Zici că voiau să intre noaptea în vilă, peste tine, şi că tot în vilă ai găsit numele şi telefonul Mirandolinei notat pe calendar?

— Întocmai. Ai o memorie de fier.

— Mai susţii că Mirandolina, înainte de a ieşi din baia unde, tu zăceai ca o zdreanţă omenească, legat fedeleş, ţi-a şoptit că tot timpul cât va fi pe plajă o să se gândească la tine?

— Acesta este adevărul, o, tu, fericitule din lotus. Şi m-a sărutat pe frunte...

Mă privi ca şi cum i s-ar fi făcut dintr-o dată silă de viaţă.

— Ce dracu' mă, tu nu vezi că toate drumurile duc la Roma şi că...

— Şi că ce?...

— Şi că noi trebuie să ne repezim imediat pe litoral să vedem ce se întâmplă acolo. Vilă avem, bani avem, ne mai trebuiesc nişte diamante. E clar?...

*

Eu nu sunt de capul meu cum e Raminagrobis, am serviciu, nişte proiecte, sarcini, un colectiv din care fac parte. Nu pot să-mi pun coada pe spinare şi să plec în concediu aşa, când mi se năzăreşte, aşa că o să mai dureze câteva zile până să pot pune în aplicare ideile marelui detectiv. Între timp, la institut, atmosfera a devenit sufocantă. Fuga lui Arhibald şi a Mirandolinei a făcut senzaţie iar eu sunt blestemat să joc în această dramă rolul soţului inocent. Suport din ce în ce mai greu mutrele fericite ale colegilor, care se bucură că nu sunt ei în locul meu. Sunt convins că fiecare crede că lui nu i se pot întâmpla asemenea lucruri. Uite ce mi-a făcut Mirandolina! Acum toţi pricăjiţii îşi închipuie că au dreptul să se umfle în pene când trec pe lângă mine şi să mă bată pe umăr: ei sunt iubiţi, sunt duri, femeile se târăsc la picioarele lor, sunt virili, în timp ce eu cine ştie ce beteşug ascuns am. Unii mă invită la masă ca să demonstreze că nu se tem pentru fericirea căminului lor şi, mai ales, nu se tem de mine, iar bodegarii, la aperitive, îşi dau, fără îndoială cele mai grozave aere şi dezgroapă cele mai infame aventuri din tinereţe, ca să arate că activitatea lor de conchistadori începe din cele

mai vechi timpuri şi e, deci, de presupus, că va dura la infinit.

Dar femeile sunt şi mai greu de suportat. Ele trec pe lângă mine ca mama răniților printre paturile unui spital, copleşindu-mă cu bunăvoința lor şi cu surâsuri încărcate de făgăduinți. În câteva zile mi s-au oferit atâtea inimi nobile şi credincioase spre consolare, că aş fi putut umple o căruță cu ele. Încă din primele zile ale naufragiului, se remarcă printr-o activitate specială madam Micşunescu, o doamnă de la contabilitate, cam măricică dar care nici nu se gândea să iasă de pe ring altfel decât făcută knockout. Această inimă duioasă începu să mă înconjoare cu atenții şi să-mi dăruiască în fiecare zi nişte prăjiturele numite corăbioare, făcute, zicea ea, cu propria dumneaei mânuşiță. „Trebuie să te hrăneşti, ciripea ea aruncându-mi priviri atât de languroase încât aş fi putut bea cafeaua fără nici o picătură de zahăr. Am dedus că e abonată la cinematecă şi nu lipseşte de la filmele de altădată, cu Dita Parlo sau Francesca Bertini, când se suferea al naibii din dragoste. Atunci oamenii erau mai sensibili, astăzi însă femeile au devenit mai cinice, toate în afară de Micşuneasca, îngerul meu păzitor.

N-am ştiut niciodată ce gust aveau corăbioarele căci le dăruiam, întotdeauna, pe furiş, femeii de serviciu. Mă iritau însă la culme toate manevrele acestea tip învăluire, cusute cu ața albă şi atunci m-am gândit, cum era şi firesc, la bunul meu prieten Raminagrobis. Mălai-mare făcea o impresie excelentă damelor, povestea frumos despre țări pe care nu le văzuse niciodată, avea un repertoriu colorat, cu efect verificat,

adaptabil pentru tot felul de situații. Grație acestui repertoriu, susținea el, reușise până acum să scoată rochia de pe orice dulcinee avidă de senzații tari. Doamna Micșunescu avea patruzeci și cinci de ani, deși nu-i mărturisea chiar pe toți, în orice caz era o ființă ornamentală, înaltă, dreaptă, majestuoasă, mersul ei era princiar, parcă defila printre drapele și stindarde. Pe Raminagrobis l-a amuzat în orice caz: el e mort după astfel de specimene, adică e bucuros să aibă la colecție și un astfel de exemplar de cobră regală. Așa stând lucrurile nu-mi fu greu să i-o bag pe gât, se înțelege cu toată discreția de care eram capabil.

Găsii un motiv oarecare și-i invitai pe amândoi la un restaurant. „Cei mai buni prieteni", turuiam eu, nesincer, „singurii care m-au înțeles în nefericirea mea!" Cum un bărbat care joacă asemenea roluri e întotdeauna ridicul, cei doi se solidarizară fără să vrea. În seara aceea, Raminagrobis ne povesti despre o călătorie făcută în misterioasa Indie, într-un stat din munți, aproape inaccesibil pentru occidentali, unde el fusese, chipurile, ca participant la o expediție pornită în căutarea unor exploratori dispăruți. Mai auzisem gargara aia în diferite variante și știam precis că nu pusese în viața lui piciorul prin acele locuri dar îl lăsai să se umfle; ba chiar îl încurajai cum știui mai bine. Doamna Micșunescu îl mânca din ochi în timp ce mie nu-mi mai acorda nici o atenție. Eram fericit! Raminagrobis o purta pe victimă de-a curmezișul întregii Indii, povesti cum au găsit, într-o pădure, un copil crescut de lupi, apoi cum au nimerit la curtea unui rajah care avea un harem. Bietele femei urmau să

fie îngropate de vii la moartea rajahului! Baliverne! Cu această ocazie se lansă în relatarea unor aventuri galante absurde, cică pe unul din ei îl răpiseră femeile într-o noapte şi, a doua zi, i-au găsit numai oasele. „La figurat, stimată doamnă, la figurat, sporovăia Mălaimare fixând-o cu ochii lui oblici, de chinez. Doamna Micşunescu asculta îmbujorată, totul era expus în termeni academici şi o întâmplare asemănătoare fusese povestită şi de Homer, în Odiseea. Nu putea să se formalizeze. Dovedi că e o femeie de lume, acordând acelor povestiri licențioase o atenție binevoitoare şi amuzată.

Roadele micii noastre agape se arătară chiar de a doua zi. Corăbioarele nu-mi mai asediară biroul iar doamna Micşunescu se învârtea de colo până colo, îmbrăcată în rochii vaporoase, fredonând tot timpul şi târând după ea, ca o cometă, o lungă trenă de parfumuri aţâţătoare. Când vorbea cu mine ridica din sprâncene, pentru a sublinia că o face doar în interesul serviciului şi ca bună samariteancă. Avea ore fixe la coafor şi pedichiură, era misterioasă, feminină, iar ochii ei rotunzi şi mari cât un vasistdas, străluceau în permanență de entuziasm şi tinerețe. Mă prefăceam că sunt adâncit în hârtiile mele şi că nu observ această schimbare. Bravo Raminagrobis! Cascadorul îmi telefona de câteva ori pe zi, dându-mi comisioane, punându-mă să-i comand flori, bilete la spectacole, mese la restaurant. Totul cu larghețe, fiindcă eu plăteam. Despre madam Micşunescu nu scăpa nici o vorbă şi nici eu nu-l întrebam, cunoscând că rareori

vorbeşte despre gingaşele fiinţe cu care se întâmplă să fie în relaţii de cofetărie.

Apoi, după vreo săptămână, madam Micşunescu plecă la mare şi Raminagrobis rămase în Bucureşti. Zâmbea interiorizat ca un Buda în poziţia lotus şi mesteca o enormă pipă de abanos pe care o purta întotdeauna la dânsul, nu ştiu de ce, fiindcă nu era fumător. Eram atât de curios să aflu ce s-a întâmplat, că, în prima duminică, m-am şi repezit la mare, cu Trabantul, ca să văd cu ochii mei ce e cu Micşuneasca. Când colo, dumneaei se afla pe plajă cu însuşi Vicepreşedintele! Un Vicepreşedinte întinerit, bronzat ca un lup de mare, învârtindu-se ca un cocoş pe lângă o Micşunească înţelegătoare, cucerită definitiv. Nu le stătea rău fiindcă aparţineau unor contingente apropiate şi avui impresia că abia acum romantica noastră colegă de la contabilitate îşi găsise persoana potrivită. Mai rămăsei câteva minute, ascuns pe după nişte cabine, ca să admir spectacolul. Domnul, atent, îi aranja din minut în minut parasolul şi o întreba dacă se simte bine; doamna, languroasă, torcea toropită de soare, acordându-i din când în când cinstea de a o unge pe spate cu Nivea, căci începuse să se cam jupoaie. Mă rog, era un spectacol idilic şi plin de învăţăminte. Precizez că Vicepreşedintele câştiga binişor, era în tratative să-şi cumpere Mercedes şi, cum ştim, în general vorbind, femeile sunt dispuse să se jertfească pentru astfel de oameni.

La înapoiere îl regăsii pe Raminagrobis foarte relaxat. Se purta cu mine ca şi cum m-ar fi salvat de la moarte cu preţul vieţii sale şi mă puse să plătesc o masă

regească, la Lido, cu şampanie şi icre negre, de parcă am fi sărbătorit salvarea mea dintr-o catastrofă de cale ferată. Mult mai târziu, aflai că nu-i displăcuse episodul. Madam Micşunescu fusese superbă, el trebuise să joace un rol foarte dificil, de Grand de Spania care cucereşte o Infantă. Chiar în momentele cele mai grele ea se purta ca o andromacă, erai dator să-i spui cuvinte mari, fraze superbe, pline de pasiune dar şi cu sensuri filozofice, morale şi nobile. El, ca meseriaş bătrân, avea o provizie inepuizabilă de citate celebre; bănuiesc chiar că le are trecute într-un carneţel pe care tare aş vrea să pun mâna odată. În orice caz, Chinezu e un tip prea organizat ca să lase totul la voia întâmplării, aşa că a-ntors-o cum a vrut el. Apoi, cu discreţie, i-a făcut loc Vicepreşedintelui, mare privitor de dame bine, dar cam inhibat, probabil din cauza funcţiei. Chinezu apreciase că Micşuneasca merita oricum să i se facă un serviciu, fiindcă, în fond, era o fată admirabilă şi n-avea nici o vină dacă bărbatul ei murise într-un accident de avion, lăsând-o singură pe lume. Ştiam de la Mirandolina că găteşte bine iar Vicepreşedintele e un gurmand extraordinar. Se potrivesc bine: el sobru, ca orice oficial, ea prezentabilă ca o catedrală gotică şi excelentă amfitrioană. Îi binecuvântez şi o fac cu aprobarea lui Raminagrobis, care a declarat că, Cecilia, aşa o cheamă pe Micşuneasca, e o adevărată doamnă, cam obositoare, dar, în orice caz, demnă de o soartă mai bună, aşa cum e de presupus că va avea lângă noul ei partener.

*

Între timp, cum spuneam, la institut atmosfera continuă să fie irespirabilă. Am impresia că toată lumea mă priveşte, toţi încep să şuşotească după ce trec eu, unii îmi strâng mâna de câteva ori pe zi, radioşi, de parcă mi-ar prezenta condoleanţe. M-am hotărât să înşfac vreo doi, aleşi la întâmplare, să-i bag într-un spălător şi să le trag o bătaie soră cu moartea, pentru ca o dată scăpaţi să poată cugeta mai bine la iubirea faţă de aproapele nostru şi aşa mai departe. Cred că starea de permanentă iritare o datorez şi faptului că aprobarea concediului meu întârzie nepermis de mult. Alidada mă urmăreşte, cu ochii în lacrimi, cum mă tot învârtesc, ca un leu în cuşcă. În cele din urmă mi-a sugerat să mă duc eu însumi să văd ce e cu cererea şi iată-mă pe scări, ca o furtună, spre cabinetul directorului general. Am să-i bat cu pumnul în masă, deşi sunt sigur că nu el trebuia să-mi rezolve cererea, am să urlu, am să fac scandal! Am de gând să-l iau repede, dar întâlnesc în drum o piedică neaşteptată: secretara lui, care mi se aşează în cale, declarând că dacă nu sunt anunţat, nu voi putea trece decât peste trupul ei. Privesc cu plăcere acest trup, e niţeluş cam plăpând, şi chiar îl strâng uşurel în braţe, camaradereşte.

— Las-o mai încet cu devotamentul, scumpo, îi şoptesc la ureche cu tandreţe. Costel mă aşteaptă; avem vorbele noastre.

Mă priveşte de parcă aş scoate flăcări pe nas dar nu îndrăzneşte să mă pună la punct. Te pomeneşti că sunt prieten cu tovarăşul Dragomirescu?!... Dar chiar aşa, cum poţi să-i spui pe nume unui director general?...

— Mai discutăm noi când mă-ntorc, îi spusei eu dându-i drumul cu părere de rău. Poate ieşim undeva diseară, ce zici? Acum gata, fă-ne repede rost de nişte cafele şi să nu ne deranjeze nimeni.

Directorul general e la birou, îşi tunde cu o forfecuţă curbă câteva fire de păr care i-au crescut în nas. Când mă vede, bagă repede forfecuţa în sertar şi ia o figură nemulţumită. Îi fac semn că nu e nevoie să se ridice şi mă trântesc într-un fotoliu.

— Ce-i asta? mormăie dânsul. Unde e Genoveva?...

Şi-l văd cum pipăie pe sub tăblia mesei apăsând probabil pe vreo sonerie. Secretara intră speriată. (Va să zică Genoveva o cheamă!) Se aşteaptă, desigur, la un perdaf, dar intervin înainte de a apuca directorul general să deschidă gura:

— Mai fără zahăr, iubito. Aşa vrea şeful. Nu, Costele?...

Directorul general e sufocat, nu ştie ce să spună. Dă din cap şi Genoveva iese val-vârtej, oferindu-ne un spectacol minunat pe care-l urmăresc fără a-mi ascunde admiraţia.

— Bravo, şefule! îl felicit, arătând din cap spre uşa pe unde a ieşit secretara. Mai merge, mai merge?

— Tinere, ce-nseamnă asta? Şi ce doreşti?

— St! Nu fi aşa de protocolar. Vreau să plec în concediu, am şi dat o cerere de patru zile dar văd că se întârzie. Atunci m-am gândit la tine. Ce zici, îmi pui o pilă?

— Fără discuţie! Chiar eu îţi aprob cererea. Cu ochii închişi. Nu, nu e nevoie să-mi arăţi nici un certificat medical. Sunt convins că îl ai.

Îl îmbrățişez şi plec lăsându-i pe birou o hârtie de douăzeci şi cinci de lei, să bea şi el o bere. Mă Crede pesemne nebun şi poate chiar sunt. În orice caz, nu mai puteam aştepta. Vreau mare, soare, linişte, singurătate... Iarăşi ochii mirați ai secretarei, încerca să intre şi ne-am lovit. În urma ei, femeia de serviciu cu cafelele. Îi fac semn să le lase pe măsuța secretarei şi o apuc pe Genoveva de cot.

— Lasă că le bei singură, îi spun. Acum notează: Ionescu Nicolae, strada Libertății nr. 45, apartamentul 12. Ai scris? Buun! Te aştept mâine după masă la şase. Te iubesc. Iată cheia!

Şi o sărut. După care dispar cu paşi elastici, de iscoadă indiană, în direcția de unde am venit. N-am lăsat-o să scoată nici un cuvânt: sunt situații când trebuie să lucrezi repede ca să-ți zăpăceşti inamicul. Raminagrobis, care e un rafinat, m-ar dezaproba dacă ar afla cum am procedat. Ca să fiu sincer, abia acum îmi dau seama că am acționat fără să cuget prea mult şi mă întreb cine e oare această Genovevă? N-o cunosc, n-am vorbit cu ea niciodată şi aşa, din senin... Şi-o fi zis că sunt cam scrântit la cap! A nu, asta nu e nici o nenorocire. Cum se supără aşa îi şi trece, dar dacă studiez mai bine problema; dacă eram deştept dădeam cheia, mai curând, Alidadei. Nu pot să-mi explic cum de am zăpăcit lucrurile chiar în halul ăsta. Din fericire, voi avea posibilitatea să o dreg; însă nu acum imediat, mai încolo, peste două săptămâni sau o lună.

Merg pe stradă şi gândesc intens, după un obicei care îmi este caracteristic. Calculez, cum am spus... Genoveva – fascinația necunoscutului. E bine zis! Aşa

ar scrie şi Raminagrobis în romanele sale malaeze. Alidada?... Puritate, nevinovăţie, graţie... Toată ziua ronţăie bomboane învelite în staniol, ca un copil de grădiniţă. Cred că nu are nici douăzeci de ani fata asta!? Ba nu, trebuie să fie mai mare, că altfel n-avea când să-şi termine facultatea. Puritate, deci, ochi naivi, mari... Nici timp nu am avut când s-o sărut, deşi lucrăm împreună de câteva luni. Probabil că mă consideră un bădăran! Şi când colo mie nici nu mi-a dat prin minte, tot timpul meu fiind: închinat, în exclusivitate, Mirandolinei. Unei fiinţe nesincere, care n-a găsit altceva mai bun de făcut în lipsa mea, decât să-şi ia tălpăşiţa cu neisprăvitul de Arhibald. Tocmai cu Arhibald care e mai mare cu trei sau patru luni decât mine! Asta nu înţeleg! Îmi face impresia că fata asta are o atracţie morbidă către indivizi tomnatici, sau, în orice caz se întâmplă ceva ciudat cu ea. Aş minţi dacă aş spune că nu îmi pare rău că a plecat. Mă simt sărac şi păgubit, lipsit de vlagă, ca o frunză fără clorofilă. Dar vila Reduta n-o să stea goală în vara aceasta – Raminagrobis e invitatul meu şi are nevoie de societate. E datoria mea de gazdă să găsesc soluţii pentru ca musafirii să nu se plictisească. Ce-ar fi, de exemplu, dacă Alidada şi Genoveva ar veni şi ele cu noi? Să văd întâi ce zice şi Chinezu. Mă îndoiesc că, în principiu, se va opune, poate, numai dacă are alte obligaţii, de aceeaşi natură. Desigur, ar fi fost minunat să petrec acolo concediul numai eu şi Mirandolina! Dar dacă soarta a vrut altfel!... Adio deci, Mirandolino; neică! Pe numele tău adevărat Nicoleta Popescu. Nu, nu e nici o nenorocire că ţi-am divulgat secretul. Alde Nicoleta

Popescu sunt pe lumea asta cu miile! Numai la noi, în România cred că trec de un milion! Dar în celelalte țări de limbă latină! Adio şi şoşoi în bafta ăluia de te-a răpit!

*

— Ce te tot moşmondeşti? îmi spuse la telefon, în aceeaşi zi, pe la prânz, Raminagrobis. Vino-ncoa şi dă raportul.

— Ba să vii tu, că am în casă patru sticle de bere şi nu ştiu unde am pus tirbuşonul.

— Patru n-ajung. Am să mai aduc eu zece!

— Dă-i bătaie că am noutăți.

Veştile pe care i le-am pregătit eu, le consider senzaționale, aşa că îl las să se instaleze bine în fotoliu. În dreapta o sticlă rece de bere, sub picioare un taburet, între el şi fotoliu îndop perne. Mă priveşte ca şi cum toate aceste dovezi de recunoştință i s-ar cuveni. Bea pe-ndelete primul pahar şi-mi face semn să-i mai torn unul şi să dau alunele mai aproape. Abia după asta îmi permite să-i vorbesc.

— Mai întâi află că am obținut formele de concediu şi o să-ți spun şi în ce fel. Secretara directorului general este o făptură de categoria întâi! Am poftit-o mâine după-masă la mine. Dar pe urmă m-am gândit că mai bine le invităm, pe ea şi pe Alidada, pe litoral. Toată vila Reduta e a noastră. Ce părere ai de proiectele mele?

— Dă telefon imediat !

— Cui?

— Întâi lui Alidada şi apoi secretarei! Cum o cheamă?

— Genoveva. Douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de ani. Şi ce să le spun?

— Te priveşte!

Îl recunosc, aşa e întotdeauna! Ţie îţi dă brânci şi te încurajează să faci imediat toate neroziile posibile, iar dumnealui nu acţionează decât în urma unor mature cugetări! Totuşi dau telefoanele necesare. Fetele tocmai se spălau pe cap. (Ce naiba, astea se spală toată ziua pe cap?) Cică nu se aşteptau, nici nu ştiu ce să ne răspundă, să se mai gândească... Parcă erau vorbite. Le-am spus la revedere cam desumflat şi m-am întors spre genialul Raminagrobis privindu-l cu amărăciune. Adică, ce atâta suferinţă! Dacă e vorba de pupeze, găsim noi şi la faţa locului, câte vrei. Numai că începe să ţi se cam facă lehamite de atâtea monturi.

Raminagrobis mă urmăreşte cu coada ochiului.

— Ai simţit cum le sticleau ochii? zice el turnându-şi bere.

— Pe dracu'! Inventezi!

— Pur şi simplu cunosc sufletul omenesc. Ca orice scriitor.

— Zău? Atunci ai putea fi mai clar, nu?

— Sfinte Sisoe, ţie trebuie să ţi se explice orice lucru. Ţi-a spus vreuna că nu vine?

— Nu. Şi ce-i cu asta? În schimb, nici una n-a spus că vine.

— Vai de capul tău! Cine nu refuză de la început, înseamnă că îşi rezervă dreptul să accepte mai târziu. Vor să fie niţeluş rugate. Aşa e piesa, bătrâne saltimbanc! Parcă n-ai fi fost în viaţa ta artist, aşa judeci!

— Eşti deştept, nevoie mare. Şi acum tu ce-ai mai face în locul meu?

— Simplu ca bună ziua: le-aş mai da un telefon!

— Ce, nu ți-e bine? Nu le-am dat adineauri?

— Tocmai de-aia. Au avut timp destul să reflecteze. Cinci sau zece minute. Prea mult chiar. Fii sigur că au şi luat legătura una cu alta. Graba noastră o să le impresioneze în mod pozitiv. Spune-le să facă cereri de concediu imediat şi, peste trei-patru zile, venim noi să le luăm cu maşina; când vor crede ele că sunt gata cu toate pregătirile. Prin maşină înțeleg Fiatul meu; dacă pomeneşti ceva de Trabant compromiți totul.

Numerele celor două fete sunară câtva timp ocupat; probabil îşi telefonau între ele aşa cum presupusese marele cunoscător al sufletului omenesc. Apoi o prinsei pe Genoveva. Surprinsă, nehotărâtă... Aşa de repede?... Nu, nu ştia ce să spună...

— Alo, interveni Raminagrobis luându-mi receptorul din mână. Aici celebrul scriitor Raminagrobis. Sărut mâna. Mă bucur că mă cunoaşteți din romane. Pepsi mi-a vorbit cu admirație de dumneavoastră. Poftim? Da, am studiat ani de zile fenomenul malaez. Am şi o mică proprietate acolo, un fel de castel dăruit de statul malaez o dată cu cetățenia de onoare. Nu, nu mă refer la un stat malaez propriu zis, folosesc un termen generic, ca să mă înțeleagă toată lumea. Atunci?... Greutăți? Le vom învinge! Ce-ar fi să luăm masa astă-seară, toți patru, la Ambasador, de exemplu? Ca să discutăm în tihnă problema. E clar. Atunci, la şase venim să vă luăm cu maşina. Nu, e doar un biet Fiat 850, închiriat, Mercedesul l-am ciocnit alaltăieri şi e încă la atelier. Sărut mâna.

Închise telefonul privindu-mă semnificativ.

— Ai văzut cum se lucrează? zise el. Fă şi tu la fel cu cealaltă, că doar exemple personale ţi-am dat mai multe de cât era nevoie.

Şi Alidada fu surprinsă, dar acceptă invitaţia la masă. După asta terminarăm cu telefoanele. Eu rămăsesem cam în urmă cu berea şi, în afară de asta, nici nu-i prezentasem marelui înţelept noutăţile.

— Am aici două hârtii extrem de interesante, începui eu ştergându-mi spuma de pe buze. Ţi le dau în ordinea inversă a importanţei. Mai întâi o telegramă din Malu-Mare.

Raminagrobis mirosi hârtia ca să facă pe interesantul. O mirosea degeaba, că era telegramă telefonată, dar nu zisei nimic. Cuprinsul ei era următorul: „Vizite azi noapte. Rezolvat cum ştiţi. Stromboli rănit. Vă aşteptăm să veniţi cu doamna. Să trăiţi. Veta şi Dumitru Iordan."

— Hm, zise Raminagrobis cu o privire încărcată de supoziţii. Şi cealaltă veste?...

Era un articol apărut în Informaţia Bucureştiului. I-l dădui să-l citească singur. Ziarul mi-l trimisese Inspectorul, tocmai de la Malu-Mare, iar articolul respectiv era subliniat cu roşu.

— Hm, făcu din nou Raminagrobis. Urmă de pantof numărul treizeci şi şase şi jumătate, mânuşă bej, de damă, cinci puncte. Îţi spune ceva deosebit articolul ăsta?

Îi adusei dosarul cu toate măsurile Mirandolinei. I le luasem cândva cu metrul de croitorie şi cu şublerul, fiindcă urma să plec în străinătate, la Paris, şi voiam să-i aduc de-acolo nişte lucruri mai deosebite. N-aş fi

crezut să mai am vreodată nevoie de aceste măsurători. Parametrii Mirandolinei, dacă pot să mă exprim astfel, corespundeau cu cei din ziar.

— Ia mai citeşte o dată articolul, porunci Dalailama. Cu voce tare, te rog, credeam că se înțelege!

Era o simplă notiță, fără vreun comentariu, care suna astfel: „Ieri seară, indivizi rămaşi necunoscuți au încercat să pătrundă prin efracție în Casa vestigială din oraşul Malu-Mare, dar au fost surprinşi de paznic care a dat alarma. Răufăcătorii au fugit. Cu ocazia cercetărilor, s-au găsit la fața locului o mânuşă bej, cinci puncte, şi urma unui pantof de damă, numărul 36 şi jumătate. După o verificare amănunțită, tovarăşul Petrescu Villanova, directorul Casei vestigiale, a declarat că nu lipseşte nimic. Se bănuieşte că e vorba de o ceată de huligani beți. Cercetările continuă."

Capitolul IV – SIRENA ŞI ACOLIŢII EI DAU PESTE UN RECHIN-TIGRU

Pe litoral am plecat singuri: eu chiar a doua zi după agapa de la Ambasador, Raminagrobis o zi după mine. Era o nouă tactică a marelui detectiv. Cele două mieluşele urmau să ia concediu cât mai repede cu putință şi să ne anunțe când sunt gata cu bagajele, ca să venim să le remorcăm.

Întâlnirea de la Ambasador se desfăşurase într-o atmosferă cordială şi prietenească, poate nițel cam sobră după gustul meu. Fetele aveau unele prejudecăți. Alidada în special, Genoveva parcă mai puțin. Noi interveniserăm, după cum era şi firesc, cu contraargumente. Raminagrobis pusese în bătaie

artileria lui grea şi declarase că, la nevoie, noi puteam lua cameră în oraş, pentru a împiedica mahalaua să bârfească, însă ar fi fost o crimă ca ele să nu locuiască chiar în vilă. „Gândiți-vă ce avantaj colosal”, turuia el, „din curte direct pe plajă!” În fața acestor cuvinte perfide, Alidada se refugiase îndărătul lentilelor enorme ale ochelarilor ei italieni şi părea ocupată să-şi desfacă o bomboană din învelişul ei de staniol; Genoveva se arăta, cum am spus, mai comprehensivă. Amintindu-mi că Micşuneasca şi Vicepreşedintele se aflau încă pe litoral, le spusesem fetelor că voi invita şi această pereche respectabilă şi astfel aparențele vor fi salvate. În orice caz, mai devreme de o săptămână-două, ele nu puteau să plece, aşa că nu mai insistarăm de pomană. A doua zi, pe la cinci dimineața, un telefon mă zvârlise din pat, în mijlocul camerei. Raminagrobis! O condusese pe Genoveva cu maşina în Drumul Taberei şi dânsa îl poftise sus să bea o cafea. Într-un vas cu portocale zăcea o telegramă uitată, pe care caiafa o citise în timp ce gazda îşi pregătea tratația. Mi-o recită la telefon: „Mari dificultăți. Suntem cazați în muzeu. Nu vom mai putea scrie. Mirandolina.” Telegrama fusese expediată din Malu-Mare!!

N-o auzisem niciodată pe Mirandolina vorbindu-mi de secretara directorului general şi nu-mi dădeam seama pe moment ce legătură ar fi putut fi între ele. Tot felul de secrete şi de şiretlicuri feminine care mă făceau să urlu. Aveam polițe grele de plătit Mirandolinei şi, oricât s-ar ascunde ea, până la urmă tot o să dăm nas în nas într-o bună zi, că doar n-o să se ducă pe o insulă pustie cu Arhibald al ei.

Ne hotărâsem, deci, să plecăm separat şi acolo să ne facem că nu ne cunoaştem. Copilării, desigur, dar Chinezu ţinea morţiş la treaba asta. Spunea că dacă vrem să scoatem o carte din ceea ce ni se întâmplă, eram datori să mai complicăm şi noi, pe ici pe colo, lucrurile. El urma să tragă la „Clopotul Mării" incognito, şi spera ca, într-o săptămână, dacă găsea acolo un vin ca lumea, să limpezească definitiv toate încurcăturile. Înţelesei că-i place cuvântul „incognito" şi nu mai adusei nici o contra-propunere, fiindcă ar fi fost în zadar. Mă aruncai în Trabant şi o pornii spre litoral cu viteză cosmică. În trei ore eram la Constanţa şi, în primul rând, mă repezii la circ să văd ce face Stromboli.

Circul se împiciorogase bine. În vârful lui strălucea o oriflamă albastră cu alb, vechea şi glorioasa lui oriflamă! Sub conducerea bătrânului Kamma, trei elefanţi bătătoreau pământul în faţa intrării principale. Mă consideram de-ai casei, aşa că trimisei un groom după domnul Adalbert Măcelaru. După câteva minute acesta veni în fugă. Mă îmbrăţişă cu căldură dar părea cam amărât. Nu, cu Stromboli nu era nimic grav. Îl pândiseră când ieşea de la Clopotul Mării şi-l loviseră cu un box pe la spate. Nu-i văzuse la faţă fiindcă indivizii o luaseră la goană când a început să ţipe.

— Şi atunci de ce eşti amărât, nene Adalbert? Taxele prea mari sau nu găsiţi iarbă pentru elefanţi?

Nu, chestiile acelea se aranjaseră. Oamenii erau cei care-i făceau greutăţi. Rândunica, de exemplu! Lipsea de la repetiţii, toată noaptea prin baruri... Şi trapezul nu permite astfel de escapade. Găsise un alt demagog, un aşa zis impresar italian care îi promisese că o

înscrie la festivalul de la San Remo. Să fim serioşi! Parcă San Remo ar fi vreun festival de trapez sau de salto-mortale! Nu, zău, fetele astea nu judecă absolut deloc.

— La fel era şi Serafima, biata maică-sa, oftă Adalbert, ştergându-şi fruntea cu o bucată având aceleaşi culori ca ale oriflamei. Nu ştiu ce să mă mai fac cu ea!

— În fond, ce, ai vreo obligaţie? Las-o în pace şi atinge-o la salariu!

— St! Uite-o că vine!

Un tip melancolic, cu o faţă de cal o însoţea privind-o galeş dintr-o parte şi cu ei mai era un fel de popă, cu un veston închis până sub bărbie şi cu ochelari de orb, foarte la modă. Pe Faţă-de-Cal îl chema Capoforte iar orbul se recomandă pater Bonifaciu. Deci era chiar popă. Nu arătau ca nişte oameni obişnuiţi să alerge după fuste şi mă întrebam de ce nu-şi văd de treabă sau să se apuce de ceva mai potrivit cu vârsta lor, Rândunica fiind un vânat prea greu pentru dânşii.

— Îţi recomand pe Kapi şi pe Pater, ciripise fata strângându-mi mâna într-un anumit fel. Noii mei prieteni. Părerea lor e că aş avea mari şanse în muzica uşoară.

Lângă mine, domnul Adalbert pufăia sceptic. Cei doi se prefăcură a nu băga de seamă. Mă înclinai, rânjind, în faţa noilor cunoştinţe, recomandându-mă cu numele purtat cândva în arenă de tatăl meu: Johnson Nix.

— Cu picioarele tale, mă adresai întâi Rândunicăi, e imposibil să nu ai succes, oriunde te-ai duce. Chiar şi în muzica de operă... Apoi către Capoforte în bătaie de

joc: Şi cum merge treaba, maestro? Aţi mai descoperit şi alte talente? Ca să aveţi un transport mai mare.

În italieneşte întrebarea mea avea un înţeles echivoc, pe care nu-mi dau seama dacă l-am prins exact în versiunea românească. Important era ca cei doi indivizi să priceapă că-i luam drept un fel de negustori de carne vie şi aşa se şi întâmplă.

— Suntem datori să ne ajutăm semenii să nu-şi ţină talentul îngropat, a spus sfântul Bartolomeo din Siracuza.

Vorbise Pater. Mai târziu aveam să mă conving că în realitate era mai şmecher decât ar fi părut. Tăcea ce tăcea, impenetrabil în dosul ochelarilor săi de orb şi intervenea, prompt şi discret, exact în momentul cel mai potrivit. Faţă-de-Cal, în schimb, vorbea mult şi fără talent, iar când i se părea lui că a spus una bună, ne privea pe toţi pe rând, cerşind aplauze.

— Ştii ce? zise Rândunica, i-am spus lui Pater despre bietul Leopold şi ar vrea să se roage la mormântul lui.

— Hai acum, că vă duc pe toţi cu maşina!

Îi luasem prea repede. Se sfătuiră din ochi şi rămase pe altă dată deoarece mai aveau unele treburi de rezolvat la Mamaia. Chiar în momentul acela erau în întârziere în altă parte, numai şi numai din plăcerea de a discuta cu domnişoara Rândunica şi cu prietenii ei. După ce plecară, Rândunica mă invită în cuşeta ei fiindcă voia să se schimbe. O refuzai cu o grabă care o făcu să râdă.

— Parcă ţi s-a pus un nod în gât, mă ironiză ea. Credeam că nu mai e nevoie să-ţi spun că am şi un

paravan în cuşetă. Mă schimb în două minute şi pe urmă merg cu tine. Mi-ai promis că-mi arăți vila.

O privii de sus şi până jos, ca pe un tablou nonfigurativ.

— Ar fi interesant să te asist la schimbarea toaletei, îi mărturisii în cele din urmă, din păcate am de discutat cu nenea Adalbert nişte probleme cu adevărat importante. Sper că poți să te dezbraci şi fără spectatori.

— Ete-te scârț! Faci pe nebunul? Rudimentarule!

— Deci, peste o oră, plecarea!

Domnul Adalbert Măcelaru zâmbea fericit. După ce Rândunica dispăru, mă bătu pe umăr.

— Eşti un dur, Nicule! De-aia te iubesc eu!

— Parcă dumneata n-ai fost tot aşa în tinerețe!

— He, he! I-ar trebui cineva s-o mai pună la punct.

— Găsiți-i şi voi unul şi măritați-o mai repede.

— Crezi că nu ne-am gândit? Dar îți scapă printre degete, ca țiparul.

Pe urmă trecurăm la alt subiect mai actual. Panterele trebuiau să se întoarcă la circ, pentru repetiții, şi apoi banditii erau acum lămuriți în privința celor patru feline şi ne temeam să nu împuşte vreuna, la o nouă încercare de a pătrunde în vilă. Ori toată lumea ştie că o panteră dresată costă o avere. Nu voiam ca din cauza mea, circul să sufere vreo pagubă. De aceea mă gândisem ca în locul panterelor să iau vreo două-trei cobre.

— Mai ştii să umbli cu ele? mă întrebă domnul Adalbert.

— Pe naiba! Hai să vezi!

Alesei două, groase cam cât piciorul şi-i făcui o demonstraţie. Reptilele erau aproape domesticite şi se învârteau în jurul trupului meu după cum le şuieram. Dacă se ivea ceva care să le irite, câteva cuvinte în limba hindi, cunoscută de mine la perfecţie, erau de ajuns să le potolească.

— Ce mai tura-vura, zise domnul Adalbert, ce-nveţi în tinereţe nu mai uiţi niciodată! Asta e sfânt! Ascultă, de ce nu dai tu dracului arheologia aia şi să vii să lucrezi iar cu noi?

— E-he, ce bine ar fi! Dar am mai îmbătrânit şi eu. Atunci să le iau pe astea două şi să le bag în portbagaj. Ce le dau să mănânce? Tot ouă, foi de salată, broaşte, iepuri de casă?...

— Dacă ştii ce mai întrebi?

Eram gata cu cobrele când apăru Rândunica cu o rochie care îţi tăia răsuflarea de scurtă şi de străvezie ce era. O trimisei imediat să se schimbe.

— Ce dacă suntem la mare. Nu vreau să se uite lumea după mine ca după urs.

Se execută în silă şi numai după ce o ameninţai că o las la Constanţa. Directorul îşi freca mâinile.

— Cred că diseară ţi-o trimit înapoi, bătută măr, dacă mai umblă cu dintr-astea. Eu, unul, nu înghit aşa ceva.

— Vedem noi, spuse nenea Adalbert, care era un sceptic. În orice caz, mai struneşte-o niţel, dacă poţi.

În maşină, după prima sută de metri, Rândunica vru să se lipească de mine. Oprii imediat maşina şi-i poruncii să stea ca lumea pe locul ei; n-aveam chef să intrăm într-un stâlp de telegraf.

— Brută! zise ea. Eşti o brută!

— Dar trăiesc, nu? Altfel de mult eram în gips sau şi mai rău.

— Parcă n-ai fi lucrat în viaţa ta la trapez, aşa vorbeşti, mi-o întoarse ea. Şi să ştii că de ce ţi-e frică nu scapi.

— S-o crezi tu! Astea sunt prostii!

— Eşti foarte politicos, n-am ce zice. Un tip rudimentar.

— Spun adevăruri, asta e! Nu ca escrocii ăia ai tăi care mint de îngheaţă apele.

— Care escroci? Ce, nu ţi-e bine?...

Se înfierbântă şi începu să-mi demonstreze ce suflete nobile aveau „Pater" şi „Kapi". Primul era confesor al ordinului Magdalenelor iar celălalt profesor de muzică religioasă la mânăstirea sfintei Barbara din Palermo, aparţinând aceluiaşi ordin călugăresc. Pater era un sfânt, jurase să nu se însoare niciodată, iar celălalt se trăgea dintr-o veche familie de nobili care aveau ca deviză: „non bis in idem". Rândunica nu ştia ce însemnau acele cuvinte, însă bănuia că aveau un sens umanitar, înălţător.

O lăsam să flecărească, scrutând trambulina de asfalt a şoselei, aparent nepăsător, în realitate foarte atent să nu scap nici un cuvânt fiindcă pomenise şi de mânăstirea sfintei Barbara, pentru stareţa căreia răposatul Leopold lăsase, prin testament, un măreţ inel cu diamante, spre veşnică aducere aminte. Ce legătură putea fi între traficantul de pietre preţioase, căci asta fusese în fond bietul Giuseppe, şi stareţa unei mânăstiri, nu puteam ghici, dar degetul meu cel mic îmi spunea că aici trebuia căutat firul întregii afaceri.

Nu întrebai nimic, fiindcă eram aproape sigur că şi Rândunica, moştenitoarea unui inel asemănător, era probabil o verigă, poate inconştientă, în această poveste tenebroasă şi plină de riscuri, în care mă băgase întâmplarea.

— Offf! zisei eu, mi-ai împuiat capul cu deştepții ăia ai tăi. Uite şi Malu-Mare! Mai întâi la „Clopotul Mării" să mâncăm ceva şi să bem un şpriț.

— Aşa devreme? Mă gândeam să facem şi noi plajă măcar o oră.

— Mai pe seară e mai bine.

Pufni în râs apoi mă luă de braț fără ca eu să mă mai împotrivesc. Aşa coborârăm la Clopotul, parcă eram în luna de miere. Cârciumarul, care era grec, ne şterse o masă discretă şi ne aduse două halbe cu spumă, că vinul tocmai i se terminase.

— Lume multă, nea Papastratos, ai? întrebai eu uitându-mă pe la mese.

— Domne, e nenorocire. Dar lasă că e bine! Nu mai am nici o cameră liberă. Pe toate mi le-au închiriat nişte englezi care nici măcar nu dorm la mine. Plătesc în dolari aşa că n-am dreptul să-i întreb nimic.

— Vezi să nu-i încarci la socoteală, că ăştia nu prea cunosc prețurile.

— Poftim? De-he-he-he, e bună! Să vă aduc şi nițel peşte prăjit? E o minune, vă jur pe sufletul meu!

— Dar cu lămâile tradiționale alături, nu?

— Nici nu se mai discută!

Rândunica îşi sucise gâtul şi privea spre intrare. Cum sta aşa, muşchiul sternocleidomastoidian i se arcuise splendid sub pielea fină şi fără nici o cută a

gâtului, şi, mărturisesc, o clipă fui ispitit s-o ating cu vârfurile degetelor.

— Fii atent niţel! mă trezi ea din contemplare. Ce-o fi acolo?

Într-adevăr, din stradă se auzea o hărmălaie mare apropiindu-se, nişte voci omeneşti care se huiduiau cu furie. Toţi cei de la mese ridicaseră capetele şi priveau în spre uşă. Papastratos ieşi neliniştit de după tejghea, aveam impresia că vrea chiar să tragă obloanele, când o zburătură de pavaj, aruncată cu putere, făcu ţăndări vitrina principală.

— O mie două sute! gemu cârciumarul. M-au nenorocit!

— Ce e, domnule? Ce se întâmplă-afară?

— Nu vedeţi?... Atacă neoliticii!

— Pe cine?

— Pe paleolitici!

Mă lămuriră cu greu dar tot mă lămuriră până la urmă. Conflictul dintre cele două muzee, departe de a se stinge în urma anchetei făcute de mine, izbucnise cu şi mai mare furie, imediat după plecarea mea din localitate. Directorul Casei vestigiale, tovarăşul Petrescu-Villanova, îl acuza pe celălalt confrate, de incompetenţă, metode dictatoriale, cultul personalităţii, iar tovarăşul Decebal Marinescu, directorul Muzeului, îl făcea pe celălalt cum îi venea la gură: profitor ordinar şi oportunist, beneficiar necinstit al unor legături de rudenie suspuse. Când Casa vestigială anunţase că se va profila pe cercetări asupra epocii paleolitice, prăpastia dintre cele două instituţii devenise şi mai mare, directorul Muzeului declarând în public, că aici,

în regiunea litoralului, neoliticul este mult mai important şi că în această direcţie îşi vor orienta dânşii întreaga lor activitate. Urmaseră reclamaţii şi scrisori anonime către forurile tutelare, după asta, cei doi directori se bătuseră, într-o seară, chiar aici, la Clopotul Mării şi, în sfârşit, iritaţia ajunsese la culme de când, într-o noapte, indivizi necunoscuţi încercaseră să pătrundă, la adăpostul întunericului, în Casa vestigială, probabil cu intenţia de a o devasta. Nimeni în Malu-Mare nu se îndoia că făptaşii sunt din cealaltă tabără aşa că, în zilele ce urmară acestei întâmplări, se produseră ciocniri pe străzi iar muzeografii, înarmaţi cu ciomege, făceau de pază, zi şi noapte, în jurul clădirilor respective.

— Sunt nişte măgari, îi spusei eu Rândunicăi. Şi doar le-am pus în vedere să se astâmpere. Dar ştiu ce-am să le fac: le iau ouăle de brontozaur şi le trimit la Bucureşti!

— Vai, Nicule, ce rudimentar eşti! şopti Rândunica cu admiraţie, lipindu-şi piciorul de al meu.

Povestea cu ouăle de brontozaur începuse să mă cam enerveze. Găseam că e absurd ca, după ce ai lucrat ani de zile împreună cu cineva, la acelaşi Muzeu, cum era cazul cu cei doi directori, să ajungi din senin şi fără motive temeinice la un conflict atât de grav, care se putea solda chiar cu victime omeneşti. În primul rând îl condamnam pe Petrescu-Villanova, care, având rude mari, împărăteşti, reuşise să disloce în alt local, secţia paleolitică din vechiul muzeu, pentru ca, puţin după asta, să obţină autonomia sub numele de Casa vestigială. Era un caz unic în analele muzeologiei

noastre, dar lui Villanova puțin îi păsa, din moment ce el devenise director. După primele busculade îşi împărțiseră sectoarele de activitate, luând ca graniță pârâiaşul ce trecea prin mijlocul oraşului, numit Gârlița, acesta devenind un fel de Oder-Neise între cele două muzee. După asta părea că războiul dintre neolitici şi paleolitici avea să înceteze, când, în albia râului se găsiseră acele blestemate ouă de brontozaur. Le dădusem în custodie paleoliticilor, dar măsura îi nemulțumise profund pe ceilalți. Ei susțineau, nu fără o oarecare dreptate, că brontozaurii n-au trăit nici în neolitic, nici în paleolitic, deci ouăle ar fi trebuit să fie atribuite muzeului principal, cu atât mai mult cu cât, fiind găsite în albia râului, ceilalți nu puteau invoca principiul teritorialității. În plus, locul cu pricina era mai aproape cu câțiva centimetri de malul neoliticilor decât de cel al paleoliticilor. După cum s-a văzut mai târziu, măsurile luate de mine, în loc să-i potolească, agitaseră şi mai mult spiritele.

Ieşiserăm pe trotuar ca să vedem mai bine ce se petrece. Nu era o bătălie organizată: grupuri răzlețe se înjurau de la distanță şi dădeau cu pietre. Erau destul de mulți şi de-o parte şi de alta, ceea ce însemna că aveau adepți şi în rândul populației civile, din dreapta şi din stânga Gârliței. Cei doi directori şedeau, fiecare pe câte-un mal, înconjurați de partizani, şi-şi arătau de departe pumnul, unul altuia. Fiindcă aveam de gând să le mai trântesc un raport, privii cu atenție în jur, ca să văd totul cu ochii mei şi să nu pot fi mințit mai târziu. În acest timp, se apropie de noi, în fugă, o tânără fată pe care o cunoşteam foarte bine.

— Veniți repede, colo, după casă, hohoti ea cu părul în ochi. Pe Gicu l-au pocnit în cap cu o piatră.

— Ia uite la ea! izbucni Rândunica luând-o în brațe. Ce faci Țoancă-mică?...

— Rândunica!...

Asistam la o întâlnire emoționantă între două foste colege de primară, dar mă grăbii să le atrag atenția că, undeva, după casă, Gicu suferea, singur şi părăsit. O luarăm la fugă după Țoancă-mică şi-l găsirăm pe Gicu la locul indicat, sprijinit de un perete, plin de sânge şi amețit.

— Capul nu îi e spart, constatai eu pipăindu-i-l. Hai să-l ducem în cârciumă!

Era mai mult o simplă zgârietură peste care turnarăm spumă de drojdie, în timp ce Gicu, plin de recunoştință, într-o mână ținea mâna salvatoarei sale, iar cu cealaltă o privea în ochi cu nespusă adorație. (Lui Raminagrobis i-a plăcut foarte mult fraza aceasta, zicea că e pe linia unor bune tradiții literare ale genului, un fel de neoclasicism în materia respectivă, şi pe chestia asta am lăsat-o neschimbată.)

— Are ceva rudimentar, observă Rândunica uitându-se cu atenție la rănit. E iubitul tău?

— Da. Platonic, bineînțeles.

Privirăm cu şi mai mult interes chipul tânărului. Îmi dădui seama că era primul iubit platonic în carne şi oase pe care-l vedea Rândunica. Totuşi Gicu n-avea nimic deosebit în înfățişare. Doi ochi albaştri de gândac, o frunte lisă ca un dos de oglindă, un nas modern, extraplat din cauza loviturii primite şi încolo nimic interesant.

— Nu vă căsătoriți?

— Ba da. Dar mai are de trecut câteva probe.

— Cum vine asta?

Țoancă-mică voia să fie mândră de bărbatul pe care şi-l va alege ca soț, drept care inventase nişte încercări. Astăzi, de exemplu, Gicu trebuise să facă dovada vitejiei sale. Sub ochii fetei, înaintase până aproape de malul pârâului, unde se afla directorul neoliticilor, şi-l înjurase de şase ori, la interval de douăzeci de secunde înjurătura. Cei de dincolo, cum era normal, dăduseră cu pietre în el şi vreo câteva îl şi nimeriseră în plin.

— Dar Gicu n-a dat nici un pas înapoi înainte de terminarea misiunii, adăugă Țoancă-mică plină de mândrie.

Mă uitai la ea dintr-o dungă. Nu era rea. Câteva coşuri mici pe frunte nu contau. Ca date pozitive, înregistrai: un perimetru toracic substanțial, şi clearance-ul, adică depărtarea de sol, în limite convenabile. Părea cam într-o ureche dar nu eram sigur că-i stă rău. Îi doream lui Gicu să iasă cu bine şi cât mai repede din toate încercările. Acum însă era cazul să intervin mai înainte ca numărul victimelor să crească. Cu Rândunica de mână, o pornii spre locul unde se aflau cei doi directori. Când mă văzură se crispară la față, vădit dezamăgiți de prezența mea acolo.

— Ce plăcere! scheună Petrescu-Villanova, cu o voce în falset. Nu vă aşteptam astăzi!

— Discutam nişte probleme ştiințifice, se grăbi Decebal Marinescu să precizeze, făcând cu ochiul adversarului său.

— Ar fi fost mai bine să vă potoliți. Acum care e situația?

Mai proastă ca înainte! Se trecuse la acte de violență. Pe mine erau făcuți foc, în special Marinescu. Petrescu-Villanova mai puțin. Când aflară că sunt acolo în concediu iar nu în calitate oficială, Marinescu începu să-şi arate colții. Dacă n-aveam delegație nu existam pentru el. Puteam veni să vizitez muzeul, ca orice creştin ortodox, dar să nu mă aştept la favoruri. La rând cu toată lumea! Trebuia să fie foarte vigilent acum, de când se încercase o spargere la Casa vestigială. Mişunau tot felul de suspecți pe litoral. Nu, fără delegație nu sta de vorbă nici cu propria lui familie! Villanova, mai diplomat, nu spuse nimic, rezervându-şi dreptul să ia cuvântul la urmă.

— Nu mă sfiesc de dumneavoastră, ne mărturisi el după ce inamicul său plecă fără să-şi ia rămas bun, dar o să vă spun nişte lucruri curioase. Eu n-am nevoie de delegație, vă cunosc, ştiu cine sunteți, ne-ați atribuit nouă, în mod just, ouăle de brontozaur, e-n regulă... Pedeapsa pe care o voi primi în urma raportului făcut de dumneavoastră n-are nici o importanță şi n-am s-o pun la inimă. Ştiu eu cum să bramburesc hârtia aia. Dar iată ce s-a petrecut în ultima săptămână.

Ca să nu stăm în picioare intrarăm la Clopotul şi Villanova comandă bere. Rândunica, discretă, declară că băuse destul şi, până ce punem noi țara la cale, ea o să se repeadă peste drum ca să mai schimbe două vorbe cu Țoancă-mică. Villanova se declară fericit; avea cea mai vie admirație pentru domnişoara Țoancă-mică, deşi aceasta lucra la Muzeu. Dar sufletul ei era alături

de cei de la Casa vestigială. După asta, rămaserăm singuri la masă, în fața unor halbe cu un guler impresionant.

— Acum câteva zile a apărut în biroul meu tovarăşul Arhibald, de la Minister, începu Villanova. Îl cunoaşteți cumva?

— Oarecum. Relații de serviciu, înțelegi.

— Da. Era însoțit de o doamnă, brunetă, ochii albaştri, o ființă cu totul remarcabilă, vă rog să mă credeți.

— Probabil mă-sa.

— Nu, domnule, că era tânără. Soție sau cam aşa ceva. Mai curând aşa ceva, că n-aveau verighete. Au vizitat Casa vestigială în amănunt. Încântați, mulțumiți. În special păreau sensibili la obiectele de cult, am şi eu vreo câteva pocaluri, cădelnițe, potire, unele de fier, altele de argint, frumos ornamentate se înțelege, totuşi obiecte ce se pot întâlni în orice muzeu. În timp ce vizitau sălile, un telefon primit de la agenții mei externi mă informă că, mai întâi trecuseră pe la muzeul celorlalți, al neoliticilor cum li se spune de câtva timp. Imediat am dat ordin să le scurteze traseul; aşa fac cu toți cei ce nu ne acordă întâietate. Dincolo, se interesaseră de un anumit potir, o piesă fără valoare după câte ştiu eu din auzite, şi şezuseră câteva ore, cu coniac şi cafele, în cabinetul lui Marinescu. Să le fie de bine! De la noi au plecat imediat după vizitarea sălilor, fără a face vreo observație specială. Apucaseră însă să vadă unde ținem ouăle de brontozaur. Ei bine, în aceeaşi noapte s-a încercat forțarea uşilor la Casa

vestigială şi am găsit urmele despre care aţi citit probabil în Informaţia Bucureştiului.

— N-ar fi exclus ca vizitatorii de care vorbeşti să se mai găsească încă în localitate. Cum am putea afla noi unde stau sau măcar unde au stat?

Era o treabă foarte dificilă. Villanova făcuse unele cercetări în sectorul lui dar dincolo nu avea curajul să se aventureze. Îl întrebai dacă nu cumva cei doi ar fi putut locui în vreo baracă a şantierului. Nu, nici acolo; barăcile fuseseră demontate de două săptămâni şi arheologii care mai rămăseseră erau cazaţi în oraş pe la diferiţi cetăţeni. De altfel, şantierul era pe drojdie, iar dirigintele lui, Vicepreşedintele, îşi pierdea vremea pe la Constanţa, unde se mutase, în societatea unei nobile făpturi, o vampă oxigenată şi cu un dos de chitară electrică. (Dama era Micşunească, fără discuţie!)

— Dar cu potirul ăla cum ziceai că stau lucrurile?...

Acum vreo lună, când muzeele nu erau încă despărţite, venise în Malu-Mare un grup de arheologi, care tocmai se întorceau dintr-o călătorie în Turcia, făcută cu vaporul Transilvania. Printre excursionişti se afla şi tovarăşul Arhibald, care adusese de-acolo un potir de bronz, ornamentat cu tot felul de arabescuri. Fiindcă era destul de incomod, avea un picior înalt şi atârna vreo trei sau patru kilograme, îl lăsase în păstrare la Muzeu, cu gând să-l ia acasă altădată, după ce vor termina plimbarea. Probabil că acum venise după obiect şi Marinescu, un acaparator de mâna întâi, ca să nu-l mai dea înapoi, minţea cu neruşinare că s-a pierdut sau că l-au luat cei de la Casa vestigială cu

ocazia mutării. Minciuni sfruntate, care de altminteri îl caracterizau.

Cam asta era tot ce-mi putea spune Villanova şi, din fericire, Rândunica, parcă având darul proorocirii, tocmai terminase şi ea vizita şi revenise la masa noastră.

— Ţoancă-mică e o dulce, ne informă ea ţuguindu-şi buzele. O iubesc!

— Şi aveţi perfectă dreptate, încuviinţă Petrescu-Villanova solemn. Cum v-am spus, este dactilografă principală dincolo, cu toate acestea se bucură de toată stima şi consideraţia mea.

Îşi luă la revedere şi noi ne grăbirăm spre vilă, cu gând să mai prindem o oră-două de plajă, până s-o-nsera. Familia Iordan ne primi cu ploconeli.

— E frumoasă doamna, îmi şopti Veta lui Iordan, dar e mult mai tânără decât dumneavoastră.

— Zău? Află că nu e nevastă-mea şi că peste două ore o duc înapoi cu maşina, la Constanţa. Până una-alta, duceţi-mi bagajele sus.

Rândunica o luă înainte cu coana Veta, fiindcă voia să se spele puţin şi să-şi caute un costum de baie. Iordan se repezi la portbagaj şi, după ce-l deschise, auzii un geamăt. Se speriase de cele două cobre, neisprăvitul!

— Du-le sus şi dă-le ceva de mâncare, îi poruncii eu. Nişte şoareci sau broaşte. Da' mai bine şoareci!

— Cum? Să şi pun mâna pe ele?

Aruncai cobrele pe umăr, regretând că n-am avut parte de un valet stilat, care să execute ordinele ce-i dai, fără fel şi fel de întrebări stupide, şi urcai cu ele în

vilă, instalându-le într-o cameră de debara. Ca să-l liniştesc pe administrator, luai cheia la mine. Rândunica apăruse într-un superb halat de baie de culoare portocalie. Era splendidă!

— Sunt cel puțin douăzeci de rochii aici, în dulapuri, mă informă ea. Şi toate celelalte... Leopold ăsta al tău era un afemeiat!

O lăsai câteva minute să se admire singură în oglinda din hol şi mă repezii să-mi fac şi eu rost de un costum. Apoi coborârăm în fugă faleza. Era ora cinci şi o căldură sufocantă. Rândunica se aruncă imediat în apă şi eu după ea. Ne bălăcirăm vreo jumătate de oră şi urlarăm ca bezmeticii toate cântecele pe care le cunoşteam, inclusiv „Trecea fanfara militară". Printre chiote, Rândunica mă puse la curent cu cronica nescrisă a oraşului, informații sigure aflate de la Țoancă-mică, adevărata cauză a conflictului, dar credincioasă lui Gicu până la moarte.

— Află că ştiam mai de mult treaba asta! Aşa că las-o mai încet cu bârfa!

Ieşirăm pe mal. Rândunica se întinse ca o şopârlă la soare.

— Ai ceva împotrivă dacă fac plajă în monokini? întrebă ea ducând amândouă mâinile la spate. Sau ți-e indiferent?

— Dacă dă peste noi vreun inspector o să te amendeze.

— Nu-mi vine să cred. Totuşi am să stau pe burtă, e mai puțin primejdios pentru tine.

— Treaba ta! Faci cum vrei!...

Fata asta era o râzgâiată şi n-avea, nefericita, pe nimeni să o pună niţel la punct. Desigur, lumea circului nu e o şcoală de călugăriţe, dar nici aşa, să te dai în stambă pe unde te duci. Crescuse, sărmana, fără mamă, fără tată, trăia şi ea cum văzuse pe altele şi era păcat, că arăta destul de bine şi părea fată deşteaptă, dacă o luai la bani mărunţi.

— Recunoşti că am un corp splendid? mă contrazise ea.

— Ei, splendid! Vezi să nu ţi-o iei în cap. Eşti bine făcută, dar asta nu înseamnă că nu sunt şi altele mai grozave.

— Mă rog! Deci sunt frumoasă! Îţi place să mă priveşti!

— Ei, da! Şi ce-i cu asta?

— Dacă un lucru e frumos şi tuturor le place să-l privească, nu înţeleg de ce să-mi fie ruşine de el.

De altfel la circ nu sunt plătită ca sa apar încotoşmănată până-n gât.

— Acolo e altceva. Îţi faci meseria.

— Dă-mi voie să-ţi spun că publicul nu se prea omoară după ce fac eu la trapez. Se uită mai mult la picioarele mele. Când o să cad şi o să mi le rup, o să am timp destul să fac pe moralista.

Nu mai zisei nimic. Într-un fel avea şi ea dreptate: soarta acrobaţilor la trapez nu e deloc uşoară. Privii gânditor marea albastră şi liniştită şi toată încordarea nervoasă pe care o simţeam de la plecarea Mirandolinei, dispăru ca prin farmec. Lângă mine, Rândunica sporovăia înainte, dar nu mai eram atent la ce spune. Urmăream o şalupă, o ambarcaţiune elegantă care se

tot învârtea prin fața noastră la vreo cincizeci de metri, şi, după câteva minute o văzui că se îndreaptă spre noi cu toată viteza.

— Şase! o făcui atentă pe Rândunica. O barcă cu motor vine-ncoa. Mă tem că te-au văzut prin ochean.

— Fii atent să vezi cum îi joc eu pe deştepții ăia, spuse musafira mea aranjându-şi în grabă costumul. Numai să nu fie de genul ambigen.

Pe plajă săriseră acum trei indivizi atletici, „familia Brown", vechii mei prieteni cu cefe de taur şi nasurile operate. Erau la prima zi de plajă fiindcă arătau ca nişte raci opăriți.

— Am pus laba pe tine, mârâi cel mai inteligent dintre ei. Panterele au plecat de o jumătate de oră cu maşina circului; eşti la cheremul nostru. În sfârşit, o să-l vezi pe dracu'!

— Dar, dragii mei, protestai eu, nu vedeți că sunt în compania unei doamne? N-ar fi mai bine să veniți mâine dimineață între nouă şi unsprezece?

Un călcâi în coaste mă făcu să închid pliscul: bandiții n-aveau chef de glume. Şeful echipei, George, îmi băgă pistolul sub nas.

— Hai, mişcă mai repede. Vrem întâi să scotocim vila.

Şedea cu spatele la Rândunica, neconsiderând-o probabil un adversar periculos şi aceasta fu greşeala lui capitală. Cât ai zice „peşte", fata îl încolăci cu picioarele ei de trapezistă pe după gât şi mie îmi fu uşor să-i scot pistolul din mână şi să-i țin la respect pe ceilalți.

— Lasă-l să răsufle puțin, îi poruncii eu tovarăşei mele. Hai, George, pune placa. Ce tot căutați, ce e cu

potirul... Tot ce mă interesează... A, nu ştii?... Ia mai strânge-l nițel!

În cele din urmă George îşi aduse aminte totul. Era vechea lor idee fixă: potirul şi diamantele! Nu puteam să-i servesc cu aşa ceva oricât m-aş fi străduit. În casă nu era nici un potir şi nici diamante. Şi dacă ar fi existat, ele ar fi fost ale mele, eram doar moştenitorul legal al lui Giuseppe, pe care dânşii îl asasinaseră. Nu înțelegeam de ce îşi mai pierd timpul de pomană cu treaba asta când sunt atâtea de făcut pe lume. Uite, de exemplu, citisem deunăzi în ziar că în Columbia se construia o şosea la trei mii de metri înălțime. O lucrare gigantică, pe măsura ambițiilor lor. Făceau rău că nu se reped într-acolo să dea o mână de ajutor!

— Ne omoară Brutus dacă şi de data asta ne întoarcem fără nici un rezultat, gemu George. Ascultă, ce-ai zice dacă ai câştiga două mii de dolari din treaba asta?

— E puțin, George. Gândeşte-te cât de mult s-a scumpit viața în ultimii cincizeci de ani.

— Hai să zicem trei mii!...

— Să fim serioşi! Fără douăzeci şi cinci la sută nici nu stau de vorbă.

— Şeful mai curând îşi scoate un ochi decât să scape o sută de mii de dolari din mână. Dar dacă îi curăță pe cei doi prizonieri?

— Şi ce câştigă cu asta? înseamnă că şi-a luat adio de la potir.

— Deci tot la tine e!

— Asta o s-o ştiți precis când o să aduceți bănişorii. Acum căraţi-vă fiindcă observ că doamna se plictiseşte.

Se făcură că pleacă spre şalupă apoi se azvârliră din nou asupra noastră. Era un truc răsuflat, şi eu şi Rândunica ne aşteptam să-l încerce. Atacul lor neghiob nimeri într-un păienjeniş de judo şi de karate şi, înainte de a apuca să dea şi ei, erau la pământ. Se predară într-un singur glas, dar nu-i puteam lăsa aşa. Le înecarăm barca iar lor le dădui drumul pe plajă după ce le confiscai costumele de baie. Rândunica râdea să se prăpădească.

— Eşti un rudimentar, scumpule, un dur, şopti ea emoționată. Hai la tine să bem şi noi un păhărel.

Se făcuse seară aşa că ne retraserăm cu torțe în vastele mele apartamente, şi, după un rapid duş cu apă dulce, ne reîntâlnirăm pe terasă în fața a două mari pahare cu băutură portocalie din colecția defunctului. Rândunica sorbi şi îşi lăsă capul pe umărul meu suspinând fericită.

— Mă simt aşa de leneşă. Vila mi-o arăți mâine dimineață, nu?

— Peste o jumătate de oră te duc cu maşina la Constanța. I-am promis lui Adalbert.

— Eşti fraier.

— Se poate. Dar să ştii că tot ce am obținut eu în viață a fost numai şi numai prin luptă.

— Şi eu ți-am picat aşa, mură-n gură?... Totdeauna eşti atât de scrupulos cu femeile?

— Numai cu cele din circ. Doar pentru ele simt ceea ce tu n-ai să înțelegi niciodată.

— Ba înțeleg foarte bine. Vreau şi eu să fim prieteni dacă altfel nu se poate. Te admir. Mi-a plăcut cum i-ai

pus la punct pe golanii de adineauri. Eşti un dur. Hai să mai bem ceva.

Dădui să-i torn dar ea se răzgândise. Văzuse dincolo o sticlă de Campari şi veni cu ideea să-i tragem şi din ea o duşcă. Îmi porunci însă să stau pe loc fiindcă mă serveşte ea şi se repezi în camera cealaltă cu paharele în mână. După câteva clipe îmi amintii că uitasem să-i spun unde sunt cănile şi mă luai după dânsa. În prag însă mă oprii încremenit. Rândunica scosese din poşetă o sticluţă şi turna din ea, într-un pahar, un lichid albicios, cu siguranţă un narcotic. Mă întorsei la loc în vârful picioarelor şi mă tolănii în fotoliu, aprinzându-mi o ţigară. Curând apăru şi dumneaei, zâmbitoare, întârziind intenţionat în contralumină.

— Şi lămâie? întrebai eu pufăind nevinovat dintr-unul din trabucele lui Leopold. Campari fără lămâie e ca nunta fără lăutari. Vezi în sertarul din dreapta, sus.

Puse paharele cu grijă pe masă şi se repezi după lămâie. Asta şi voiam. Imediat îl golii pe cel din faţa mea într-o saxie şi-l umplui la loc cu whisky. Lichidul arăta puţin mai deschis la culoare dar pe terasă era întuneric şi nu se prea băga de seamă.

— Succes în toate! îmi ură Rândunica după ce puse lămâile în pahare. Şi mai multă baftă ca până acum.

Dădui de duşcă paharul plescăind cu plăcere.

— Amară mai e, fraţilor, băutura asta! Dar parcă te-nviorează!

Mai vorbirăm câteva minute de una de alta apoi începui să dau semne de oboseală. Rândunica se cuibărise în braţele mele şi, din când în când, mă cerceta cu atenţie. Curând capul îmi căzu pe umăr şi

începui să răsuflu uşor, ca şi cum adormisem. Musafira mea se repezi la comutator şi stinse şi aprinse lumina de trei ori, una după alta. O lăsai să mai repete semnalul şi, când auzii scârţâind pietrişul pe aleea principală, mă sculai binişor şi mă apropiai de ea pe nesimţite.

— Să n-aud nici o şoaptă, bibilico, îi poruncii eu în timp ce o imobilizam. Va să zică de-astea-mi eşti? Ei lasă, că-ţi arăt eu ţie!

Era prea uluită ca să-i treacă prin cap să dea alarma şi nu se dezmetici pe deplin nici când o închisei în camera unde ţineam cele două cobre. După ce o încuiai acolo, mă întorsei cu şerpii pe terasă şi-i lăsai să circule liberi prin întuneric. Curând după asta, două siluete îmbrăcate în negru săriră balustrada. Aprinsei lumina brusc.

— Puteaţi alege o oră mai matinală, rânjii eu căci, deşi agresorii erau mascaţi îi recunoscusem din primul moment. Ce serviţi: whisky sau Campari?

— Unde e Rândunica? şuieră Capoforte scoţând pistolul. Părinte am căzut într-o cursă sau ce dracu e asta?...

— St! Nu ţi-e ruşine, Cap-de-Cal să înjuri în faţa părintelui? Luaţi loc şi băgaţi pistoalele în buzunar. E un sfat prietenesc..

Pater calcula.

— Tu du-te şi caut-o prin casă. Până te-ntorci, eu îl ţin la respect pe ăsta.

Habar n-aveau de cobrele mele şi ca să nu moară proşti şuierai o dată şi cei doi aliaţi ai mei ieşiră din întuneric şi se încolăciră în jurul trupurilor celor doi

vizitatori nenorocoşi. Aceştia încremeniră instantaneu, ca nevasta lui Orfeu la ieşirea din infern. Nici ochii din cap nu mai îndrăzneau să-i mişte.

— Sunt veninoase, îi informai eu binevoitor, dar foarte ascultătoare. Să vă scap mai întâi de revolverele alea ca să puteți bea un păhărel. Nu, să ştiți că nu muşcă decât la ordinul meu.

Cerându-mi scuze, intrai în casă şi după ce aruncai armele într-un sertar, o eliberai pe Rândunica din închisoarea ei şi o poftii pe terasă, la şedință. Cei doi oaspeți ne aşteptaseră neclintiți, în aceeaşi poziție.

— Relaxați-vă, îi invitai eu destupând o nouă sticlă de whisky în fața lor. Sau tu o ții tot pe Campari, scumpo?

Trădătoarea lăsă capul în pământ. Crezuse că a găsit şi ea un fraier şi dăduse peste un rechin-tigru. Putea să-şi închipuie, că la vârsta mea, nu mă mai îmbătam cu apă rece şi că toate avansurile alea aveau să-mi dea de bănuit. Bă, fetelor, eu sunt tat-al vostru! Sunt de acord că pot foarte bine să-i cad cu tronc vreunei nefericite; femeile, sunt atât de ciudate! Iar după ce ai dobândit o moştenire, atât de spectaculoasă cum era aceea pe care mi-o lăsase Leopold, e firesc ca în jurul tău să roiască un cârd întreg de admiratoare. Atât că eu nu suport să mi se joace teatru în viața particulară, îl miros de la distanță şi, în plus, am pretenția să fiu iubit nu pentru parale, ci pentru calitățile mele naturale, care, slavă domnului, sunt cu carul. Până să ajung la filozofia asta am şi fost tras pe sfoară de vreo şase sau şapte ori şi declar că îmi ajunge!

— Ei, noroc şi dumnezeu să primească, părinte! închinai eu. Când faci slujba aia la mormântul lui Giuseppe? Bănuiesc că pentru asta ați venit?

— Fiule, goneşte viperele, mă imploră popa. N-am curaj nici să respir.

Un şuierat şi şerpii mei se retraseră înapoi în întuneric. Cei doi martiri dădură peste cap paharele cu whisky şi mai cerură câte unul. Marea artistă suferea profund. Le poruncii să pună banda, dar mai repede. Pater fu primul care se înscrise la cuvânt. După părerea lui, Giuseppe Spaghetti fusese un mare ticălos cât timp făcuse umbră pământului. Plecat de mult în America, se înhăitase cu nişte gangsteri şi făcuse avere cu traficarea pietrelor prețioase furate. Urmărit de poliție, se refugiase în țara lui natală, şi prin tot felul de tertipuri reuşise să scoată din minți chiar pe stareța mânăstirii sfânta Barbara. Se întâlneau noaptea în pavilionul locuit de călugărițe, unde Leopold venea pe furiş. Având acest exemplu în fața ochilor era şi normal ca şi celelalte călugărițe să adopte nişte moravuri mai puțin austere decât s-ar fi cuvenit.

— Vezi?... şopti Rândunica. Şi tu ziceai...

— Lasă gura! răcnii eu. Spune, părinte, mai departe!

Într-o noapte, Giuseppe, bâjbâind prin întuneric, se împiedicase în nişte covoare şi căzuse peste un vas metalic aşezat într-o firidă scundă, rupându-şi două coaste. Îndurerată, maica stareță azvârlise vasul pe fereastră, dar la plecare, în stradă, Giuseppe dăduse peste acelaşi pocal şi-şi mai rupsese încă o coastă. Era desigur un semn ceresc, aşa că rănitul luase cu sine vasul, un potir de bronz din secolul al 16-lea. Nici o

valoare intrinsecă, dar vinovatul se gândea probabil să-l dăruiască bisericii din satul său natal.

— Şi atunci, ce atâta tevatură pentru un nenorocit de pocal, fără nici o valoare? Scuză-mă dar nu vă înțeleg deloc.

— Întâmplarea a făcut, preciză părintele Bonifaciu, umezindu-şi beregata cu un strop de whisky, ca tocmai în vremea aceea marele cazuist al ordinului Magdalenelor să descopere în nişte pergamente că vestitul potir al sfântului Pancrațiu, din care, dacă beai, scăpai pentru totdeauna de colici abdominale, de torticolis, de pemfigus şi de psittacoză, se afla undeva la mânăstirea sfintei Barbara din Palermo. Ne porunci, mie şi lui Capoforte, să-l găsim şi să-l aducem în grabă, dar, din nenorocire, era vorba tocmai de vasul aruncat pe fereastră. Cu lacrimi în ochi stareța ne mărturisi totul şi noi pornirăm în căutarea lui Giuseppe. Îl regăsirăm în Sicilia dând târcoale circului Alessandro, apoi dispăru o dată cu circul. Aflarăm de la duhovnicul Maffiei că era căutat de asociații lui în legătură cu dispariția unui colier de diamante şi-i luarăm urma. Traversase Mediterana cu potirul în geamantan, deghizat în îngrijitor de elefanți, cu concursul unei frumoase acrobate de la circ, pe care n-o numesc. La Istambul îl pierdurăm din ochi dar izbutirăm să ne împrietenim cu domnişoara Rândunica şi dânsa ne promise că o să ne ajute. Într-adevăr, acum câteva zile ne-a trimis o telegramă să venim repede la Constanța că Leopold a fost ucis şi singură nu mai poate da de urma potirului.

— Hai, acum dă-i drumul tu, mă adresai cu asprime domnişoarei Rândunica. Şi fără iordane, ai înţeles?...

— Hă-hă... mi-a promis că mă ia de nevastă, începu să bâzâie incorecta, şi că mergem la Hollywood ca să facem cinematografie. Era cam gras şi mult mai în vârstă decât mine dar nu-mi displăcea fiindcă era totuşi un dur. Familia Brown venise cu nişte diamante din America şi Leopold, deşi erau asociaţi, le-a ascuns în potir şi s-a făcut că nu ştie nimic. Da, potirul are fundul dublu care se deschide cu un clenci. Trebuie să-i ştii secretul. S-au percheziţionat unul pe altul, diamantele nicăieri! În aceeaşi zi, Giuseppe a întins-o şi, din cauza asta, bănuielile au căzut pe dânsul. La Istambul i-au luat urma şi el a intrat într-un magazin de antichităţi şi a pus potirul pe un raft. Apoi a luat-o la goană. După ce a scăpat de urmăritori, m-a trimis pe mine să cumpăr potirul, dar acesta fusese, între timp, vândut unui turist român. Lui Arhibald. Leopold s-a luat după cumpărător iar eu am venit peste câteva zile cu circul.

— Şi aici de ce nu şi-a luat potirul înapoi?

— Fiindcă Arhibald zicea că l-a pierdut!

— Deci, adio diamante! Tu ce te-ai mai băgat?...

Ei da, dar Leopold făcuse cercetări şi aflase că potirul se pierduse la Muzeul din Malu-Mare! După teoria lui existau trei posibilităţi:

a) potirul să fi fost şterpelit de cei de la Casa vestigială;

b) Decebal Marinescu, directorul muzeului să-l fi oprit pentru sine şi, din ură personală, să fi dat vina pe cei de la Casa vestigială;

c) potirul să fie la Arhibald şi acesta, în înţelegere cu Marinescu, să încurce lucrurile până scapă de urmăritori.

La toate aceste ipoteze, Rândunica mai adăuga una:

d) potirul se putea afla chiar la Leopold şi acesta mințea că nu-l are, pentru a trage chiulul atât urmăritorilor cât şi ei, care îl ajutase când îi era mai greu.

— Va să zică nu mai puteai trăi fără diamante! Bravo, bă! La tac-tu acasă numai diamante ai purtat!... Aflați, porumbeilor, că potirul nu este aici Şi dacă ar fi aici, ar fi atât de bine ascuns încât voi singuri nu l-ați putea găsi câte zile oți avea. În afară de faptul că, după cum ați văzut, ştiu să mă apăr foarte bine. Totuşi, consider că dorința voastră de a vă lua înapoi potirul este cinstită. Doresc din toată inima ca ordinul Magdalenelor să se vindece pentru totdeauna de colici abdominale, torticolis, pemfigus şi psittacoză, dacă într-adevăr suferă de aceste boli. Vă promit că, după ce se potolesc lucrurile, potirul, fără diamante, va fii al vostru. Şi nu mai umblați cu minciuni sfruntate: că puteți voi să lansați pe cineva în muzica uşoară, la San Remo, că nu se prinde. Fetele noastre sunt prea deştepte ca să vă creadă şi, de altfel, au fost păcălite de alții înaintea voastră. E ruşinos, mai ales pentru tine, părinte, să umbli cu tertipuri dintr-astea, că eşti față bisericească.

Mă ascultau toți trei foarte stingheriți. Înghițeau cam greu micul meu discurs dar n-aveam ce le face. Le mai turnai câte un pahar de whisky, ca să li se pară soarta mai puțin crudă apoi le dădui liber.

— Aşa! Acum căraţi-vă! Bănuiesc că aveţi maşina pe undeva pe-aproape. O luaţi pe farfuza asta, care e frumoasă pe dinafară şi proastă pe dinăuntru, ca baia comunală. Să fiţi cuviincioşi pe drum şi să o duceţi direct la ea acasă, că am să verific. Cu cântec înainte, marş!

După ce băgai cobrele la căldură, rămăsei pe terasă respirând adânc răcoarea piperată a nopţii. Dinspre mare venea un miros sălbatic de sare şi catran şi de funingine. M-aş fi îmbarcat, în noaptea asta, pe o corabie de piraţi, să străbat toate mările cu sabia goală în mână! Eram al dracului, şmecher şi turbat! Pe toţi îi pusesem cu botul pe labe, inclusiv pe această dulce Rândunică, sirenă perfidă cu ochi languroşi. Raminagrobis o să rămână cu gura căscată când i-oi povesti ce grozav am răsucit lucrurile! He-he! Meritam din plin un Campari! Fără somnifere în el, un Campari turnat cinstit-lăutăreşte. Mă şi grăbeam să mi-l ofer, când auzii un automobil apropiindu-se cu zgomot. Un Wartburg manevrat prosteşte. De o mână de călugăr, probabil. În dreptul vilei păru că încetineşte, apoi auzii o voce subţire strigând:

— Bestie! O să ne mai întâlnim noi! Eşti o bestie, un rudimentar!

Şi o flacără mare izbucni în curte. Mi-adusei aminte de maşina lui Leopold, părăsită de mine lângă un boschet chiar în apropierea porţii şi mă repezii într-acolo. În cursa mea nebună mă izbii nas în nas cu alde Iordan, în cămăşi de noapte cu râuri.

— Ia-uite! se mirară amândoi într-un glas.

Foştii mei musafiri, şi aici recunoscui mâna Rândunicăi, aruncaseră peste sărmana Mangustă o sticlă cu benzină, aprinsă. Îți făcea şi rău să o vezi în ce hal o aduseseră nemernicii ăia.

— Dar domnişoara unde e? mă întrebară cei doi, grijulii.

Răspunsul meu păru să-i zăpăcească complet, căci se retraseră imediat pe călcâie şi intrară în casă în pas alergător, trântind cu putere uşile după dânşii.

Capitolul V – ÎNCEPE RĂZBOIUL CELOR TREIZECI DE OUĂ

Raminagrobis se tunsese scurt şi purta pe cap o caschetă albă, părând un bătrân lup de mare în retragere definitivă. Ascultă cu bunăvoință informațiile pe care i le dădeam, sorbind tacticos din sticla adusă de mine şi, când consideră el că era de ajuns, mă opri cu un gest.

— Gata! Curtea e luminată! Ceea ce s-a făcut e bun făcut, ce să mai vorbim! Ai lucrat la inspirație, în mod empiric, şi totuşi ai făcut câțiva paşi înainte. Te felicit! Nu mă aşteptam!

— Mulțumesc, rabi! Stai să-ți mai torn.

— Pe viitor să-mi torni fără să mai ceri permisiunea. Ai mână liberă în problema asta. Iar în ceea ce priveşte afacerea noastră, începând de astăzi ea va intra pe mâini sigure. Rolul tău e să faci pe prostul. Cred că n-o să-ți vină greu. De-acum intră în acțiune logica de fier a bătrânului Raminagrobis, zis Chinezu, spaima infractorilor de pe toate continentele!

Avea deseori astfel de momente de entuziasm facil, eu mă obişnuisem să-l las să peroreze fiindcă ştiam că asta îl face fericit. Pentru următoarele zile îşi pregătise destul de bine terenul. Trăsese în gazdă chiar peste drum de Clopotul Mării, la părinții lui Țoancă-mică, al cărei tată era mecanic-auto. Bucuria lui, căci avea ocazia să mai meşterească nițel. Îmi porunci să trimit chiar mâine Trabantul şi Mangusta la ei în curte, pentru revizie generală. Țoancă-mică îl interesa ca om. Îl cunoscuse şi pe iubitul ei, pe Gicu, şi le promisese amândurora tot sprijinul. Era în Malu-Mare de mai puțin de douăzeci şi patru de ore şi se împrietenise cu toată lumea. Băuse chiar şi el țuică la Clopotul, unde Papastratos îi arătase geamul spart cu ocazia luptelor dintre neolitici şi paleolitici, şi-l pusese la curent cu toată bârfa orăşelului.

— Concepția mea este următoarea, îmi comunică marele înțelept, după o matură reflexiune. Elementul principal în această afacere sunt ouăle de brontozaur!

— Fii serios! N-au nici o legătură cu ceea ce căutăm noi!

— Aşa crezi tu!

Conversația avea loc în camera lui Raminagrobis, o încăpere mare şi luminoasă, la parter, mobilată rustic şi având o fereastră care dădea în grădina plină de zarzări şi de moşmoane a locuinței. Mălai-mare era găzduit împărăteşte, aceasta din cauză că mecanicul făcea şi el parte, probabil, din şleahta inventatorilor şi căpătase față de eruditul său coleg o profundă venerație. În timpul convorbirii noastre, intrase Țoancă-mică, după o scurtă ciocănitură la uşă, aducând

dulceţuri şi cafele. Observai că îşi dăduse cu ruj pe buze şi că miroase a parfum, şi-mi fu niţeluş necaz pe Raminagrobis. Cum naiba se făcea că totdeauna Chinezu dădea peste câte o pleaşcă, fără să facă nici cel mai mic efort? Nu, era strigător la cer!

— Vă mulţumesc, domnule consilier, şopti tânăra copilă, privindu-l cu devotament pe marele înţelept, că i-aţi promis lui Gicu ajutorul dumneavoastră. De-abia aşteaptă să ne căsătorim.

Era să întreb ce nevoie avea Gicu de ajutor la căsătorie, dar amintindu-mi de probele pe care trebuia să le treacă şi nevoind să spun o grosolănie, tăcui. Raminagrobis o apucase pe fată de mână şi o poftise să ia loc.

— Stai jos, fiica mea, rosti caiafa cu o voce solemnă, prefăcută. Discutam tocmai viitorul tău. Prietenul meu e de părere că bătăliile dintre cele două muzee sunt din ce în ce mai violente şi se teme să nu avem pe viitor, şi victime omeneşti. Cum mai merge Gicu, cu nasul?

— Îl doare grozav. Numai când îl sărut eu pe frunte îi trece pentru câteva minute, apoi iar încep junghiurile.

— Să stea în pat, cu comprese reci şi cu mâna stângă ridicată în sus.

— E imposibil! A fost numit şeful unui grup care apără Casa vestigială şi a jurat să-şi facă datoria până la ultima picătură de sânge.

— Atunci, dă-mi voie să mă tem pentru viaţa lui!

Celebrul detectiv, profund cunoscător al sufletului omenesc, cugetă câteva clipe intens apoi sări în picioare cu un aer iluminat.

— Am o idee genială, spuse el. Pepsi, te rog s-o notezi. Să împărțim ouăle de brontozaur juma-juma. În felul acesta pacea va fi salvată!

— Şi Gicu în afară de orice pericol! şopti Țoancă-mică radiind de fericire.

— Vorbim să n-adormim, intervenii eu. Credeți voi că Villanova o să accepte împărțeala atâta timp cât ouăle de brontozaur sunt la el? Să fim serioşi!

Țoancă-mică reflecta cu capul în pământ.

— O să-l conving eu, domnule consilier, spuse dânsa într-un târziu. Mie nu-mi refuză nimic. Dar o să mă coste. Tot ce vă rog e să nu-i spuneți lui Gicu, niciodată, nimic.

— Îi facem o cinste lui Villanova la Clopotul Mării, dacă e atât de pleşcar şi gata. Pe urmă îți iei transferul de la tovarăşul Marinescu, te încadrăm la Casa vestigială, ca să fii la un loc cu Gicu, vă căsătoriți imediat şi ați terminat bâlciul! Pepsi vă va fi naş!

— Numai că Marinescu o să-i refuze transferul, obiectai eu care ştiam ceva mai multe decât Chinezu în problema aceasta.

— Când îi aduci pe tavă zece ouă de brontozaur sau câte or reveni partea lui?... Fugi de-aici că prea eşti sceptic!

— Cu tovarăşul Marinescu am să discut şi eu, şopti Țoancă-mică îmbujorându-se la față. Mi-a spus că, pentru mine ar face orice, oricând. Sunt curioasă să văd dacă se ține de cuvânt.

— Bine, copila mea, încheie Raminagrobis privind-o lung. Atunci du-te întâi la Villanova, nu mai pierde

timpul. Gândeşte-te că tot ce faci e pentru dragostea voastră, a ta şi a lui Gicu.

Rămaserăm singuri şi tăcuți. Țoancă-mică părăsise încăperea ca un brav stegar ce merge la moarte sigură. Nu înțelegeam de ce ne cramponam noi de aşa-zisele ouă de brontozaur, dar prietenul meu îmi închise gura declarând că sunt opac şi că îmi interzice să mai discut despre acest lucru.

— Bine-bine! Şi de ce îți zicea: „domnule consilier”?...

— Aşa m-am prezentat şi aşa mă ştie toată lumea. Sunt consilierul juridic Raminagrobis din Bucureşti, în concediu medical. Surmenaj. O să stau aici toată vara să mă reconfortez. Dar să lăsăm vorbăria şi să vedem ce mai avem de lămurit în prima urgență. Am şi făcut o listă, ți-o dau ca să mă verifici, să nu uităm ceva important.

Îmi întinse o bucată de hârtie pe care erau scrise următoarele:

1. Să o cunosc şi eu pe Rândunica aia să văd ce-i poate pielea.

2. Să dau costumul cel alb la călcat că s-a cam şifonat în genunchi.

3. Legătura cu directorii celor două muzee.

4. Scrisoare Genoveva. (Mă plimb noaptea pe faleză şi mă gândesc la tine. Etc., etc. Şi vreo două metafore).

5. Poate aflu prin artizanii-inventatori unde se ascund Arhibald şi Mirandolina.

6. Idem unde se ascunde familia Brown.

7. Să-mi iau țigări.

8. Să văd ce e cu Țoancă-mică (mai târziu nițel).

9. De umblat la maşinile lui Pepsi să vedem ce au.

— Le-ai cam amestecat, maestre, observai eu după ce citii lista. În sfârşit, mie ce sarcini îmi dai? Să-ţi iau ţigări sau să-ţi duc costumul cel alb la călcat? Fiindcă de punctul unu sau opt bănuiesc că ai să te ocupi singur.

— Fără ironii, Taxon! mă puse la punct marele detectiv. Începem de mâine. Astăzi o să fim numai şi numai mecanici-auto. Ne ajută şi gazda care e un as. Ar fi bine să te repezi până acasă şi să aduci nişte tonifiante. Adică vin şi eu cu tine ca să remorcăm maşinile chiar în seara asta.

Până târziu ne luptarăm cu şaibele şi cu piuliţele. Tatăl lui Ţoancă-mică era un artist şi, din cauza băuturii, se ambală voind să-i demonstreze musafirului de ce e el în stare. Avea şi doi ucenici pe care îi mobilizase la lucru, plus noi doi, treaba mergea repede. Când se întunecă aduse un Petromax în curte şi mai continuarăm cu lucrul încă vreo două ore, până pe la vreo unsprezece. Motoarele celor două maşini fură demontate şi piesele băgate în gaz. Caroseria Mangustei, scaunele şi cauciucurile erau numai bune de aruncat, dar lui Raminagrobis îi intrase în cap să înlocuiască motorul Trabantului cu cel al Mangustei şi gazda, entuziasmat de această idee şi puţin cam pilit, izbucnise în urale. Aşa meştereală mai înţelegea şi el, se vedea cât de colo că „domnul consilier” este un om mare, poate trânteşte şi un articol. Jură că şi mâine dimineaţă tot de treaba asta o să se ocupe şi, în cele din urmă, plecă la culcare cântând, susţinut cu grijă, parcă ar fi fost de sticlă, de cei doi ciraci ai săi. Abia

dispăru în camera lui că şi auzirăm portiţa de la intrare scârţâind. Se întorcea Ţoancă-mică.

— Ar fi păcat să nu iasă bine, zise ea trântindu-se pe o bancă, după cât am alergat astăzi şi după câte sacrificii am făcut. Sunt moartă de oboseală. Gicu va trebui să-mi fie recunoscător toată viaţa.

Intrarăm în casă pentru ca fata să ne dea un raport detailat. Petrescu-Villanova consimţise să împartă cu ceilalţi ouăle de brontozaur, în dorinţa de a da un ajutor tovărăşesc activităţii de cercetare a colegilor de la Muzeu. Dăduse şi o declaraţie scrisă, pe care fata o dusese lui Decebal Marinescu, în schimbul transferului.

— Dar acum vine partea interesantă, continuă Ţoancă-mică. Pe când mă aflam la Muzeu în problema transferului, aud o maşină intrând în curtea din spate. Decebal era dincolo după un tirbuşon. Ce să caute o maşină în curtea din spate mi-am zis eu? Mi-am luat repede pantofii în picioare şi m-am apropiat de geam. Patru bărbaţi cu mutre de boxeri şi o femeie se îndreptau spre clădirea veche, care e închisă pentru reparaţii capitale. Am avut impresia că femeia este prizoniera celor patru dar nu sunt chiar sigură şi n-am avut timp să verific, fiindcă, auzind paşii lui Decebal, am sărit repede la locul meu, pe canapea, ca să nu-i dea de bănuit. După ce am mai stat de vorbă un pic cu directorul, mi-a dat transferul şi m-a condus până la poartă. În aripa veche, o odaie din fund, de la etaj, era luminată. Sunt sigură că tipii ăia sunt cazaţi acolo.

— Ştii cumva ce marcă era maşina din curte, întrebă Raminagrobis?

— Cred că Fiat 1800.

— Bine. Ai făcut treabă serioasă, Gicu o să fie fericit. Acum du-te să mănânci ceva, că ți-o fi foame.

— Nu mi-e foame deloc! Şi Decebal şi Villanova m-au tratat cu fursecuri. Am luat câteva şi în poşetă, pentru Gicu. Să vă dau şi vouă?...

— Lasă. Păstrează-le pe toate pentru Gicu. Noi suntem profilați mai mult pe murături decât pe dulciuri.

După ce plecă fata, Raminagrobis sări în sus.!

— Ăia sunt oamenii tăi, bătrâne, iar femeia e Mirandolina care ți-a dat cu sticla în cap. Hai să-i luăm prin surprindere!

Gândul că în curând voi putea pune mâna pe femeia necredincioasă, care de data aceasta era, poate, prizonieră, precum şi pe asasinii lui Leopold, îmi dădea aripi. Totuşi, în curtea muzeului pătrunserăm cu multe precauțiuni, deoarece, la fiecare intrare, muzeografii făceau de planton, înarmați cu sulițe luate din panoplii. Clădirea veche părea părăsită. Intrarăm pe o portiță şi-i dădurăm ocol. Într-o margine se afla maşina despre care ne vorbise Țoancă-mică.

— Întâi să le tăiem retragerea, şopti marele strateg ridicând capota maşinii.

Mă repezii la ventiluri şi le deschisei, unul câte unul, fără să uit roata de rezervă. Între timp, tovarăşul meu îşi umpluse un buzunar de bujii.

— Uite şi fereastra luminată, şopti el după ce privise cu atenție clădirea. E cam sus, dar pentru un fost acrobat nu contează; te urci frumuşel pe burlan şi ai să-ți vezi visul cu ochii.

Însemna să stric un costum de haine nou-nouț, abia în dimineața aceea scos din garderoba lui Leopold, însă ar fi fost meschin din partea mea să fac astfel de calcule, când costumul nu mă costase nici un ban. Mă cățărai şi, dincolo de geam, în lumina palidă a unei lămpi cu gaz, o văzui într-adevăr pe fosta mea iubită. Se dezbrăca părând că se pregăteşte să se culce. Coborâi câțiva metri şi-l informai pe Raminagrobis care era situația. Intenționam să intru peste ea şi să-i cer o explicație. El n-avea nici un rol în treaba asta, decât să fie cu ochii în patru şi să dea alarma dacă apar de undeva bandiții sau vreo echipă a muzeografilor.

Urcai din nou pe burlan. Spre norocul meu, fereastra camerei alăturate era deschisă. Îmi făcui vânt înăuntru apoi ieşii pe coridor şi ciocănii la uşa Mirandolinei.

— Sunt gata! strigă ea. Vin imediat!

Când se pomeni cu mine în cameră începu să tremure ca piftia. Se lipise de zid, cu mâinile apăsate pe inimă, şi mă fixa cu ochi de Meduză. Nu ştia ce să spună. Aruncai o privire rapidă prin încăpere. Era clar că aici locuia de câteva zile, de aia nu o găsisem eu în tot Malu-Mare. Îmi dădui seama că în noaptea aceea avea drumuri misterioase de făcut, fiindcă îmbrăcase un tricou şi nişte pantaloni negri, uniformă de spărgător.

— Rău ai mai ajuns, cucoană, îi spusei cu dispreț. Unde sunt cheile false? Şi diamantul de tăiat geamurile?...

Tresări ca un cal nărăvaş pe care-l împungi cu un pinten. Când începu să vorbească, îmi dădui seama că va avea loc încă una din celebrele noastre certuri.

— Nu eram sigură că eşti tu, în carne şi oase, zise ea, dar acum te recunosc precis. După bădărănie!

— Zău? După bădărănie?... Află că n-am deloc intenția să vorbesc cu o infractoare cum aş vorbi cu o contesă.

— Infractoare? Asta-i bună!... Ți-am furat ție ceva?

— He-he, ce tupeu! Dar la Casa vestigială cine voia să intre prin efracție, tata? Pantofi treizeci şi şase şi jumătate, mânuşi bej, cinci puncte. Ce, crezi că eu sunt tâmpit?

— Nu eşti tâmpit, eşti prost! Numai eu am mânuşi cinci puncte? Şi, în plus, n-a dispărut nimic, dacă nu mă-nşel.

— N-ai avut timp, că ai fi şparlit totul, bibilico, le-ai fi lăsat rafturile goale nefericiților ălora. Dacă nici eu nu te-aş şti, ce apucătoare eşti şi ce moartă după bani.

— Mulți bani ai cheltuit tu cu mine!? Că-ți tremura mâna şi când era vorba să-mi oferi o înghețată de doi lei!

— Lasă că o să te îmbuibe Arhibald al tău după ce veți reuşi să furați diamantele.

— Ei da, dacă vrei să ştii, Arhibald e un bărbat atent şi foarte tandru. Mângâierile sale sunt pline de duioşie.

— Mi-e şi silă când te aud cu câtă neruşinare te lauzi cu activitatea ta amoroasă. Ai putea fi mai blazată, că ai, slavă domnului, destulă experiență în materia asta!

— Aşa vorbeşti, nemernicule? Ei bine, află că eram sătulă până peste cap de gingăşiile tale de brută egoistă şi mereu aflată sub influența alcoolului. Proastă am fost când m-am încurcat cu tine şi-mi pare bine că,

până la urmă, tot am reuşit să te las mască, tocmai când îţi era lumea mai dragă!

— Bine ai făcut! Pentru asta o să-ţi rămân recunoscător o viaţă întreagă. Iar din punctul tău de vedere, e pur şi simplu splendid. În felul acesta vei putea să-ţi urmezi adevărata vocaţie şi să deschizi o casă de rendez-vous.

— Să-ţi fie ruşine! Măgarule! Huliganule!

Începu să-mi arunce în faţă cele mai groaznice adevăruri, era splendidă şi mă simţeam aproape fericit să o aud din nou înjurându-mă, când văzui că figura ei se destinde fără vreun motiv aparent şi pe buze îi înfloreşte cel mai serafic zâmbet pe care mi-l oferise vreodată. Imediat îmi trecu prin minte că schimbarea asta la faţă ascunde o mare primejdie pentru mine însă, nu avui timp să raţionez prea mult, fiindcă, o lovitură dată cu ştiinţă pe la spate, mă făcu să-mi pierd uzul raţiunii, înainte de a putea întrezări măcar chipul laşului atacator.

*

Când făcui ochi, Raminagrobis era la căpătâiul meu şi-mi masa, cu putere, ceafa.

— Dacă-aş avea puţin coniac, îmi spuse el, te-aş pune într-o clipă pe picioare.

— Dacă nu e, nu e! Nu-mi mai spori, de pomană, suferinţa. Mai bine spune-mi ce s-a întâmplat?

— Când te-am auzit grohăind mi-am dat seama că eşti atacat. Ca să mă urc şi eu pe burlan ar fi durat prea mult şi apoi mă puteau aştepta la fereastră şi să-mi dea cu ceva în cap. Am claxonat de câteva ori şi, imediat, toată banda, inclusiv Mirandolina, a răbufnit

pe uşi şi pe ferestre. N-am apucat să-i întreb de vorbă că au şi sărit gardul, făcându-se nevăzuţi în grădina publică. M-am repezit pe scări şi te-am găsit aici, făcut groggy. Interesant e că muzeografii nu au dat importanţă zgomotelor. Asta mă face să cred că sunt de conivenţă cu tâlharii. Totuşi e bine să ne grăbim, că dacă se dă alarma şi ne prind aici, până să ne lămurim noi, putem încasa o ciomăgeală serioasă.

Avea perfectă dreptate, aşa că părăsirăm camera în cea mai mare grabă, tot pe ruta aeriană care era cea mai rapidă, în timp ce dinspre clădirea nouă a muzeului se auzeau comenzi militare. Se mişcau cam moale muzeografii ăştia, probabil făcuseră armata la manutanţă, şi lui Raminagrobis nu-i plăcea acest lucru. Ca să-i întărâte, când ajunserăm din nou în dreptul Fiatului, claxonă de câteva ori prelung, apoi blocă claxonul cu un băţ de chibrit. Urmă imediat o ploaie de pietre, nu observarăm dacă erau neolitice sau paleolitice fiindcă se făcuse întuneric şi fiindcă nu ţineam neapărat să-i vedem şi efectele. Ne grăbirăm să ajungem acasă, pe căi ocolite, în partea opusă a oraşului.

Treceam amândoi ca nişte fantome pe străzile pustii, în timp ce, în urma noastră, dinspre muzeu încoace, zgomotele înviau unul câte unul. Dar noi mărşăluiam pe uliţe încă adormite, pe trotuare asupra cărora întunericul se vărsa lent ca o smoală. Noaptea, urbea mirosea al dracului a peşte şi marea foşnea într-una ca un lan nevăzut de porumb cu frunzele uscate de secetă. Apoi chiţăi o geamandură şi lumina unui reflector trecu anapoda peste cer. Un cor de glasuri bărbăteşti începu

să vocifereze în noapte. Dar toată hărmălaia venea din altă parte decât cea ştiută de noi. Cu sentimentul că n-am făcut nici o scofală, o luarăm la fugă spre locuința lui Raminagrobis. Pătrunserăm mai întâi în grădină apoi, prin fereastră, în camera lui. Spre marele nostru noroc nu ne văzuse nimeni. Ce se întâmplase în altă parte şi de ce vuia acum oraşul, o să aflăm noi şi mâine dimineață.

Mă pregăteam să plec şi eu spre casă când o ciocănitură discretă în uşă ne anunță că aveam vizitatori. Era Țoancă-mică, ciufulită, cu ochii cârpiți de somn şi, în spatele ei, Gicu, într-o stare de agitație de nedescris. Nici nu era în stare să scoată un cuvânt. Îi turnarăm un deget de coniac dar asta îl zăpăci şi mai rău.

— Da' spuneți o dată, frate, ce s-a întâmplat! se răsti Raminagrobis exasperat. A intrat cumva peste tine?

— Nu, zise Țoancă-mică. Gicu să facă una ca asta? S-a întâmplat ceva mult mai grav: acum o oră s-au furat ouăle de brontozaur de la Casa vestigială. Tovarăşul Villanova spunea că dă foc oraşului. Nu, Gicu?...

*

Eram sortiți, pesemne, să colindăm oraşul în noaptea aceea, dar cui îi mai ardea acum de somn! Până se echipă Țoancă-mică dădurăm repede câte o duşcă pe gât, ca să ne recăpătăm elasticitatea țesuturilor şi a glandelor cu secreție internă, apoi o pornirăm, toți patru, în trap săltat spre Casa vestigială. Aici era o adevărată tragedie. Toate luminile aprinse, a giorno, iar Villanova, în cămaşă de noapte, alerga de colo până

colo, prin curte, fără nici un rost, zmulgându-şi părul. Când ne văzu, veni în fugă spre noi, pierzându-şi într-una papucii.

— Ne-au ucis, tâlharii! gemea el. Perfizi, bezmetici, Inexorabili! Ah, Marinescule, Marinescule!... Cu mâinile acestea îl voi sugruma, domnilor, v-o jur! Îmi pare bine că e aici şi tovarăşul de la minister să mă audă. Pe urmă, ce-o fi, o fi, nu-mi mai pasă de nimic!

— În fond cum s-a-ntâmplat? Dacă te tot văicăreşti şi nu vorbeşti ca lumea, n-o să înţelegem ce spui.

Da? Bine! Era clar, după Villanova, că atentatorii cunoşteau locurile şi ştiau că se face de gardă zi şi noapte la fiecare intrare. La Casa vestigială erau tot atâtea intrări câte ieşiri, precizase în mod inutil Petrescu-Villanova. Prin ce anume mijloace nu se ştie încă, bandiţii reuşiseră să-adoarmă cele două sentinele, doi muzeografi principali în care Casa vestigială îşi pusese cea mai mare nădejde. Ce-or fi mâncat, ce-or fi băut, nu se ştia la acea oră, deoarece victimele nu se treziseră din somnul lor artificial. Pe urmă s-a operat în linişte. Abia când venise schimbul se dăduse alarma şi, imediat după asta, descoperiseră nenorocirea.

Ne apropiarăm de cei doi muzeografi. Dormeau cu gura căscată, părând că n-au de gând să se trezească până la ziuă. Tot pipăindu-i, Raminagrobis descoperi că unul avea o mică înţepătură după ureche. Îl căutarăm şi pe celălalt şi găsirăm o înţepătură asemănătoare la ceafă, puţin deasupra gulerului.

— Aici s-a lucrat cu o sarbacană, glăsui celebrul detectiv improvizat. Treabă curată. Printr-o ţeavă cât un fluier, dar mai subţire, se suflă de la distanţă o mică

săgeată înmuiată într-un narcotic cu efect instantaneu. Dacă vrei să-ți omori adversarul folosești o otravă puternică, de exemplu veninul de viperă sau curara. În Malaezia se practică uneori sistemul acesta. Dacă ați fi citit măcar una din cărțile mele n-ar mai fi fost nevoie să vă dau atâtea explicații acum.

— Perfect, s-a folosit o sarbacană. Dar cine a folosit-o și în ce scop? Și ce-i de făcut?...

Și Villanova voia să cunoască aceste amănunte esențiale, dacă era posibil.

— Nimic mai simplu, continuă Raminagrobis pedant. Făptașul e cineva care a avut nevoie de niște ouă de brontozaur.

— Îi omor! răcni directorul Casei vestigiale.

— Stai nițel. Sau altcineva care, în schimbul lucrurilor furate, inestimabile din punctul vostru de vedere, vrea să obțină altceva, mult mai important după aprecierea lui.

— Haiti! se complică lucrurile, șopti lângă mine Țoancă-mică, dârdâind de frig. Ce interesant raționează domnul consilier, nu Gicu?

„Domnul consilier" ridicase o sprânceană, flatat.

— Dar o sarbacană... nu știe oricine să o folosească. Și, întrucât de la gard până aici sunt treizeci de metri, cel care i-a adormit pe muzeografi trebuie să fi fost un expert. Există vreun turist din India în localitate? Sau din Malaezia?...

— După câte știm noi, nu!

— Au găsit vreun ticălos pe undeva și l-au plătit bine. Unii pentru bani sunt în stare să-l omoare și pe ta-su!

Mă gândeam, fără să vreau, la prietenii mei, circarii, însă căutai să alung din mintea mea orice bănuială. Totuşi, îmi aminteam ca prin vis că bătrânul cornac, Kamma, proprietarul elefantului Rajah, apăruse cândva în program, acum vreo treizeci de ani, sub numele de „Omul cu sarbacana". Dar ce interes ar fi avut Kamma să se amestece într-o afacere atât de murdară? Nu, mai bine îmi țineam gura şi mă făceam că nu ştiu nimic. Ce să-l mai care de pomană pe la miliție pe bietul om, pentru amintirile mele care nici măcar nu erau sigure.

— Dar cu hârtia aceea din buzunarul plantonului ce-o fi? se întrebă, cu voce tare, Gicu.

Într-adevăr, unul din adormiți avea în buzunarul de sus al hainei un fel de scrisoare, pe jumătate ieşită în afară, gata să cadă. Villanova o desfăcu tremurând şi, la lumina unei lămpi electrice de buzunar, citi cu voce tare:

SĂ SCOATEȚI POTIRUL DE UNDE OȚI ŞTI ALTFEL OUĂLE DE BRONTOZAUR VOR FI ARUNCATE ÎN MARE LA 1000 DE METRI ADÂNCIME. MÂINE LA ORELE 18 VĂ VOM CHEMA LA TELEFON SĂ NE SPUNEȚI CE-AȚI HOTĂRÂT, SĂ ŞTIȚI CĂ NU GLUMIM DE FEL.

BANDA MÂNA NEAGRĂ

Ha, ha! „Banda Mâna Neagră!" Alt nume mai original nu găsiseră?! Îți venea să şi râzi! Se vedea clar că sunt nişte amatori! Villanova – însă nu înțelegea subtilitățile.

— Ce-s idioțiile astea? începu el să zbiere, ieşit din minți. Doamne sfinte, m-am săturat! De unde să scot eu potirul, dacă habar n-am unde e? Şi cum o să mă

pot împăca până mâine cu Marinescu, un capsoman şi, în plus, duşmanul meu de moarte?

— Hai să ne gândim, propuse Raminagrobis. Să căutăm, cu calm, o soluție. Pentru început, sunt de părere ca Țoancă-mică să se ducă după directorul Muzeului şi să-l poftească aici, iar până vine el noi să căutăm dacă n-au rămas niscaiva urme. Ce zici, Țoancă-mică, eşti în stare să-l aduci pe Marinescu în dinți, aici, într-o jumătate de oră?

— Dar să vină şi Gicu cu mine, că mi-e frică de câini.

Gicu era încântat să o conducă. După plecarea lor începurăm să cercetăm terenul de jur împrejurul curții până când Villanova descoperi, lângă poartă, două urme de picior desculț. Era, fără îndoială, picior de bărbat că prea era nasol. Căutarăm din nou şi mai dădurăm peste o urmă. Şi apoi alta. Direcția plajă. Aici se pierdură în nisip, dar Raminagrobis mă lămuri că, ținând seama de sensul general al mişcării, e mai mult ca sigur că infractorul intrase în apă, cu ouă de brontozaur cu tot.

— Ia lăsați-mă-n pace cu teoriile astea, domne, protestă Villanova. Păi ştiți dumneavoastră că treizeci de ouă de brontozaur cântăresc pe puțin, zece Kilograme? Aş vrea să te văd eu cum le iei în brațe şi pleci aşa prin apă, nebun de fericire.

— Dar cine spune că a înotat cu ele, scumpule? La dracu' măi, voi nu raționați deloc? A mers frumos până i-a ajuns apa la brâu şi bineînțeles că îl aştepta o barcă. Vezi ce simplu e?

Petrescu-Villanova se scărpină în cap. Într-adevăr cam aşa trebuia să se fi petrecut lucrurile. Păi atunci

însemna că n-o să mai punem mâna pe făptuitor în vecii vecilor. Şi eu aveam cam aceeaşi impresie. După mine nu există decât o singură soluție: să le dăm potirul, şi gata!

— De unde să-l scot, măi fraților? se tânguia într-una directorul Casei vestigiale. Ce mă tot omorâți cu uşa încuiată? Vreți să mă fac eu potir, dacă nu-l am? Da! îmi amintesc când l-a adus Arhibald, dar nu l-am luat eu fiindcă nu mă interesa barocul italian nici cât negru sub unghie. Abia dacă m-am uitat la el. Uite, acum dacă mi l-ar pune cineva pe tavă, n-aş putea să jur dacă e tot ăla sau altul...

Eu, personal, eram aproape convins că spune adevărul şi nici Raminagrobis, prudența şi înțelepciunea personificată, nu părea că se îndoieşte. Dar poate că potirul se afla dincolo, la Marinescu? După câteva minute de angoasă (aşa m-a pus Raminagrobis să scriu, ca să dau un aer mai intelectual acestor însemnări), apăru şi echipa de şoc în frunte cu Țoancă-mică. Directorul Decebal Marinescu păşea în urma ei, încurcat. Ar fi preferat, desigur, ca Villanova, care era mai tânăr, să fi venit la dânsul, dar situația părea mult prea gravă ca să mai ținem seamă de protocol. Era meritul domnişoarei Țoancă-mică, numai dânsa izbutise să-l facă să înțeleagă necesitatea acestei întrevederi urgente şi neobişnuite.

— Ca să fiu cinstit, mormăi el fără să ne dea mâna, întâi am crezut că vreți să ne trageți clapa cu ouăle. Dacă nu insista domnişoara Țoancă-mică şi nu-mi explica în amănunt cum stau lucrurile, se putea

întâmpla o nenorocire şi mai mare, fiindcă nu sunt omul care să se lase păcălit, aşa cu una cu două.

— Dar nici n-am avut acest gând, scumpe şi distinse confrate, protestă Villanova. Nici măcar o secundă nu ne-am gândit să ne batem joc de dumneavoastră. Eram prea zdrobiţi sufleteşte pentru ca să ne mai ardă de aşa ceva. Mâine te aşteptam să-ţi alegi cincisprezece din cele treizeci de ouă, aşa cum ne înţelesesem, şi, când colo, uite ce s-a-ntâmplat. E o grea pierdere pentru ştiinţă, dumneata îţi dai cel mai bine seama de asta. Suntem datori să-i facem faţă amândoi, strâns-uniţi. În aceste momente tragice, micile noastre pasiuni trebuie să dispară.

Avea şi ăsta un papagal de te durea capul, ba îl găsise acum să umble şi la „O scrisoare pierdută", însă Marinescu era prea acrit ca să piardă timpul cu vorbe.

— Hai să fim serioşi, mârâi el şi făcând un gest brusc, lăsă să-i scape de sub haină mâneca înflorată a unei cămăşi de noapte, brodată în roşu şi galben, pe nişte splendide motive din Ţara Oaşului. Concret, ce s-a întâmplat, ce-i de făcut, ce părere au şi tovarăşii de la Bucureşti?...

Raminagrobis, care, nu ştiu din ce cauză, se considera cel mai lucid dintre noi, îl puse la curent în câteva cuvinte.

— Aşa că, încheie dânsul, nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să le dăm potirul, să se spele cu el pe cap. Să se ducă acum Ţoancă-mică să-l aducă.

Marinescu vru să ridice iar mâinile în aer însă îşi aduse aminte la timp că plecase fără bretele. Preciză că i se făcuse lehamite de povestea cu potirul. Toată lumea

îl ancheta, Arhibald şi cu nevastă-sa îi răscoliseră tot muzeul, în fiecare noapte o voce necunoscută îl ameninţa la telefon cu cele mai cumplite chinuri dacă nu restituie obiectul. Şi realitatea e că n-avea nici cea mai mică idee unde ar putea fi ascuns blestematul de potir.

— Vă jur că nici nu m-am uitat bine la el, acum câteva săptămâni când l-a adus deşteptul de Arhibald la mine să i-l păstrez.

— De unde spunea că-l are?

— Îl cumpărase de la Istambul, dintr-un bazar, cu ocazia unei excursii făcute prin O.N.T. de către institutul vostru. Aşa mi-a spus mie şi cred că nu mințea fiindcă era cu un grup mai mare şi au semnat cu toţii în registrul de impresii. Mi-aduc aminte că m-am mirat că un arheolog poate să arunce banii pe o piesă atât de neinteresantă, apoi mi-am amintit că el e arhitect, nu arheolog. I-am spus să-l lase pe un raft. Pe urmă a intervenit mutarea în actualul local şi despărţirea de Casa vestigială. Parcă numai de potirul lui aveam eu vreme să mă ocup pe vremea aia!

— Ei, acum trebuie să-l scoţi, din pământ, din iarbă verde, că altminteri tâlharii o să arunce ouăle în mare la 1000 metri adâncime.

— Vă jur pe copiii mei că nu ştiu unde poate fi. Pentru ouăle de brontozaur le-aş da toate potirele din muzeu, ce naiba!... Villanova mă cunoaşte doar...

— Ce ne facem, fraţilor? începu Villanova să se tânguie.

Lângă mine, Raminagrobis începu iarăşi să judece intens. Părea o fiară la pândă, iar simţurile sale

deveniseră receptive ca nişte antene radar care strâng, într-un focar, imagini rătăcite în cosmos. Aş fi jurat că mintea îi zumzăie ca un stup sub țeastă şi că, atât substanța cenuşie, cât şi cealaltă, suprasaturate de fosfor, au căpătat proprietăți luminiscente, magnetice sau de semiconductor!

— Am putea să le spunem, vorbi el într-un târziu, că au furat nişte imitații şi că ouăle adevărate sunt ținute, în realitate, sub cheie. De fapt, aşa ar fi trebuit să procedezi, tovarăşu' Villanova, nu?

— Da, interveni Marinescu, dar nu e bine ce propui dumneata. Dacă le spunem că sunt imitații, or să le arunce, pur şi simplu.

— Exact. Îmi place că raționezi ca un om normal. De aceea noi vom recunoaşte că suntem în posesia potirului şi vom accepta schimbul.

— Eşti nebun, suflete? mă opusei eu. De unde să le dăm noi potir? N-auzişi ce spun oamenii ăştia de o jumătate de oră?

— Față de astfel de criminali n-o să ne apucăm noi acum să facem pe corecții. Îi amânăm vreo trei zile, pe motiv că suntem în inventar, de exemplu, şi, după asta le ducem alt potir, să vedem ei ce zic. Dacă nu se înghite, mărturisim că ne-am înşelat şi le ducem altul sau îi chemăm să îl caute ei şi-i facem prizonieri. Mă rog, ideea nu e prea grozavă, dar câştigăm timp şi putem să răscolim tot litoralul după vreun indiciu revelator. Dacă aveți voi alte planuri mai bune, sa le auzim.

În fond, ce altceva se putea face? Ne plimbarăm vreo jumătate de oră cu mâinile la spate prin curtea Casei

vestigiale, dar nu ne veni nici o inspirație. Marinescu ne făcu semn să terminăm cu patrularea.

— Uite ce e, zise el, hai să vedem ce sarcini are fiecare. Să facem un fel de plan de măsuri. Sau mai bine zis o înțelegere.

— Perfect! se declară de acord Villanova. Aşternem totul pe hârtie, semnăm, punem ştampila. Ca să nu avem vorbe mai târziu.

— La asta mă gândeam şi eu. Şi până scriem noi, o s-o rog pe Țoancă-mică să mai dea o fugă până la muzeu să-mi aducă ştampila. Tu ştii unde e, scumpo? în sertăraş, unde ținem noi fursecurile.

— Sub cutia de aspirine?...

— Exact! Şi, i-auzi ce zice Raminagrobis: să aduci şi registrul în care semnează vizitatorii, că vrea să verifice el ceva.

— Bine. Dar să vină cu mine şi Gicu, fiindcă mi-e frică de câini.

Între timp, fiindcă Decebal Marinescu refuzase să intre în Casa vestigiala, tovarăşul Villanova porunci să se scoată o masă în curte şi muzeografii aduseră toc şi hârtie pentru redactarea documentelor.

— Să-i zicem aşa, propuse Villanova: „Între Muzeul orăşenesc din Malu-Mare şi Casa vestigială din aceeaşi localitate, ambele reprezentate prin directori, a intervenit următoarea înțelegere...

— Da, zise Marinescu. Pune mai bine: convenție. Mai departe...

— ”Se constată, în primul rând, că în zona Malu-Mare este necesar să funcționeze cel puțin două instituții muzeistice, dată fiind amploarea cercetărilor

arheologice din ultima vreme şi abundenţa vestigiilor descoperite, din care, cele mai importante sunt, fără îndoială, un număr de treizeci de ouă de brontozaur."

— Nu, obiectă Marinescu. Taie. Să zicem mai bine aşa: „Pornim de la existenţa, de fapt, a două zone muzeistice, delimitate în mod natural prin pârâul Gârliţa, care trece exact prin mijlocul oraşului"...

Îi lăsarăm să se ciorovăiască şi, după vreo douăzeci de minute, ne chemară să ne citească actul. Începând din acel moment, toate forţele oraşului erau mobilizate pentru găsirea ouălor de brontozaur. Patrule pe uscat şi pe mare, posturi de santinelă, pânde. Urma să se cerceteze casă cu casă, persoanele străine de localitate să fie filate. Ostilităţile dintre cele două muzee încetau până după găsirea şi împărţirea, în mod echitabil, a ouălor de brontozaur. Arbitru îl numiseră pe Raminagrobis, dar acesta îi refuză, declarând că voieşte să lucreze din umbră şi recomandându-mă pe mine în locul lui. Villanova îşi luase angajamentul să-l informeze şi pe Inspector, însă îl sfătuirăm să procedeze foarte discret, să nu apară nici o uniformă, că altfel, totul se putea da peste cap foarte uşor. Tocmai terminaserăm lectura când se întoarse şi Ţoancă-mică, mereu însoţită de credinciosul Gicu. Aducea, cum i se poruncise, ştampila şi condica vizitatorilor.

— Nu se afla unde mi-ai spus tu, zise ea. Am găsit-o tocmai în şifonier unde-ţi ţii prosoapele.

— Mă rog, principalul e că ai găsit-o. Te-a lăsat Ştefănescu să intri?

— Pe mine să mă oprească Ştefănescu?!...

Avea trecere mare în oraş Ţoancă-mică, se vedea clar lucrul acesta şi Gicu putea să fie mândru că viitoarea lui soţie se arăta a fi o fată descurcăreaţă, apreciată de şefii ei ierarhici precum şi de colegi, ca să nu pomenim decât de calităţile ei morale. Iată că acum şi Villanova avea nevoie de ajutorul ei.

— Ca să vezi..., exclamă dânsul, credeam că am ştampila la mine! M-am zăpăcit de tot în noaptea asta. Dă tu fuga, iubito şi ad-o! Ştii cutia neagră de sub canapea?... Acolo!

Ţoancă-mică dispăru imediat, ca un elev foarte silitor ce ascultă de tovarăşul învăţător şi se-ntoarse imediat cu ştampila.

Era chiar pe noptieră, în cutia unde-ţi ţii de obicei butonii.

Până să perfecteze ei actul, Raminagrobis răsfoi cu febrilitate registrul de vizitatori. Mă uitam şi eu peste umărul lui şi, pe una din pagini, găsirăm o inscripţie datată din 10 aprilie: „Grupul de vizitatori care a vizitat Turcia, felicită pe tov. director al muzeului din Malu-Mare, tov. Decebal Marinescu, pentru modul interesant cum sunt prezentate exponatele.” Semnau: Arhibald, Micşuneasca, Mirandolina, Genoveva, Alidada şi Vicepreşedintele.

— Ca să fiu sincer, nu au văzut nimic deosebit, preciză Marinescu, aflat probabil într-o criză de onestitate. Dar am fost coleg de liceu cu Vicepreşedintele. Asta e explicaţia textului.

Se părea că ceea ce se putuse rezolva deocamdată, se rezolvase. „Acum hai să mai mergem şi noi la culcare”, bombănise lângă mine un muzeograf, „că sunt căpiat

de somn”. Îi dădurăm dreptate şi ne împrăştiarăm, care-ncotro, pe la casele noastre. Aveam acelaşi drum cu Raminagrobis şi când trecurăm prin dreptul bufetului „La Clopotul Mării”, văzurăm lumină.

— Nu ştiam că Papastratos deschide de la şase, remarcă Raminagrobis. Hai să bem un ceai fierbinte înainte de culcare, că ne face bine. Poate are chiar de sunătoare sau de muşeţel. Noroc, măi, nea Papastratos! Ce-ai păţit?

— Muşterii graşi, domnu' consilier, se lăudă cârciumarul. Adineauri mi-au venit chiriaşii, trei barosani, englezi sau americani, numai dinţi de aur în gura lor. Şi-au luat fiecare câte o sticlă de drojdie şi s-au dus să se culce.

— Aoleo, bună idee, dă-ne şi nouă câte o drojdie. Şi altceva?

— Şi două doamne extra. (Papastratos şerpui cu mâinile prin aer zugrăvind nişte busturi şi şolduri după gustul lui.

— Tot americance?

— Nu. De-ale noastre. Dar luxoase. Şi tinere.

Raminagrobis se întorsese către mine şi mă examină critic, din cap până-n picioare.

— Ai auzit? întrebă el gustând din drojdie. Şi ce măsuri iei?

— O să trag un pui de somn până la douăsprezece.

— S-o crezi tu! Te duci frumuşel acasă, faci o baie fierbinte şi un duş rece, te bărbiereşti cu perdaf, iei o gustare şi la ora opt fix, antemeridian, eşti prezent aici, îmbrăcat în alb strălucitor, cu frez ă dată cu briliantină,

gata pregătit pentru plajă. La opt precis, sper că ai înțeles. Să nu ne-o ia alții înainte!

Am oftat din rărunchi dar n-am zis nimic. Îl cunoşteam de multă vreme şi ştiam că în astfel de situații e inflexibil. Am plecat spre vilă abia târându-mi picioarele. Ştiam că iar urmează o zi grea. Să fie ale naibii de pupeze, nu putuseră şi ele să vină mâine?

— Coană mare, îi poruncii eu doamnei Veta Iordan imediat ce-mi deschise, pune repede să fiarbă cafea într-o oală mai mare şi trânteşte-mi o tigaie de ouă cu şuncă până fac eu baie. Dar repede că mă grăbesc.

— A venit aseară nea Stromboli, zise femeia, cu încă unul. Le-am făcut patul la mansardă. Aveau treabă cu dumneata dar cred că nu s-au sculat încă.

— Mă duc eu să văd ce vor. Dumneata vezi de gustare şi pune-i şi pe dânşii la socoteală.

Cel de-al doilea musafir al meu era Kamma, îmblânzitorul de elefanți. Dormeau, şi el şi Stromboli, cu atâta convingere, de parcă de sforăielile lor ar fi depins soarta întregii omeniri. Soba era caldă şi, în jurul ei se uscau ciorapi şi pantofi plini de nisip. Reflectai câteva secunde, apoi mă îndreptai în vârful picioarelor spre scaunul unde indianul îşi întinsese hainele. Da, nu mă înşelasem! Pe unul din poalele surtucului, într-un buzunar secret, dădui peste o sarbacană, iar pe cealaltă pulpană, într-un buzunar asemănător cu primul, un tub mai scurt, plin cu săgeți subțirele! Le băgai în buzunar şi ieşii fără zgomot. Va să zică aşa?! Toată lumea e deşteaptă, numai eu sunt prost? Bine, tovărăşeilor, o să vedeți voi cine e adevăratul Johnson Nix, redutabilul asistent al marelui

Raminagrobis. Fără să-i mai trezesc, intrai în baie ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, fredonând „Trecea fanfara militară” şi, într-o jumătate de oră eram ferchezuit ca un ginere şi cu obrazul lustruit şi neted ca un parbriz de automobil. Iar în costumul de buret alb al lui Leopold, arătam ca un căpitan de cursă lungă într-o scurtă permisie pe uscat. Turistele alea de la Clopotul erau pierdute! Poruncii madamei să aducă ouăle şi lui nea Dumitru să-i scoale pe cei doi aliaţi necredincioşi. Nu ştiam încă ce să le spun şi mă hotărâi să fac pe prostul. Pe urmă voi acţiona în funcţie de comportarea lor şi atunci să vedem noi cine e mai şmecher.

Înainte de a apuca să iau de trei ori din omletă, îi şi auzii zdupăind pe scări. Arătau buimăciţi de tot, ca unii care au umblat toată noaptea, şi observai că renunţaseră chiar să se mai spele pe ochi. Îmi aruncau nişte priviri roentgen, de parcă-ar fi vrut să se asigure dacă am sau nu ceva la plămâni, însă mă prefăcui că nu observ nimic, după cum îmi propusesem.

— Ura, să trăiţi! le strigai cu o veselie prefăcută. Somnoroşilor. Atacaţi şi voi pateul şi şunca asta. Şi dincoace e cafea la discreţie. Şi să vedem care sunt problemele...

Nu ştiau de unde să mă ia, fiindcă, pe chipul meu nu se putea citi nimic. Oftară şi se resemnară să înfulece din omletă, într-o completă nelinişte lăuntrică. Aveau, de altfel, şi o misiune oficială. Nea Adalbert îmi trimitea, prin ei, un bilet disperat:

„Fiule”, îmi scria directorul circului Alessandro, „am încurcat-o rău de tot! Rândunica a dispărut şi nu putem da de ea în toată Constanţa. Dacă e cumva la

tine atunci sunt liniştit, însă socot că ne-ai fi înştiinţat. Mă tem să nu fi căzut victima unor donjuani, cum am văzut mai alaltăieri într-un film. Trimite-mi un răspuns urgent prin Stromboli şi Kamma şi dă-le şi şerpii că am nevoie de ei. Dar cel mai bun lucru, după părerea mea, ar fi să te repezi tu încoace, ca să ne ajuţi să o găsim. Te îmbrăţişează – nenea Adalbert Măcelaru".

— De când lipseşte individa asta? îl întrebai pe Stromboli.

— Aseară n-a mai apărut nici la program. Am băgat panterele de două ori. O să ne fluiere publicul.

— Dacă aveţi maşină, merg cu voi. Dar mai întâi să terminăm gustarea că e păcat s-o arunce.

Îl chemai pe Iordan şi-i dădui ordin să-l anunţe pe Raminagrobis că lucrarea pe care o aveam de executat împreună, ştie el despre ce anume e vorba, să caute să o rezolve fără concursul meu, deoarece eram nevoit să plec imediat la Constanţa. O să-i povestesc mai pe larg ce s-a întâmplat, după ce mă voi întoarce. În timp ce dădeam ultimele instrucţiuni, îl urmăream, cu coada ochiului pe pezevenchiul de Kamma. Indianul îl scruta pe nea Dumitru până în fundul sufletului, cu ochii lui negri ca două guri de pistol. Dedusei că îl bănuia acum pe majordomul meu de dispariţia sarbacanei.

— Şi cu asta, basta! dădui eu semnalul, aruncând şervetul de la gât Să-i dăm bătaie, fraţilor, că ne-apucă noaptea şi lucrurile se complică din ce în ce mai mult!

Capitolul VI – ÎL BAT MĂR PE VICEPREŞEDINTE

Singur în mijlocul arenei pline de talaş, domnul Adalbert Măcelaru părea că meditează asupra zădărniciei tuturor năzuinţelor omeneşti; mă primi cu un rictus amar pe figură. Presimţirile sale referitoare la soarta domnişoarei Rândunica păreau să se adeverească şi, martor îi era sfântul Alessandro, patronul circului, că nu dorise nici o clipă lucrul acesta.

— Nu înţeleg de ce te zbuciumi atâta, încercai să-l liniştesc. O fi cu italienii ăia doi...

— Dracu' să-i ia! Dar fii atent să vezi ce telefon mi-a dat ieri. „Papa, zice, m-am săturat de oase rupte. Am găsit, zice, nişte fraieri cu buzunarele doldora, americani se înţelege, şi am înfiinţat împreună o societate arheologică". Ai înnebunit? zic eu. De unde te pricepi tu la arheologie? „He-he, zice, nu e greu, papicule. Dacă eşti deştept, orice merge!" Adică ea era deşteaptă! Păcatele ei? „De altfel, zice, eu o am cu partea tehnică!" Să cad jos, Nicule, nu alta! Tu, cu partea tehnică? zic. Ascultă, fetiţo, vino acasă... Nu şi nu! Că o singură dată în viaţă poţi întâlni un chilipir ca ăsta şi nu vrea să-l piardă. După ce termină treaba aici, hop la Hollywood, unde americanii au relaţii grozave, şi, zice, „nu mă las până nu fac trei filme de lung metraj, în culori şi pe ecran panoramic!"

— Fiu-fiu-fiu! S-a ţicnit rău de tot!

— Ce să fac, Nicule? Spune tu că eşti mai deştept! Unde s-o găsesc? Ah, nenorocită a fost ziua aia când m-am lăsat de dresura de tigri! Să renunţ eu la o meserie cinstită, liniştită, pentru funcţia asta nenorocită de

director!... Şi acum, spune şi tu ceva, că de-aia te-am chemat!

— Ia-mă uşor! Aş vrea să ştiu, mai întâi, de ce îți zice „papa” şi „papicule”?

— Aşa-mi zice ea.

— Nu, nu, te rog! Fără visul maicii domnului!

Domnul Adalbert Măcelaru privi în jur cuprins parcă de panică. Apoi ascultă cu atenție. Nu ne spiona nimeni.

— Ştii, n-aş vrea să afle şi Adelaida, oftă dânsul din rărunchi. Nici nu-ți dai seama cât de sensibilă e. În fine, ale tinereții valuri, înțelegi?

— Nu-nțeleg! De ce să nu ştie tanti Adelaida?...

Tot frământându-se şi aruncând priviri bănuitoare în dreapta şi-n stânga, directorul circului Alessandro îmi mărturisi până la urmă că, în tinerețe, nu fusese nici el indiferent la farmecele frumoasei domnişoare Serafim, mama Rândunicăi. Ei bine, fructul iubirii lor fusese această imprudentă copilă, care acum le dă tuturor atâta bătaie de cap. Secretul naşterii ei îi fusese dezvăluit chiar de către domnişoara Serafim însăşi, cu puțin înainte de moarte. Parcă presimțise ceva sărmana! Aşa se-explica interesul deosebit pe care nenea Adalbert i-l purta fetei. Erau sentimente paterne fireşti. Iar Adelaida nu trebuia să ştie fiindcă ar fi suferit mult. Era o ființă de un caracter cum rar mai poți întâlni în lumea asta meschină. Ea îl susținuse tot timpul în carieră şi tot datorită ei ajunsese din simplu băiat de grajd, directorul circului şi un artist cunoscut pe toate continentele, în afară de Antarctica. Un caracter de aur, insistase domnul Adalbert Măcelaru, şi

în tinerețe, când era proaspăt bărbierită, ar fi putut suci capul oricui, dacă ar fi vrut.

— Nu mă îndoiesc, zisei eu. Altcineva mai ştie despre Rândunica? Unde ar putea fi în momentul de față?... Sau măcar la ce hotel locuiesc macaronarii ăia?

— Încearcă la Perla, parcă aşa am reținut eu. Şi, în problema aia, discreție, Nicule, te implor, că mă nenoroceşti!

I-am dat toate asigurările posibile şi am pornit-o prin Constanța în căutarea frumoasei dispărute. Ce ființă bezmetică şi iresponsabilă! În loc să se bucure şi ea că are cine s-o țină din scurt ca să nu-şi ia lumea în cap, se purta ca o nerecunoscătoare şi-i făcea numai griji aceluia care îi era tată şi care ar fi dat orice s-o vadă fericită şi la casa ei. Ce să mai vorbim, generație de aiuriți care cred că tot ce zboară se mănâncă. Merita să-i dai vreo două la spate.

La Perla, ambasadorii ăia de la recepție se uitau prin mine parcă aş fi fost de sticlă. O hârtie de douăzeci şi cinci avu darul să le învie spiritul de observație. Unul binevoi să-mi zâmbească apoi, obosit de efort, căzu într-un scaun şi uită să-mi mai răspundă, bun. Ştiam acum cum trebuie să procedezi dacă vrei să fii băgat în seamă. Lăsai să mai treacă vreo câteva minute şi-mi alesei o altă victimă, pe cel mai arogant dintre ei. Îi adresai întrebarea în englezeşte, zornăind în buzunar cheile Trabantului. Îl văzui că sare ca ars şi în câteva secunde îmi dădu toate informațiile de care aveam nevoie. Cardinalul Bonifaciu şi domnul amiral Capoforte locuiau chiar la etajul întâi: Zău, domnule? Renunțai să mai aştept ca să-mi şteargă pantofii cu

batista şi mă repezii pe scări, spre camera indicată. Ardeam de nerăbdare să-i felicit pentru noile titluri, valabile desigur numai pentru perioada cât se aflau în excursie în țara noastră. Din cauza impetuozității mele uitai să bat în uşă, cum s-ar fi cuvenit.

În apartamentul unde intrasem, primul lucru pe care-l văzui fu un corp arămiu care şedea în cap în mijlocul odăii, cu picioarele în sus, şi alături nişte labe de gâscă şi un furtun scurt de pescar subacvatic. Auzind uşa, echilibrul acelei ființe se sfărâmă ca un castel de cărți de joc. „Ai spus ceva, iubito?" se auzi o voce groasă din baie şi eu făcui imediat la stânga-mprejur fiindcă recunoscusem glasul baritonal al Vicepreşedintelui. Rămăsei câteva minute pe culoar umflându-mă de râs. N-aveam nici un motiv, sunt de acord, însă aşa sunt eu construit, nu pot să văd dosul cuiva fără să pufnesc în râs. Două cameriste trecură pe lângă mine cu un coş de rufe şi mă priviră mirate, întrebându-se dacă nu sunt cam într-o ureche. Le făcui semn că totul era cum nu se poate mai în regulă şi că pot să-şi ducă liniştite rufele la spălat. Greşisem camera, cei doi escroci locuiau alături, aici era apartamentul Micşunească şi al Vicepreşedintelui! Ca o confirmare, uşa se întredeschise şi în prag apăru un fragment din Micşunească, învelit într-un prosop şi cu părul pus pe bigudiuri.

— Râzi ca un nesimțit, mă ocărî ea. Să fi bătut la uşă! Nici atâta lucru nu ştii? Şi, în fond, ce găseşti de râs?

— Vai de mine, nimic! Hă-hă! Astenie nervoasă, pur şi simplu! Şi sunt şi vesel de felul meu.

— Să-ți fie ruşine! Du-te la doctor!

— Înjură-mă că nu mă supăr. Am văzut nişte forme superbe şi sunt gata să suport cu seninătate toate consecințele.

— Zău! ciripi ea îmbunată. Linguşitorule. Pe mine mă căutai sau?...

— Nea Stelian e în baie?

— St! Nu vorbi aşa că te-aude! Da, e-n baie.

— Revin peste vreo oră, după ce şi-o da jegul jos. Vreau să vă spun ceva la amândoi. Şi să ştii că adineauri mi-a venit o idee foarte interesantă.

— Îmi închipui. Te rog să-ți vezi de treabă.

— Aşa am să şi fac, o să vezi. La revedere!

Alături era linişte de parcă cei doi italieni ar fi zăcut în baie cu beregățile tăiate. Sunai cu prefăcută sfială, ca să-i fac să creadă că e vreo cameristă şi rămăsei câteva secunde la pândă. Pe dinăuntru, cheia se răsuci în broască. Când şi clanța începu să se mişte, mă azvârlii cu toată puterea în uşă. Cu un dos de labă, fericit inspirat, îl anesteziai mai întâi pe Cardinal. Apoi îl faultai în mod grosolan pe Capoforte şi târându-l de cravată până la intrare, închisei cu grijă uşa apartamentului. Eram iarăşi toți trei, față-n față, ca-n vremurile bune de odinioară, cum ar zice poetul Raminagrobis. Prima mea grijă fu să-i las fără revolvere. Nu erau nişte killeri dar putea să tragă vreunul din greşeală şi de ce să nu evităm astfel de incidente.

— Doi la zero, oftă Bonifaciu, răsucindu-se pe covor. Pot să mă ridic?

Încuviinţai. Rândunica nu părea să fi trecut pe-acolo. În baie nimic, în şifonier nimic, sub paturi nimic.

— Dă-i drumul şi lui Kapi că a început să se învinețească.

— Bine, pater, dacă zici tu. Dar să nu faceți vreo prostie.

Capoforte îşi zvârli cravata de la gât şi începu să aspire cu putere aerul. Profitai de pauză ca să mă uit după draperii şi să răvăşesc geamantanele.

— Vezi în noptieră, mă sfătui părintele. E una întreagă.

Se referea la o sticlă de spumă de drojdie pe care însă aş fi găsit-o şi fără indicațiile sale. Umplui trei pahărele şi le făcui semn să se servească.

— O-ha-ha! vocaliză amiralul. Te scoală din morți. Ascultă: cum ai ghicit că vrem s-o-ntindem?...

— Zi-i mai departe, îl încurajai eu. La ora asta eu pun întrebări.

Ce să ne mai dăm după degete. În ajun pater avusese proasta inspirație să joace la ruletă şi, ca orice ageamiu, se curățase în zece minute. Cu alte cuvinte păpase toți banii Vaticanului şi n-aveau nici cu ce plăti hotelul. În noaptea ce urma, se hotărâseră să fugă pe geam. Noroc că se aflau la etajul întâi. Mărturisii că cele ce-mi povesteau ei depăşea puterea mea de înțelegere. Doi înalți demnitari, printre care o față bisericească, să fie chiar atât de putrezi pe dinăuntru? Jocuri de noroc, corupere de minore, tot felul de escrocherii... Nu, datoria mea era să-i dau pe mâna miliției, deşi mă aflam în termeni foarte buni cu Vaticanul, în sensul că nici unul din ei n-avusese

nevoie, până acum, de celălalt. Dar mai întâi voiam să ştiu unde e Rândunica. Un răspuns sincer, pornit din inimă, le-ar fi îmbunătăţit în mod simţitor situaţia.

— Fiule, declară Bonifaciu, să stăm strâmb şi să judecăm drept. În povestea asta, noi suntem victimele şi Rândunica ne-a învârtit pe degete cum a vrut. După ce a aflat de la noi tot ce voia să ştie, am încetat de a mai fi Boni şi Kapi ai ei. De vreo două zile colindă barurile cu un roşcovan în costum marinăresc. Un irlandez probabil, judecând după accent. Tipul a închiriat un iaht mititel şi aruncă cu banii în dreapta şi-n stânga. În condiţiile astea noi nu mai avem nici o putere.

Calculai la repezeală valoarea noilor informaţii. Era clar că nu încerca să mă mintă, l-aş fi mirosit imediat. Şi, pe urmă, povestirea lor era foarte à la Rândunica, ar fi fost greu să inventezi ceva atât de potrivit. Le făcui semn să mai toarne câte o drojdie.

— Nefericirea voastră m-a înduioşat, sărmani pelerini ai ordinului Magdalenelor, le mărturisii eu. Vă iert! Şi am să vă dau şi o mână de ajutor. Uite aici o sută de dolari ca să plătiţi hotelul. Aveţi de gând să plecaţi la Roma sau de unde sunteţi?

— Fără potir e imposibil! Nici nu ştiu cum o să ne descurcăm.

— Lăsaţi-mă puţin să mă gândesc. Asta e bună: acum am şi grija voastră! Să zicem că v-aş face rost să vă angajaţi la circul Alessandro? Vă pricepeţi cumva la acrobaţie, dresură, prestidigitaţie?... Tămâie!... Atunci la ce sunteţi buni?

— Eu ştiu să cânt din muzicuţă, declară părintele Bonifaciu cu modestie. Şi în tinereţe eram un dansator bunicel de vals şi polcă. Iar Capoforte e un as în materie de scrimă, după câte ştiu eu.

— Şi mă pricep şi la cai, adăugă Capoforte mândru. Ca orice nobil.

Era cam puţin, dar domnul Adalbert Măcelaru o să le găsească el ceva potrivit. Le dădui aşadar câteva rânduri către directorul circului Alessandro şi-i părăsii, lăsându-le pe masă suta de dolari promisă şi poruncindu-le că, dacă află ceva despre Rândunica, să vină imediat să-mi raporteze.

Uitasem de cuplul Micşunica-Vicepreşedintele, dar când trecui prin dreptul apartamentului lor, o mână păroasă mă apucă de haină şi mă trase înăuntru. Mâna Vicepreşedintelui! Era îmbrăcat în costum de judo – centură portocalie şi mă privea aprig de parcă şi-ar fi turnat în ochi câteva picături de sublimat corosiv.

— Am trimis-o pe Cecilia jos, şopti dumnealui cu un surâs periculos pe buze. Nu suportă spectacolele sângeroase.

— Păi ce, tu te bărbiereşti în faţa ei?...

— Să mă faci atent când trebuie să râd. De altfel acum n-avem timp de glume fiindcă simt nevoia să te cotonogesc.

— Ce spui?... Pot să ştiu şi eu ce ţi-am făcut?

— Faci pe nevinovatul? Află că te-am auzit adineauri, din baie, când îmi spuneai „nea Stelian!”

— Ei şi?... Ce te-o fi deranjând atâta numele ăsta?

— Sunt sigur că ştii că pe mine mă cheamă Răducu. Numele cel mic. „Nea Stelian a fost folosit în mod

peiorativ. Şi încă în faţa unei doamne! Peste care ai dat buzna, fără să-ţi ceri scuze, în timp ce-şi făcea gimnastica de dimineaţă. Am auzit totul din baie.

— Bine dar asta nu m-a deranjat deloc. Ce, tu crezi că e prima dată când o văd pe Micşunească goală?

— Ticălosule! Insinuezi...

Se repezi la mine în mod laş, fără să mă anunţe, încercând să mă trântească la sol printr-o figură tachi-waza, adică din picioare. Atât îl dusese pe el capul, deşi, când îl vedeai cum se umflă în pene, ai fi jurat că e cel puţin Kyusse Mifune, celebrul judokan posesor al centurii negre în al zecelea dan (grad). Îi răspunsei printr-o voko-sutemi-waza, figură făcută ca din întâmplare, cu o aparentă stângăcie. După această primă rundă, măsuţa de corespondenţă din mijlocul odăii putea fi dată la reformă, fiindcă Răducu o turtise complet, căzând peste ea.

— Prost să fii, noroc să ai! mormăi el reluând garda.

Nu pot să afirm că judo, aikido sau karate nu mai era nici un secret pentru mine, căci aş spune un neadevăr. Şi nu voi aspira niciodată, să zicem, la al treisprezecelea dan al ultimei categorii, pe care nici marele Jigoro Kano nu l-a obţinut decât postmortem. Dar am învăţat acest gen de lupte de mic copil, cu nişte japonezi autentici, circari ca şi mine şi am verificat eficacitatea figurilor nu numai pe tatami adică pe saltea, ci şi pe câteva străzi întunecoase din Hong-Kong şi Los Angeles, reuşind „să pun sufletul meu de acord cu intenţiile adversarului”, cum s-ar traduce cuvântul aiki sau, mai pe româneşte, dacă el vrea să mă omoare de ce să nu i-o iau eu înainte.

Vicepreşedintele luă la rând toate mişcările pe care le învăţase papagaliceşte. Întâi un zbor peste şold, uki-gosi, ratat după cum era şi firesc, apoi o okuri-eri-dgime, ceea ce ar veni cam un fel de încercare de a mă înăbuşi trăgându-mă de reverele de la haină. Abia după primele trei insuccese dezastruoase îşi dădu seama că nimerise peste unul mai tare decât dânsul. Dar era prea târziu ca să mai dea înapoi. De două ori îl blocai cu acelaşi procedeu, ude-garami, şi ultima dată îl azvârlii în perete cu o aruncare circulară, tomoe-nege. Dar îi dădui drumul înainte de a rosti cuvântul maitta: sunt învins, deoarece simţeam şi eu nevoia să fac puţină mişcare. În jurul nostru pagubele materiale nu erau deloc neglijabile. În afară de măsuţa de corespondenţă, vicepreşedintele spărsese telefonul, rupsese ambele divanuri şi spulberase o oglindă de la şifonier printr-o lovitură cu capul, dată cu o forţă nemaivăzută de mine până atunci. Totuşi continua să se bată în neştire, neizbutind să marcheze nici un ippon, punct, sau măcar vreo waza-ari, jumătate de punct. Ca să-l readuc la realitate trebui să-l calc pe picior, figură cu totul nereglementară, şi apoi să-l imobilizez prin cea mai savantă figură de osaekomi-waza, cu care nu dam greş niciodată. Abandonă şi, după ce ne scularăm de jos, avusei plăcerea să-l salut până la pământ, rostind cuvintele pe care învingătorul e dator să le adreseze învinsului: „vă mulţumesc că mi-aţi acordat şansa de a-mi arăta superioritatea fizică şi tehnică asupra corpului dumneavoastră.”

— Să zicem că, pentru moment, eşti mai tare, gâfâi încăpăţânatul. Marea mă cam oboseşte.

— Sigur că da, îi răspunsei privind cu discreție la o pereche de pantofi de-ai Micşunească. Principalul e însă că ne-am dezmorțit nițel oasele.

Vicepreşedintele se lumină la față. Aşa gândea şi el şi se părea că-i luasem vorba din gură. Pe urmă, schimbă discuția; era dornic să ştie ce propunere voiam să le fac. Cecilia îi spusese doar câteva cuvinte, în grabă, şi nu înțelesese mare lucru. Îi explicai că devenisem proprietarul unei vile splendide la Malu-Mare şi-i pofteam, pe el şi pe Micşunesca, să-şi petreacă restul concediului ca invitați ai mei. Mai făcusem această propunere şi altor colegi şi îi aşteptam să vină. O să ne simțim între ai noştri, aşa credeam eu. Deocamdată vor fi singuri în toată vila, câteva zile. Vicepreşedintele se scărpină în cap.

— După bătaia asta, zise el încurcat, mi se pare cam nu ştiu cum...

— Ce bătaie? A fost o întrecere sportivă, cel puțin asta e părerea mea. O să continuăm. La vilă am un tatami pe cinste.

— Şi pe Cecilia când ai mai văzut-o tu dezbrăcată?

— A, asta era? Păi, chiar luna trecută. Ne-a arătat la birou o poză, era întinsă pe o blană de oaie, goală-puşcă. Fotografiată la vârsta de un an şi patru luni.

Se lumină la față, apoi un nor întunecă din nou fruntea lui senină.

— Bine. Fie, acceptă el oftând. Acum să vedem ce zice şi Cecilia. Şi te rog să nu-mi mai zici „nea Stelian" în fața ei. E clar? Ca să evităm unele neplăceri.

O clipă avui intenția să-l iau iar de turul pantalonilor şi să dau cu el de pământ, însă apariția Micşunească

mă determină să renunț. Era o adevărată lady fiindcă se făcu a nu observa dezastrul din cameră. Doar puțin ridică sprânceana, văzându-l pe Vicepreşedinte domesticit şi pe mine fără nici o zgârietură. Voise desigur să se răzbune că o pasasem şi iată că lucrurile ieşiseră pe dos. Acum avea să-i facă mizerii campionului ei fiindcă se lăsase învins. Repetai propunerea şi ea mă învălui într-o privire misterioasă înainte de a-mi răspunde. Apoi izbucni în râs, fără să ne explice motivul, dar şi fără a-l privi în ochi pe vicepreşedinte. N-avea nimic împotrivă. O clipă doar mai şovăi, atunci când precizai că va fi şi Raminagrobis cu noi, apoi, ca o adevărată luptătoare ce era, acceptă. Cu intuiția ei feminină, ghicise că urmăresc un scop ascuns, dar era sigură că nu voi unelti împotriva ei, fiindcă nici n-aveam de ce.

— Mutați-vă chiar azi, insistai eu. Vila stă goală şi e păcat. V-aş fi lăsat Trabantul meu să duceți bagajele dar e la reparat. Păcat, fiindcă Cecilia îl pilotează ca o zână.

— De unde ştii? insistă Vicepreşedintele.

— Mi-a spus Mirandolina.

— Vai, dragă, ce gelos eşti! protestă Micşunească cu grație. E aşa de absurd în zilele noastre. Eu m-am făcut că nici nu observ idila ta cu trapezista!

— Habar n-am de ce trapezistă e vorba, minți Vicepreşedintele din baie. Nu, zău, ce trapezistă? Vreau să ştiu şi eu...

— Adică tu crezi că eu nu mi-am dat seama de ce mă cari în fiecare seară la circul ăla nenorocit. Mă mir că nu ne-am umplut de purici.

— Ce circ, ce circ? mă băgai în vorbă.

— Circul Alessandro, aşa-i zice. Era una acolo care făcea tot felul de contorsiuni la trapez. Înțelegi? Şi dumnealui, lângă mine, o sorbea din ochi. Ce, parcă eu eram oarbă?

— Ți se pare, iubito, behăi teatral vicepreşedintele şi se citea clar în vocea lui că îi pare bine când lumea îl consideră berbant. În acest moment eşti singura mea dragoste, ți-o jur.

— Mda, zise Micşunească. De altfel, dumneaei trage la marinari.

— Adică cum? insistai eu.

— Am zărit-o acum o jumătate de oră pe chei, cu unul. O suia într-o barcă. Nişte străini au închiriat yahtul Maramureş şi se vede treaba că dulcineea e sensibilă la valută forte.

Aflasem câteva amănunte extrem de prețioase, aşa că Micşunească merita o compensație.

— Când ai văzut ce-am văzut eu, declarai, poți să bagi mâna în foc că Vicepreşedintele n-are nici un motiv să se mai uite după femei în vara asta.

— Sigur, Pepsi? Era prima dată când Micşunească îmi spunea astfel. Pe onoarea ta?

— Îți jur pe amintirea primei mele soții care a murit de febră tifoidă.

— Ho, domnule, că te cred, nu te mai jura atâta!

Nu avusesem nici o primă soție, dar îl auzisem pe Raminagrobis, de asemeni celibatar, jurând de câteva ori în acest fel şi constatasem că făcea impresie bună.

— Mă mențin să nu mă îngraş, preciză Micşunească, fiindcă fac gimnastică în fiecare dimineață. Dar când ai

dat tu buzna nu mă aflam la ora de exerciții fizice, ci îmi scoteam apa din urechi. Deştepții care au inventat pescuitul subacvatic nu s-au gândit să facă şi nişte căpăcele pentru urechi.

Îmi veni o idee.

— Îmi împrumutați şi mie un costum pentru douăzeci şi patru de ore?

— Cu plăcere. Uite şi o puşcă cu aer comprimat. Şi fii atent că ai luat două labe pe acelaşi picior. Adică, nu contează.

— După urma lui, nu mai mâncăm noi peşte, câte zile om avea, răcni Vicepreşedintele din baie.

— Cine poate să ghicească viitorul? Nu ştii ce s-a-ntâmplat cu profeții de la Cristos încoace?...

Micşunească nu ştia dar ei nu voiam eu să-i spun.

— Lasă că afli de la Răducu. Acum mă grăbesc. Ne vedem la vilă. Şi, cu tine, scumpo, parcă văd că o să am în curând o discuție între patru ochi.

— Fugi de-aci că te lauzi.

Capitolul VII – O CRIZĂ DE EPISTAXIS

Planul meu era ca, o dată cu lăsarea nopții şi folosind costumul de vânător subacvatic, să arunc o privire în interiorul yahtului Maramureş. Urmând o inspirație de moment, mă hotărâi să nu-i povestesc deocamdată nimic domnului Adalbert Măcelaru, despre intențiile mele. De unde să ştiu eu ce spune sau ce lasă a se înțelege de față cu alții, şi pariez că trădătorii de Stromboli şi Kamma atât aşteaptă. Nu, nu mai am încredere în nimeni şi deci voi acționa ca un lup singuratic. Bineînțeles, ceva-ceva tot trebuia să le

povestesc, aşa că, pe seară, mă înfăţişai la arena circului Alessandro, după ce lăsasem costumul subacvatic într-o odăiţă închiriată în apropierea portului.

Domnul Adalbert nu era în cabina directorului, dar dintr-o incintă împrejmuită cu prelate jegoase, unde îşi făceau repetiţiile artiştii care lucrează la sol, auzii râsete şi o melodie săltăreaţă cântată la muzicuţă. Mă îndreptai într-acolo şi văzui că părintele Bonifaciu şi Capoforte făceau o treabă excelentă. Domnul Adalbert organizase o pantomimă intitulată Cardinalul şi teribilul Matamore şi cei doi se învârteau cu o frenezie curat italienească.

— Nicule, îmi şopti directorul îndată ce mă apropiai de dânsul, ai avut o idee strălucită. Ăştia doi sunt geniali, Faţă-de-cal mai ales. Au circul în sânge, pentru mine e limpede ca lumina zilei. I-auzi-i.

Cei doi foşti curtezani ai Rândunicăi, unul îmbrăcat într-un halat roşu iar celălalt cu o pălărie plină de pene pe cap şi cu o frigare în mână, s-au oprit şi se insultă într-un limbaj macaronic irezistibil. Ceilalţi clowni ai circului, pe care i-ai fi putut bănui mai blazaţi, stau pe marginea arenei şi râd în hohote.

— Sunt ge-ni-ali, repetă domnul Adalbert ştergându-şi ochii de lacrimi. Ei, şi acum spune-mi repede ce e cu Rândunica.

— De-asta am şi venit. În privinţa ei, te rog să fii liniştit că nu i s-a-ntâmplat nimic. A fost văzută acum câteva ore la plimbare cu nişte indivizi. Se distrează. Prostiile ei!

— Bine că e-n viaţă!

— Am să caut să stau cu ea de vorbă azi-mâine, când oi întâlni-o şi ţi-o trimit plocon la uşa rulotei, ai să vezi.

— Pe tine te-ascultă, suspină Adalbert. Eu n-am avut nici un succes.

— Dacă n-ai ştiut cum s-o iei.

Mai sporovăirăm câteva minute, până se întunecă, apoi îmi luai adio de la toată gaşca, după ce le prezisei lui pater Bonifaciu şi lui Capoforte un viitor strălucit în noua lor profesie. Mă îndreptai spre cămăruţa mea pe căi ocolite şi, când mi se păru că noaptea a devenit îndeajuns de impenetrabilă, îmi pusei costumul de pescar subacvatic, verificai puşca cu aer comprimat şi ieşii pe plajă.

Yahtul Maramureş era ancorat la vreo cinci sute de metri în larg, nu departe de o geamandură roşie cu dungi albe, pe care o reperasem încă din timpul zilei. Deşi era întuneric, înaintai cu prudenţă şi mai mult pe sub apă, până când ajunsei la geamandura care behăia ca o capră şi clipea sinistru dintr-un ochi de Polifem, de culoarea sângelui. Ascultai cu atenţie. Pe Maramureş nici o luminiţă, nici un suspin. Doar briza de seară făcea să zbârnâie, din când în când, parâmele, ca nişte corzi de contrabas. Departe, la linia vapoarelor, un cargobot învăluit în ceaţă, lansa trei semnale scurte de adio, dar pe mica ambarcaţiune din faţa mea – nici o tresărire. Mă hotărâi să mai aştept şi parcă aş fi fumat o ţigară, lucru cu totul imposibil în situaţia în care mă aflam. Rămăsei agăţat de geamandură, pufăind ca o focă, până când Carul Mare îşi schimbă în mod vizibil, poziţia osiei sale pe firmament. Se îndrepta spre dimineaţă, dar mai era destulă vreme până atunci.

Când ceasul de la mână îmi arătă ora douăsprezece, ceva păru că se mişcă pe bordul yahtului. O umbră se ivise la babord şi părea că are intenţia să lase la apă barca de salvare, căci auzii destul de clar scârţâitul scripetelor, manevrate cu prudenţă. Totul era cum nici nu se putea mai limpede: sub protecţia întunericului, banda lui Brutus încerca să recupereze potirul şi eram sigur că nu se vor da înapoi nici de la crimă. Nu prea ştiam ce trebuie să fac, în orice caz nu era momentul să intervin, fiindcă în spatele primei umbre apăruse ca din senin o altă umbră. În mâna noului venit sclipea un cuţit enorm, dar cel care umbla la scripete se întoarse la timp şi o luptă pe viaţă şi pe moarte se încinse acolo pe puntea plină de frânghii şi găleţi de aluminium. Apoi o altă umbră ţâşni din adâncul vasului şi bătălia deveni complicată. Asistam la această luptă inegală, fără să pot interveni şi tocmai când mă gândeam să-i sperii cu nişte strigăte venite ca din fundul mării, una din umbre se smulse din încleştare şi sări peste bord înotând din răsputeri către geamandură. Cei de pe vas făcură imediat rost de revolvere şi începură să tragă asupra evadatului. Era prea mult pentru mine.

— U-hu-hu! răcnii cu voce înspăimântătoare, apoi descărcai la întâmplare puşca cu aer comprimat în direcţia grupului de pe vas. Unul din vânătorii de capete scăpă revolverul în apă şi duse o mână la piept înjurând îngrozitor. Îl atinsesem. Celălalt încetă imediat tirul şi sări să-l ajute. Între timp, fugarul ajunsese la geamandură, din câteva lovituri viguroase de braţe.

— Repede, să câştigăm distanţă, îi şoptii eu şi o pornirăm amândoi către plajă, înotând din toate

puterile. Când se aprinse reflectorul de pe Maramureş noi eram departe, în afara conului de lumină. Atinserăm ţărmul în acelaşi timp şi îi făcui semn necunoscutului să mă urmeze. Era obosit, îl auzeam cum gâfâie, dar şi pentru mine fusese o cursă drăcească aceşti cinci sute de metri de la întoarcere. Îi poruncii să se stăpânească fiindcă nu voiam să sperii gazda şi intrarăm în vârful picioarelor în odăiţa care-mi servise ca bază de plecare. Când răsucii comutatorul, fără să vreau, un strigăt îmi scăpă de pe buze: omul salvat era Arhibald!

*

De bună seamă că numai o ironie a soartei ne pusese faţă în faţă, pe mine şi pe Arhibald, în această noapte. M-aş fi lipsit bucuros de plăcerea de a sta aproape trei ore în apă dacă aş fi ştiut că rezultatul final va fi întâlnirea, cu totul dezagreabilă, cu acest individ bărbos şi neţesălat, care mă trădase cu atâta neruşinare. Primul meu impuls fu să-l arunc afară în stradă, cu câteva picioare în spate. Aşa ar fi făcut orice om cu scaun la cap, însă în mine învinse acea stupidă pornire caritabilă, învăţată în clasele primare care ne poruncea să dăm o mână de ajutor, ca buni samariteni, aproapelui nostru căzut în restrişte.

— Tu erai, deci, secătură? îl întrebai eu sarcastic. Asta înseamnă că păgubaşii sunt pe vas. Şi unde ţi-e amanta? Aţi reuşit să furaţi diamantele?...

Se uita la mine cu o mască suferindă, ca un Cristos bătut în cuie, străduindu-se să mă facă a înţelege cât de profund îl nedreptăţesc vorbele mele. Dacă atunci l-aş fi văzut pentru prima oară în viaţă şi dacă nu eram

eu însumi Stan Pățitul, aş fi fost în stare să jur că am de-a face cu un om nevinovat, pe nedrept jignit în ceea ce avea el mai scump.

— Da, oftă el. Ştiu, aparenţele sunt împotriva mea. Ai o ţigară?

— Ia tot pachetul de pe noptieră.

— Te ştiam neghiob, încrezut, înfumurat şi cam într-o ureche, continuă Arhibald trăgând cu sete din ţigară, dar nu şi imbecil. Nu, nu voiam s-o cred pe Mirandolina când îmi spunea că ai şi această calitate, deşi se pare că ea te cunoştea mai bine decât toţi.

— Hai, continuă, continuă. Până fac eu încălzirea poţi să-ţi deşerţi lada ta cu gunoaie.

— Dacă ai avea numai un singur atom de inteligenţă sub acea frunte pleşuvă, acoperiş lamentabil al vidului absolut, ţi-ai da seama că în fond eu ţi-am făcut un serviciu.

— Ce vorbeşti, domnule? Şi eu care-am uitat să-ţi cad în genunchi..

— Ai tot viitorul înaintea ta ca să repari greşeala săvârşită. E drept că Mirandolina ţine mai mult la tine decât la mine. Am sesizat asta după câteva zile şi mă tot întreb ce dracu a găsit la tine, că nici frumos nu eşti, nici deştept, şi eşti şi mai mare ca mine cu vreo doi-trei ani. Ştii vorba aia: barim să te ardă o ciorbă mai grasă.

— *Tu* eşti mai mare ca mine cu patru luni! Am cercetat la cadre. Ai început să minţi cu neruşinare şi simt cum încep să mă mănânce pumnii.

Arhibald se prefăcu a nu fi auzit ultimele cuvinte şi-şi continuă naraţiunea lui îmbâcsită. Când cumpărase

potirul din bazar, fusese şi Mirandolina cu el. Leopold a ochit-o şi i-a propus târgul ştiind că femeile sunt mai receptive decât bărbaţii în astfel de ocazii. Mirandolina începuse prin a-i face ochi dulci credulului de Arhibald, apoi îl şi convinsese şi erau gata să plece în căutarea potirului când interveniseră bandiţii. De voie, de nevoie s-au asociat cu ei sperând că o să-i poată trage pe sfoară pe parcurs. La prima noastră ciocnire, trebuiseră să mă facă inofensiv fiindcă dacă se amesteca şi miliţia, atunci puteau să-şi ia adio de la diamante. Când se lămuriseră că potirul a dispărut şi că, deci, Arhibald nu le mai era de nici un folos, voiseră să-l curețe. Noroc că intervenise Mirandolina.

— De unde avea ea atâta putere de convingere? mă mirai eu. Ea devenise şi mai inutilă decât tine.

— Nu se ştie. Brutus nu era de această părere. Pe mine m-au închis în cală, iar Mirandolina, după ce mi-a spus că nu sunt în stare să duc la bun sfârşit o afacere care ne-ar fi umplut de bani, m-a concediat din postul de cavaler-servant, s-a aliat cu Brutus şi a coborât pe mal, cu intenţia de a-l seduce pe Decebal Marinescu.

— He-he! Ce carieră! Zi-i mai departe, că ai început să mă interesezi.

— Ce să mai zic? A, da! Astăzi pe seară a apărut pe vas o individă cu nişte ifose de ziceai că e cel puţin Sofia Loren în persoană. Harry o agăţase şi când a văzut-o pe bord i-a dat două labe şi a aruncat-o în cală, peste mine. Tipa se numeşte Rândunica şi a plâns pe umărul meu patru ore. Cu o clamă de-a ei am reuşit să deschid uşa cabinei şi restul îl ştii. Acum aştept să-mi ceri scuze şi să-mi săruţi mâinile.

— N-am înțeles de ce să fac asta, în loc să te pocnesc pur şi simplu.

— Păi, dacă nu mă băgam eu pe fir, tu erai şi astăzi cu Mirandolina. Poate o şi luai de nevastă. Dar dacă ea a fugit cu mine, înseamnă că nu era chiar aşa de moartă după tine cum ți-ai fi închipuit. Acum are cuvântul Brutus şi se pregăteşte Decebal Marinescu.

Mă uitai la interlocutorul meu cu dezgust. Fără îndoială că lucrurile pe care le spunea puteau fi adevărate, dar ce fire veninoasă trebuie să ai, ca să vezi numai aspectele urâte ale vieții! Da, îmi făcea un serviciu spunându-mi toate acestea, însă, în acelaşi timp, cuvintele lui dărâmau în mine ceva care fusese atât de frumos altădată. Dacă iubita te părăseşte şi fuge cu altul, e o consolare să crezi că ea a ascultat de propriul ei instinct, de o pornire poate ilogică şi nedreaptă, dar în orice caz, sinceră. Că făcându-ți ție un rău nemărginit, ca a rămas undeva credincioasă sieşi, consecventă cu propriile ei aspirații. Mai trăisem astfel de despărțiri şi, uneori, eu eram cel care zdrobeam sub tălpi vechi jurăminte şi alianțe. Dar totul cădea ca o fatalitate, aşa cum veniseră şi sentimentele în a căror veşnicie credeam, şi nici unul din parteneri nu o făcea premeditat sau mânat de interese atât de ordinare, cum mi le înfățişa Arhibald. Nu, Mirandolina nu putea fi atât de vicioasă, atât de perfidă, mi-aş fi dat imediat seama că sărutările ei au un gust contrafăcut, cosmetic. Nu voi lua în seamă insinuările acestui psihopat, care descriind păcatele imaginare ale fostei mele iubite, se zugrăveşte în realitate pe sine-însuşi.

— Bine, mă auzii eu spunând, cu vocea hârâind ca o placă de patefon uzată. Poți să pleci. Ai tren la patru şi douăzeci.

— Mai rămân. Nu pot s-o las pe Mirandolina în necunoscut.

— Te temi că pierzi diamantele?

— Nu, domnule. Mă gândesc că nu e deloc în siguranță cu indivizii ăia. Suntem oameni, ce dracu! Şi mai e fata din cală. Şi ea este în pericol, mai ales că vorbeşte prostii tot timpul.

— Ce spune?

— Cică numai ea ştie unde sunt ouăle de brontozaur.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu ştiu. Nici eu n-am înțeles. S-o fi luat după cretinii ăia din Malu-Mare.

Nu-mi mai răcii gura de pomană ca să-i explic şi lui. Era suficient că ştiam eu. Totuşi, oricât de neplăcută mi-ar fi fost prezența lui, Arhibald ne-ar fi putut fi de folos dacă voiam să le salvăm pe cele două nefericite.

— În fine, zisei eu, după ce făcui toate calculele, dacă vrei, poți să rămâi. Poate oi fi şi tu bun la ceva, cu toate că, pentru moment, nu-mi dau seama la ce. Dar dacă dă cu ochii de tine neamul lui Brown, eşti un om mort.

— Mă deghizez şi nici dracu' n-o să mă recunoască.

Bună idee însă trebuia lucrat repede. Nu-l mai lăsai să-şi termine țigara ci-l luai după mine, pe străzile Constanței, în cea mai mare viteză. În zece minute ciocăneam în oblonul rulotei domnului Adalbert Măcelaru. Acesta ne deschise în grabă cerându-şi scuze că nu-şi scoate faşa care-i presa mustața şi meşa de pe frunte. Era nespus de mirat că-l sculăm la o oră atât de

târzie şi trebui să-i atrag atenţia că exclamaţiile sale pot trezi pe cei din rulota vecină, iar noi aveam nevoie de cea mai profundă linişte. Abia pricepu ce voiam.

— Să-i faci lui ăsta o mutră, cerui eu, să nu-l mai recunoască nici mă-sa care l-a făcut. Hai, dă-i drumul repede, că n-avem timp de pierdut. Aş vrea ceva a la Coasta de fildeş, înţelegi?

Adalbert se considera un as în materie, îi şi plăcea treaba asta, aşa că trecu imediat la acţiune, după ce îl obligă pe Arhibald să lepede tot ce avea pe el. Între timp, făcui o scurtă inspecţie prin dulap găsind doar un rest de gin pe fundul unei sticle. Împărţit la trei nu era mare lucru, dar descoperirea mea fu primită cu un murmur de aprobare, pornit din inimă. Drămuindu-mi cu grijă porţia, ca să ţină cât mai mult, îi comunicai directorului doar ceea ce trebuia el să ştie.

— Rândunica e prizonieră pe Maramureş. Omul ăsta a vorbit cu ea. El a reuşit să scape de-acolo înot, acum o oră. Organizează echipe care să pândească yahtul şi, dacă cei de-acolo vin la mal după alimente, să-i facă nevătămători, cu discreţie, unul câte unul, iar tu să-i închizi undeva până vin eu. Cu cât sunt mai puţini, cu atât arestarea celorlalţi şi salvarea Rândunicăi e mai fără riscuri. Te las să organizezi cum ştii tu mai bine, că de-aia eşti director. Ai vreo câţiva oameni de încredere să intre în dispozitiv imediat ce plecăm noi?

— Sigur. Pe Stromboli, pe Kamma şi mai găsesc eu câţiva. Pe Alfons...

— Te avertizez că Stromboli şi Kamma nu-mi inspiră nici o încredere. Nu pot să-ţi spun de ce.

— Hai, fii serios! Îi cunosc prea bine ca să mă pot înşela. Sunt de aproape patruzeci de ani în circul ăsta, ca şi mine. Adevărați camarazi, frați de cruce, tovarăşi de suferință. Şi pe tine te-au ținut în brațe când erai mic. Nu, nu vreau să mai aud nici un cuvânt împotriva lor.

Sancta simplicitas! Marele om îmi dădea o lecție de prietenie, pe care însă eu nu o puteam aprecia în justa ei valoare în acele momente. Dar ştiui atunci de ce îl iubesc şi îl admir pe acest burtos nițeluş ridicul, şi mai înțelesei că artiştii făceau minuni, nu fiindcă el urla tot timpul la repetiții, ci pentru că descoperiseră că dincolo de bretelele lui de gumilastic şi de osânza care se zguduia la fiece pas, domnul Adalbert Măcelaru ascundea tot atâta inocență cât o întreagă grădiniță de copii.

— Nici o vorbă în plus, repetă el şi se cufundă prost dispus, în transfigurarea lui Arhibald.

Infamul seducător arăta acum ca un splendid senegalez de culoarea ciocolatei, numai palmele şi tălpile aveau o nuanță mai deschisă. În locul părului său rar şi spălăcit, ca de pisică înfometată, nea Adalbert îi lipise cu leucoplast o perucă merinos care-i făcea fruntea mai mică, schimbându-i complet fizionomia. Nu era nici o nenorocire, fiindcă fruntea lui naturală, lată de două palme, avea doar o valoare pur ornamentală. Cu ajutorul unui tinner bine ales, sprâncenele lui deveniseră negre şi focoase. La bărbierit, avea o mustață scurtă, în genul celor purtate de cântăreții de flamenco, asortată cu scrupulozitate la culoarea podoabei capilare, tot grație tinnerului. Ca să-l

facă şi mai de nerecunoscut, machiorul nostru, inspirat, îi îmbrăcă un dinte într-un fel de metal ce semăna cu aurul şi-i făcu două injecţii cu parafină la rădăcina nasului.

Mişto, zise Arhibald admirându-se în oglindă. Acum, două săptămâni am să vă înnebunesc în blues-uri.

— Da, cam atâta ţine, confirmă domnul Adalbert Măcelaru.

Treaba fiind terminată, luai imediat cuvântul.

— Avem timp destul. Prea mult chiar. Acum fii atent aici. Te numeşti Ionathan şi eşti din Filadelfia. Lucrezi la circ. Grăjdar. La vilă te-am luat ca paznic pentru câteva săptămâni. Ai înţeles? Repetă!

— Ce să mai repet. Vorbim româneşte?

— Cu mine vorbeşte englezeşte sau urdu.

— Nu ştiu urdu.

— Atunci englezeşte. Cu ceilalţi, româneşte. Înţelegi tot dar ai un accent îngrozitor şi nu ţii seama de acordul dintre subiect şi predicat.

— O să-mi vină greu.

— Ba o să-ţi vină uşor, lasă că ştiu eu. Acum nenea Adalbert să ne facă rost de câte un cal şi să-i dăm bătaie.

Ne îndreptarăm spre grajduri unde echipa de şoc a circului Alessandro, convocată între timp de director, ne şi aştepta. Printre ei Stromboli şi Kamma. Mă făcui că nu-i observ. Domnul Adalbert îi puse la curent pe şoptite cu ce aveau de făcut, apoi eu şi Arhibald ne luarăm rămas bun şi ne pregătirăm de plecare. La ieşirea din incintă ne aştepta o umbră: Stromboli.

— Pleci, Nicule, zise fostul acrobat la bară fixă, şi nu ne spui şi nouă un cuvânt?... Mie şi lui Kamma?...

— Nu vă spuse directorul?

— Se-ntâmplă ceva ciudat cu tine. Te faci că nu ne vezi, ne ocoleşti. Dacă am greşit cu ceva să ştim şi noi.

Îmi sări muştarul.

— Ascultă, tataie, eu sunt om dintr-o bucată şi nu-mi plac ipocriziile. Dacă te crezi nevinovat ce-mi tot baţi capul?

Mă privi ca şi cum ar fi făcut o mare descoperire.

— Deci, tu i-ai şterpelit sarbacana lui Kamma! Frumos lucrat!

— Mă bucur că te bucuri. Să vă fie ruşine!

Mă zmucii să plec dar apucase calul de dârlogi şi îl ţinea strâns.

— Stai, domnule, să-ţi explic. Spune-i negrului ăsta să se ducă mai încolo.

— Du-te, bă, mai încolo, n-auzi?

— Vasăzică, începu Stromboli după ce Arhibald se depărtă, nu mai ai încredere în bătrânii prieteni care te-au ţinut în braţe când erai mic?

— Ştii ce, m-am săturat de povestea asta; să lăsăm sentimentalismele! De ce aţi furat ouăle de brontozaur?

Se scărpină în cap stingherit.

— Am spus eu că o să-ţi dai seama... Dragă, eu sunt de vină! M-am luat după Rândunica! A plâns, m-a rugat, n-am putut s-o refuzăm.

— Uite ce e, mie să nu-mi vii cu chestii de-astea! Ce, voi eraţi nişte copii să vă luaţi după căpşorul ei sec? Nu merge, te rog să inventezi altceva.

Stromboli păstră câteva momente de reculegere fără a lăsa dârlogii din mână. Apoi îmi făcu o destăinuire senzațională: el era tatăl Rândunicăi!! Fata nu avusese nici un folos în viață de pe urma lui; să-i satisfacă acel capriciu fusese singura ei rugăminte şi singurul lucru pe care i-l putea el oferi. Te durea capul, începuse să plouă cu taţi.

— De unde ai certitudinea că dumneata eşti tatăl acestei guguştiuce?

— Ce dracu', mă, se glumeşte cu astfel de probleme? Mi-a spus chiar biata Serafima la vreo săptămână după ce s-a născut fata.

Buna domnişoară Serafim! îşi crescuse şi ea puiul, cum socotise, în mintea ei zvăpăiată, că e mai bine! O învățase o meserie primejdioasă care îți răpeşte toată tinerețea şi te aruncă peste bord imediat ce ai început să şovăi, şi-i lăsase moştenire o droaie de taţi!

— Şi unde sunt acum ouăle?

— Le-am îngropat chiar la tine în grădină. Al treilea rond pe mâna stângă sau al şaptelea pe dreapta.

— Bine, am să țin minte. Peste ce-ați făcut o să trag cu buretele. Acum lucrul principal e s-o scoatem pe Rândunica din ghearele bandiților. Nu scăpați din ochi Maramureşul. Care cum coboară pe chei, după el, şi panc-panc! la coteț. Fiți la fel de şmecheri cum ați fost când ați şterpelit ouăle. E în joc viața singurei dumitale fiice.

După acest intermezzo, pornii în galop spre Malu-Mare, împreună cu Arhibald. Acolo urma să se dea bătălia decisivă. Ce se întâmplase în absența mea, nu

puteam să ghicesc, însă aveam convingerea că Raminagrobis a ştiut el să le potrivească.

De aceea călăream spre Malu-Mare fără prea multă grabă, rumegând în minte tot felul de gânduri fără nici o legătură cu aventurile prin care treceam de câteva zile. Chipul Mirandolinei nu-mi dădea pace, revenea, când ca o sirenă ademenitoare, când ca o Meduză ce-şi bătea joc de frământările mele nerostite. Alături, Arhibald, negru precum Voievodul Nenoroc, galopa impasibil, ocolind cu grijă tufele de ciulini ce creşteau în voie printre dune. Aş fi vrut să-i pun o întrebare directă, copilărească şi în acelaşi timp bărbătească, dar ezitam, nevoind să-mi arăt slăbiciunea tocmai în faţa duşmanului meu. În cele din urmă nu mai rezistai.

— Ascultă, omule, îi spusei eu încetinind calul, aş vrea să ştiu un lucru... Eşti în stare să-mi dai un răspuns cinstit?

Arhibald veni lângă mine dar nu-i puteam vedea ochii din cauza întunericului.

— Despre ce e vorba?

— Ce-a fost între tine şi Mirandolina?

Îşi căută câteva clipe cuvintele cu care să înceapă.

— Ce să fie? Nimic. În timpul excursiei la Istambul am fost împreună tot timpul. Ştia de potir şi, ulterior, a mai aflat şi de la Leopold ceva, în legătură cu adevărata lui valoare. Cred că a făcut pe îndrăgostita cu mine numai ca să ajungă în posesia diamantelor.

— De ce era în halat de baie când am venit eu la tine?

— Bandiţii ne filau mai demult. Eram două piese preţioase pentru ei: fusese văzută discutând cu Leopold

iar eu păream a fi singurul om în măsură a şti unde se află ascuns potirul. Ne-au răpit pe fiecare de la domiciliul respectiv. Probabil că dânsa făcea baie când au dat buzna.

— Da, dar în camera ei praful era de un deget pe mobilă.

— Însoţise prin ţară o delegaţie de arheologi străini şi se întorsese acasă doar de câteva ore.

— După câte am văzut eu, în apartamentul ei nu era nimic deranjat şi focul nu ardea la baie.

— Bandiţii au căutat să şteargă orice urmă.

Avea o logică de fier, nu găseam nici o fisură în explicaţiile lui, totuşi ceva mă nemulţumea, poate o anumită intonaţie a glasului ori senzaţia că toată această poveste este, într-un fel, foarte, foarte neverosimilă.

— Când am cerut-o de nevastă, continuă Arhibald ca şi cum ar fi vorbit singur, mi-a dat voie s-o sărut. Părea radioasă, plutea... Am căzut în cursă ca un nătărău! Mare actriţă, domnule!

— Dar în excursie? Nici atunci n-a răspuns avansurilor tale dezgustătoare?

Izbucni în râs. Nu, nici atunci. Altfel n-ar mai fi avut loc cererea în căsătorie. Nimeni nu mai cere un lucru pe care l-a obţinut deja. Filozofia asta de huligan îmi făcea silă, dar mă şi liniştea. Trebuia să-l judec după principiile lui de viaţă, dacă puteau fi numite principii cinismele alea. În cazul acesta, Mirandolina se reabilita oarecum. Zic: oarecum, fiindcă indiferent de interpretările ce se vor mai ivi pe parcurs, între noi se

săpase o prăpastie definitivă. Dar îmi făcea plăcere să ştiu că nu mă înşelase cu maimuţoiul de lângă mine.

În timpul discuţiei noastre mersesem cu spor căci se vedeau deja primele case ale oraşului. Nu se luminase încă de ziuă dar zorile nu erau departe. În dreapta drumului foşnea marea ca o hârtie creponată şi luna, scăpată dintre vârşii, se răzleţea tot mai mult spre apus. Cavalcada noastră nocturnă pătrunse pe străzile asfaltate, trezind câinii din somnul lor superficial. Parcă eram Don Quichotte şi scutierul său, Sancho Panza, în căutarea dulcineei dispărute. Trecusem de jumătatea vieţii şi nu mă mai învăţam minte!

Fiindcă se afla chiar în drumul nostru, mă gândii să mă abat întâi pe la Casa vestigială, ca să văd dacă cei ce furaseră ouăle de brontozaur dăduseră telefon, aşa cum scria în bilet, şi ce pretenţii mai aveau. Spre norocul meu, în noaptea aceea era de serviciu Gicu, în fruntea unei echipe de gealaţi, înarmaţi până în dinţi. Mă recunoscu imediat şi veni în fugă lângă noi.

Domne, e nenorocire! glăsui el agitat. Mi-a telefonat adineauri mama lui Ţoancă-mică. Fata a dispărut de-acasă în cursul după-amiezii şi nu e la niciuna din prietenele ei.

— Ei, fugi de-aici! Şi Raminagrobis ce zice?...

— Nici el n-a mai dat vreun semn de viaţă astăzi. Îl aşteptam la ora şapte, la telefon. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu dânşii.

Era cam suspectă această dispariţie.

— Mă reped până la el acasă. Poate ştie ceva şi de Ţoancă-mică.

— Staţi că vin şi eu!

Lăsă comanda unui adjunct şi pornirăm spre cantonamentul răutăciosului adolescent. Ca să nu-i sculăm pe ceilalți locatari, sărirăm gardul grădinii pe la un pârleaz ştiut de Gicu şi ne apropiarăm de bârlogul marelui detectiv. Cu ajutorul unei lămpi electrice de buzunar, pe care o avea Gicu, puturăm arunca o privire înăuntru. Patul era ocupat, dar de sub pătură ieşea talpa unui picior, prea mic ca să fie al prietenului meu. Cuprins de presimțiri, propusei să ne întoarcem. Ar fi fost normal să plecăm şi să revenim mâine dimineață, dar Gicu, care avea şi el presimțirile lui, bătu cu putere în geam şi strigă cu o voce sugrumată:

— Arde! Săriți, arde!

Un cap ciufulit se ridică de pe pernă şi în clipa aceea simții un puternic val de compătimire pentru nefericitul Gicu. Căci persoana care se odihnea în patul domnului consilier era chiar femeia visurilor sale, infidela Țoancă-mică, ființa în care îşi pusese toată încrederea. Şi, imediat, lângă ea, se ridică chipul buimăcit al lui Raminagrobis, în timp ce Țoancă-mică se ascundea sub pat.

Gicu stinse lanterna.

— Hai să mergem, zise el cu o voce obosită. Ne-am alarmat de pomană.

Părea un copil orfan, rătăcit în marginea unui drum de țară. În stradă ne spuse la revedere şi se despărți de mine şi de Arhibald zicând că se duce să se culce. Înălțai din umeri: aşa era viața! Mai curând sau mai târziu trebuia să treacă şi prin asta, nimeni nu e scutit. Cel puțin aşa gândeam eu, şi Arhibald care era mult mai bătrân decât mine, îmi dădu dreptate. Cu cât te

arzi mai devreme, cu atât devii mai înţelept şi nu mai mizezi totul pe o singură carte. Ehei, unde sunt iluziile noastre de pe vremea studenţiei? Pulbere şi fum! Acum orice ni s-ar întâmpla, nimic nu ne mai impresionează. Gicu era un tânăr gâscan, hrănit cu muzică uşoară şi romane poliţiste. Îi trebuia neapărat un şoc ca să iasă din stupiditatea lui credulă şi ridiculă şi, uite că l-a avut la timp. Să-i mulţumească lui Ţoancă-mică, că ea l-a făcut om. Tu auzi, negrule, ce-ţi spun?

Arhibald înălţă din umeri: puţin îi păsa lui de nefericirea lui Gicu. Propuse să mergem la culcare şi eram pe punctul de a-i urma sfatul când mă auzii strigat. În urma noastră venea în grabă, aproape alergând, cu un pardesiu pe umeri, Ţoancă-mică.

— Nu pot să-l las aşa, se zmiorcăi ea şi cred că era sinceră. Mi-e să nu facă vreo prostie.

— Da, zisei eu. Noi tocmai plecam.

— Este o neînţelegere. Am să-i explic.

— Fireşte, ai să-i explici. Deci, ne vedem mâine. Îi adusesem cafeaua şi dintr-odată m-am simţit rău.

— Ei da, aşa trebuie să se fi întâmplat... Ionathan, şi calul!

— N-a fost nimic între mine şi Raminagrobis, Jur!

— Să-i spui şi lui Gicu asta. Are să-i facă plăcere. Atunci, cu bine.

— Staţi, unde vă duceţi? Gicu e în stare să se arunce de pe faleză şi voi plecaţi? Nici nu ştiţi ce simţitor e. Haideţi să-l căutăm!

Nu înjur în faţa femeilor, un anacronic bun simţ, moştenit de la părinţii mei, care erau oameni simpli, mă opreşte. Dar ce-mi trecu prin minte în următoarele

momente, e treaba mea şi nu cred că e nevoie să dau explicaţii cuiva. Mi-era un somn nebun şi pentru această păsărică inconştientă n-aş fi sacrificat nici măcar o pălărie găurită, dar era, poate, în joc, viaţa unui tânăr necăjit şi acest amănunt mă determină să iau, pe loc, o hotărâre.

— Suie repede pe cal, în spatele lui Ionathan, îi poruncii eu, fetei. Ai vreo idee cam unde s-ar fi putut duce?

Hai să-l căutăm întâi la Casa vestigială. Nu se înapoiase acolo şi nici la locuinţa părinţilor săi nu fu găsit. Nu ne rămânea decât să cercetăm plaja, de la un capăt la altul, ceea ce şi făcurăm. După câteva minute de galop văzurăm jos, pe stânci, la poalele falezei, un corp neînsufleţit. Ţoancă-mică scoase un ţipăt sfâşietor şi leşină. O-ntinserăm pe iarbă şi, după ce legarăm caii de nişte ostreţe, coborârăm pe plajă, pe o potecă sfărâmicioasă. Sinucigaşul era într-adevăr Gicu. Avea capul spart şi probabil îşi frânsese şi piciorul. Cum ne văzu începu să urle. Ajungând lângă el pricepurăm îndată ce se întâmplase. În durerea lui nemărginită, Gicu se gândise să se înece şi, în acest scop, îşi legase un pietroi enorm de gât şi se azvârlise în apă. Din cauza bolovanului însă, săritura lui fusese prea scurtă şi asta îl salvase de la o moarte sigură. Îl cărarăm cu greu pe faleză, fiindcă gemea din tot sufletul. Văzând-o pe Ţoancă-mică la pământ, avu un nou şoc. Îşi închipuia probabil că e moartă, căci se zmulse din mâinile noastre şi se prăbuşi, cu inima sfâşiată, peste corpul nemişcat al iubitei. Romeo şi Julieta la Malu-Mare! îl trăsei pe Arhibald mai la o parte şi ne aşezarăm

pe nişte bolovani, admirând marea. La orizont, de sub pojghiţa de apă, o mică bilă de foc se zbătea să scape într-un mediu mai puţin dens. Şi deasupra ei, norii se transformaseră în cai trandafirii şi în palate de flăcări sau în corăbiile unor regi vikingi, morţi. Mă gândii că toate bucuriile şi nefericirile noastre sunt, ca şi acest spectaculos răsărit de soare, doar un joc al aparenţelor şi eram pe punctul de a-i comunica şi lui Arhibald această constatare a mea, când îl auzii că sforăie. Fericiţi cei săraci cu duhul! Mă resemnai să privesc mai departe de unul singur până când, în sfârşit, cei doi înamoraţi reveniră la viaţă şi începură să suspine de ţi se frângea inima. Auzii şoapte precipitate, întrebări scurte, guturale, un plânset sacadat al unei biete copile, fără apărare, victimă a aparenţelor, vocea groasă a unei personalităţi profund ulcerate, un cor de sughiţuri. Cunoşteam partitura fiindcă în facultate fusesem de meserie confident: mereu veneau să-mi împărtăşească durerile lor, numeroşi colegi sentimentali care se îndrăgosteau de câte două ori pe lună şi aveau, din această cauză, tot felul de suferinţe. În sfârşit, cele două suflete zbuciumate se apropiară, şchiopătând, de noi, Ea susţinându-l de mijloc pe El, deoarece El părea grav rănit, atât la picior cât şi în amorul său propriu.

— Gicu n-are nici un pic de încredere în mine, îl pârî Ţoancă-mică. Zice că i-am zdrobit inima. Şi de fapt el o zdrobeşte pe a mea.

— Nu ştiu... să mai verific, spuse Gicu circumspect, fără să o privească. Explicaţiile sunt, ce-i drept, logice, dar am încă unele îndoieli.

— Vai, ce bănuitor eşti, Gicule! Nu te credeam chiar aşa...

N-aveam chef să mai pierd încă o oră pe ţărm, ca să asist la acest dialog idiot, aşa că le propusei s-o luăm din loc cât mai repede. Ei ar fi dorit să întindă discuţia, însă, cu ajutorul lui Arhibald, îl urcarăm pe Romeo pe-un cal şi pe Julieta pe altul şi pornirăm spre casă. Pe drum infidela turui tot timpul, dând explicaţii; dumnealui mormăia doar din când în când: „aiurea... nu te cred... şi dacă minţi?" Nu le dădeam nici o atenţie, iar Arhibald dormi de-a-mpicioarele până-n poarta dulcineei. Auzind tropotul cailor pe caldarâm, Raminagrobis aprinse lumina din curte şi ne ieşi înainte cu un mers dureros. Avea fruntea legată cu un prosop şi aş fi fost în stare să jur că a pândit întoarcerea noastră. Mă pregătii să asist la o reprezentaţie.

— Iubiţii mei, gemu Raminagrobis în transă, era cât pe-aci să mor. Vechile mele crize, pe care, tu le ştii. Dacă nu sărea copila asta blândă, cu păr răvăşit, să-mi dea primele ajutoare... fuit!

Şi Mălai-mare scoase un sunet care, după el, ar fi trebuit să semene cu un fâlfâit de aripi, deci un suflet ce se înalţă la cer.

— Când am văzut sânge, povesti el, mi-am dat seama că sunt în primejdie. Am apucat să strig şi mi-am pierdut cunoştinţa.

— De ce n-ai luat nişte diodoamidoarsenomono-metilensulfosilat de sodiu? intervenii eu perfid.

— N-am mai avut timp. Şi mi se pare că am terminat pastilele. Chiar azi trebuie să iau altele.

— Ştii, mă adresai eu către Gicu, suferă de epistaxis. Din naştere. Nu e nimic de făcut.

— Nu-i adevărat! tună Raminagrobis. Nu-i din naştere, ci de pe front. Noi ăştia care ne-am petrecut tinereţea în tranşee, n-o să mai fim zdraveni niciodată.

— Dar Ţoancă-mică spunea că ei i-a venit rău, obiectă Gicu.

— Nu, Gicule, n-ai înţeles tu bine.

Raminagrobis ridică mâinile la cer şi rosti cu un glas inspirat.

— Blândă copilă! Desigur sufletul ei sensibil a avut un şoc văzându-mă cum mă zbat. Dar nu vrea să-ţi spună ţie, Gicule, ca să nu fii îngrijorat. Eu însă ştiu că ieşti un om dintr-o bucată, un bărbat. Da, a fost îngrozită, dar tot a avut grijă de mine. Salvatoarea mea...

— Totuşi, eraţi întinşi unul lângă altul şi ea era fără rochie.

— Şi-a rupt-o, Gicule, ca să oprească sângele. Pepsi, să-mi aduci aminte să-i cumpăr alta.

— Şi de ce s-a băgat sub pat dacă se ştia nevinovată?

— Tocmai îi scăpase un pantof din picior.

— Mda. Bine.

— Vezi, Gicu? şopti Ţoancă-mică. Şi tu care mă bănuiai... Dar eu te iert. Te iert fiindcă te iubesc!

Ei, gata, nu mai puteam suporta! Dacă lucrurile se aranjaseră cât de cât, n-avea rost să stăm aici în picioare ca să ascultăm acest dialog. Gicu părea nehotărât, dar îi făcui un semn lui Arhibald şi acesta apucă dârlogii calului. Totuşi nu puturăm părăsi curtea înainte ca fraierul să sărute fruntea logodnicei sale şi să

îşi ia angajamentul că nu se va mai sinucide niciodată. Raminagrobis privea scena cu un zâmbet părintesc, însă prosopul îi alunecase pe o ureche şi-l făcea să semene mai curând cu un satir beat decât cu un om scăpat de la moarte. Nu pierdui ocazia să-i mai arunc o săgeată.

— Eşti sigur că nu vrei să-ţi trimit un doctor?

— Nu, mulţumesc! Acum sunt în afară de orice pericol.

— Ar fi bine să-ţi faci un pneumonoultrasilico-vulcanisis. După asta, parcă eşti un nou născut.

— Nu prea cred. În sfârşit, o să mă mai gândesc. Acum duceţi-vă, că mă simt slăbit. Noapte bună, copii! Noapte bună, Gicule! Logodnica ta are un suflet de aur. Vă binecuvântez!

Se pare că totul e bine când se sfârşeşte cu bine. (Aici mi se pare că îl cam plagiez pe Shakespeare dar sper să nu fiu judecat prea aspru, mai ales că nici n-am văzut piesa. Şi, în afară de asta, eu vreau să spun altceva). Cum am ajuns acasă ne-am prăbuşit, eu într-un pat şi Arhibald într-altul, fără să ne mai spălăm pe dinţi. Dar n-am putut să adorm. Şedeam întins şi mă gândeam ce ţi-e şi cu sufletul omenesc! Da, uneori mi se întâmplă să reflectez asupra unor probleme filozofice mai importante. Lângă mine Arhibald sforăia imperturbabil, ca un caporal în permisie. Mâine o să-l mut la mansardă, nesimţitul!

Capitolul VIII – ÎI SILIM PE GANGSTERI SĂ ÎNCHEIE CONTRACT

În zori, un vânt paralel cu țărmul umpluse plaja de raci morți şi de alge, dar la ora zece, când ne trezirăm noi, soarele dogorea ca un reflector deasupra unui cer fără nici o pată. Ne scularăm cu părere de rău, căci am mai fi dormit, şi coborârăm în bucătărie. Cei doi Iordan erau la piață dar noi ne puteam descurca şi singuri, amândoi fiind cu armata făcută. Prăjirăm câteva perechi de ouă la iuțeală, le înfulecarăm repede, după care Arhibald luă o puşcă din cui şi se duse să-şi facă rondul. Eu intenționam să trântesc mai întâi o baie. apoi să-mi salut oaspeții şi, în sfârşit, să cobor în oraş pentru a afla ce s-a mai întâmplat.

Toată viața îmi dorisem o baie grandioasă în care să-ți poți întinde picioarele în voie, dar, până a moşteni vila Reduta, fusesem nevoit să mă mulțumesc cu firida din apartamentul meu, unde abia aveai loc să te scarpini în cap. Aici baia era enormă, cât sala de aşteptare de la clasa a doua din gara de Nord, poate ceva mai mică. Mă pregăteam să mă transform într-un domn foarte bine ras şi extrem de civilizat, însă găsii baia închisă. Dinăuntru se auzeau nişte vocalize, eventual din Bărbierul din Sevilla, mă rog, nu eram sigur. Deci, musafirii mei, Vicepreşedintele şi cu Micşunească, se şi instalaseră! Perfect! Acum, în mod normal, ar fi venit rândul celor două porumbițe, conform planului făcut de Raminagrobis. Era o perspectivă încântătoare, oricine ar gândi în felul acesta, şi totuşi eu şovăiam. Noaptea trecută Arhibald îmi dăduse nişte explicații şi nu puteam să fac abstracție de ele. Nu fiindcă aş fi dat doi bani pe sinceritatea lui sau fiindcă eu personal aş fi avut ceva

comun cu acei îndrăgostiți stupizi care abia aşteaptă, şi doresc chiar, să fie minţiţi, numai lucrurile să rămână cum au fost. La mine era o problemă de principiu: mărturisirile rivalului meu mi se păruseră logice şi, în plus, trebuia s-o scot pe Mirandolina din încurcătură, fie şi numai pentru a-i arăta de la cine ar fi putut să aştepte un ajutor în viaţă şi cât a pierdut plecând de sub aripa mea ocrotitoare. Mă hotărâi să cobor în oraş şi să iau legătura cu Raminagrobis. Intenţionam să-l cert aspru pentru aventura din noaptea trecută, apoi renunţai, socotind că prea multă solidaritate cu nefericitul de Gicu ar fi părut de prost gust în situaţia în care mă aflam eu însumi. Deşi, după cât se părea, Mirandolina voise doar să facă o afacere şi îmi rămăsese totuşi fidelă.

Cufundat în astfel de calcule, la început nu-mi veni să cred auzind, în timp ce străbăteam holul, un cor de ciripeli şi râsete ce venea dinspre terasă. Ca să mă dumiresc, păşii într-acolo în vârful picioarelor, presimţind o privelişte plăcută. Şi chiar aşa şi era: trei zeităţi, unse din creştet până în tălpi cu cremă Nivea, şedeau pe burtă ca să se bronzeze. Lipsea doar Paris care să ofere mărul de aur celei mai frumoase. Nu le vedeam faţa, aşa că, pentru a nu face vreo gafă, îi făcui semn lui Dumitru Iordan, întors chiar în acel moment de la piaţă cu două paporniţe pline, să se apropie.

— Poţi să-mi spui şi mie ce se întâmplă aici? îl luai eu repede.

Puse o paporniţă jos şi începu să se crucească.

— Păi sunt musafirele dumneavoastră...

— Ia să le văd şi eu la faţă. Vino după mine!

Ne pregăteam să invadăm terasa, cu nişte figuri crunte, când observai că, din partea opusă, printre saxiile cu trandafiri şi limba soacrei, apăruse o căpățână neagră, vădit interesată de spectacolul ce i se oferea. Dar cele trei silfide sesizaseră şi ele prezența, că le văzurăm sărind în sus, ca arse, şi năpustindu-se spre uşă, gata-gata să ne dărâme. Când dădură cu ochii de noi se pitiră una după alta, lăsând-o în față, la bătaie, pe Micşuneasca. După cum bănuiam, celelalte două erau Alidada şi Genoveva. Abea acum vedeam ce reuşită era colaboratoarea mea directă, fusesem un neghiob că nu-mi dădusem seama mai dinainte de acest lucru.

— Frumos din partea ta că le-ai luat pe fete sub aripa ta ocrotitoare, o felicitai eu pe Micşuneasca. Deşi ele nu se ascund chiar după o aripă. Dă-le sfaturi cum să se bronzeze şi în general transmite-le întreaga ta experiență de viață. Dar nu înțeleg de ce nu luați ceva pe voi?!...

— Taci din gură şi spune-i negrului să nu mai tragă cu coada ochiului, protestă cu glas pițigăiat Micşuneasca. În timp ce vorbea, îşi îmbrăcară la repezeală nişte capoade. Micşuneasca era făcută foc: Am impresia că ne-ați pândit, maniacilor!

Îi făcui semn lui Arhibald să plece şi pe Iordan îl trimisei la bucătărie. Apoi mă adresai celor trei grații.

— Fiți binevenite în modesta-mi locuință de vară. Hai, nu mai fiți bosumflate. Ehei, prin câte o să mai treceți voi în viață, acesta e doar începutul. Nu, Cecilia?

— Prefer să nu înțeleg aluziile şi glumele tale nesărate.

— Eşti înţeleaptă şi de-asta te-a iubit întreg colectivul nostru. Acuma să-mi spui de ce ţi-ai pus o aluniţă falsă pe burtică? E la modă? Astă-iarnă n-o aveai.

— Nu ţi-e ruşine să insinuezi? Ce-or să creadă fetele?...

— Aoleo, aşa e! Atunci să schimb repede vorba. Unde e nea Stelian?

Nea Stelian era la pescuit. Găsise o pereche de cizme de cauciuc şi o undiţă şi plecase jurând că la prânz toată lumea va mânca peşte. Mă rog, toată lumea să mănânce ce vrea, până diseară. Pe la nouă, aşa, le pofteam la o serată chiar aici în vilă: în hol şi pe terasă. Să se facă frumoase, că urmau să sosească şi câţiva invitaţi din oraş. Pe unul îl şi cunoşteau: era vorba de prietenul meu, Raminagrobis. Observai pe chipurile Micşunească şi al Genovevei o uşoară tresărire. Alidada, micuţa, era calmă şi senină. Pe ea o impresionase Arhibald, desigur o apariţie destul de neobişnuită, căci ţinu să mă întrebe:

— Îl invitaţi şi pe negru, maestre?...

— Da, copilule, dacă vrei tu. De fapt el e paznic, dar am să-l pun să servească băuturile.

— Vai ce bine îmi pare! bătu ea din palme.

Îi zâmbii şi mă pregătii să plec. Mai aveam şi nişte treburi, destul de importante, aşa că îmi luai rămas bun de la musafirele mele şi coborâi în oraş. În drum spre Raminagrobis mă gândii tot timpul la Alidada. Unde o fi trăit copila asta de-şi putuse păstra intactă toată candoarea copilăriei nu prea îndepărtate? Eram sătul de demoazele care fumau ca turcii şi îşi dădeau părerea din trei în trei minute, convinse că ele sunt

centrul universului. Unde te-ai ascuns tu, sfială, şi tu, puritate, adevăratele podoabe ale domnişoarelor de pe vremea mea şi a lui Raminagrobis? Sensul acestor cuvinte arhaice a dispărut în bezna istoriei; el este astăzi complet necunoscut acestor amazoane sigure de ele şi moarte după afaceri. Dar ce facem cu gingaşul anacronism care se cheamă Alidada, suava adolescentă cu priviri senine, parcă o înduioşătoare şi niţeluş ridiculă poză din romanele roz ale doamnei de Ségur sau ale lui Guy de Chantepleur? Scumpa şi micuţa mea colaboratoare!... Oare fără cuvântul „colaboratoare n-ar suna mai bine fraza asta?... Nu, frică nu, stimate domnule Pepsi! Te rog nu te ambala, că eşti om serios! Prudenţă, discreţie, tact! Să nu cumva să luăm aparenţele drept realitate şi strălucirea foiţei de staniol să ascundă lipsa de dulceaţă a caramelei.

În ultima sută de metri o analizai pe Alidada sub toate aspectele şi nu-i descoperii nici un defect, ceea ce era îngrijorător. Trebuia neapărat să mă sfătuiesc cu Raminagrobis, un remarcabil cunoscător al sufletului omenesc, cum se recomanda el însuşi. Îl găsii în mijlocul curţii, sub Trabant, fluierând o frumoasă melodie populară din munţii Vrancei. Îi trântii un picior şi-i ordonai să iasă la raport.

— Bine, zise el ştergându-se cu nişte bumbac şi aruncând cheia franceză în lădiţa cu scule. Dar n-ar fi mai bine să mergem la Clopotul? în timp ce îţi povestesc ne punem metabolismul la punct cu câte o drojdie.

Nu şi nu! Voiam explicaţii acolo, pe loc. După care, voi aviza. Aşa că să n-o lungească mult şi să fie cât mai

sincer, dacă ştia ce-nseamnă acest lucru!... Ştia foarte bine, precizase dânsul, mai curând noţiunea contrară îi era necunoscută. Aşa că să fiu atent ca să mă pot ridica până la înălţimea cugetării lui.

— Pe Ţoancă-mică o admir pentru lipsa ei de prejudecăţi, declară profundul, cunoscător al sufletului omenesc. Între noi n-a fost absolut nimic. Voi lupta pentru fericirea ei şi a lui Gicu. Tânărul mi-a făcut de asemeni o impresie excelentă. Meditativ, tolerant, sensibil la argumentele logice nu se încăpăţânează să creadă că numai el are dreptate... Şi, chiar, cu o oarecare filozofie, căci este foarte prudent în interpretarea acestui joc al aparenţelor care se numeşte viaţă. „Urechea te minte şi ochiul te-nşală”... nu, Pepsi?

— Eşti un monument din ipocrizie! Toate cuvintele nobile pe care le-ai rostit au şi un înţeles perfid. Sunt cutremurat de atâta cinism şi prefăcătorie.

— Ei bine, am să-ţi dovedesc că te înşeli! Chiar astăzi vei fi martorul unei scene în care cei doi îndrăgostiţi, îmi vor mulţumi în genunchi, numindu-mă binefăcătorul lor. Hai să mergem la Casa vestigială!

Era cel de-al doilea obiectiv al meu aşa că nu mă opusei. Nici nu-l mai încolţii cu întrebările. Avea o idee şi mi-o ridică în slăvile cerului tot timpul drumului, fără să spună nimic precis. Ca să mă fiarbă.

Un vechi obicei al lui. Mă prefăceam indiferent, însă, într-adevăr, fierbeam. Ştiam că, până la urmă, o să-şi dea drumul, fie şi numai din plăcerea de a înflora lucrurile şi de a se prezenta pe sine însuşi într-o aureolă strălucitoare. Nu era în stare să păstreze prea mult timp sub tăcere nişte fapte sau idei, menite să

împodobească ilustra-i frunte, cu lauri. Totuşi fierbeam, şi el simţea prea bine acest lucru deoarece mă privea din când în când, cu coada ochiului. În sfârşit ajunserăm la Casa vestigială. Aici – atmosferă de stare de asediu. La fiecare intrare, gărzi în costume de protecţie, cu gulerele ridicate şi cu ochelari moto pe nas. „Împotriva sarbacanelor", precizase tovarăşul Petrescu-Vilianova, ieşind în întâmpinarea noastră. Bandiţii telefonaseră cu o zi înainte stabilind o întâlnire pentru astăzi, la Clopotul Mării, unde urma să se discute detaliile schimbului. Toată lumea părea foarte agitată. Aflând că am sosit, îşi făcu imediat apariţia şi directorul Muzeului. Fuma ţigară de la ţigară şi observai că îmbrăcase un ciorap pe dos ca să-i aducă noroc. Hotărâseră să meargă amândoi la întâlnire, însă nu se simţeau prea la-ndemână fiindcă se temeau să nu spună sau să facă ceva care să-i dea de gol. Şi-atunci... adio, ouă de brontozaur şi toate visele lor de muzeografi înveteraţi! Mă oferii să-i însoţesc, ceea ce ei acceptară cu multă recunoştinţă. Raminagrobis urma să fie şi el pe-acolo, însă îşi rezervase plăcerea de a acţiona din umbră.

— Puteţi să spuneţi tot ce vă trăzneşte prin cap, ne povăţui el. Natural, nu idioţii; eşti atent, Pepsi? O lungiţi, bateţi apa în piuă în legătură cu fiecare amănunt de procedură, ridicaţi tot felul de obiecţii, în cele din urmă, ei o să se înfurie şi o să spună mai mult decât aveau intenţia. La momentul oportun, îmi voi face apariţia şi, din acel moment, rolul vostru a luat sfârşit. Urmează partea subtilă a operaţiunii, pe care degeaba v-aş explica-o că tot n-o veţi înţelege.

Oricui, în locul meu, i-ar fi sărit țandăra. Mă pregăteam chiar să-i dau o replică usturătoare când îmi dădui seama că, de fapt, chestiunea pentru care ne frământam atâta era rezolvată. Rondul al treilea pe mâna stângă sau al şaptelea pe mâna dreaptă... Acolo se aflau ouăle de brontozaur, cheia întregii afaceri. Era un secret cunoscut numai de mine, de Arhibald care le păzea cu puşca în mână, de Rândunica, la ora aceasta prizonieră pe vas, şi de cei doi circari: Stromboli şi Kamma, ocupați deocamdată să-i facă inofensivi pe banditii de pe iahtul Maramureş. Toate ițele se aflau deci în mâinile mele, aşa că mă hotărâi să mă distrez puțin, să-i las pe toți să facă pe detectivii, – în special pe Raminagrobis voiam să-l admir cum încurcă lucrurile, – să-i văd cum or să dea din colț în colț când vor trebui să schimbe obiectele. Era o situație tare, îi şi vedeam cu ochii holbați, iar eu învârtindu-mă printre ei cu o figură mirată, ca şi cum habar n-aş avea de nimic. Îmi stăpânii un rânjet diabolic şi îi dădui dreptate lui Raminagrobis.

— Sigur, rabi, planul tău este colosal! Mă întreb ce ne-am fi făcut fără tine.

— Ar fi trebuit să mă inventați, glăsui cu măreție atotştiutorul. Aşa a spus cândva Voltaire. Nu vă mai prefaceți că ştiți, sunt sigur că n-ați auzit niciodată numele ăsta!

Cei doi directori nu făcură nici o obiecțiune. Păreau hotărâți să-şi joace, fără nici un cusur, micile lor roluri secundare. Ar fi mâncat şi carne de om fără să clipească, numai să recapete prețioasele ouă de brontozaur. Peste o jumătate de oră urma să ne

îndreptăm cu toții către Clopotul Mării, dar, până atunci Raminagrobis mai avea de îndeplinit o promisiune.

— Nu-l văd pe Gicu şi nici pe Ţoancă-mică, se miră el privind în toate părţile. Directore, nu vrei să trimiți după ei? Doresc să le dau o veste mare.

Chemați printr-un halebardier cu ochelari de motociclist, cei doi veniră în fugă. Erau mânjiți de plombagină pe nas şi pe urechi şi asta le dădea un aer patetic. Raminagrobis îi binecuvântă de la distanță.

— Vorbesc în numele prietenului meu, Pepsi, care e un modest, declară el cu emfază. Vă amintiți că, nu de mult, s-a oferit să fie naşul acestei încântătoare perechi? Ei bine, acum propune ca logodna s-o facem chiar în astă-seară, la vila Reduta, unde a şi organizat o serată. Din partea naşului, tânăra pereche primeşte ca dar de logodnă cinci mii de lei, un superb inel pentru Ţoancă-mică şi un costum de haine pentru Gicu. Toți cei de față sunteți invitați din oficiu.

Aplauze discrete răsunară în curtea Casei vestigiale. Nu puteam să zic nimic, eram mare, eram generos, Chinezu calculase bine mişcarea şi ştia că, grație moştenirii, puteam, fără grijă, să accept cadourile, acordate de dânsul în contul subsemnatului. Strânsei aşadar mâna celor de față şi mă retrăsei discret, lăsându-l pe Raminagrobis să primească mulțumirile celor doi logodnici precum şi ale altor muzeografi, printre care se părea că Ţoancă-mică are numeroşi admiratori fanatici. Deci, primul punct din programul răutăciosului adolescent se îndeplinise, cu complicitatea mea, bineînțeles. Urma partea a doua a

programului: întâlnirea cu bandiții. Şi aici prevedeam câteva momente tari, câteva bluffuri. La luptă deci, bătrâni matadori. Voi aplauda din tribună, cu ironie, toate fentele voastre inutile!

Acestea fiind zise, ne îndreptarăm în monom spre Clopotul Mării: eu, Decebal Marinescu şi Petrescu-Villanova „şi ne era, zău, chiar la toți, în piept inima rece". Ramiriagrobis dispăruse: urma să-şi facă o intrare senzațională, la momentul oportun, dar, în urma noastră, ştergându-se pe lângă zidurile caselor, păşea o echipă de şoc formată din cei mai belicoşi muzeografi, toți înarmați cu halebarde, archebuze şi topoare de silex, gata, la un semn al meu, să intervină, dacă se lăsa cumva cu bătaie.

Păşeam vesel şi sprinten, de parcă aş fi câştigat la pronosport în dimineața aceea. După mine veneau cei doi directori, tăcuți, neliniştiți, dar fermi, cu fruntea şi piepturile eroice, palizi, gata la orice sacrificiu. Trecui repede pe sub firma lui Papastratos fiindcă mă temeam să nu-mi cadă clopotul în cap şi pătrunsei în tavernă cercetând cu atenție chipurile consumatorilor. Cârciumarul, care ştergea nişte mese într-un capăt al salonului, azvârli cârpa şi veni în grabă înspre noi.

— Trăiți! ne salută el insistând în mod nefiresc asupra literei „ț". Poftiți în camera mică. Vă aşteaptă nişte tovarăşi americani.

Tovarăşii americani erau, bineînțeles, Brutus cu doi locotenenți: George şi încă unul, Samuel mi se pare, un tip fără gât, pătrat ca un frigider, cu siguranță fost luptător de catch. În fața lor, pe masă, străluceau în lumina soarelui, patru drojdii semn că distinşii noştri

interlocutori erau sensibili la frumusețile folclorice ale litoralului nostru, dar şi că păstraseră, ca şi noi, unul din aşi în afara jocului, cu misiunea de a interveni numai în situații extreme.

— Hep-hep! îi salutai eu, cu nişte cuvinte care ar fi putut însemna orice. Să facem prezentările: colaboratorii mei Marinescu şi Villanova, directori de muzee şi domnul Brutus, şef de bandă de escroci şi falsificatori internaționali, împreună cu doi dintre complicii săi: George, ucigaş şi responsabil cu stupefiantele şi Samuel, dacă nu mă înşel, gorilă de meserie, de curând evadat din penitenciar. Să ne aducă şi nouă câte o drojdie!

Brutus îmi aruncă o privire plină de acid clorhidric, duse mâna spre subțioara stângă, ca şi cum ar fi voit să se scarpine, renunță, şi, în cele din urmă, rosti cu voce spărtigoasă:

— Nu, Sammy, lasă revolverul! Nu tragi decât la ordinul meu! Şi către mine: Fii atent cum vorbeşti. Samuel n-are deloc simțul humorului.

— E tânăr, replicai eu, mai are timp să se afirme. Să citeşti mult din clasici, Samuel, ai auzit?

Gorila se răsuci pe scaun nemulțumit, dar nu răspunse. Ne aşezarăm. Cei doi directori erau leoarcă de sudoare. Bruta, care ne cântărea, înțelese imediat cu cine poate sta de vorbă.

— Ea treia oară când ne întâlnim, îmi spuse el. Data viitoare te sfătuiesc să nu mai apari. În interesul văduvei şi orfanilor tăi.

— Din fericire nu sunt însurat. Şi în afară de asta vă informez că poliția e pe urmele voastre.

— Şi ce ţi se pare extraordinar în asta? De la paisprezece ani e poliţia pe urmele mele şi, uite afacerile merg.

Nu se temeau ei de Interpol şi erau să-şi facă probleme din cauza miliţiei unei ţărişoare patriarhale unde nu se mai spărsese o bancă dinainte de război?! Generos, Brutus trecu peste asta şi intră imediat în subiect.

— Unde e potirul? întrebă el brusc privindu-l ţintă pe Villanova.

— La loc sigur, intervenii eu repede. N-avea grijă, Brutus, că nu ni-l fură nimeni. Aţi adus ouăle?

— Pe mine nu mă iei la sigur, se înfurie tâlharul. Mă priveşte unde sunt ouăle! Ia lăsaţi gura! Şi să se ducă unul din voi să aducă potirul. Nu, Sammy, nu acum!

Acest fel de a trata era de-a dreptul intolerabil. Brutele credeau că ne intimidează şi poate cu cei doi directori le-ar fi mers. Însă mai eram şi eu pe-acolo şi fiul lui Johnson Nix, campionul Sumatrei, nu suporta ca nişte canalii să urle la el şi să-i dea ordine.

— Hai să plecăm, copii! mă adresai eu celor doi directori, sculându-mă în picioare. Cu ticăloşii ăştia nu se poate vorbi. Rămâneţi cu bine!

Şi în acelaşi timp, fără să mă uit, repezii o lovitură năpraznică, cu latul palmei, în spre dreapta, în direcţia lui Samuel. Dinţii gorilei pârâiră ca nişte vreascuri şi auzii cu plăcere un obiect metalic căzând pe podele. După un vechi obicei, individul scosese pistolul; nu văzusem gestul, însă acel simţ special mă avertizase la timp ca să-i pot tăia zarurile. Împinsei arma cu piciorul

spre celălalt colţ al încăperii şi mă reaşezai pe scaun. Brutus mă privea ţintă.

— Potoleşte-l pe idiotul ăsta. Îi poruncii eu, dacă nu, îl desnod cu bătaia. Trebuie mai multă suplețe în relaţiile cu publicul. Nu aşa se tratează afacerile, s-o ştiţi de la mine. O să daţi faliment, nenorociţilor.

Şi-i mai repezii lui Samuel un spiţ după ureche, întrucât acesta încerca să mă placheze la picioare. Brutus îi făcu semn să se astâmpere.

— Eşti o persoană sensibilă, mă lăudă el, dar văd că ştii să şi dai. Samuel, o gorilă care mănâncă bătaie în halul acesta, e bună cel mult la curăţatul cartofilor. Eşti concediat!

— Stai, dragă, nu fi aşa de categoric! intervenii eu. Mai dă-i şi lui o şansă.

— Regret, nu suntem o instituţie filantropică. La noi trebuie să munceşti din greu şi să fii cu ochii-n patru. Altfel, în loc să-i cureţi tu pe alţii, te curăţă ăia pe tine!

— Puneţi-l şi voi la bucătărie. Poate îşi descoperă o nouă vocaţie.

Brutus şovăia.

— Bine, zise el în cele din urmă. Asta fiindcă insişti tu. Şi ca să nu rămâi cu impresia că ai avut de-a face cu nişte bădărani. Şi acum, hai să definitivăm afacerea cu potirul. Care din voi se repede să-l aducă?

— Asta nu e o problemă. Dar văd că n-aţi venit cu ouăle!

— Ouăle? Sunt la noi! Imediat ce aduceţi potirul vi le dăm. Sper că aveţi încredere.

— Te pomeneşti că le-aveţi prin buzunare.

— Ei, nu! Sunt puse bine într-un loc. Nu le-am luat ca să nu se spargă. Trebuie să umbli cu ele cum ai umbla cu nişte ouă, he-he-he!

— Să dea o fugă Samuel după ele. Nu te uita aşa urât, Samuel, de-acum încolo ăsta e viitorul tău: ceapă, cartofi, varză, ouă!

Ne mai ciorovăirăm vreo jumătate de oră dar nici unul din noi nu voia să cedeze. Decebal şi Villanova mă priveau cu admirație, Samuel cu furie, George se uita nepăsător pe geam. Răbdarea lui Brutus era pusă la încercare. Crezuse că o să scoată de la mine potirul fără să dea în schimb ouăle şi, uite că se-nşelase! Mă distram enorm ştiind că ouăle sunt îngropate la mine în grădină şi că erau păzite de Arhibald, înarmat până-n dinți cu o puşcă de vânătoare de 20 mm. Ne tocmeam degeaba, dar nimeni în afară de mine, nu ştia, şi aceasta mi se părea lucrul cel mai caraghios din lume. În disperare de cauză, Brutus propuse să ne întâlnim diseară, tot aici, dar fiecare să vină cu marfa. Nu, nu puteam diseară. Organizasem o serată, va avea loc şi o logodnă, buna cuviință mă obliga să fiu tot timpul în mijlocul musafirilor mei. Mâine, nici atât, fiindcă era miercuri. Făceam parte dintr-o sectă religioasă care nu lucra miercurea. Brutus se înfurie şi-mi ceru să termin cu tâmpeniile, dar eu țineam morțiş că, împotriva convingerilor mele, nu mă putea face să ridic miercurea nici măcar un ac de jos. În cele din urmă căzurăm de acord asupra zilei următoare, joia. Nici joia n-ar fi fost o zi tocmai-tocmai recomandabilă, dar, în sfârşit, fiindcă avusesem plăcerea să mă conving de solicitudinea partenerilor mei eram dispus, la rândul meu, să fac

unele concesii. Deci rămânea pe joi. Ajunşi aici cu discuţiile îmi veni o idee splendidă.

— Totul trebuie să fie legal, declarai eu inspirat. Ca să n-avem vorbe. Se pricepe vreunul din voi să întocmească un contract?

— Ce-s aiurelile astea? Nu e nevoie de nici un contract!

— Ba da, ba da! Voi sunteţi străini, n-aveţi de unde să ştiţi ce tradiţii şi ce obiceiuri sunt pe la noi.

Marinescu prinse ideea din aer.

— Am văzut adineauri în cârciumă pe domnul consilier juridic Raminagrobis, care a venit la odihnă în oraşul nostru. El ne-ar putea ajuta.

Îl felicitai din ochi.

— Bună idee! O persoană neutră. El ne va face actul şi ne va servi de arbitru. Du-te şi cheamă-l încoace.

Până să se opună Brutus, directorul muzeului ţâşni pe uşă şi, după câteva secunde se-ntoarse cu Raminagrobis. Dalai-Lama avea o pereche de ochelari pe nas şi juca rolul unui cărturar deranjat din preocupările sale ştiinţifice. Când auzi despre ce e vorba, ochii săi sclipiră, dar se stinseră repede. Îi plăcuse găselniţa mea dar se ferea a-mi arăta întreaga lui aprobare, ca nu cumva să cad în păcatul trufiei, atât de periculos pentru mântuirea sufletului. Cât ai clipi din ochi umplu masa de hârţoage, ne întrebă pe fiecare unde ne-am născut şi cum îi chema pe părinţi, ne ceru actele de identitate, ne puse să jurăm şi în cele din urmă încheie o înţelegere precum că joi seara la ora 20, la Clopotul, se va face, în mod necondiţionat, schimbul.

— Aşa, oftă el după ce eu, muzeografii şi Brutus semnarăm. Acum beneficiarul să aducă timbre în valoare de 500 lei.

— Dă fuga Samuel! propusei eu. Însă Brutus era de altă părere.

— Potirul era al nostru şi nu facem decât să-l luăm înapoi. Nu înțeleg de ce suntem noi beneficiarii.

— Fiindcă dați un lucru care nu vă trebuie pe unul care vă trebuie.

— Şi ei nu sunt în aceeaşi situație?

— Nu. Ei primesc un lucru care nu vă trebuie şi dau în schimb un lucru care vă trebuie. Sesizezi nuanța?...

Brutus se încruntă câteva clipe la unul din colțurile mesei, apoi renunță.

— Du-te, mă, după timbre! îi porunci el lui Samuel. Deşi ne-am complicat în mod inutil.

— Şi, înainte de a viza actele, spuse Raminagrobis, vă rog să-mi achitați onorariul. Zece mii de lei. Tot beneficiarul suportă şi această cheltuială, aşa spune legea.

După o discuție înverşunată, Brutus scoase gologanii. Accepta toate scamatoriile astea numai ca să nu zică cineva că este meschin.

— Bănuiesc că nu sunteți o bandă de mâna doua? întrebă Raminagrobis. Al Capone avea o armată întreagă de consilieri juridici. Poate voi lucrați mai în mic.

— Ei, în America avem şi noi avocații noştri.

— Foarte bine. Şi la noi aici legea e ca pretutindeni. Faceți atâta gălăgie pentru un fleac de zece mii.

— Nu e vorba de asta, zise Brutus, dar aş fi vrut ca actele să fie măcar bătute la maşină. Pun foarte mare preţ pe aspectul exterior.

Şi asta era o trăsătură frumoasă a caracterului său, îl încurajă Raminagrobis. De altfel, peste drum era un fel de birou de copiat acte: n-aveam decât să trecem strada şi-ntr-o oră, cel mult două, rezolvam treaba. Mai mult de două-trei mii nu putea să ne coste.

— Hai, mă, mai repede cu timbrele! se răsti Brutus la Samuel, care tocmai intra pe uşă. Că tipul ăsta şi-a pus în gând să ne cureţe de gologani pe căi legale. Nu, nu te mai las să scoţi nici o vorbă, că iar ceri bani. Rămâne pe joi seara la opt. Dacă încearcă vreunul să mă tragă pe sfoară, să ştie de pe acum că e un om mort şi livid, Salabaerolsum!

Se retraseră de-a-ndărătelea, după ce goliră ţoiurile. Curând după ei, ieşi Raminagrobis, cu un aer demn şi, la vreo câteva minute, plecai şi eu, împreună cu cei doi muzeografi. Mă simţeam destins ca după o baie de aburi, numai tăişul palmei mă durea din cauza loviturii pe care o dăruisem antipaticului Samuel. Încă un duşman în plus, gândii eu potrivindu-mi cureaua. Mărginit şi chiar cretinoid, dar luptător puternic şi primejdios. La viitoarea întâlnire trebuia anihilat în primele trei secunde, altfel mă nimicea. Mă despărţii de cei doi directori sfătuindu-i să întărească gărzile.

— Şi diseară vă aştept la vila Reduta, încheiai eu. Raşi, tunşi şi frezaţi. Ca la o logodnă. Vorba aia: ţara arde şi baba se piaptănă.

*

Totuşi, pentru mine sarcinile acelei zile nu se sfârşiseră: trebuia să iau măsuri pentru buna desfăşurare a banchetului şi de asemenea să-l informez pe Inspector asupra celor întâmplate. Pentru prima treabă contam pe ajutorul neprecupeţit al lui Papastratos, care îmi primi toate comenzile cu un aer extrem de fericit, ceea ce însemna că mă încărcase binişor la socoteală cu ocazia pomenii. Cu Inspectorul trebuia să discut personal şi, fiindcă veni vorba de dânsul, vreau să răspund unei obiecţii făcute, nu demult, de către „genialul" Raminagrobis.

— Suflete, îmi zisese atunci Dalai-Lama, mestecând îngândurat pipa sa de abanos, nu întrezăresc, nicăieri în povestea ta, rolul jucat în aceste evenimente de agenţii noştri de ordine şi siguranţă. Orice om cu scaun la cap şi-ar pune întrebarea asta. Ce, n-avem mamă, n-avem tată? Ar reieşi că, oricui îi trăzneşte prin cap să tragă cu pistolul în ţara noastră, sau să răpească cetăţeni onorabili, poate s-o facă fără să-l împiedice nimeni. Hai să fim serioşi! Îi nedreptăţeşti pe aceşti bravi apărători ai liniştii publice.

— Nu, rabi, mă jigneşti crezându-mă capabil de atâta nerecunoştinţă. Îţi jur că situaţia stă cu totul altfel de cum îţi închipui tu!

Şi fiindcă eram între noi, îi dădusem lămuriri complete asupra amănuntelor mai subtile ale întregii afaceri. De la bun început, Inspectorul şi cu echipa sa de agenţi versaţi şi unşi cu toate alifiile, urmărea pas cu pas desfăşurarea aventurilor noastre. Nevăzuţi-neauziţi, ca nişte umbre. Potirul şi ouăle de brontozaur îi interesau prea puţin, aproape deloc. Altele erau

obiectivele lor, dar bineînțeles că n-aveau nici un motiv să mi le împărtăşească mie. Îl informam în fiecare seară pe Inspector asupra tuturor celor văzute şi auzite, şi el îmi dădea sugestii prețioase. Momentul ca ei să intre direct în acțiune era încă departe, totuşi controlau cu atenție fiecare mişcare. Aflând că notez toate întâmplările prin care treceam, Inspectorul strâmbase din nas. Adică aşa vine vorba, aceasta este expresia mea; dânsul n-ar face niciodată vreun gest sau să spună vreun cuvânt care să contravină, fie şi într-o mică măsură, regulilor nescrise ale celei mai perfecte politeți. Inspectorul este un gentleman desăvârşit; ai jura că a învățat la Oxford sau Cambridge, între lorzii cei mai scorțoşi şi, când colo, el nici n-a visat să treacă pe-acolo iar liceul şi l-a făcut într-un oraş nereşedință de județ. Poate de-aici i se trage bunul simț şi politețea care-l caracterizează şi pe care le respectă chiar față de borfaşii cei mai siniştri. Când l-am cunoscut prima dată, cu ocazia asasinării lui Giuseppe, mi-a părut puțintel cam emfatic; abia mai târziu mi-am dat seama că acest om are, de fapt, un stil, sau mai bine zis nişte principii de comportament, de la care n-ar abdica nici în fața morții.

— Tu totdeauna te ambalezi, mormăise Raminagrobis care nu suportă să lauzi pe altcineva în fața lui. Un tip nițeluş ciudat, într-adevăr. L-am cunoscut şi eu: nu-l găsesc chiar aşa de extraordinar.

Mie mi se păruse interesant, în orice caz mult deosebit de arheologii noştri de la institut. Mai întâi, niciodată nu l-am văzut neras, totdeauna e pus la punct, corect îmbrăcat. Într-o noapte dădusem buzna

peste el, la ora două, să-i comunic ceva. Îmi deschisese după câteva secunde, îmbrăcat din cap până în picioare, cu cravata la gât şi cu freza impecabilă lucind ca o placă de patefon. De zece ani învăța limba engleză după cursurile de la radio, şi ar fi trebuit să ştie o engleză turbată, dar nu l-am auzit niciodată rostind vreun cuvințel. Să fi fost un timid? Nu ştiu şi, oricum, e cam greu să afirmi acest lucru despre un om care a descoperit cel puțin douăzeci de cazuri încurcate, nu pot să le zic celebre, fiindcă la noi ziarele nu publică astfel de ştiri senzaționale, că doar n-o să-i ajutăm pe huligani să facă schimb de experiență prin presă, ca-n alte țări. Totuşi, dacă n-ar fi evitat în mod sistematic publicitatea, Inspectorul ar fi fost, după unii, un fel Maigret român, comparație care n-are nici o valoare fiindcă pe mine personal, acest serial m-a lăsat rece; cred că e singurul film polițist care m-a adormit cu mult înainte de a se sfârşi.

— Să stai şi să scrii pe hârtie tot ce-ți trăzneşte prin cap!... nu cunosc altă îndeletnicire mai periculoasă, îmi mărturisi Inspectorul în după-amiaza aceea, după ce-i povestii de întâlnirea noastră cu banda lui Brutus, la Clopotul. Cândva, eram foarte tânăr pe-atunci, am scris nişte poezii unei fete şi, până la urmă, fata – nu că să mă însor cu ea.

— Şi cum ai scăpat?

— Păi ce, am scăpat? Nu-ți spusei că e o treabă periculoasă? Aşa că, dacă vrei neapărat să ai complicații, continuă-ți însemnările, eu nu te sfătuiesc, dar, să schimbi numele şi oraşele şi, în fiecare seară, îmi aduci hârtiile aici să le închid în casa de fier. După

ce se termină bâlciul, ți le dau să faci ce vrei cu ele. Iar despre mine şi ai mei – nici o vorbă, ai înțeles? Dacă aveam nevoie de glorie, mă făceam actor sau crainic sportiv cum e Cristian Țopescu.

Îmi dădeam seama şi fără să mă prelucreze atâta, că meseria de detectiv cere prudență şi discreție, aşa că îi promisei tot ce dorea şi astfel se explică de ce am eliminat din povestirea mea tot ceea ce ar fi putut avea legătură cu activitatea amicului meu, Inspectorul, şi a echipei sale.

După asta, bucuros că cineva are grijă de noi, mă întorsei la vila Reduta. Musafirii mei se culcaseră ca să fie proaspeți la serată; prin curte rătăcea doar silueta neagră a lui Arhibald, cu arma pe umăr, fluierând o arie foarte africană. Bun, era în regulă! Mă lungii în camera mea hotărât să dorm vreo trei ore, dar nici nu apucasem să ațipesc când simții un pas uşurel abia atingând covorul. Apoi o mână subțire, mirosind a cremă Nivea, îmi atinse fruntea. „Dă, Doamne, să fie Alidada, mă rugai eu în gând, prinzând pe întuneric brațul acela rotund şi neted ca o balustradă şi bâjbâind după butonul lămpiței de noapte.

— Lasă, nu e nevoie să aprinzi, se auzi în şoaptă vocea Micşunească. Fă-mi şi mie loc. Dormeai?...

Aprinsei totuşi şi mă refugiai pe marginea patului. Micşunească îşi acoperi ochii cu mâinile.

— În sfârşit, zise ea, cum vrei... Am profitat că vicepreşedintele doarme...

— Ce fericit!

— ...Şi m-am strecurat încoace. Şi te rog să nu fii răutăcios. Ziceai că ai să-mi spui ceva între patru ochi.

— Eu?... A, da! Ştii, mi-am dat seama că Vicepreşedintele e un băiat de treabă, suflet mare, generos, un adevărat prieten.

— Zău? Şi ce-ți pasă ție?...

— Mă gândeam că ar fi bine să te măriți cu el. Are o situație frumoasă, e cineva...

Micşunească se cuibări pe marginea patului şi-şi strânse capodul. Mirosul de cremă Nivea dispăru. Musafira mea părea acum o gospodină cumsecade care îşi face socoteala banilor cheltuiți cu piața.

— Ştii că m-am gândit şi eu la ce spui tu? mărturisi ea în cele din urmă. El pare foarte ambalat, înțelegi?

— Da. Şi tu?

— Îl apreciez mult. E o personalitate, parcă aşa spuneai?

— Păi atunci hai să-ți facem trampa.

— Vai, ce urât vorbeşti! Cum?

— Diseară, la petrecerea noastră o să se logodească doi tineri din localitate. Îmbracă-te şi tu în alb, ia nişte flori în mână şi ține-l de braț pe Vicepreşedinte. Eu şi cu Raminagrobis o să încurcăm lucrurile în aşa fel încât musafirii o să vină întâi la voi să vă felicite. Îl silim, în felul acesta, pe nea Stelian, să ia o atitudine.

— Vai, ce drăguț eşti tu, Pepsi! Şi ce generos! şi eu care credeam... Cum am să te răsplătesc, oare? Hai să te sărut!

— Nu, te rog! Nu acum. Ar fi contrar propriului tău interes. Îmi ții însă contul deschis, da? Cred că n-ai să exagerezi în rolul de soție virtuoasă?

— S-o crezi tu! Află că cel puțin cinci luni de zile de-aci încolo nici n-am să mă uit la alt bărbat.

— Atunci Vicepreşedintele se poate considera cel mai fericit dintre oameni.

Micşunească plecă păşind ca o fantomă în vârful picioarelor ei lungi. Mă uitai câteva clipe după ea, cu admiraţie. Distinsă femeie, domnule! Cu câtă graţie ştia să păstreze aparenţele şi cât de discret, dar hotărât, îşi manifesta dreptul ei firesc la libertate şi independenţă. Aş fi compus în cinstea ei o odă, poate niţeluş ironică dar în fond sinceră, dacă nu m-ar fi deranjat tocmai când voiam să dorm. Ei, să mă fi trezit Alidada, ce bine ar fi fost! Hotărât lucru, treceam printr-o zodie proastă, zodia samariteanului milostiv. Aranjam cu frenezie treburile altora, în timp ce ale mele ieşeau pe dos. Poate mă agăţam de idealuri străine tocmai fiindcă ale mele eşuaseră!... Nu-mi dădeam seama care era realitatea şi de altfel nu folosisem niciodată etichete chiar atât de pretenţioase pentru diversele mele aspiraţii. Era straniu că Mirandolina ocupase atâta loc în viaţa mea fără ca eu să-mi dau seama. Ca un virus care te invadează încetul cu încetul, în mod insidios. Nu, comparaţia era nefericită. Anul petrecut cu Mirandolina nu fusese o boală ci o perioadă plină de viaţă şi de lumină. O perioadă pe care o trăisem pur şi simplu, fără să mă gândesc că s-ar putea sfârşi vreodată.

Tot cugetând astfel, geamurile deveniră cenuşii apoi albastre. În caroiajul giurgiuvelelor negre, apăru pe firmament ca o pioneză de aur, steaua polară, călăuza marinarilor. Familia Veta şi Dumitru Iordan începu să zdupăie pe scări. Musafirii mei reveneau la viaţă din umbra caldă a aşternuturilor. O clipă îmi dorii să am puterea de a privi prin ziduri, ca printr-un geam de

sticlă, eu rămânând în continuare nevăzut. Poate m-aş fi strecurat în camera micuţei Alidada, să o privesc cum se găteşte şi să-i ascund lucrurile. Sau poate aş fi răscolit întreg oraşul şi portul în căutarea altui chip cunoscut. Nu-mi dădeam seama ce anume aş fi dorit cu adevărat să fac.

Capitolul IX – PREA MULTE LOVITURI DE TEATRU!

Cum spuneam, vila Reduta începuse să zumzăie. Îmi era lene să mă dau jos din pat, dar nişte trâmbiţe neiertătoare izbucniră dinspre aleea principală, risipind pentru totdeauna lenevia acelei după amiezi de repaus. Recunoşteam chiar aria, – sol-do-do-sol-do-re-mi-do-do-re-re-re-mi-re-do, – dar îmi era imposibil să-i dau deocamdată un nume. Am notat totuşi notele în speranţa că altcineva o să reuşească să o identifice cândva. La auzul acestei muzici sării din pat şi deschisei larg fereastra. Un individ cu pantaloni scurţi şi verzi, a la Wilhelm Tell, şi cu o arhebuză pe umăr, deschidea larg porţile de fier ale Redutei. Era Dumitru Iordan, dar ce i s-o fi năzărit să se îmbrace astfel? Şi de unde răsunau trâmbiţele?... Aveam să aflu în curând, căci un landou alb, tras de cai gătiţi cu panglicuţe şi clopoţei, intră în trap săltat pe aleea principală. Pe capră, un găligan în livrea sufla cu voluptate într-o goarnă argintie, plină de ciucuri şi brandemburguri. Wilhelm Tell sărise pe scară şi landoul, descriind un arc de cerc, trase la peron. Un canibal cu sulița ridicată ţâşni dintre tufişurile de trandafiri şi deschise portiera. Din landou coborâră, în pas elegant, Marchiza de

Pompadour şi doctorul Fu-Manciu. În timp ce trâmbița gâlgâia cu disperare spre cerul albastru: mi-fa-fa-mi-re-do-si-do-si-la, reuşii să identific personajele. Canibalul era, fireşte, Arhibald, dar de unde o fi luat el amuletele şi scalpii? Marchiza de Pompadour nu era altcineva decât bine cunoscuta Ţoancă-mică, iar însoţitorul ei, Raminagrobis, nici nu şi-ar fi putut alege o deghizare mai potrivită decât sub masca misteriosului Fu-Manciu, diabolicul doctor din filmele de groază de acum patruzeci de ani. Mii de trâmbițe şi de catapulte! ideea cu balul mascat nu se putuse naşte decât în căpățâna lui Mălai-mare; de dimineață spusese el ceva, fără să insiste, nici nu reținusem propunerea, dar ceilalți o îmbrățişaseră, desigur, cu entuziasm. Începui să mă gândesc serios la propriul meu costum, când auzii pe macadamul străzii un galop infernal şi, prin poarta dată la perete, năvăliră în curte doi călăreți teribili: Decebal Marinescu ca Gladiator Trac şi iubitul său confrate Petrescu-Villanova, costumat în Popa Şapcă, dacă mai țin eu minte, din cartea de istorie, figura acestui mare patriot.

„Îmi pun un cearşaf în cap” ,– mă gândii eu, – „şi mă deghizez în El Zorab...” Însă lucrurile fuseseră aranjate altfel. Coana Veta lui Iordan, dădu buzna peste mine, după ce bătuse la uşă, şi-mi aşternu pe pat un costum pe care-l recunoscu-i dintr-o ochire, fiindcă mai demult mă aflasem deseori în pielea personajului, şi încă în interes de serviciu. Mi se oferea, deci, prilejul, să mai fiu o dată Arcaşul Verde, şi nu vedeam nici un motiv să refuz.

— Mersi, coană Veto! Vezi să nu te zgârâi în arc. Dumneata ce eşti în seara asta?

— Nu vedeți? Ghicitoare țigancă! S-a nimerit bine, că la desert vreau să le ghicesc fetelor în cafea.

— Minunat! Ascultă... pe Alidada o ştii care e, nu?... Aia subțirică, cu ochii mari. În regulă! Ei să-i ghiceşti că un domn bine, cum aş fi eu, de exemplu, are pentru ea nişte sentimente foarte romantice.

— Adică, o iubeşte!

— Ei, da! Însă trebuie spus mai pe ocolite. Ştii dumneata cum, şi o să am şi eu grijă...

Ghicitoarea plecă lăsându-mă să mă îmbrac, activitate ce nu-mi răpi prea mult timp. Arătam destul de bine sub pălăriuța cu pană de cocoş şi mă gândeam cum să fac să-mi lipesc o mustață, când auzii din curte nişte răcnete nefireşti. Mă uitai pe fereastră. Pe alee înainta greoi, Fernando Cortez, alias Inspectorul, în echipament complet de conchistador, iar, în jurul lui, Arhibald țopăia frenetic dansul vânătorilor de capete, intonând imnul sacru al canibalilor, din care auzeam clar doar două cuvinte: kai-kay, adică: te mănânc! (Am spus: „doar două cuvinte", deoarece cel de-al doilea „kai" se scrie cu igrec).

Mă repezii pe scări, decis să-mi fac o apariție senzațională când, la intrarea în hol mă izbii nas în nas cu Vicepreşedintele, care făcea de gardă.

— Hop! pe-aicea nu se trece! îmi trânti el istoricele cuvinte de la Mărăşeşti. Fetele n-au terminat cu îmbrăcatul.

— Minunat! zisei eu ca să-l înfurii. Hai atunci să aruncăm şi noi o privire!

Se înfipse şi mai tare pe picioare. Nu puteam trece decât peste cadavrul lui, ceea ce ar fi depăşit cu mult intenţiile mele.

— Eşti un tip turmentat, mă cântări el. Cred că ai tot felul de complexe. Îţi recomand viaţa în aer liber şi mult, mult sport. Înţelegi?

Mă uitai la el ca la un basorelief antic, şters de ploi şi de indiferenţa generaţiilor mai tinere. Totuşi Vicepreşedintele făcea figură onorabilă. Mai mult gol decât îmbrăcat, purta o piele de leu pe umeri, (unde naiba o fi găsit-o?) şi o măciucă colosală în mână. Dacă-l întârâtam prea mult ar fi fost în stare să mă şi altoiască. Bronzat, mai mult corpolent decât muşchiulos, era un Hercule cam trecut, dar arţăgos, atenta la orice nerozie ca să dovedească doamnelor că vârsta bărbaţilor se măsoară după succesele lor iar nu după anii la al căror număr nici nu merită să ne mai gândim.

— N-ar fi exclus să-ţi dau ascultare, îi strecurai eu, fiindcă eşti mult mai mare decât mine şi ai apucat şi primul război mondial. Costumul însă o să te incomodeze: blana e foarte călduroasă iar ghioaga prea grea şi o să te împiedice la dans. Îţi recomand un costum de orator roman: un cearşaf aruncat pe umeri, şi gata!

— Nu e rea ideea.

— Şi puneţi şi nişte cothurni. Te fac mai înalt.

— S-a marcat şi asta. Ştii ce, dacă vrei să arunci o privire înăuntru, n-am nimic împotrivă.

— Mulțumesc, a fost doar aşa, o vorbă. Mă duc să văd ce mai e pe la bucătărie. Cred că autosifoanele o să ne facă iar pocinogul.

În oficiu privirea îmi fu numaidecât atrasă de un frumos turban portocaliu ce plutea printre cratițe: era Papastratos în rolul lui Sinan-Paşa, foarte mândru de costumul său: şalvari, iatagan şi „cenci". (Cenci nu ştiam ce înseamnă dar mi-a fost ruşine să întreb.)

— Alahabad, am zis eu folosind un salut, după părerea mea, ieniceresc. Urdu-burdu-țocali pic-poc!

— Eşmecherè, elbecherè, răspunse Papastratos.

Privii scurt împrejur; totul părea în ordine. Papastratos îmi dădu raportul pe un ton emfatic:

„Salate à la boeuf, decorative – spuse dânsul.
Cu diademe de albuşuri fierte
Se instalează, fără să se certe,
Printre tartine, icre şi andive;

Ca nişte padişahi cu largi turbane
Stau gogoşarii, cum le vine bine
Şi lângă ei, în mari batalioane
Făcură haltă negrele măsline..."

— Eşti colosal! îl întrerupsei eu. Habar n-aveam că printre noi se află un poet.

— Are şaizeci şi două de strofe, şopti Papastratos cu mândrie, ştergându-şi mâinile cu o cârpă.

— Fantastic! Dacă vezi că se termină vinul, apari în scenă şi ne-o reciți pe toată.

Îl lăsai pe gânduri, puțin cam dezamăgit după cum mi se părea mie, şi ieşii în curte, unde unul din eroii principali ai acestei seri îşi făcea acum apariția: Gicu! Viteazul muzeograf purta cu dezinvoltură veşmântul atât de simplu al nefericitului prinț al Danemarcei şi, asemeni lui Hamlet, pe buzele sale părea că flutură turburătoarea întrebare, prea bine cunoscută de noi, dar al cărei răspuns va rămâne veşnic învăluit în mister. A muri... a dormi... părea că se întreabă Gicu. Sau poate că visa... Nu, pe cuvânt, era un rol greu, – mă şi grăbii să-l felicit, – şi, probabil din cauza aceasta, simțise nevoia, unui aghiotant, în speță a lui Ştefănescu, care, spre deosebire de Rozenkranz şi Guildenstern, era deghizat în căluşar şi părea gata să se sacrifice, numai lucrurile să iasă bine.

— Bravo, băieți! îi lăudai eu strângându-le mâna. O să faceți senzație, plus că, în felul acesta, petrecerea noastră capătă un aer mai intelectual. Încă o dată, bravo! şi duceți-vă de-i ardeți un şpriț, că doamnele nu sunt încă gata.

Intrând în hol, văzui că majoritatea invitaților coborâseră şi-şi tonificau organismul cu băuturile tari oferite de Wilhelm Tell. O scurtă exclamație ne întâmpină în prag. Gicu făcuse senzație: înainta acum gânditor cu o căpățână de mort, pregătită din vreme, pe care Ştefănescu-Căluşaru, o ținuse până atunci ascunsă într-o desagă. Madam de Pompadour se rupse de la brațul lui Fu-Manciu şi-i alergă înainte. Hamlet predete căpățâna aghiotantului său şi o apucă pe marchiză de mijloc, vârtos. Popa Şapcă, aciuit lângă pic-up, puse la întâmplare o bighină. Câteva clipe cei

doi dansară singuri, apoi o uşă laterală răbufni cu zgomot şi cele trei silfide năvăliră în sală, ţinându-se de mână: Alidada în chip de Columbină, Genoveva în tradiţionalul kimonou al lui Cio-Cio-San şi Micşunearsca... fraţilor, mi-era şi ruşine să mă uit! ca Salomee, iar despre costumul ei, ce să mai zic, era splendid, dar redus la strictul necesar, totul poetizat de nişte văluri roz, care pluteau în jurul ei ca drapelele brikului Mircea de ziua marinei, când acesta arborează marele pavoaz. Totuşi aplaudarăm, cuplurile se formară. La cererea generală Popa Şapcă puse o wigoombă. Mă băgai după un dulap de stejar, fiindcă în cameră se iscase un vârtej care făcea să penduleze candelabrele. În timpul iureşului perechile se schimbară: Marchiza de Pompadour cu Gladiatorul Trac, Cio-Cio-San cu Fernando-Cortez, Hamlet cu Salomeea. Iar în colţul opus, sărmana Columbină se zbătea în ghearele diabolicului doctor Fu-Manciu. Ieşii repede de după mobilă şi mă pregăteam să o salvez, când interveni, în locul meu, Canibalul, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. Liniştit despre partea asta, mă pregătii să rezolv cel de-al doilea incident al serii: costumul inuman de decoltat al Micşunearscăi. O prinsei de mână când trecu pe lângă mine, plutind vaporoasă în vârful picioarelor desculţe, şi o smucii din braţele lui Hamlet.

— Eşti cam carnivor, bătrâne, îi spusei lui Gicu care se oprise uluit. Du-te şi regăseşte-ţi logodnica; uiţi că acum ai familie, ai obligaţii?... Apoi, după ce ne amestecarăm printre ceilalţi iubitori de wigoombă, o luai la zor pe Micşunearsca: Ascultă, madam, eşti într-o

ureche? Ce te-a apucat să dai buzna aşa, goală, în sala de dans, tocmai când vrem să te măritǎm? Cum ți-am ordonat eu să te îmbraci?

— În alb, începu să se bâlbâie Micşuneasca... dar să vezi că...

— Gura! în următoarele zece secunde te evaporezi pe uşa aia! E clar? Trânteşti un cearşaf pe tine şi te deghizezi în vestală. Veşmântul tău sacerdotal va fi lung până la călcâie. Să nu te prind că-l ridici peste genunchi că te rup cu bătaia.

— Am să fac cum zici tu, Pepsi, suspină nefericita. Credeam că...

— Nu mă interesează ce credeai tu. Pe o măsuță ai să găseşti două cununi de lauri; una ți-o pui pe cap şi pe cealaltă i-o îndeşi lui nea Stelian pe urechi. El o să fie îmbrăcat în senator roman. Senatorul şi vestala – o pereche potrivită! îl tragi, acolo, lângă oglindă şi aşteptați felicitările.

Micşuneasca dispăru pe uşa indicată, ca uraganul Flora trecând deasupra insulelor Bermude. Prin oglinda cea mare a holului privii din nou sala. Fu-Manciu dansa cu Cio-Cio-San, încercând probabil să o vrăjească cu eternele sale poveşti; îi făcui un semn discret de binecuvântare iar el mulțumi cu un zâmbet foarte interiorizat. Columbina mea dansa încă cu Vânătorul de Capete, părând fermecată de amuletele acestuia. Ne trimiserăm prin oglindă o mică fluturare de mână, ca un semn de recunoaştere. „O blândă copilă cu părul răvăşit, cum scria Raminagrobis într-unul din romanele sale malaeze. Ah, scumpa mea colaboratoare,

dacă ai şti ce proiecte de viitor am făcut în legătură cu tine! Să crape de necaz necredincioasa Mirandolina!”

O rumoare subită sparse bâlciul: pe o uşă laterală apăruse Marele Vizir Papastratos cu un extraordinar punci în flăcări. De emoţie, Popa Şapcă izbi cu cotul în braţul pic-upului şi wigoomba se transformă în nişte miorlăieli sinistre, apoi încetă brusc. Mă aflam lângă castronul cu băutură şi, scoţând un urlet vânătoresc, poruncii să se închidă electrica. Holul rămase luminat doar de flăcările violacee ale punciului, care se răsfrângeau pe chipurile musafirilor într-un joc tremurat de umbre. Cei de faţă păreau că râd sau se strâmbă, chipurile lor se topiră ca nişte măşti de ceară: Madam de Pompadour se transformă într-un cornet de îngheţată cu frişcă, Gladiatorul Trac se sinucise înfigându-şi în piept braţul stâng transformat în trident, lui Fernando Cortez îi crescură urechile mari, ca nişte aripi, şi o mişcare îl strivi definitiv de un perete; Hamlet începu să dueleze cu propriul său nas împotriva lui Fu Manciu ce părea o mască de gips, goală pe dinăuntru.

— Apropie-te, o, tu nelinişţit prinţ al Danemarcei şi tu, marchiză... Începui eu cu o voce cavernoasă şi, imediat după vorbele mele, un dobitoc aprinse lumina!... Ce-nseamnă porcăria asta?...

Dar nici unul din musafirii mei nu era vinovat de acest incident. În chenarul celor trei ferestre ale holului apăruseră trei personaje, costumate şi ele ca pentru bal, dar pe care nu le invitase nimeni: Rândunica, în chip de Cleopatră, agitând un fel de grenadă lacrimogenă în mână, împreună cu cei doi acoliţi ai ei:

Stromboli, mascat în Faraon, cu cele două cobre încolăcite în jurul mijlocului şi Kamma ca Fakir sau gymnosofist, agitând sarbacana în mână.

— Pe noi aţi uitat să ne poftiţi, ciripi Rândunica cu falsă veselie, dar tot am venit! Toată lumea la colţ! porunci ea, şi vă rog să nu-mi puneţi nervii la încercare.

— Bine-ţi mai şade, lichea bătrână! mârâi eu trecând pe lângă Stromboli. Să nu te mai văd în ochi.

Bătrânul scamator roşi până în albul ochilor.

— Bine, dar ţi-am explicat, Nicule, cum stă chestiunea, încercă el să se dezvinovăţească. Te rog să mă înţelegi şi pe mine!

Rândunica interveni cu autoritate.

— Nu mai vorbi cu el, tăticule. E un rudimentar. Ţi-am povestit doar că stă în calea fericirii mele. Noi să luăm ce e al nostru, adică potirul, şi apoi îi lăsăm să-şi continue petrecerea.

— Nu e nici un potir aici, intervenii eu. V-aţi deranjat degeaba!

— Zău? Atunci o să ne mulţumim cu ouăle de brontozaur. Al treilea rond pe mâna stângă sau al şaptelea pe mâna dreaptă. Du-te, papi, şi le dezgroapă, dar fii atent că negrul are puşcă.

Mă uitai repede prin hol: într-adevăr Arhibald dispăruse. Ehei, treaba n-o să le fie atât de uşoară acestor tâlhari de drumul mare. De altfel, în sală se aflau şi eroi. Mă refer la cei trei muzeografi, care nu concepeau să stea cu mâinile în sân în timp ce ouăle de brontozaur le zburau de sub nas. Fără să se sfătuiască în prealabil, ei se năpustiră orbeşte către inamicii din

ferestre, sperând să-i ia prin surprindere. Era o acțiune măreață, dar disperată şi inutilă în acelaşi timp, fiindcă la un şuierat al lui Stromboli, una din cobre îl imobilizează pe Popa Şapcă iar cealaltă pe Gladiatorul Trac, în timp ce o săgeată pornită din sarbacana lui Kamma îl adormi pe Hamlet, amânând cu câteva ore logodna proiectată. Informată în câteva cuvinte de Fu-Manciu asupra efectului temporar al narcoticului, Columbina suportă cu bărbăție această lovitură a sorții.

Urmă un moment de stupoare, nici unul din noi nu ştiam ce să facem şi tocmai acum se găsi Micşuneasca să intre în scenă. Se îmbrăcase ca vestală, aşa cum îi poruncisem, şi avea în mână o cunună de lauri pe care, fără multă vorbă, o aşează pe capul Vicepreşedintelui. Era evident că nu-şi dădea seama de atmosfera din încăpere, căci începu să turuie:

— În timp ce-mi schimbam costumul, iahtul Maramureş a ancorat în fața plajei şi nişte indivizi, deghizați în piraţi, au coborât din el îndreptându-se încoace. Erau extrem de originali dar nu ştiam, Pepsi, că i-ai invitat şi pe americani la petrecere.

„Ea bine vorba nu sfârşea, la uşă iată, se-auzea, o lovitură...” Cu un zbor greoi de bâtlan de baltă, Dumitru Iordan, îmbrăcat în hainele lui Wilhelm Tell dar având un destin mult mai nenorocit, pătrunse planând către mijlocul încăperii, unde se prăbuşi greoi, rupându-şi arhebuza. După el se năpusti Samuel, bruta, îmbrăcat în corsar englez, frecându-şi pumnul şi, în urma acestuia, amiralul Nelson, cu un plasture negru pe ochiul scos şi cu două pistoale ultramoderne în mână. Brutus! Simții o sudoare rece curgându-mi

de-a lungul spinării. Columbina leşină pe tăcute, parcă făcând o reverenţă. De-o parte şi de alta a oglinzii încremeniseră două cupluri: Senatorul cu Vestala şi Cio-Cio-San cu diabolicul doctor Fu-Manciu. N-o zării pe Alidada însă îmi închipuii că mititica s-o fi ascuns după vreo perdea. De fapt nici n-avui timp să gândesc prea mult, căci Brutus luă comanda:

— Sus mâinile! ordonă el cu voce răguşită, trăgând două gloanţe de revolver în torta uriaşă, cu cremă de ciocolată, pe care Papastratos o considera capodopera vieţii sale... Primul din voi care mişcă, să se considere un om mort, îngropat şi cu parastasele făcute!

Şi mai trase un foc în torta de ciocolată! Era un semnal, pesemne, căci auzii troznind nişte bastoane de cauciuc şi asistenţii Cleopatrei: Faraonul şi Gymnosofistul se prăbuşiră pe splendidul covor persan moştenit de la Giuseppe, alături de Wilhelm Tell, într-un somn fără vise. În locul celor căzuţi, apărură în chenarul ferestrelor, cunoscuţii acoliţi ai lui Brutus, George şi Harry, primul costumat în corsar englez, celălalt în corsar francez. Brutus se repezi la Rândunica şi-i luă grenada din mână, împingând-o apoi cu faţa la perete.

— He-he-he-he! gâlgâi el cu plăcere, văzându-se stăpân pe situaţie. Dacă-i bal – bal să fie! Scoateţi repede potirul! Cu tine vorbesc, Piază-rea!

Mie mi se adresase, neştiind însă că nu-mi plac pseudonimele. Luai un pişcot dintr-o farfurie şi începui să-l mestec în mod distins. Asta păru că-l înfurie. Răcni din toţi bojocii:

— Samuel! Şo pe el!

Bestia era chiar lângă mine şi mă luă pe neaşteptate, cu un dos de labă atât de violent că mă proiectă într-un perete unde dărâmai tencuiala. Mă întorsei ameţit, tocmai la timp ca să primesc un croşeu de dreapta care-mi zgudui toate gândurile, ca un cutremur de gradul nouă. Eram întins pe podea, cu faţa în sus, şi din nas îmi gâlgâia sângele, însă nu-mi muşcasem, din fericire, limba. Lângă mine, se afla trupul lui Kamma şi, tot făcând pe leşinatul, începui să-l pipăi pentru a-i lua sarbacana. Dar Brutus n-avea timp de pierdut.

— Potirul! răcni el încă o dată. Şi, văzând prea puţin entuziasm la mine, comandă: Samuel, accelerează-l!

Nu găsisem sarbacana dar îmi recăpătasem sângele rece şi eram fericit că am prilejul să-i dau o nouă lecţie gorilei asmuţite de Brutus contra mea. Când Samuel se aplecă, decis să mă cârpească din nou cu pumnul lui păros şi mare cât o măciucă, îl trântii, cu o mişcare fulgerătoare, amândouă picioarele în obraz, năucindu-l şi propulsându-l vertiginos înspre peretele de care sta proptit Brutus. Scopul meu fusese, de fapt, ca atacatorul să facă un carambol cu falsul amiral Nelson şi, amândouă căpăţânile să ia mandă în perete. Şi chiar aşa se şi întâmplă, fiindcă băgasem mult efect în lovitură. Îmi frecai mâinile fericit, mai ales că, până să-şi vină ei în fire, găsisem şi sarbacana, ba o şi încărcasem. Însă nu voiam să fac uz de ea până nu-l poceam bine pe Samuel. La următoarele trei salturi, dantura individului era ţăndări iar obrazul lui, lătăreţ şi antipatic, arăta ca o piftie de porc, vânătă, uitată săptămâni întregi în frigider. Nici eu nu scăpasem uşor: mă simţeam de parcă m-ar fi bătut cineva cu un scaun,

dar nu-mi păsa, căci vedeam cum moralul adversarului slăbeşte. În cele din urmă bestia puse mâna pe cuţit.

— OK Samuel! îl auzii pe Brutus. Ia crestează-mi-l niţel! Şi voi puneţi mâna pe dame, poate o să ciripească ele mai repede!

Nu puteam să văd ce se petrece în sală căci trebuia să-mi apăr pielea. Reuşii să-i fac o fentă nemerniculuide Samuel şi să-i reped amândoi pumnii, făcuţi căpăţână de miel, în ceafă. Bestia zbură spre uşă, ca o dropie, dar când să treacă prin ea, aceasta se deschise singură şi auzirăm urletele înspăimântate ale nefericitului, căci dincolo era o pivniţă al cărei gârlici fusese, probabil, uitat deschis.

Pe unde ieşise bruta intra acum domnul Adalbert Măcelaru, o sută douăzeci de kilograme, îmbrăcat în gonfalonier şi cântând marşul din Aida.

— Mâinile sus! răcni Brutus agitând revolverele. Harry, George, ţineţi cu dinţii de muieri şi la nevoie...

Sarbacana mea îl atinse chiar deasupra reverului redingotei, în carotidă. Amiralul Nelson se frânse din mijloc apoi se prăbuşi pe covor, scăpând pistoalele din mână.

Cu tot acest succes, în sală situaţia se menţinea critică fiindcă Harry şi George ţineau pe Micşuneasca şi pe Genoveva sub ameninţarea pumnalelor. Domnul Adalbert Măcelaru îmi făcu cu ochiul.

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, anunţă el, un mic tur de iluzionism.

— Nici o mişcare în plus, strigă George, dacă ţineţi la viaţa ăstora.

— Zău? Atunci... hocus-pocus!

Întreaga asistență izbucni în aplauze; cei doi gangsteri se priviră cu un aer cretin: fioroasele lor pumnale se transformaseră în morcovi. Le aruncară înciudați la pământ şi se căutară de pistoale. Dar bărbații se treziseră din frică şi trecură la acțiune. Vicepreşedintele îl aduse pe George, în pumni, până în mijlocul holului, unde ne dădu o frumoasă reprezentație de judo, încheiată cu o spectaculoasă, aruncare peste umăr, în japoneză: ippon-seoi-nage sau kata-seoi. După asta, George nu se mai sculă să-şi ia restul. Pe celălalt, pe Harry, Raminagrobis îl strânse într-o cravată şi-l vârî în mijlocul asistenței, cu ochii bulbucați.

— Eu nu uit, zise Mălai-mare, că ne-am adunat aici pentru o frumoasă ceremonie: logodna lui Gigel cu Țoancă-mică. Canaliile astea au venit neinvitate, dar noi nu-i dăm afară. Trebuie însă să contribuie la întemeierea acestui tânăr cămin. Harry se va duce pe iaht să aducă cadourile. Te sfătuiesc să fii mână largă, Harry, sunteți o firmă veche şi Brutus s-ar supăra să afle că te-ai zgârcit. Wilhelm Tell o să-ți dea o mână de ajutor.

Îmbrățişarăm cu multă căldură propunerea lui Raminagrobis, apoi domnul Adalbert Măcelaru luă cuvântul.

— Nu e nici o vrăjitorie, onorat public, începu dânsul. Un simplu fenomen de sugestie colectivă, arhicunoscut în lumea circului. Am aflat de petrecere de la Papastratos şi am adus cu mine două tinere talente extraordinare care vor răspândi faima circului Alessandro pe toate meridianele.

Bătu din palme şi pe uşă apărură Faţă de Cal şi părintele Bonifaciu, îmbrăcaţi, unul în Sherlock Holmes, iar celălalt în August Prostul, puţin cam stingheriţi dar gata să ne dea o reprezentaţie. Domnul Adalbert îi opri cu un gest.

— Nicule, i-aţi uitat pe ăia, zise el arătând spre cei doi directori de muzee, completamente inhibaţi în îmbrăţişarea primejdioasă a cobrelor. Şi să-i înviem şi pe ceilalţi cu nişte coniac. Reţeta asta nu dă greş niciodată.

Luai repede cobrele şi le închisei într-un bufetar, ca să nu mai sperie lumea. Între timp Rândunica primi câteva perechi de palme de la domnul Adalbert şi începu să bâzâie, iar Gladiatorul Trac şi Popa Şapcă începură să facă gimnastică suedeză ca să-şi pună sângele în mişcare. Domnul Adalbert îmi făcu semn să mă apropii.

— Nicule, îmi şopti el entuziasmat, ăştia doi sunt colosali! Îi angajez imediat cu nişte onorarii fabuloase! Te rog să mijloceşti tu afacerea, dacă mă iubeşti.

— Aici n-ai brodit-o, nene Adalbert. Dumnealor sunt muzeografi şi directori. N-au să recunoască în ruptul capului că sunt ridiculi şi că lumea ar putea râde de ei. Ehei, câte talente nu se pierd din cauză că mulţi dintre noi avem o părere greşită despre posibilităţile noastre.

Lumea începea să se mişte şi morţii prinseră din nou viaţă. Imediat ce-şi recăpătă elasticitatea, Popa Şapcă puse din nou pic-upul în funcţie. Se nimeri să fie o nouă wigoombă. După un scurt program în care Peter şi Kapi ne făcură să râdem cu lacrimi, perechile se formară iar. Micşunească dansa agăţată ca o iederă de

Vicepreşedinte, pe care-l numea energicule sau magnificul meu invincibil, ceea ce mi se părea exagerat; Marchiza de Pompadour, trezită din leşin, căzu imediat în braţele Gladiatorului Trac. Fernando Cortez o rechiziţionă pe Cio-Cio-San, iar Raminagrobis, zis şi Fu-Manciu, se înfipse la Cleopatra. Cu ajutorul domnului Adalbert Măcelaru şi al lui Kamma, reuşirăm să-i redăm societăţii pe amiralul Nelson şi pe nefericitul prinţ al Danemarcei, care fuseseră atinşi de săgeţile sarbacanei. Stromboli avea căpăţâna tare şi se trezi singur, dar văzând că pierde coniacul se trânti din nou pe spate, făcând pe mortul. Numai antipaticul Samuel trebui spitalizat de urgenţă deoarece într-adevăr căzuse în pivniţă, de unde abea îl scoaserăm cu nişte funii. Brutus urmărise întunecat operaţiunea „de salvare dar nu-i adresă nici o vorbă de încurajare. Asta însemna că gorila e concediată pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore şi deci cariera lui e distrusă. Când apăru şi Harry, secondat de majordomul meu, amândoi cu câte două geamantane în mână, aşa-zisul amiral Nelson fu cât pe-aci să se sufoce. Aduseseră şi lucruri utile: câteva cupoane de stofă, un aparat de radio cu tranzistori, patru pijamale de diferite mărimi, dar şi obiecte luate în grabă, fără discernământ, cum erau: un sextant în stare de funcţionare, douăzeci de metri de cablu uns cu smoală, un telegraf Morse şi harta maritimă a golfului Persic!...

— Şi acum, fiindcă am rămas între noi, strigă Raminagrobis, profitând de pauza ce se iscase, propun să felicităm, din toată inima, tânăra pereche!

Înainte de a termina el ultima silabă, Micşuneasca se şi instalase în mijlocul oglinzii, ca la fotograf, cu Vicepreşedintele de braţ. Toată lumea dădu buzna să-i îmbrăţişeze. Abia după asta căutau celălalt cuplu. Dar Gicu şi cu Ţoancă-mică nu reuşiseră să-şi adune gândurile. Marchiza fusese călcată în mod barbar pe picioare, în timpul dansului, de către Gladiatorul Trac iar Hamlet, încă ameţit, deschisese bufetarul ca să-i ia ceva de băut şi dăduse peste cobrele închise de mine acolo. Alt leşin, alte suferinţe, trebuiră câteva palme zdravene ca să-l pună din nou pe linia de plutire. Se nimeri ca tocmai Rândunica să-i dea aceste ajutoare, fiindcă se afla pe aproape, şi această întâmplare îi prinse bine întrucât tot simţea ea nevoia să-şi descarce furia pe cineva. N-o zăream pe Alidada şi mă gândii că mititica perlată, s-o fi refugiat în camera ei când au năvălit gangsterii. N-ar fi fost rău să mă duc s-o caut. Mă pregăteam să iau startul când cineva mă trase de mânecă. Erau Stromboli şi Kamma, care mă priveau cu ochi languroşi de câine bătut.

— Pleci? începu Stromboli... Şi noi tocmai voiam să-ţi explicăm ceva...

— Sunt sătul de minciunile tale cusute cu aţă albă. Mă mir că nu ţi-e ruşine să mai dai ochi cu mine, spion josnic şi trădător de meserie al celor mai buni prieteni.

— Explică-i tu, Kamma, se bâlbâi Stromboli lăcrimând. Pe mine nu mă mai crede. Fie vin peste cinci minute.

Nu mai aveam încredere în nimeni, nici măcar în bătrânul indian, care mă învăţase să mă joc cu elefantul lui înainte ca eu să fi împlinit trei ani. Şi-mi

arătase toate tainele meseriei. De ce mă trădaseră amândoi bătrânii, nu puteam pricepe! Stromboli îmi dăduse o explicație; acum eram curios să-l văd şi pe Kamma ce mai inventează.

— L-ai rănit adânc în suflet, suspină îmblânzitorul de elefanți. El te iubeşte şi tu...

— Schimbă şi tu placa, trădătorule! M-ați atacat în mod laş şi perfid, deşi voi m-ați crescut şi m-ați învățat meserie. De ce ați făcut asta, spune repede?!

Kamma se scărpină în cap cu vârful sarbacanei.

— Ştii, Stromboli crede că el este tatăl Rândunicăi, zise el. Şi ea îl joacă pe degete cum vrea.

— Bun! Şi tu?...

Cu Kamma era ceva mai complicat, după părerea lui.

— Într-o noapte de vară a anului una mie nouă sute...

— Stop, n-am nevoie de amintirile tale din copilărie!

— Bine. Mă aflam în cuşeta mea, era ora douăsprezece noaptea, când a intrat Serafima să-mi ceară o revistă de modă.

— Păi ce, tu aveai reviste de modă în cuşetă?

— Nu, dar ea credea că am. Din vorbă în vorbă... cum să-ți spun... eram şi eu mai tânăr pe vremea aia... Într-un cuvânt: m-am purtat ca o bestie.

— He-he, asta-i bună! Şi pe urmă?...

— Exact după doi ani şi jumătate s-a născut Rândunica! înțelegi?

— Nu, nu-nțeleg!

— Cum să-ți explic... la elefanți perioada de gestație este tocmai de doi ani şi jumătate.

— Ei şi!? Nici tu nici Serafima nu eraţi elefanți.

Kamma oftă ridicând ochii spre cer.

— Sunt îmblânzitor de elefanți din tată în fiu, Nicule, şi nu e deloc exclus ca în mine să se fi reîncarnat sufletul vreunui strămoş de-al lui Rajah. Lucru extrem de măgulitor pentru un paria ca mine, deoarece elefanții au de obicei, rang de brahman.

— I-ai spus lui Stromboli povestea asta?

— Da, dar nu mă crede.

— Eu te cred! Du-te, ia-l pe Stromboli şi ieşiți pe terasă să vă mai răcoriți. Vă iert pe amândoi în bloc, fiindcă îmi dau seama cât de cretini sunteți. Dar dacă vă mai prind cu mârşăvii de-astea, deşi țin la voi, vă rup câte o mână la fiecare, imbecili sentimentali! Mă mir cum n-a dat o maşină peste voi când erați mai mici.

Plecă fericit, dar se întoarse repede cu Stromboli şi cu o sticlă din care băurăm toți trei pe rând, apoi ne puparăm şi rostirăm din nou formula: amin şi abracadabra, jurământul vânătorilor de tigri din Nepal, (transcris aici într-o traducere aproximativă) pe care ei îl călcaseră din dragoste părintească... ştiu eu ce-o fi fost în capul lor? În timp ce fumam pipa păcii, Rândunica trecu pe lângă noi, purtată în ritmul unui vals de însuşi domnul Adalbert Măcelaru. „Rudimentarilor”, ne strigă ea, dar înțelesei după ton că cele două palme trase de directorul circului, îi schimbaseră întrucâtva concepția despre viață, iar ambițiile sale în legătură cu filmul nu cu muzica uşoară trecuseră deocamdată pe planul al doilea. Din brațele corpolentului gonfalonier, frumoasa circului Alessandro trecu în ale lui Hamlet, care se vede că păstrase o frumoasă amintire palmelor trase mai adineauri. Îmi

adusei aminte că trebuia să perfectăm logodna celor două perechi, că doar de asta ne adunasem şi cheltuisem atâtea parale, şi-i făcui, de departe, semn lui Popa Şapcă, să oprească, o clipă, blestematul de pic-up, că nu se mai înțelegea om cu om din cauza vacarmului.

— Sus paharul în sănătatea celor logodiți, strigai eu urcându-mă pe un scaun imediat ce muzica încetă. Mulți ani trăiască!

Improvizarăm la repezeală un cor dodecafonic, după asta urmară alte îmbrățişări de care beneficie din nou şi perechea Vicepreşedinte-Micşuneasca şi, ca să dau o şi mai mare greutate momentului, dăruii, fiecărei perechi, inele cu diamant din colecția Giuseppe-Leopold. În felul acesta Vicepreşedintele se trezi logodit fără murmur şi fără şovăire; părea niţeluş cam stingherit, în schimb partenera lui plutea în al nouălea cer de fericire.

— Sunt de părere să închinăm în cinstea lor câte un pahar de punci, propuse Inspectorul, flăcările simbolizând dragostea ce cuprinde inimile celor îndrăgostiți.

Ia te uită, ce poet mai era şi ăsta?! Se aplaudă totuşi cu frenezie, fiindcă la ora aceea am fi fost de acord cu orice tâmpenie şi Papastratos dădu foc băuturii infernale, împărțind apoi din ea, cu o lingură, tuturor celor prezenți. Şi iar „mulți ani trăiască, îmbrățişări, aplauze... Şi când întreg vacarmul se potoli, din susul scărilor care duceau spre camerele musafirilor se auzi distinct o voce de femeie, prea bine cunoscută mie, rostind disprețuitor:

— Să vă fie de bine!

Ridicarăm cu toții ochii într-acolo şi zărirăm în capul scării, rezemat neglijent de balustradă, un cowboy subțirel, mascat, îmbrăcat în negru şi învârtind pe degete, cu dexteritate, două Colturi enorme. Această deghizare însă nu putea înşela pe nimeni, căci, judecând după coapse, se vedea clar că e femeie, iar glasul acela puțin cântat, puțin pe nas şi cam arțăgos, dar dulce şi insinuant, nu-l putea avea decât o singură persoană pe lumea asta: Mirandolina!

— He, tu mai lipseai, nechezai eu cuprins de o inexplicabilă febrilitate. Fraților, feriți buzunarele!

— Taci din gură, derbedeule! mă apostrofă ea, apoi coborî cu demnitate trei trepte, tot jucându-se cu revolverele. Ah, iată şi banda lui Brutus! continuă Mirandolina, aruncând o privire circulară... şi trapezista cu iubiții ei din import... Şi craiul ăsta de provincie (arătă spre Decebal Marinescu) care m-a ținut sechestrată două nopți în muzeu, făcând pe îndrăgostitul. Şi tusea cu junghiul, adică genialul detectiv Raminagrobis cu bădăranul său asistent... Şi poliția în persoană, sub masca unui conchistador, bând punci cot la cot cu asasinii!...

— Vino, vino din Liban, mireasă! îi cântai eu suflecându-mi mânecile. Eram hotărât să-i aplic o corecție, de îndată ce voi pune mâna pe ea.

Cei din banda lui Brutus îşi lărgiră gulerele, ca la o comandă. Se sufocau. Nepăsătoare, Mirandolina mai coborî câteva trepte. Domnul Adalbert Măcelaru o privea cu o nedisimulată admirație. Fierbeam în mine

aşteptând să explodez precum vulcanii Kilauea şi Mauna Loa.

— Doresc să intru în posesia potirului şi a ouălor de brontozaur, precizează Mirandolina, graseind uşor, cu afectare. În virtutea faptului că sunt cea mai deşteaptă dintre toţi cei ce se ocupă de această afacere.

— Şi cum ai să faci, iubito? o luai eu în râs, trântindu-mă pe un scaun picior peste picior. Împărtăşeşte-ne metodele tale de lucru.

— Foarte simplu. Punciul pe care l-aţi băut adineauri era drogat. În curând îşi va face efectul, începând cu femeile care au o constituţie mai delicată, în leşin şi după câteva ore... la revedere în cosmos. Dar dacă vă rugaţi frumos poate mă răzgândesc.

Ne privirăm îngrijoraţi. Numai unei femei i-ar fi putut da prin cap aşa ceva. Domnul Adalbert Măcelaru nu înţelegea un lucru:

— Punciul a fost tot timpul în faţa mea, declară el. Nu l-am scăpat o clipă din ochi fiindcă îmi făcea poftă...

— Drogul a fost turnat de Papastratos, omul meu. Bineînţeles că l-am plătit regeşte pentru asta!

Rumoarea ce se ridică din piepturile asistenţei îl îngheaţă pe bietul responsabil de la Clopotul Mării.

— Nu-i adevărat! răcni el, lipindu-se de un perete. Nu ştiu nimic!

— Căutaţi-l în „cenci”!

Îl strângeam de gât şi l-aş fi percheziţionat dar încă nu aflasem ce este acela „cenci”. Mă ajută Genoveva care era alături.

— Iată fiola, strigă ea după ce-l scotoci la piept. O sticluţă ca de penicilină, pe jumătate goală.

— Unde era? În cenci?

— Da, în cenci!

Înălțai din umeri. Tot nu ştiam ce este cenci, dar n-aveam acum timp să iau lecții de limba turcă. Din colțul unde stătea lipită de „magnificul ei invincibil, Micşunească se prăbuşi secerată, la pământ, de parcă i-ar fi pus cineva piedică. Mirandolina pălise dar părea neclintită.

— E o doză mortală? o întrebai eu.

— Mă tem că da. Neghiobul ăsta a turnat mai mult decât îi poruncisem. Din fericire, am antidotul.

— Şi, ce mai stai? Dă-ni-l!

— Întâi aduceți „marfa”.

Fu rândul Genovevei să-şi piardă cunoştința, otrava lucra repede. Trebuia neapărat să luăm o hotărâre.

— Îți jur că habar n-avem unde e potirul!

— Tu nu, dar poate ştiu ceilalți cretini.

Fernando Cortez scoase un horcăit şi duse mâinile la piept. Îi venise rândul. Îl privirăm neputincioşi cum face câțiva paşi împleticiți până în mijlocul holului, apoi se năruie pe covor ca lovit cu o măciucă În moalele capului şi, după câteva zvârcoliri, rămase nemişcat. Cei doi directori de muzeu căzură în genunchi şi jurară pe familiile lor că nu au nici cea mai mică idee unde ar putea fi găsit blestematul de potir.

Era momentul să intervin.

— Îți dăm ouăle de brontozaur, monstrule! strigai eu. Nu lăsa să se prăpădească atâta lume...

— Bine, acceptă Mirandolina. Deşi în cuvântul tău n-am nici o încredere.

Şi scoase din buzunar o cutiuţă cu pastile albe, din care dădu câte una la fiecare, sfătuindu-ne să o luăm cu multă apă şi să stăm câteva secunde pe partea dreaptă. Ceea ce şi făcurăm. Cei trei convivi, asupra cărora drogul îşi făcuse deja efectul, reveniră şi ei la viaţă, în ordinea în care căzuseră, după ce le băgarăm câte o pastilă pe gât. Ne privirăm în ochi, uşuraţi. Scăpasem de la moarte. Eram cât pe-aci s-o îmbrăţişăm pe Mirandolina, ca pe o salvatoare, când ne aduserăm aminte că tot ea ne dăduse otrava. Mă rog, eram datori, deocamdată, să-i predăm ouăle de brontozaur şi pe urmă, ce-o mai fi, vom mai vedea!

— Rondul trei, pe stânga, sau rondul şapte, pe dreapta. E clar? întrebai eu pe Stromboli.

— Exact. Kamma cu mâna lui le-a îngropat, alaltăieri.

Plecarăm cu toţii într-acolo, cu Mirandolina în frunte. Muzeografii tremurau, ca sub un ger de patruzeci de grade. Toate speranţele, toate visurile lor erau îngropate acolo şi, în curând, aveau să se spulbere pentru totdeauna.

Ajunserăm aproape alergând la faţa locului Rondul trei pe stânga dispăruse: în locul lui era o groapă adâncă! Furi necunoscuţi operaseră chiar sub nasul nostru! Asta era culmea!

— Mă dusesem să dau la păsări, se auzi vocea coanei Veta, când l-am văzut pe negru şi pe domnişoara Alidada îndreptându-se în direcţia asta. M-am gândit că fata a ieşit să ia puţin aer şi că îi poruncise negrului să o însoţească. De unde să-mi dea mie prin cap că ei urmăreau altceva, nelegiuiţii!...

Capitolul X – HOȚUL DE PĂGUBAȘ SUNT CHIAR EU!

Stăteam împietriți pe marginea gropii, tăcuți şi sumbri precum stâncile de la Stonehenge, numai Mirandolina, atât de sigură pe ea până acum, capotă şi era gata să se prăbuşească, dacă nu săream să o prind în brațe.

— Vezi ce pățeşti, madam, îi şoptii eu, dacă te bagi în treburi nepotrivite pentru o femeie? Nervii voştri nu rezistă...

Raminagrobis era lângă mine şi se oferi să o conducă în casă, pentru ca eu să pot porni, împreună cu ceilalți, în căutarea Alidadei, față de care, după câte ştia el, aveam intenții serioase.

— Dar trebuie să las casa în ordine, nu? obiectai eu. O duc pe Mirandolina într-o cameră, aranjez totul şi vă ajung din urmă, fiindcă într-adevăr sunt extrem de îngrijorat de soarta Alidadei.

Fu-Manciu rânji, era pur şi simplu nesuferit în clipa aceea.

— Bună idee, zise el şi parcă desluşii o undă de ironie în glasul său. Iată ce înseamnă să te simți cu picioarele pe pământ, în cele mai dramatice situații. Dar de unde să ghicim încotro au luat-o fugarii?...

Puțin îmi păsa mie cum o să se descurce: în acele momente mi-ar fi fost imposibil să mă gândesc la altceva decât la trupul subțirel al cowboyului mascat, care se sprijinea de mine, amețit ca după un chef monstru. Îl întinsei pe iarbă şi începui să-l desfac pe la nasturi, ca să-şi vină în fire. Între timp ceilalți se depărtaseră, potrivit unei tactici a Inspectorului; toată

lumea răspândită în cerc, în jurul Redutei, pentru a găsi o urmă ce ne-ar putea indica direcția în care au luat-o fugarii. Mirandolina suspina cu tresăriri nervoase, părând pe jumătate inconştientă. Profitai de ocazie ca să o percheziționez şi să-i şterpelesc din buzunarul dangarezilor, antidotul otrăvii cu care era să ne curețe pe toți mai acum o oră. Nu era fair-play ce făceam eu, mai mult ca sigur că o să mă mustre conştiința până la sfârşitul vieții, dar evitam în felul acesta să mai trecem şi altă dată prin astfel de situații critice. „Fetița lui tăticu – mormăiam eu pentru mine – cine e necăjită şi supărată pe toată lumea? Dar lasă că o pupă Pepsi al ei pe năsuc şi-i trece". Spuneam vorbele acelea din simplă obişnuință, de felul meu sunt o fire tandră, deşi mă feresc să mă descopăr, iar în situația dată, mă consideram un fel de agent sanitar, dator să arate compasiune, prin însăşi natura serviciului său, oricărui suflet chinuit. Intențiile mele onorabile fură înțelese greşit de Mirandolina.

— Nu ți-e ruşine? mă îmbrânci ea când îşi veni în fire. Ce mă tot scotoceşti în sân?

Să-i fi spus că erau acolo doi cățelandri mici şi impertinenți, pe care voiam să-i ocrotesc, nu m-ar fi înțeles.

— Ho, cocoană! o centrai eu cu o voce uscată. Ce-mi faci mie aici pe pudica? Ți-a venit rău şi voiam să-ți masez inima.

— Ce săritor eşti în astfel de situații!

— Nu mai face pe ironica! Curiozitatea mea a fost pe deplin satisfăcută în ceea ce te priveşte, dacă vrei să ştii.

— Şi cu „fetița lui tăticu” cum rămâne atunci? N-o mai pupă tăticu pe năsuc?

Spusesem vorbele acelea unei fantome, unei ființe ireale, creată doar de imaginația mea, nu obrăznicăturii, care, sprijinită într-un cot în iarba înaltă, mă privea ironic. Zâmbii cu milă: Mirandolina, nu ştia că mai există şi Mirandolina II, personaje aproape identice, numai că cel de-al doilea era înzestrat cu căldura şi sfiala care îi lipseau primei Mirandoline. De fapt, fiecare femeie are o sosie, un fel de corp astral mai aproape de perfecțiune, mai ideal, şi această sosie nu ne părăseşte niciodată, dacă o iubim cu adevărat, oricâte neghiobii şi zile fripte ne-ar face ipostaza ei pământeană. Fosta mea iubită voia să se mai asigure încă o dată că şi-a păstrat nealterate toate teritoriile cucerite? Nu voiam să-i dau această satisfacție, cu toate că ambiția ce mă determina să mă port astfel îmi lăsa un gust amar în gură, parcă aş fi comis o nedreptate.

— Nu mă lua şi tu mereu în serios, scumpo, protestai eu pufăind pe nas ca unul prins cu ocaua mică. Făceam exerciții. Am nişte şabloane şi, crezând că tu nu mă auzi, le încercam, dorind să le aud cum sună.

— Deci n-ai mai rostit de mult astfel de vorbe?...

— Într-adevăr, pe acestea, nu. Din când în când schimb placa. Femeile sunt atât de indiscrete. Să-ți ajut să te scoli?

— Nu, mulțumesc! Mi-am revenit. Întoarce-te puțin să-mi pun în ordine îmbrăcămintea. Şi, ascultă... e ceva serios cu Alidada?

— Prefer să nu răspund. Cred că înțelegi de ce, nu?

— Mă rog. A da, uitasem că eşti discret. Sunt prietenă bună cu sclifosita aia mică. Domnişoara Caramea, aşa îi spuneam în liceu fiindcă mânca mereu bomboane ca să i se dezvolte sânii. Bomboane de ciocolată în staniol. Dacă vrei unele informații...

— Nu țin neapărat. Îmi place să-l judec pe om după observațiile mele proprii iar nu după spusele altora, care pot fi subiective. Dar ce, e ceva special cu ea?...

— Special? Nu! Dar fiecare om trece prin tot felul de situații în viață. Uneori ridicăm pe un piedestal înalt tocmai pe ființa care nu merită. Nu e cazul cu Alidada, am vorbit doar aşa, în general...

— Bineînțeles; copila asta nici n-a avut timp să aibă un trecut. Sau eşti de altă părere?

— Ba nu, ai dreptate! Mă gândeam doar la unele fleacuri, aventuri copilăreşti. De exemplu, ştiai că în liceu a rămas un an repetentă?...

— He-he! Ce faptă abominabilă! Asta mi-o face şi mai simpatică.

— Nu-i aşa? Fugise de-acasă cu vărul ei şi i-a găsit poliția după două săptămâni, ascunşi într-o pădure...

— Ei, pe dracu! Nu cred nici un cuvânt din ce spui!

— A avut noroc cu Arhibald, care pe vremea aceea era directorul liceului. El a ajutat-o foarte mult, şi ea, altminteri o fată cu mult suflet, i-a arătat, în multe ocazii, recunoştința pe care i-o datorează... O înțelegi şi pe ea, nu?...

— Mda, se zice că recunoştința e o floare rară. Acum n-ai vrea să bem ceva?

— Păi, nu ne luăm după fugari? Parcă aşa era vorba?...

— Ai dreptate! Uitasem. Dar să aşteptăm semnalul celorlalţi.

Semnalul nu întârzie prea mult; cum îl auzirăm ne repezirăm într-acolo, spre drumul ce ducea către grădina publică. La lumina câtorva lămpi electrice de buzunar, Inspectorul ne arătă un pantof alb, satinat, de columbină.

— Ne-a lăsat, pe furiş, semnul ăsta, ca să ştim încotro s-o luăm, conchise Raminagrobis, care uneori părea de o naivitate de-a dreptul ridicolă.

— Sau l-a scăpat, pur şi simplu, din picior, se auzi din întuneric vocea Mirandolinei.

Oricum ar fi fost, direcţia ne era precis indicată: drumul ducea spre parcul oraşului, iar, dincolo de acesta, se întindea faleza. Dacă înaintam cu ochii-n patru, n-aveau pe unde să scape. Pornirăm spre grădină, hotărâţi, dar fiecare cu alte socoteli în minte, căci, la prima cotitură, banda lui Brutus se făcu nevăzută, la a doua dispărură muzeografii, iar la poarta parcului constatarăm că şi Rândunica cu acoliţii ei îşi luaseră tălpăşiţa, fără să ne anunţe. Rămăseserăm totuşi destui ca să putem scotoci parcul, metru cu metru, ceea ce şi făcurăm, cu meticulozitate, având certitudinea că fugarii nu puteau să scape decât aruncându-se în mare, de unde puteau fi pescuiţi lesne cu o barcă cu motor. Ne apropiam încet şi sigur de cealaltă extremitate a grădinii publice şi, cu toate că trecuse aproape o oră de la începerea acţiunii, nimeni nu descoperi vreun alt indiciu, în afara pantofiorului de satin al Columbinei. În schimb, în timp ce noi înaintam cu prudenţă, dintr-un ungher nu prea depărtat,

izbucniră nişte urlete, câteva focuri de revolver sfâşiară liniştea nopţii şi imediat după asta ajunse până la noi un zgomot de luptă. Nu ne era prea greu să ne închipuim ce se întâmplase: pornirăm într-acolo în pas alergător, cu domnul Adalbert Măcelaru în frunte... Da, specialiştii lui Brutus, vruseseră să ne-o ia înainte, îmbarcându-se pe iahtul Maramureş şi atacând dinspre mare. Muzeografii, la rândul lor, acţionaseră fiecare pe cont propriu, gândind că cel care va pune mâna pe Arhibald va deveni singurul proprietar al preţioaselor ouă de brontozaur şi nimeni şi nimic nu-l va putea sili să le împartă cu alţi amatori. Acelaşi raţionament îl făcuse probabil şi Rândunica; de mult aveam impresia că în clipele ei libere fata asta stă şi judecă profund! Perfect! Deci, având acelaşi obiectiv, cele patru grupe se cotonogeau acum cu frenezie în luminişul din parc; se trăseseră câteva focuri de intimidare, iar când ajunserăm noi la faţa locului, foarte mulţi combatanţi erau scoşi din luptă, fiindcă muzeografii luptaseră ca nişte turbaţi şi loviseră numai la os.

— În numele legii, strigă Inspectorul cu o voce pe care nu i-o cunoşteam, sunteţi arestaţi!

În acelaşi timp, nenea Adalbert ţâşni pe lângă mine călcând cu toată greutatea celor o sută douăzeci de kilograme ale sale, şi după ce trăzni doi nefericiţi aflaţi pe traiectoria sa, o zmuci pe Rândunica din mijlocul tumultului şi aplecând-o pe burtă, pe unul din genunchii săi, îi aplică o corecţie cum nici unul din cei de faţă nu mai văzuse, mai ales într-o ambianţă atât de poetică. Când plesniturile încetară şi totul reintră în normal, începurăm să ne întrebăm din nou: unde sunt

totuşi Arhibald şi complicea sau victima lui, Alidada? Nici unul din grupurile beligerante nu dăduse de ei, necum lanţul nostru oficial de hăitaşi, conduşi de însuşi Inspectorul. Pornirăm să răscolim boschetele cu mai mare atenţie, când vocea Vicepreşedintelui ne anunţă că făcuse o altă descoperire importantă: pe marginea falezei, într-un tufiş, se afla un costum foarte diafan şi alte câteva piese de îmbrăcăminte feminină, precum şi cel de-al doilea pantofior al Columbinei. Era clar că cei doi imprudenţi săriseră în mare şi urma deci să-i pescuim cu ajutorul bărcilor. Ne îndreptarăm spre ieşire comentând zgomotos întâmplarea.

— Ce naiba, dragă, spunea lângă mine Mirandolina cu vocea tare, adresându-se Genovevei. Şi-a scos absolut tot de pe ea, ai văzut?

Începuseră s-o foarfece! Nu-mi plăcea chestia asta aşa că rămăsei câţiva paşi în urmă, ascultând ce spunea domnul Adalbert Măcelaru într-un grup mai mare.

— Farmecul acestui parc e dat mai ales de statuile reprezentând personaje mitologice. Poate sunt subiectiv fiindcă întotdeauna am admirat frumuseţea corpului omenesc. Dar să luăm grupul din mijlocul luminişului pe unde am trecut: Nimfa şi Founul, sau ceva în genul acesta...

— Acolo în luminiş e un soclu gol, nene Adalbert, rânjii eu, ai vedenii! Apoi făcui brusc fiindcă în clipa aceea mi se revelase întreg adevărul! Lângă mine, Raminagrobis, profund cunoscător al sufletului omenesc, făcuse şi el legătura.

— Stop şi fuga în luminiş! ordonă el precipitat, înconjuraţi statuia!

Ne năpustirăm în luminiş ca nişte descreieraţi, încingând în jurul statuii o horă satanică, zguduită de hohote de râs şi de strigăte guturale. Nimfa şi Faunul începură să tremure, apoi căzură în iarbă; toate lămpile electrice se îndreptară spre chipul plin de lacrimi al Alidadei. Era un spectacol prea patetic şi femeile nu mai putură îndura.

— Nu vă e ruşine, porcilor, izbucni Micşunească lângă mine. Şi după ce ne trăzni câte o palmă, mie şi Vicepreşedintelui, aflaţi din întâmplare în dreapta şi-n stânga ei, se repezi s-o ocrotească pe nefericita mea colaboratoare.

Se vede treaba că povestea despre solidaritatea femeilor are şi un sâmbure de adevăr, pe care noi, bineînţeles, nu-l înţelegem. O dată cu Micşunească, toate celelalte musafire ale vilei Reduta se repeziră să ascundă, cu trupul lor, nuditatea sărmanei nimfe, doborâtă de pe soclu de nişte bădărani. La rândul său, domnul Adalbert Măcelaru îl trase pe Arhibald într-un tufiş şi-l ajută să-şi facă din oriflama, pe care o purta în calitate de gonfalonier, un fel de iorong cum au indienii, numai că acesta era vopsit În pătrăţele albe şi negre, ca o tablă de şah.

Rămăsei câteva clipe gânditor în mijlocul forfotei generale. Alidada îmi plăcea tot mai mult şi nu era deloc pirpirie aşa cum părea când o vedeai îmbrăcată. În orice caz impresia de fragilitate dispărea complet odată cu veşmintele. Iar consumarea caramelelor mi se părea o măsură absolut inutilă şi trebuie să se ţină

seama că eu sunt un tip mai curând rubensian decât rafaelic. „Cu un sistem muscular atât de bine precizat şi dovedind multă vitalitate – cugetai eu cu melancolie – e şi normal să o iei la goană prin crânguri ca o driadă, cu verişorii după tine”.

Era o clipă de tăcere în luminiş; martorii acestei scene păreau cuprinşi de sfială sau poate continuau în minte această stranie întâmplare, fiecare potrivit imaginației sale. În jurul Alidadei se formase la iuțeală un atelier improvizat de croitorie, se auziră poale sfâşiate cu unghiile şi cu dinții, toate acele de siguranță fură rechiziționate. Când paravanul se destrămă, samaritencele aveau un fel de tunici scurte, în genul celei purtate de Artemis sau Diana, zeița vânătoarei, o modă plăcută şi practică, după părerea mea, deoarece lăsa picioarele libere, numai Alidada era drapată până în călcâie într-un fel de burnus făcut din bricabracuri. Ceva țăcăni discret în întuneric lângă mine, de parcă s-ar fi declanşat un aparat fotografic. Mă întorsei fulgerător, gata să neutralizez pe amatorul de poze indecente şi avusei plăcerea să-l văd pe Inspector punându-i cătuşe la mână iubitului meu confrate, Arhibald.

— Ura, Mişule! strigai eu (pe Inspector îl chema Mişu)... eşti o forță!... Apoi mă întorsei spre Alidada: Să ştii că arăți destul de bine, – o felicitai eu. Domnul Adalbert Măcelaru vrea să te angajeze la circul lui pentru un număr de striptease. Ce zici? Îți faci şi damblaua şi te alegi şi cu gologani! Nu e bine?...

Ticăloasa mică începu să se bâlbâie:

— Să vedeți, maestre... de fapt... am vrut doar să...

— Da, da? ştiu. Aţi vrut să ne trageţi pe sfoară, nu? Ei bine, nu ţi-a mers, păpuşico. Să vedem ce o să zică maică-ta de scena din luminiş...

De sub burnusul marocan se auziră suspine. Domnul Adalbert Măcelaru, milos, lăsă să-i lunece o lacrimă de-a lungul nasului. Interveni Mirandolina:

— Terminaţi cu torturile morale, brutelor!... Apoi începu s-o giugiulească pe vinovată: Hai, nu mai plânge, puişor! De fapt, Pepsi te iubeşte. Da, da! Imediat ce l-am părăsit s-a gândit să-mi găsească o înlocuitoare şi tu erai cea mai la îndemână. Ştii cât de lipsiţi de imaginaţie sunt bărbaţii...

Suspinele încetară brusc: Alidada deveni atentă ca un leopard care presimte o cursă.

— Ce bună eşti! miorlăi ea în falset. Dar maestrul tot la tine ţine. Nu vezi că puţin îi pasă de ce ai făcut tu pe vasul bandiţilor sau cât ai stat zăvorâtă în aripa veche a muzeului?... La el, sufletul contează.

Începui să mă simt prost fiindcă toată lumea se strânsese în jurul nostru şi asculta. Mirandolina avea replicile gata formulate în minte.

— Ai dreptate, scumpo, zise ea părând că zâmbeşte. Când a aflat de aventurile tale din liceu... atunci, când ai fugit în pădure cu tânărul acela... ştii ce-a spus?... „Şi cu toate acestea – îţi repet vorbele lui – este o bună colegă, punctuală şi foarte conştiincioasă". Ca să vezi că e într-adevăr un om de fond, aşa cum ai apreciat şi tu.

Le ordonai să termine cu discuţia asta stupidă, mai ales că lumea se uita la mine ca la un caraghios. Nu ne adunasem acolo, în toiul nopţii ca să ascultăm cum

două vipere se împroaşcă cu venin. Să ne spună unde au ascuns ouăle de brontozaur şi să mergem, că până la ziuă tot mai erau două ore de somn. Alidada puse mâna pe „nu-ştiu”: habar n-avea ce se întâmplase cu ouăle, ea ieşise în grădina vilei după ce groapa fusese săpată. Dacă nu o credeam cerea să fie percheziționată din cap până în picioare; numai în felul acesta îşi putea dovedi nevinovăția.

— Bine, zisei eu. Faci pe enigmatica. În schimb, complicele tău prevăd că o să ne povestească tot, dacă-l strângem nițel cu uşa. Mişule, ia pune-i şi demoazelei nişte cătuşe ca să nu ne lase iar mască.

Mărturisesc că am avut o strângere de inimă auzind din nou țăcănitul acela sinistru. Îmi părea nedrept ca obrăjorul ei suav, ca pozele îngereşti de pe cutiile cu bomboane fondante, să fie inundat de lacrimi şi ca o ființă, pe care o credeam o copilă neştiutoare, să fie arestată ca o hoață. Dar n-aveam ce-i face: singură îşi alesese această cale. Iar eu, dacă voiam să recâştig stima celorlalți, trebuia să mă arăt dur, să calc în picioare orice sentimentalisme dulcege.

— Dar ce văd? răcnii eu ca să-mi ascund turburarea. Alde Brown sunt liberi? Ce, nu mai aveți cătuşe?...

Inspectorul mă lămuri că, formal, erau nişte turişti străini, față de care aveam datoria să ne purtăm cu toată amabilitatea. Iar, în fond, nu făcuseră nimic.

— Ce vorbeşti, mă! Şi asasinarea lui Leopold?...

— N-avem probe. Declarația ta poate fi contestată. Mai ales fiindcă, în calitate de moştenitor al mortului, poți fi animat de sentimente de răzbunare.

— Eu i-aş pune la zid fără multă vorbă.

— Vezi? Cu afirmațiile astea în public, îți tai singur craca de sub picioare.

Logica lui mă făcea să urlu; până mai ieri aş fi jurat că nu e tip formalist şi iată că acum aveam o deziluzie! Insistai, amintindu-i cum ne atacaseră chiar în acea seară cu pistoalele în mâini; pentru treaba asta erau martori destui, slavă domnului!... Da, însă indivizii aveau permise de port-armă în regulă şi puteau să declare că făcuseră doar o glumă, o farsă de bal mascat, după cum reieşea şi din costumele lor, sau că eu însumi îi pusesem la cale, ca să distrez musafirii. Dar dacă făceam o plângere în scris, că am fost atacat, îmi promitea că o să cerceteze.

— Mi-ai spulberat toate iluziile pe care mi le făcusem despre tine, îi mărturisii eu dezamăgit. Cu felul ăsta birocratic de a vedea lucrurile nu se poate merge înainte! Primeşte condoleanțele mele!

— Nici nu mă aşteptam la altceva, zise Inspectorul cu o mutră de martir. Aproape că e şi normal să judeci greşit, când nu ai nici cele mai elementare noțiuni de drept internațional.

— Şi cu toate acestea trăiesc foarte liniştit. Dar ce spune Arhibald putem să auzim şi noi? Sau iar călcăm cine ştie ce regulă?

La un semn al Inspectorului, canalia fu împrâncită în mijlocul luminişului. Era încadrat în dreapta şi-n stânga de siluete masive – a lui Raminagrobis şi a domnului Adalbert Măcelaru – şi nu mă putui opri să nu admir spiritul de prevedere al Inspectorului care hotărâse această măsură, deoarece altfel muzeografii l-

ar fi sfâşiat de viu. Arhibald adoptase o atitudine intransigentă.

— Cu ce drept, vociferă el, aţi îndrăznit să-mi puneţi cătuşe, mie şi soţiei mele? Voi reclama cazul mai sus! O să iasă dandana mare!

Se auziră exclamaţii în grupul fetelor. Curiozitate, ostilitate, invidie... desfid pe cel ce pretinde că poate ghici ce se petrece în capul unei femei, când aude că o prietenă a fost cerută în căsătorie. Chiar în felul acesta, neregulamentar.

— Şi tu care nu ne-ai spus nimic, scumpo, mârâi Micşuneasca. Lasă-mă să te pup!

O îmbrăţişară toate, sărutând-o cam din vârful buzelor şi aruncând priviri ironice către prezumtivul soţ. Asistam la o înscenare ridiculă, mi-era jenă că sunt nevoit să particip la ea, fie şi doar în calitate de spectator, şi căutam în mintea mea nişte cuvinte, să-i usture.

— E o atitudine justă, remarcai eu în cele din urmă, adresându-mă celorlalţi. După scena penibilă de pe soclu, Arhibald nu are, după părerea mea, de ales. Dragostea, o să vină şi ea mai târziu. Important e să ne facem datoria.

— Ce-ar fi să-i binecuvânteze părintele Bonifaciu? îmi şopti la ureche perfida de Mirandolina.

Lansai această idee ca fiind a mea şi ea fu întâmpinată cu un murmur de admiraţie. Popa era îmbrăcat în cunoscutul costum al lui Sherlock Holmes, dar asta n-avea nici o importanţă, harul lui divin nefiind în funcţie de odăjdii. La ordinul meu, începu imediat să cânte nişte „Ave”, cu toate protestele celor

doi interesați, iar noi ceilalți din luminiş ținurăm doar hangul, necunoscând cuvintele sacramentale.

— Magnific, interveni Raminagrobis, care avea boala să țină discursuri, după ce slujba se termină. Un reporter cu cap ar scoate ceva senzațional de-aici: Mireasa încătuşată! O lună de miere după gratiile închisorii! Onoarea unei hoațe e salvată!

— Da, ar fi nostim, zisei eu nepăsător. De ce nu faci tu treaba asta? Vor fi foarte fericiți să se trezească eroii unui roman. Chiar malaez.

Mă întrerupsei fiindcă o rumoare se ridică în luminiş. Un grup de oameni cu făclii aprinse în mâini ne înconjuraseră: era oastea muzeografilor. În fața pericolului, neoliticii fraternizaseră cu paleoliticii şi păreau decişi să-şi facă singuri dreptate.

— Dacă nu spui imediat unde ai ascuns ouăle, îi şoptii precipitat lui Arhibald, eşti un om mort. Cred că-ți dai seama?

— Nu ştiu nimic, urlă imprudentul... Apoi, fiindcă în luminiş se lăsase, după aceste vorbe, o tăcere mormântală adăugă: Da, recunosc, eu am săpat groapa, dar ouăle nu erau acolo!!...

Imediat mâini vânjoase îl înşfăcară şi câteva funii subțiri îl imobilizară de soclul pe care, nu de mult, făcuse coregrafie cu Alidada. Sub comanda lui Decebal Marinescu, patru muzeografi se aliniară în față, la câțiva metri şi struniră arbaletele luate de la muzeu. Căutam, cu febrilitate, o soluție, înainte de a se întâmpla o nenorocire şi, din fericire, o găsi, înaintea mea, nenea Adalbert Măcelaru.

— Opriți-vă! strigă dânsul cu voce de tulnic. Arhibald nu e vinovat!

Într-o clipă sărirăm şi noi: eu, Inspectorul şi Raminagrobis, între arcaşi şi victimă. Călăii improvizați se priviră între ei, nesiguri. Domnul Adalbert îi chemă lângă dânsul pe Stromboli şi pe Kamma; cei doi gymnosofişti tremurau ca varga, din cauza costumelor lor sumare sau de frică, nu-mi dădeam seama în clipa aceea.

— Unde-ai ascuns ouăle, cap sec! îl luă la zor directorul circului Alessandro pe fostul scamator. Spune repede că te strâng de gât.

— Rondul şapte, pe dreapta, dom director. Kamma cu mâna lui le-a îngropat, în timp ce eu făceam de pază. Sau rondul trei, pe stânga.

— Nu-i adevărat! sări Kamma. Ți-am spus clar: rondul şapte pe stânga, rondul trei pe dreapta. Uiți de la mână pân' la gură!

— Cine mă, eu? El e de mult dus de pe lumea asta şi dă vina pe altul.

— Cine vorbeşte! Dom director să căutăm unde v-am spus eu: rondul şapte, pe dreapta, ba nu, m-am luat după ăsta, pe stânga am vrut să spun. Dacă n-or fi acolo să-mi faceți ce-oți crede de cuviință.

Pornirăm încadrați de torțe şi lănci: Arhibald şi metresa lui în mijloc, mereu încătuşați: ceilalți, vorbind agitați, pe margini; puțin mai în urma grupului, Raminagrobis, sprijinind-o pe Genoveva de braț, cu grijă, de parcă secretara ar fi fost oarbă. Simții apoi o mână căutându-mă în întuneric: Mirandolina! Obosise şi avea nevoie de sprijin. Nu zisei nimic, fiindcă era

întuneric şi nu ne vedea nimeni, apoi mă gândii că braţul acesta subţirel şi călduţ se afla cât se poate de la locul lui, aici, lângă al meu, şi mă simţii nespus de mulţumit, iar după asta îmi fu ruşine că sunt atât de bleg şi fraier, dar nu mă dădui la o parte ci merserăm aşa, unul lângă altul, tăcuţi şi nelinişţiţi, până în curtea vilei Reduta.

*

Intrarăm grohăind în curte, ca un „rond de noapte" bezmetic, pus pe distrugere şi pe terorizarea cetăţenilor paşnici. Agitându-şi torţele, muzeografii ţâfneau isteric; ceilalţi păreau mai reţinuţi dar gata să se integreze oricând în acest val de nebunie colectivă. La locul indicat de Kamma, cei doi directori se aruncară pe brânci şi începură să îndepărteze pământul cu mâinile. Cowboyul mititel de lângă mine căscă discret şi se cuibări mai bine.

— Sunt moartă de somn, ciripi el aproape de urechea mea. Nici nu ştiu unde am să dorm în noaptea asta.

— Reduta are destule camere. Mi se pare că i-am şi spus îngrijitorului să-ţi pregătească una.

— Lângă a ta? chicoti Mirandolina.

Ar fi meritat să-i trântesc nişte grosolănii, însă mă abţinui fiindcă cei doi gropari necalificaţi începuseră să scoată ouăle, unul câte unul, la lumina nopţii. Judecând după chipurile asistenţei, parcă ar fi fost un moment solemn, dar mie unul mi se cam făcuse lehamite de toată povestea asta. Singura mea dorinţă era să-mi pot petrece în tihnă zilele de concediu care îmi mai rămăseseră. Ce-aveam eu comun cu aceste chipuri avare, mânate doar de ambiţii şi de instinctul

de pricopsire? Dacă autorul celebrului tablou „O înmormântare la Ornans”, ar fi văzut scena asta, pictura universală s-ar fi îmbogățit cu o nouă pânză, zguduitoare prin realismul ei: O deshumare la Malu-Mare. Într-adevăr, muzeografii aveau aerul că dezgroapă un mort ca să-l jefuiască. Singurul chip uman era, în acele clipe, mutrişoara şireată şi somnoroasă a fostei mele iubite. Se văicărea degeaba că n-are unde să doarmă; mă auzise doar cu o oră înainte poruncind să i se pregătească odaia cu crizanteme. Întâmplător rămăsese neocupată, deşi era cea mai frumoasă odaie a vilei. Aşa eram eu, generos şi superb, cu femeile pe care le iubisem în tinerețe. Iar faptul că această cameră se găsea într-adevăr lângă camera mea, nu avea nici o semnificație specială. Era o simplă coincidență. La dracu! doar mă cunosc bine: niciodată nu mi-au plăcut supele reîncălzite!

— Sunt numai douăzeci şi nouă! gemu Villanova de parcă i s-ar fi extras un dinte fără anestezie locală. Cineva a sfeterisit unul!

O scurtă anchetă stabili că îmblânzitorul de elefanți le furase din muzeu şi le îngropase fără să le numere, iar pe drum nu se spărsese nici unul din prețioasele ouă. Deci dispariția celui de-al treizecilea ou avusese loc cât timp acestea se aflau în custodia Casei Vestigiale.

— Eu îmi iau cele cincisprezece bucăți ce mi se cuvin, precizează Decebal Marinescu ferm, şi-mi văd de treabă. Paguba s-o suporte cine n-a avut grijă de ele.

Era un punct de vedere sănătos, la care ne raliarăm cu toții, deşi oamenii lui Villanova cam mârâiau, având

sentimentul că li se face o nedreptate. După asta, din întunericul unde sălăşluia, Arhibald înălţă o voce mare şi arţăgoasă:

— Şi nouă când ne daţi drumul? Hai mai repede, că mă grăbesc!

— Să-ţi dăm drumul? mă revoltai eu. Ce, ai căpiat?

Inspectorul îmi făcu un semn să nu mă mai amestec. După el această cerere era întemeiată. Arhibald fusese arestat sub bănuiala de a fi furat ouăle, şi, când colo, ouăle se aflau la mine în grădină. Nu, cel mai elementar simţ de justiţie îl obliga să-i pună imediat în libertate pe cei doi arestaţi. Ceea ce şi făcu, fără multă vorbă.

— Bravo, bă! Acum mai rămâne să mă arestezi pe mine, că tot n-am făcut nimic! Ştii vorba aia: hoţul de păgubaş...

Cele două bande de muzeografi plecară, fiecare cu prada sa, fără să ne spună la revedere, suspectându-se reciproc. Inspectorul se gândea încă ce să-mi răspundă, când de el se apropiară nesuferiţii de Brown şi mai marele lor, Brutus, îi şopti ceva la ureche, înmânându-i şi un fel de petiţie. N-aveam chef să pierd timpul şi din cauza lor aşa că le întorsei spatele.

— Hai la culcare! dădui eu comanda, în calitate de gazdă. Mai e puţin şi se face ziuă.

— O secundă, mă opri Inspectorul. I-auzi ce spun domnii aceştia: cică aveţi un contract.

— A! aiureala aia? Să facă cu el ce-o vrea!

Inspectorul tuşi.

— Aici e o clauză foarte delicată, zise el. Mă refer În articolul trei. Hai să-i dăm citire deoarece contractul se află la mine... Zice: „În momentul în care furnizorul va

intra în posesia ouălor de brontozaur, este obligat să predea beneficiarului obiectul de artă medievală denumit de părți: potirul sfântului Pancrațiu". E clar, nu?

— Da! Ei şi?

— Furnizorul a intrat în posesia ouălor. Acum trebuie să predai numitului Brutus B. Brown, potirul. Aşa cere legea!

— Mă faci să râd! De unde să le dăm potirul dacă nu-l avem? Asta a fost o momeală ca să scoatem ouăle de brontozaur de la ei.

— Dar nu le-au furat ei, recunoşti? Ați contractat deci un lucru inexistent. Îmi pare rău dar asta se numeşte escrocherie!...

— Oi fi vrând să avem şi scrupule față de nişte gangsteri!? Ştii ce, m-am săturat de teoriile tale! Dacă ții neapărat să-i serveşti pe aceşti indivizi, du-te la muzeografi şi ia-le potirul. Ei sunt furnizorii, nu eu!

— Din păcate singura semnătură valabilă de pe contract e a ta!

— Ce vorbeşti, domnule!? Au semnat şi muzeografii. În fața mea!

— Da, dar fiecare l-a iscălit pe celălalt ca să poată contesta scrisul mai târziu. Aşadar, ai potirul?

— N-am nici un potir şi te rog să termini cu prostiile astea!

— Aşa stând lucrurile, încheie Inspectorul cu părere de rău, n-am încotro şi trebuie să țin seama de reclamația ce mi s-a înmânat adineauri. În numele legii eşti arestat!!

Sării să-l pocnesc dar Brutus îmi puse piedică iar blestematul de George îmi trânti un lat de palmă la rădăcina nasului, de mă ameți câteva clipe. Când mă trezii eram cu cătuşe la mâini iar Inspectorul mă privea îndurerat.

— Să mergem! îmi spuse el. În lipsa ta, Raminagrobis se va ocupa de oaspeți. Sunt convins că nu ți-ai dat seama ce faci şi deci te vei alege doar cu o lună, cel mult două de închisoare. Raminagrobis s-a oferit să te apere.

— Doamne fereşte! strigai eu. Spune-i să nu se amestece. Ce, vrea să nu mai ies din puşcărie în vecii vecilor?

Capitolul XI – IA FIINȚĂ SOCIETATEA BURLACILOR

După două zile de fierbere în suc propriu, Inspectorul se văzu nevoit să mă pună în libertate. Prea era strigătoare la cer arestarea mea şi, în afară de asta, îmi mărturisi el, primise ordin şi de la şefii săi ierarhici, să-mi dea drumul fără întârziere.

— Dacă pocneşti un Inspector, îl întrebai eu la plecare, câți ani capeți, atoateştiutorule!

— Un an şi jumătate, răspunse el. Dar, ce, nu cumva eşti supărat pe mine?

— Dar dacă-l înjuri, numai?

— Hai, domne, fii serios şi lasă-mă să-ți explic...

Mă prefăcui că mă lovesc de un colț al biroului şi începui să debitez toate expresiile folclorice învățate în timpul stagiului militar, văicărindu-mă, chipurile, dar privindu-l țintă în ochi. Apoi plecai trântind uşa, fără

să-l mai învrednicesc cu o singură privire. „Prieten fals, ipocrit, viclean, asta-mi eşti, domnule Inspector” – îl judecam eu în minte în drum spre casă. „...În față îți zâmbeşte şi e gata să-ți înfigă pumnalul pe la spate... Un gentleman plictisit şi ironic, totdeauna extrem de îndatoritor, amabil etcetera... Cine-ar fi crezut?... Mă rog, adio şi n-am cuvinte!... Să nu-l mai văd în ochi!” Eram atât de indignat că Raminagrobis care venea în urma mea, într-o maşină, trebui să claxoneze de două ori până să-l observ.

— Hai, urcă! îmi zise el, să vezi ce bine a reuşit operația.

Haida-de! Era chiar Trabantul meu şi într-adevăr mergea fără a fi tras sau împins de ceva. Totuşi îmi economisii laudele ca să nu fie cu ghinion.

— Se petrec lucruri misterioase în acest oraş! mă informă marele cunoscător, prin metode logice, al sufletului omenesc. Dar mai întâi să vezi ce-a ieşit dintr-un Trabant corcit cu o Mangustă.

Ieşirăm din oraş pe drumul Constanței şi se apucă să-mi arate cât de bine răspundea maşina la comenzi. Avea aerul că-mi dă lecții, mie, care mă născusem într-o maşină de curse, aşa că îi poruncii să oprească imediat şi trecui la volan. După prima sută de metri îmi dădui seama că mi se făcea cadou o bijuterie: Trabantul se răsucea pe toate părțile ca o balerină, parcă-mi ghicea dinainte intențiile. Îl băgai pe mirişte, apoi prin nisip – n-avea probleme. De atâta îngâmfare, Raminagrobis părea că îşi dublase volumul său inițial. Asta mă enervă. Mă năpustii în nişte râpe din care ieşirăm fluierând. Reveniți din nou pe şosea asfaltată,

la drum drept, mă înfipsei cu forță în accelerator şi mi se zbârli părul în cap văzând că indicatorul de viteze trece de două sute. Încă vreo câteva frâne nebuneşti şi trăsei pe dreapta. Trebuia să recunosc cinstit: noua mea maşină, deşi tot a Trabant arăta, era o capodoperă a genului.

— Tatăl lui Țoancă-mică e un geniu! recunoscui şi adresându-mă lui Raminagrobis. Să-i transmiți felicitările mele!

— Le merită cu prisosință, surâse Mălai-mare, fiindcă a urmat întocmai indicațiile mele. Numai de trei sau de patru ori am fost nevoit să-l corectez. Deci eşti mulțumit!...

— Mai mult decât atât!

— Atunci să-i dăm şi un nume... Ce zici de „Tragusta”?

— Adică „Trabant plus Mangusta”?! E-n regulă!

Destupă la iuțeală o sticlă cu apă minerală şi o vărsă peste botul maşinii. Îl privii zâmbind, căci eram realmente încântat de treaba făcută, şi mă pregăteam să fac cinste cu o masă nemaipomenită, când un Thunderbird vişiniu opri la câțiva metri de noi. „Îşi închipuie că suntem în pană – îi şoptii eu lui Raminagrobis – şi vor să ne ajute”. În realitate, ocupanții Thunderbirdului, doi snobi cu aere de veterani ai volanului şi două false lolobrigide, desculțe şi cu pleoapele învinețite, parcă din cauza unor lovituri de pumni, se dăduseră jos ca să se distreze pe socoteala noastră.

— Te pomeneşti că nu vrea să urce panta, ne compătimi unul din snobi. De ce n-o folosiți numai la vale?...

— Dacă vă grăbiți, îi spusei, noi nu vă reținem.

— E bine că-l stropiți din când în când cu apă, ne lăudă una din starurile fără nume. E foarte uman, am vrut să zic...

Tăcui fiindcă îmi venise o idee, dar lui Raminagrobis îi sări țandăra.

— Ne-am oprit doar ca să admirăm priveliştea, zise el. Maşina dumneavoastră trebuie să fie foarte interesantă, văzută din spate.

Cei patru se priviră bucuroşi; reuşiseră să ne indispună.

— Dacă vreți vă remorcăm până la Constanța, ne propuseră ei. În felul acesta economisiți două zile din concediu.

Ne urcarăm în Tragusta cu dinții strânşi. „Ia-o-ncet", mă povățui Raminagrobis şi eu mă prefăcui că urnesc maşina din loc cu mare greutate. Pornirăm anevoie, cu douăzeci şi cinci la oră, în aplauzele ironice ale echipajului de pe Thunderbird, care nu se grăbea să ne urmeze. După câteva minute îi auzirăm venind din urmă. Mării uşor viteza dar îi lăsai să ne dea ocol. Câteva clipe fuseseră din nou în frunte şi iarăşi Thunderbirdul ne înconjură, ceva mai greu de data aceasta, şi iar ne lăsă înainte. Indicatorul de viteze arăta optzeci. Apăsai uşor şi acul sări la o sută. Thunderbirdul se apropie văzând cu ochii dar cei dinăuntru ne priveau uimiți. Câteva clipe merserăm alături: apoi eu urcai la o sută cincizeci şi-i făcui să

piardă teren. „N-ai văzut ce ochi de broască au făcut”, îmi şopti Raminagrobis fericit, „dacă ar avea un tun la bord ar trage după noi”. Îmi venise rândul să le plătesc cu aceeaşi monedă. Aşa era viaţa, nu puteam să-i ajut cu nimic. Menţinui viteza constantă şi-i lăsai să ne-o ia înainte, apoi cu o sută şaptezeci pe oră le dădui eu ocol, în timp ce Raminagrobis le făcea semne de îmbărbătare prin geamul portierei. Repetai figura, apoi mă lăsai cu toată greutatea pe accelerator şi Tragusta ţâşni de-a lungul şoselei, ca un proiectil, până îi pierdurăm pe snobi din vedere. După care oprirăm pe dreapta şi Raminagrobis făcu cinste cu nişte sandvişuri. În timp ce mestecam, Thunderbirdul îşi făcu apariţia spăşit şi frână, cu modestie, lângă noi. Snobii ieşiră din maşină, cocoloşiţi.

— Ne-am oprit să-i dăm puţină apă, explică Raminagrobis cu bunăvoinţă. E mai uman aşa. Ştiţi, când se încinge începe să sfârâie.

— Ia lăsaţi bancurile, ne apostrofă un găligan cu pistrui. Câte parale cereţi pe jucăria asta?

— Nu ştiu dacă o dă, spuse Raminagrobis întorcându-se spre mine. Mi se pare că e o amintire de familie.

— Ha-ha, bun bancul! Deci, câte parale?...

— Câte kilograme doriţi?

— Sunt plini de humor şi de voioşie, ne lăuda găliganul întorcându-se cu faţa la ai săi, cu toate că nu vedea clar că glumele noastre nu-l distrau de fel. Humor românesc autentic!... Şi către noi: O iau toată, puneţi-mi-o la pachet. Zece dolari kilogramul, e bine?

— Vrei să spui: o sută?!

Rămase gânditor câteva clipe privind lung Tragusta, ca pe o ființă iubită de care eşti nevoit să te desparți, pentru totdeauna.

— Înseamnă că nu vindeți, zise el în cele din urmă. Păcat! Ei, să zicem că ne-ați tras o cacialma straşnică. Ce dracu i-ați pus sub coadă?...

— E în întregime tranzistorizată, îi şopti confidențial Raminagrobis.

— Hă, hă, e tare!... Atunci, noi ne-am cărat. Poate mergem odată, undeva la un şpriț şi mai vorbim?...

— Un şpriț nu se refuză niciodată.

Fluturarăm batistele după ei şi când pata vişinie care ne obosea ochii dispăru în lungul şoselei, o luarăm şi noi înapoi, spre Malu-Mare, cumințI, visători, digerându-ne în voie proaspăta victorie.

— Ziceai că se petrec lucruri misterioase în oraş, îl îmboldii eu pe Raminagrobis să-mi povestească întâmplările din ultima vreme, mai precis din cele două zile cât zăcusem în închisoare, arestat pe nedrept. Ai luat obiceiul să începi o frază şi apoi să schimbi vorba. Probabil că e un procedeu din romanele tale, ca să provoci un interes artificial în rândurile cititorilor. Pe mine sistemul mă plictiseşte şi mă înfurie.

— Voi fi cât mai laconic cu putință, acceptă interlocutorul meu. În seara balului mi-am dat seama că între mine şi Genoveva sunt multe puncte comune. Ai auzit de aşa-zisele „afinități elective", nu? Ei bine, am dansat împreună, am ieşit pe terasă, am discutat...

— Îmi închipui ce-ați discutat.

— Nu fi răutăcios. Natural, i-am pus şi câteva întrebări esențiale şi, dacă vrei să ştii, ea mi-a dat

răspunsuri, în general pozitive. N-am insistat fiindcă îmi dau seama că relațiile dintre oameni sunt foarte gingaşe şi, uneori, un cuvânt în plus strică tot ce ai clădit o viață întreagă.

— Fraza asta am citit-o şi în ultima ta carte, îl avertizai eu.

— Şi ce, nu e adevărată?... Deci, în puține cuvinte, se stabilise între noi acea complicitate delicioasă, premergătoare unei depline înțelegeri. Ieri după-amiază urma să mergem numai noi doi, să-i arăt muzeul de la Agigea, pe care ea nu-l văzuse încă.

— La Agigea nu e nici un muzeu!

— Da? În sfârşit, asta n-are nici o importanță!... Şi la ora stabilită... duduia n-a venit! Nu ți se pare ciudat?

— De ce să mi se pară ciudat! E prima dată când îți trage cineva clapa?

— Dacă vrei să ştii, da!

— Mă cam îndoiesc! Oricum, tot trebuia să începi odată.

Fiecare e liber să-şi închipuie ce pofteşte, dar pe Raminagrobis îl frământau alte probleme mult mai controversate. În cursul dimineții de ieri mă căutase domnul Adalbert Măcelaru şi, fiindcă eu nu eram acasă, i se spovedise lui: Rândunica ieşise pe geamul rulotei şi-şi luase din nou zborul „spre alte zări mai calde". Căutând-o prin port, împreună cu oamenii lui de nădejde, unul dintre aceştia, Stromboli se pare... urcase pe puntea iahtului Maramureş pe... Genoveva! Într-un costum de baie portocaliu, părând că se simte excelent printre acele brute care îi urmăreau fiecare mişcare cu priviri lăcrimoase şi holbate. Ai fi în stare să

crezi că fetele din ziua de azi se simt atrase mai curând de forța oarbă, brutală, de tipi instinctuali şi feroci, cu îndeletniciri violente, antisociale, decât de intelectualii de rasă, oameni sensibilizați, artişti în toată puterea cuvântului?

— Dacă biata fată n-a-ntâlnit nici unul din specimenele ideale de care vorbeşti!

— Vrei să fii ironic? Să ştii că eşti mai reuşit când spui glume grosiere, de cantină... Ei bine, după plecarea directorului mi-a bătut în uşă Țoancă-mică.

— Se temea probabil să nu faci iar o criză de epistaxis, care în lipsa unei îngrijiri adecvate să-ți fie fatală.

— Nu, domnule! Era vorba de cu totul altceva. Din seara logodnei, Gicu nu a mai dat nici un semn de viață. Nici cei de la serviciu nu ştiu nimic despre dânsul, nici familia, nimeni...

Deci, trei persoane dispărute de la domiciliu: Rândunica, Genoveva şi Gicu!... Ar fi fost o prostie să punem totul pe seama unei coincidențe. Nu, toate aceste întâmplări erau actele unei piese ce se desfăşura pe o scenă mai mare, în care toți aveam câte un rolişor, fie că eram de acord – fie că nu, cu aceasta.

— Gândul că o persoană necunoscută ne manevrează ca pe nişte piese de şah, îmi mărturisi Raminagrobis, mă urmăreşte de câtăva vreme. Am insomnii şi, acum, după figura făcută de Genoveva, simt în permanență nişte junghiuri în regiunea stomacului. Mă tem chiar să nu fi făcut un ulcer; nu ştiu dacă ți-am spus că boala asta se dezvoltă pe un fond nervos. După ultimele cercetări ştiințifice...

— Da, da, am citit şi eu „Magazinul” de săptămâna trecută... Iar pentru colici îţi recomand o drojdie mică la Clopotul Mării. E un remediu verificat de-a lungul secolelor. Sau poate preferi un ceai de sunătoare...

— Nu, nu!... Cred că e mai bine să iau o drojdie, cum spui tu.

La Clopotul, un afiş mare lipit în geam, pe dinăuntru, ne informa că e închis pentru inventar, însă noi ne consideram clienţi privilegiaţi iar licheaua de Papastratos trebuia să fie fericit că îl mai băgăm în seamă, după tentativa de otrăvire din seara balului. Fiindcă la ciocăniturile noastre nu răspundea nimeni, Raminagrobis puse mâna pe o sfoară, legată de limba clopotului care-i servea lui Papastratos drept firmă, şi începu s-o agite în dreapta şi-n stânga. Arama prinse să zbârnâie cu putere, iar Mălai-mare se înveseli, de parcă bătea toaca la Patriarhie. În sfârşit, Papastratos binevoi să deschidă. Era înăuntru cu alţi trei indivizi cu serviete, cam piliţi, fiindcă pălăriile le şedeau strâmbe pe cap, iar unul dintre ei mârâia încontinuu aceeaşi melodie: „Cât e Bucureştiul de la-at, badang-adan, numai la un colţ mi-e dra-ag, badang-adan!” Probabil că inventarul se terminase cu rezultate pozitive, fiindcă toată lumea părea transfigurată. Fiind persoane de încredere, Papastratos ne lăsă să pătrundem în sanctuar şi ne servi cu drojdiile solicitate. Zâmbea silit şi ne şopti că „o să vă explic eu mai târziu...” deşi noi ne dam seama ce se petrece acolo şi fără explicaţiile lui. Apoi plecarăm, ca să nu deranjăm şi mai mult organele de control în aducerea la îndeplinire a multiplelor şi delicatelor sarcini de serviciu ce le reveneau, conform

planului de muncă din ziua respectivă... După câțiva paşi, Raminagrobis se opri şi-mi spuse:

— E colosală doctoria asta, domnule. Parcă mi-a luat durerile cu mâna...

— Eram sigur, îi răspunsei eu, că ipohondriile sale numai cu drojdie se vindecă!...

Mă despărţii de remarcabilul cunoscător al sufletului omenesc în poarta Redutei. Se ducea să-şi oblojească orgoliul, ulcerat din cauza nestatorniciei feminine, să-şi recapete încrederea în sine însuşi, prin câteva ore de profunde meditări şi contemplație. Nu recunoştea niciodată că, în realitate, dormea tun în aceste ore. Nu insistai să mă întovărăşească. Aveam nevoie să fiu singur, ştiam că Mirandolina mă aşteaptă, că trebuie să cer şi să dau unele explicații, mă temeam de ochiul lui necruțător, de bufniță, şi de toate prejudecățile acestei lumi neroade, mă temeam de o înfrângere ruşinoasă dar, în acelaşi timp, aş fi vrut să fiu aplaudat de galerie ca un învingător. Mă temeam de orgoliul meu absurd şi de istericalele Mirandolinei şi, câteva clipe, în timp ce urcam treptele peronului, dorii fierbinte ca firea omenească să se fi schimbat peste noapte, să nu ne fie ruşine de adevăratele noastre sentimente, să nu împrumutăm ca nişte cameleoni, culoarea mediului înconjurător şi să credem în prostia şi gingăşia omenească...

În holul cel mare al vilei nu era nimeni, dar o adiere crâncenă de coniac şi tutun de pipă îmi dete de înțeles că o ființă omenească se zbuciumă, de câteva ore, pradă unor ireductibile întrebări existențialiste. „Altul care suferă din pricina dragostei”, gândii eu în timp ce

tăiam cu corpul, înaintând, pânzele paralele de fum şi cumarină. Disperatul se afla chiar lângă bar, clătinându-se ca un cocotier în bătaia simunului. Mă privea cu ochi turburi, în aspic, iar costumul lui de judo, cu centură portocalie, era fleşcăit ca o pânză de corabie.

— Ura, vice, îl salutai eu vesel. Îmi pari cam obosit astăzi.

— Adică, vrei să spui că sunt beat, articulă musafirul meu, privind cu atenție paharul pe tejgheaua barului. Vino-ncoa să-ți rup o mână.

— Mai bine, mâine. Dar ce s-a întâmplat? Te văd mâhnit...

Vicepreşedintele nu era mâhnit şi puțin îi păsa de toate femeile din lume. Faptul că Micşuneasca voia să rămână sau să plece, lui îi era perfect indiferent. Libertate absolută – asta era deviza lui – iar dragoste cu sila nu se poate face. Era imposibil să nu fii de acord cu aceste mari adevăruri. „Dar ce sa-ntâmplat, omul lui dumnezeu?" „Nimic! Nu s-a întâmplat nimic!" Şi începu să cânte: „Adios muchachos, tu rămâi de-acum cu bine, că fără tine, mi-o fi mai bine". Pricepui.

— Unde e Micşuneasca? îl zgâlțâii eu pe nefericit. Termină cu bâlbâiala, că eşti bărbat. Nu ți-e ruşine?...

— S-a dus, fluieră Vicepreşedintele a pagubă. Şuşotea cu Villanova şi, nu ştiu ce i-o fi spus ăla, că şi-a luat lucrurile şi a plecat. Cred că s-a dus la el. Zicea că o să-mi scrie. Pfui!

Ce să mai vorbim, asta era viața! Nu ca în romanele dulcege în care, el şi ea se uită ca viteii unul la altul, pe parcursul a trei sute de pagini, şi, în urmă se

căsătoresc, atât civil cât şi religios. Oamenii se adună şi se despart, urmând impulsuri nedefinite, dar, se pare, imperioase. Villanova era mai tânăr cu cel puțin zece ani decât Micşuneasca, dar, dacă aşa i s-au aprins lui becurile, nici o rațiune din lume nu-l putea determina să renunțe la dânsa. Cât despre dumneaei ce să mai vorbim: ea nu mai judeca de mult când era vorba de amor, părea că se grăbeşte să se dea în stambă cât mai mult cu putință.

— Şi fetele ce zic? întrebai eu.

— Da, cine le-a mai văzut... Nici nu ştiu dacă mai sunt pe-aicea!

A, da! desigur, musafirii mei se mai răriseră: Genoveva pe iaht cu pirații, Micşuneasca de gâtul muzeografului, iar Alidada, marea mea decepție, plecase probabil cu netrebnicul de Arhibald... Mă repezii pe scări spre camera Mirandolinei. În fața uşii mă oprii fiindcă inima îmi bătea cu putere, din cauza alergatului. Înăuntru cineva, o voce de femeie, fredona un cântec la modă. Bătui scurt şi apăsai pe clanță, fără să mai aştept răspunsul. Coana Veta lui Iordan, în ținută lejeră, îşi punea părul pe bigudiuri. Un metru şaizeci înălțime pe un metru şaizeci lățime; fugii repede afară orbit de atâta strălucire! După câteva secunde, coana Veta mă ajunse din urmă, drapată cu demnitate într-un capod albastru, presărat cu crizanteme galbene.

— Domnişoara a plecat de ieri, îmi spuse îngrijitoarea. Făceam curățenie.

— A lăsat vreo vorbă, ceva?

— Zicea că se plictiseşte şi că se duce să le dea o mână de ajutor celor de la muzeu.

— Lui Decebal Marinescu, nu?

— Da. Am înţeles că o să doarmă acolo şi m-am apucat să aranjez camera. Poate vine altcineva.

— Nu mai vine nimeni, coană Veto... Fă repede douăzeci de cafele negre şi adu-le jos la bar.

Trebuia să bat pe cineva şi, din fericire, Vicepreşedintele se afla încă în hol, plutind printre pânzele de fum, ca un peşte exotic. Era complet drogat, cred că băuse o sticlă de coniac, dar îi trăsei nişte ghionţi şi-l silii să înghită câteva ceşti de cafea. Între timp, ca să ajungem la acelaşi numitor, dădui duşcă un pahar cu amestecătură, o băutură atât de hibridă şi de vitriolată, încât o clipă mă temui să nu-mi decalcineze sternul şi coastele. Apoi ne luarăm la bătaie, după toate regulile artei, cu demnitate şi cu dorinţa fierbinte de a ne face rău, cu toate că ştiam că nici unul din noi nu este vinovat de nenorocirile celuilalt. Încă de la primele lovituri renunţarăm la orice regulă şi începurăm să ne pocnim orbeşte, care cum nimerea. După primele reprize, nici unul din noi nu mai arăta a homo sapiens. Dar ne trecuse amărăciunea şi eram chiar veseli. Veseli şi furioşi. Când potrivnicul meu îşi sparse un dinte, făcurăm o pauză de reconfortare. Îi oferii o doză din sticla cu amestecătură şi de la prima înghiţitură căzu pe spate cu răsuflarea tăiată. „E minunată!" răcni el ca un rinocer atins de gloanţe dum-dum. „Acum te mănânc de viu". Căzurăm de acord ca acea băutură infernală să se numească de azi înainte: tri-nitro-glicerină, şi ne apucarăm din nou, sârguincioşi, de treabă.

Când intră Raminagrobis holul era țăndări. Cruțasem doar barul, în rest nici o mobilă nu mai era întreagă. Fiindcă afară se înserase, Raminagrobis răsucise comutatorul şi abea acum avusei ocazia să-l văd pe Vicepreşedinte în adevărata lui splendoare. O frunte cornută sub care doi ochi vineți şi umflați luceau sinistru, într-o veselie nebună şi fără sens. Pe buzele-i tumefiate, rătăcea un zâmbet tâmp, cretinoid. Centura portocalie îi ajunsese la gleznă. Şchiopăta şi, când apucă paharul cu trinitroglicerină, îmi dădui seama că i-am răsucit prea tare mâna dreaptă.

— Eh, îi mărturisii eu lui Raminagrobis, care, de fapt, nu mă întrebase nimic, – o să poată bea şi cu mâna stângă.

Dalai-Lama nu înțelesese de la început, apoi se lămuri. Ne obligă să bem restul de cafele, apoi ne duse pe amândoi în fața unei oglinzi rămasă, ca prin minune, intactă. Începurăm să fluierăm şi eu şi Vicepreşedintele. Eram măreți şi fioroşi, bărbați răi şi adevărați, numai forță şi inimi împietrite. De nimic nu ne era frică! Adio, frumoase trecătoare! Rămâneți în cearşafurile voastre călduțe şi parfumate. Vrem să respirăm aerul sărat al oceanelor; mirosul prafului de puşcă ne desfată! În lături sirene perfide – trec eroii, şi ei nu se lasă îngenuncheați, pradă arcanelor voastre de mătase.

— Foarte bine! zise Raminagrobis. Dar ce sunt eu de vină?

Ne dădurăm seama imediat de greşeala comisă: nu-i turnasem de băutură! Ca să mai scutească din întârziere, Vicepreşedintele îi întinse paharul lui cu tri-

nitro-glicerină. Raminagrobis trase o duşcă, păru că o să-şi dea sufletul, apoi se reculese.

— Mda, zise el ipocrit. Merge! Adică am impresia că e tocmai ceea ce ne lipseşte. Nici eu nu prea mă simt în apele mele...

Suflet sensibil! Inimă îndurerată! îl Adoptarăm imediat ca pe singura fiinţă ce lipsea din universul nostru bezmetic, bântuit de taifunuri de coniac şi trinitro-glicerină. Ne bătusem destul, acum era cazul să filozofăm.

— O viaţă are omul! începu Raminagrobis ridicând paharul şi noi sărirăm să-l îmbrăţişăm, de parcă am fi fost condamnaţi la moarte şi el ne-ar fi adus vestea graţierii noastre... Când eram în armată, pe front, eram cincizeci de inşi şi dormeam grămadă prin grajduri ori prin şcoli primare. Ei bine, în doi ani de zile nu ne-am certat niciodată între noi.

— Cât de bine sesizezi tu, învăţătorule – zisei eu – toate tainiţele sufletului omenesc. Ştiai, Răducule – mă adresai eu Vicepreşedintelui – că prietenul şi fratele nostru este un filozof? Apropo, sper că-mi dai voie să-ţi spun Răducu?

— Dacă-mi spuneţi altfel, sughiţă Răducu, înseamnă că vreţi să mă jigniţi. Am bănuit eu – continuă dânsul – că Rami e un filozof dar mi-a fost jenă să-l întreb direct. Nu voiam să-l jignesc! Copii! – izbucni Răducu în lacrimi – eu nu vreau să jignesc pe nimeni!

Sărirăm să-l potolim. Îl înţelegeam perfect, fiindcă eram făcuţi cu toţii din acelaşi aluat sufletesc. Numai gingăşie, sensibilitate, prietenie. Alţii sunt cei ce ne jignesc şi nu ţin seama de marea poezie din sufletele

noastre! Am intuit bine gândurile voastre, Răducule şi Rami? Da, însă Rami avea şi unele propuneri practice la auzul cărora Vicepreşedintele pretinse să facem un tur de onoare: un fel de bruderşaft cu amestecătură, acțiune ce echivala pentru un neantrenat cu o lovitură de măciucă în moalele capului. Totuşi supravieţuirăm.

Conform propunerilor lui Raminagrobis, Reduta devenea de azi înainte un cuib al burlacilor înveteraţi. Aplauze, entuziasm; eu şi Vicepreşedintele ne înscriem imediat ca membri fondatori, Raminagrobis de asemenea. Nu eram absurzi: femeile puteau intra, dar n-aveau dreptul să stea mai mult de trei zile. Făcea excepție doar coana Veta a lui Iordan, care trebuia să gătească şi să facă ordine şi curățenie prin cameră. Vicepreşedintele se angajă să compună marşul burlacilor; deocamdată avea doar începutul melodiei şi primele două versuri:

Jurăm, jurăm!
Să nu ne însurăm!

Ne mulțumeam pentru început şi numai cu atâta. Ţi-era mai mare dragul să auzi glasurile noastre puternice, bărbăteşti, intonând cu atâta fermitate noul nostru imn. Pe acest fond muzical îşi făcu apariția nea Dumitru Iordan, om însurat, biet animal domestic, ființă sărmană care a uitat până şi înțelesul ideii de libertate.

— Domnişoara Ţoancă-mică vrea să vă vorbească, mă anunță majordomul.

Ne uitarăm unii la alții plictisiți. Strâmbarăm din nas. Ce dracu mai voia şi pasărea asta călătoare? N-aveam timp pentru fleacuri.

— Nu sunt acasă! Aşa să-i spui, tataie!

— Păi a auzit vocile dumneavoastră.

De-aia nu mai puteam eu! Şovăii totuşi o clipă. Ar fi fost prea de tot să-mi aducă vreo veste de la Mirandolina. Cei doi tovarăşi ai mei mă priveau pe sub gene. Voiau să vadă ce răspuns dau.

— Să fie sănătoasă! mă hotărâi eu, adresându-mă lui nea Iordan. Eşti numai dumneata acasă şi îți baţi nevasta. Ia să ne mai lase-n pace!

*

A doua zi ne trezirăm sumbri şi atemporali, cu Capetele patrate şi puţin mai mari decât dimensiunile lor obişnuite. Vicepreşedintele era vânăt şi zgrunţuros, ca şi cum în timpul nopţii ar fi fost supus unor rituri de incineraţie, de la care a scăpat numai după mari eforturi. Nici Raminagrobis nu făcea o figură mai bună. Păşea precaut prin mijlocul odăii, fiindcă – zicea el – „creierul meu e ca de colofoniu (mai bine zis: de sacâz) şi, la fiecare pas mai brutal, cedează în sistemul ortoclinorombic”. „Mai faci şi bancuri”! – îl repezii eu – dar greşeam, cu siguranţă, deoarece, uitându-mă mai bine la dânsul, observai că părul începea să i se decoloreze la rădăcină, din cauza tri-nitro-glicerinei, desigur, iar, din direcţia unde se afla, venea în valuri un miros aromat – medicamentos, de parcă Mălai-mare ar fi fost îmbălsămat pe când dormea, fără ştirea noastră. Eu mă simţeam ca şi cum aş fi trecut printr-o piuă, fiecare osişor era aliniat la dreapta şi-n adâncime şi bine bătătorit ca piatra cubică pe drumurile naţionale. Naţionale şi religioase, spuse Vicepreşedintele cu un umor paranoic, încă neafirmat

până la acea vârstă). Sistemul meu muscular şi adipos căpătase o rigiditate de scoarţă de copac, cred că, fără să ştiu, eram străbătut, în toate sensurile, de vase de lemn şi, liber, urma să prindă rădăcini şi să dau fructe. Nişte fructe zemoase, perfide, pline de alcooluri grele, dătătoare de halucinaţii. Vânătăile de la ochi nu erau mare nenorocire; o să purtăm ochelari de soare, şi eu şi Vicepreşedintele, şi o să meargă. Nici uşoara claudicaţie a piciorului stâng, urmare sigură a izbirii mele de calorifer sau de colţul mesei, nu mă speria. Căzusem eu de la trapez şi tot revenisem cu timpul la forma iniţială. Rămăsesem însă cu gâtul strâmb şi asta mă afecta nespus de mult, deoarece îmi strica aspectul exterior şi mă împiedica să iau o poză marţială, de învingător.

Căutarăm o soluţie, cu toţi ai casei, dar blestematul de gât nu voia să cedeze. Nici nu suportam orice tratament. Coana Veta îmi propusese, de exemplu, să mă tragă cu nişte Diana, dar când se apropie cu lichidul de nasul meu, simţii că ameţesc. Într-atât de mult mă sensibilizase tri-nitro-glicerina, că n-aş mai fi suportat, cred eu, nici uleiul de candelă.

— Bine c-am scăpat numai cu atât, zise Vicepreşedintele. Acum ar fi cazul să ne dregem.

Îl privirăm cu admiraţie, dar, eu unul, eram contra.

— Ce, eşti nebun!? Nu mai tolerez nici sfânta împărtăşanie.

— Mă gândeam la nişte lapte bătut...

Asta, da, propunere cuviincioasă! Întâmplător exista o garniţă cu lapte bătut în casă şi nea Dumitru Iordan, auzind despre ce e vorba, ne-o aduse ca fulgerul. Jurarăm ca, de-acum înainte, singura noastră băutură

să fie laptele bătut; numai el ne putea da seninătatea şi echilibrul atât de necesar în munca noastră de creaţie.

— Vă propun o plimbare cu Tragusta, strigai eu după ce îmi înghiţii porţia. Şi făcui câteva mişcări de gimnastică... Reflexele funcţionează perfect, ce zici, Raminagrobis?

— „Cu-o moarte toţi suntem datori!...” Poate găsim pe undeva o ciorbă de peşte, să ne dregem.

— Şi tu, Răducule?

— „Decât o viaţă tristă şi-un trai nesuferit...”

Nu erau complet redresaţi, dacă mă luau cu versuri, dar briza cu miros de sare şi iod, şi poate o scurtă baie, la apă mică, o să ne facă bine la toţi. Pornirăm în trombă, fredonând cu glasuri dogite imnul burlacilor:

„Jurăm, jurăm! Să nu ne însurăm!”, când, la ieşirea din hol, o fiinţă nefericită, care dormise îmbrăcată pe o canapea, se sculă în capul oaselor şi începu să plângă. Mă uitai cu asprime la nea Dumitru care se apropiase de noi.

— Ce e cu dumneaei?

— N-a vrut să plece, se dezvinovăţi Iordan. Zicea că se aruncă înaintea trenului.

— Perfect! Primul tren e la opt şi douăzeci. Dacă se grăbeşte îl mai poate prinde.

Mari şi disperate suspine din direcţia canapelei îmi înmuiară inima.

— Ei, hai, nu mai plânge! Ce s-a întâmplat?

Ţoancă-mică suferea intens şi îi era imposibil să vorbească. Îmi întinse un bilet şi continua să bocească, frecându-şi într-una ochii cu o batistă mică şi udă. Vicepreşedintele sări să-i aducă un pahar cu apă, iar

Raminagrobis îi trase rochița peste genunchi. Citi cu glas tare:

„Scumpo” – scria în bilet, şi Țoancă-mică preciză că era scrisul lui Gicu – „Am reflectat mult înainte de a-ți adresa aceste rânduri. Nu ne mai putem vedea multă vreme de-aici înainte. Cercetările mele m-au acaparat cu totul, opera mea se apropie cu paşi repezi de sfârşit. Dacă ipotezele mele se verifică, numele meu va figura cu cinste în galeria marilor învățați ai lumii: Homer, Dante, Leonardo da Vinci, Edison. În aceste condiții îmi este imposibil să mă mai gândesc la căsătorie. Viitorul meu îmi cere să sacrific dragostea în interesul ştiinței, căreia mă voi dedica în întregime. Rămâi cu bine.

Prof. Gicu C. Niculescu”

— Nu ştiam că Gicu e profesor, se miră Raminagrobis care citise biletul peste umărul meu.

— E în anul doi la fără frecvență, murmură Țoancă-mică. Iar lucrările de care vorbeşte, există numai în capul lui. Gicu şi cercetări!? De unde şi până unde?! Ce, n-aş fi ştiut şi eu?...

Tonul grandilocvent al necredinciosului logodnic, mă făcea şi pe mine să cred că altceva se ascundea sub proza neinspirată a acestuia. Era imposibil ca fruntea lui senină să ascundă înapoia ei o idee cât de minusculă. Sentimental şi anost, fără sare ca o pâine graham. Gicu n-ar putea figura în galeria oamenilor iluştri decât ca element de contrast. Nu, hotărât lucru, altcineva vorbea prin pana lui neghioabă.

— Ei şi? Ce vrei să facem noi?

— Să-l căutăm şi să-l aducem acasă, zise Ţoancă-mică.

Trecuse toate încercările, erau logodiţi, ea îl mai iubea încă, nu putea să plece aşa. După toate sacrificiile pe care le făcuse dânsa pentru dragostea lor. Era un ingrat, ar fi trebuit să-l lase în plata domnului şi să se căsătorească imediat cu Ştefănescu, dar Ştefănescu lipsea, pentru moment, din localitate; abia săptămâna viitoare se înapoia de la ţară. Cercetări ştiinţifice!... Ce prostii or mai fi şi alea? Să renunţe el la dragostea lor pentru acea „operă" despre care nimeni n-a auzit nimic. Nu, era imposibil să înţelegi aceste raţionamente absurde ale bărbaţilor. Au un alt fel de a judeca, altul decât cel normal.

— Ai ceva indicii sau bănuieli? o întrerupse Raminagrobis. Poate o altă femeie, cumva?...

Bineînţeles că da, însă n-am nici o probă. Am verificat toate prietenele noastre comune şi n-am găsit nimic suspect. Trecutul lui Gicu e fără pată. Nu poate fi vorba decât de o cunoştinţă nouă, mă gândesc la vreo sezonistă. În cazul acesta nu mai ştiu cum să-l urmăresc. Vă rog să mă ajutaţi.

Adică să aducem din nou în captivitate un sărman tânăr care abia şi-a luat zborul, avid de libertate?... Şi atunci cum rămânea cu principiile noastre şi cu dreptul sacru al fiecărui bărbat de a dispune de persoana sa cum crede el de cuviinţă? Vicepreşedintele o lămuri cu blândeţe că ne cerea imposibilul. Într-un anumit punct de vedere însă, cazul lui Gicu ne interesa şi pe noi, fiindcă îl cunoscusem ca persoană. Sub această retragere, ascunsă sub un strat de cuvinte gogonate,

noi bănuiam, o altă voință, machiavelică, şi nişte scopuri, neapărat tenebroase, care ne vizau direct. Pentru a lămuri toate perfidiile inamicilor noştri, declarați şi nedeclarați, îl vom depista pe Gicu de-ar fi ascuns şi-n gaură de şarpe.

— Cât despre opera lui, ne spuse Raminagrobis în încheiere, cred că o putem rezuma într-un singur cuvânt: rahat! Ascultați-mă ce vă spun!

O expediarăm pe Țoancă-mică, recomandându-i să se ducă acasă şi să se spele pe ochi, că totul se va aranja... Şi te rog să ai încredere în nenea Raminagrobis, îi spusese Mălai-mare la plecare, iar ochii lui oblici scânteiaseră o clipă în mod periculos, infirmând toate jurămintele lui de castitate din seara precedentă. Mă rog, o să rămânem doar eu şi cu Vicepreşedintele să ducem lupta până la capăt. Doi oameni, strâns-uniți, pot face minuni în lumea asta plină de dentişti, de genii şi de şcoli primare. Ne azvârlirăm furioşi în Tragusta, dar când să răsucesc, cu un gest energic, cheia de contact, Vicepreşedintele ceru „time-aut". Cică îşi uitase batista pe noptieră. Lipsi zece minute şi se întoarse pipăindu-şi pântecele.

— M-a nenorocit laptele ăla bătut, zise el în loc de explicații. Să sperăm că asta e totul. Hai să-i dăm drumul!

Mă supărai pe accelerator şi, în secunda următoare, un uragan se abătu de-a lungul şoselei Malu-Mare-Constanța, făcând să vibreze frunzele salcâmilor de pe margine, ca nişte zbârnâitori de zmeu date cu grăsime. Vicepreşedintele făcu ochii mari cât nasturii de palton. Uitase şi de burtă şi de tot, iar eu şi Raminagrobis

râdeam de ne prăpădeam văzându-l cum se cramponează de locul său, ca şi cum ar fi fost posibil să cazi din maşină la viteza pe care o aveam. Până la urmă reuşi să se aclimatizeze, deşi îi lăcrimau ochii ca la cățeii hrăniți prea devreme cu carne.

— Mă, voi sunteți nebuni de legat, reuşi el să îngaime pe un ton jumătate îngrozit, jumătate plin de admirație. Eu unul mi-am şi luat adio de la viață.

„Jurăm, jurăm! Să nu ne însurăm", începurăm noi ceilalți să răcnim fericiți şi Vicepreşedintele nu întârzie să ni se alăture. Pe la jumătatea drumului, ca să demonstrez că sunt tembel şi aiurit, băgai motorul în plin şi aşteptai, rânjind prosteşte, să ne ridicăm în aer şi, eventual, să ne înşurubăm pe orbită. Indicatorul de viteze arăta două sute cincizeci, dar Raminagrobis îmi zbieră în ureche că s-ar putea să fie mai mult, deoarece îl montaseră cam la întâmplare. Alelei, fraților, şi doamne-ajută! Zburam, de fapt, printr-un coridor de lemn cu acoperiş de frunze, deoarece pomii de pe marginea şoselei se lățiseră, ocupând şi intervalul neplantat, şi formau un fel de parapet foşnitor, pe deasupra căruia străluceа o vipuşcă de cer, întreruptă din când în când, ca un fulger, de coroanele arborilor. Vicepreşedintele ceru din nou „time-out". Făcurăm haltă lângă nişte tufe de mărăcini şi lăsarăm Tragusta pe dreapta, să pască asfalt. Vicepreşedintele absentă discret. Rămăsei cu Raminagrobis, rezemați cu coatele peste capota maşinii, hăhăind cât ne țineau plămânii, fără nici un motiv aparent, amețiți încă de beția vitezei, lăsând nervii să vibreze în voie. Era să nici nu-i băgăm în seamă pe snobii de ieri, cu tot Thunderbirdul lor de

culoarea sfeclei, numai că dumnealor apăsaseră pe claxon de la distanță, în semn de omagiu şi admirație. Le răspunserăm cu aceeaşi monedă. Aşa cerea codul de onoare al automobiliştilor vitezişti, scăpați de sub ochiul sadic al agenților de circulație. Ajuns lângă noi, Thunderbirdul frână pe patru roți şi găliganul cu pistrui scoase capul pe laterală:

— Ei, ați visat ceva frumos azi noapte?

— Pe Lolobrigida, spuse Raminagrobis care căuta orice prilej spre a-şi îmbunătăți pronunția în Italieneşte.

— Atunci ce-ar fi să zicem cincisprezece monezi pe kilogram. Bani numărați.

— Nu merge, că Lolobrigida era în costum de scafandru.

— Pfui! V-am lăsat! Mai rumegați problema. Şi ce-am zis, cu şprițul, rămâne valabil. Aiurusum!

— Frâne bune şi doamne-ajută!

În curând şi Răducu fu, din nou, printre noi şi puturăm să ne continuăm drumul spre Constanța, într-un ritm mai potolit, deoarece, pe măsură ce ne apropiam de oraş, şoseaua devenea tot mai aglomerată. Tragusta redevenită Trabant, mergea, modestă şi ipocrită, cu cincizeci la oră, printre superbele autoturisme în care se lăfăiau pleziriştii: Taunus, Mustang, Masseratti, Alfa-Romeo... Eram împăcați în sufletul nostru şi nu ne mai supărau zâmbetele batjocoritoare ale privilegiaților. Ajunşi în Constanța, frânai brusc în apropierea circului.

— Am o idee, le spusei celorlalți. Vă las maşina ca să dați o raită prin oraş. Vedeți ce e cu iahtul Maramureş

şi căutaţi la farmacie un leac pentru Răducu. Cred că nişte ceai de muşeţel i-ar face bine. Între timp, eu mă reped să-l consult şi pe domnul Adalbert Măcelaru. Circarii ăştia au uneori nişte leacuri pentru animale, care nu văd de ce n-ar fi bune şi pentru vicepreşedinţi. Ceva în genul prafului de pipotă de pasăre, dacă aţi auzit. Asta te-ncuie cât ai zice peşte!

— Da, doctore! Măi, fraţilor, câte mai ştie omul ăsta!...

— Şi, să nu uit: daţi pastilele astea la analiză. Vreau să ştiu din ce sunt făcute.

Aşa şi procedarăm. Circul Alessandro se afla la ora corvezilor şi artiştii făceau şmotru, în picioarele goale, ca toată lumea. Dar oriflama în alb şi albastru, flutura binevoitor deasupra cupolelor de pânză. Domnul Adalbert Măcelaru îşi lua micul dejun împreună cu Stromboli, însă mă primi cu aceeaşi dragoste dintotdeauna. Praf de pipotă nu avea; Vicepreşedintele trebuia să se mulţumească cu prapur de ren fiert în oţet, despre care, de asemenea, se spunea că are proprietăţi miraculoase.

— Cu ajutorul lui l-am vindecat pe Stromboli alaltăieri de psittacoză, ne mărturisi directorul circului. Cu ocazia turneului în Sicilia a stat în gazdă la o văduvă care avea trei papagali, sau ori fi fost blestemele văduvei, adăugă nenea Adalbert privindu-l peste umăr pe saltimbanc.

— Ei, pe naiba! protestă acesta. Psittacoză era. Dacă nici atâta lucru nu ştiu, atunci înseamnă că am trăit degeaba. I-am dat eu cu tot felul de alifii până şi cu vleminschi – nimic! Acum vreo patru zile, îi vine

directorului ideea: „ia, măi, nişte prapur de ren, să vezi că-ți trece”. Am pus praful într-un plic şi am uitat de el. După ce te-a arestat pe tine, ne-am dus cu toții la Clopotul şi l-am sculat pe Papastratos să ne dea câte o țuică, fiindcă eram rebegiți. Atunci mi-am adus aminte de prafuri şi le-am înghițit. În zece minute dispăruse orice urmă de psittacoză! Aveți cuvântul meu de onoare!

— Mai bine nu-ți mai dădeai cuvântul, îl luai eu peste picior. Noi te şi crezusem. Aşa ai stricat totul.

După această scurtă ciorovăială cerui veşti despre Rândunica. Tocmai despre asta discutau când venisem eu. Nu se întorsese acasă şi nici pe iahtul Maramureş nu era, fiindcă duo Mascheratti o văzuseră ieri pe seară, într-o alimentară, însoțită de un tânăr. Erau cu sacoşele pline.

— Cine sunt ăştia, duo Mascheratti?

— Păi, popa şi cu celălalt, pe care mi i-ai trimis tu. Nişte clovni înnăscuți, or să facă o carieră mondială. Te clacsonează cineva.

Sosise Raminagrobis cu Vicepreşedintele şi nu aveau răbdare să mai aştepte. Aduceau veşti senzaționale, după părerea lor.

— A venit peşte proaspăt la aprozar! îmi strigă Dalai-Lama cu sufletul la gură. Hai să luăm şi noi vreo douăzeci de kilograme!

— Ce, eşti nebun? Vrei să-mi miroasă maşina? Dă-te la o parte că plecăm! Ia, Răducule, praful ăsta!

Mă bombăni tot drumul până la Malu-Mare, dar nu-l băgai în seamă fiindcă mă îngrijora starea Vicepreşedintelui. Cu tot prapurul de ren fiert în oțet,

făcurăm vreo cinci halte ca să-şi vină în fire. Când ajunserăm în oraş era epuizat. După o sugestie a lui Raminagrobis oprirăm în faţă, la „Clopotul”.

— Alaltăieri, povesti Mălai-mare, aveam nişte colici extraordinare. Pepsi ştie. Credeam că mor şi m-am gândit să iau o ultimă drojdie înainte de a da în primire. Am băut şi, adio colici. Parcă mi le-a luat cu mâna. Hai să încercaţi şi voi!

Papastratos încă nu se trezise din inventar căci uşa era încuiată dar Vicepreşedintele, în disperare de cauză, se agăţă de clopotul de la intrare şi începu să-l zgâlţiie. După zece minute ieşi o vecină să ne spună că responsabilul e plecat la bancă şi vine abia într-o jumătate de oră. Se vedea dar că minte. Ne hotărârăm să-l asediem, însă după alte câteva minute, Vicepreşedintele ne făcu semn că s-a mai îndreptat vânzarea şi că se simte mai bine. Până la vilă se înzdrăveni de tot, căci începu să cânte imnul burlacilor cât îl ţinea gura, încercând să-l traducă în limba franceză, iar de îndată ce o văzu pe coana Veta, declară entuziasmat că are o foame de lup şi că îşi ia angajamentul să mănânce douăzeci de sarmale.

— Văd că prapurul de ren are efect şi când îl ţii doar în buzunar, mă făcu atent marele cunoscător al sufletului omenesc.

Căzui într-o profundă meditaţie, apoi revenii la viaţă. Din bucătăria Redutei ieşea un miros de sarmale şi de leuştean care inhiba orice gânduri colaterale. Să ne fi trântit coana Veta şi vreo ciorbiţă moldovenească, acrită cu borş sau cu corcoduşe?... În faţa acestor perspective, toate enigmele legate de potirul sfântului

Pancraţiu se evaporară ca un abur ieşind dintr-o mămăliguţă proaspătă, pripită. Iar lui Raminagrobis îi veni să leşine când văzu pe tavă numai cozi şi mijloace de peşte, fiindcă îşi făcea socoteala că şi căpăţânile trebuie să fie pe undeva pe-aproape, adăpostite într-o zemşoară turbure, bătută bine cu ou şi poate, de ce nu, asezonată şi cu niţeluş sancrasas verde.

Capitolul XII – BANDA LUI BRUTUS STRÂNSĂ CU UŞA

— Şi cu pastilele alea ce rezultat îmi aduceţi? întrebai eu după ce terminarăm peştele. Mă, vouă trebuie să vă scot cuvintele, cu cleştele, din gură!

— A, da... Îşi aduse aminte Vicepreşedintele. Ei bine, nimic interesant! Era piramidon! Farmacistul se uita la noi ca şi cum am fi fost beţi.

— Chiar m-am simţit niţeluş caraghios, interveni Raminagrobis înţepat. Sper că n-ai făcut-o de băşcălie. Ştii că nu permit.

— Zicea, reluă Răducu demn, că speră ca analiza apei de la chiuvetă să o facem tot la dânsul. Înţelegi? Om fin, dar tot nu s-a putut abţine ca să nu sublinieze, discret, ridicolul situaţiei.

Mă uitam la ei cum se oţărăsc şi se arată incapabili să facă o legătură logică între fapte, apoi îi scuzai, dându-mi seama că nici unul dintr-înşii nu ştia despre ce pastile era vorba.

— Mă, nefericiţilor, îi stopai eu, păi ăla era antidotul dat de Mirandolina în seara balului, după ce ne-a otrăvit cu punci! Ei, acum aţi înţeles?

— Otrava a fost inactivată de piramidon!! spuse Vicepreşedintele într-o doară. E clar!

— Nu vorbi prostii! Otrava nu era otravă!

— Da, zise marele detectiv a cărui frunte era, de vreo două minute, chinuită de gânduri. Otrava nu era otravă. Deci n-am fost otrăviţi!

Vicepreşedintele îşi trânti un pumn în cap şi se repezi după sticla de tri-nitro-glicerină. Îşi spunea, probabil, în sinea lui, că, în situaţii paradoxale, trebuie să-ţi dereglezi toate sistemele logice ca să poţi înţelege ceva. Abia îl puturăm convinge să renunţe. Explicaţia era, după, Raminagrobis, mult mai simplă; din nefericire, deocamdată, teoriile sale nu erau decât nişte simple ipoteze ce urmau să fie verificate.

Vă rog să mă urmăriţi, ne spuse el. Am să raţionez cu voce tare. Aşadar, piramidonul fiind piramidon, punciul nu era otravă. Totuşi cele trei fete, plus Inspectorul, au căzut fulgerate la pământ. Mă asculţi, Pepsi?

— Da, maestre!

— Deci s-au prefăcut. Deci erau înţeleşi dinainte! Deci toţi ceilalţi s-au mişcat după un scenariu dinainte stabilit. E clar că cei patru sunt complici dar poate că mai sunt şi alţii cu ei. În folosul cui se lucrează? Din moment ce noi ştim că poziţia noastră e justă, înseamnă că toţi ceilalţi sunt necinstiţi? Să fie oare Inspectorul înţeles cu gangsterii? Refuz să-mi închipui! Şi dacă scenariul continuă?... Şi dacă cele trei fete joacă în continuare nişte roluri dictate de interese necunoscute nouă? Înseamnă că Genoveva a plecat cu un scop, iar nu fiindcă i-ar fi căzut cu tronc bandiţii

ăia! Şi celelalte două la fel. Fraţilor, trebuie-să verificăm imediat toate aceste ipoteze.

Îmi plesnea capul încercând să desluşesc iţele acestor noi încurcături şi de aceea Raminagrobis luă comanda. El avea o vorbă pe care spunea că a găsit-o studiind filozofii greci: „interessus fessum fertum". Însă refuza cu încăpăţânare să ne-o traducă, iar printre noi nu se afla nici un alt latinist. Ideea lui era să ne constituim într-un grup de acţiune rapidă, la care să cooptăm pe toţi cei ce au un interes major în lămurirea definitivă a întâmplărilor din ultimele zile. Drept urmare, la căderea serii, când luna începe să plutească pe deasupra apelor ca o meduză fosforescentă, şase conspiratori: cinci bărbaţi şi o femeie se găseau adunaţi în holul Redutei, într-o şedinţă ultrasecretă.

— Fraţilor, începu Raminagrobis neprotocolar, suntem traşi în piept, cum se spune cu o frumoasă expresie argotică. Noi trebuie să lămurim trei lucruri: ce legătură este între dezertori şi potir, ce am aflat până acum şi ce e de făcut. E clar?

Nici o obiecţiune. În afară de mine şi de Vicepreşedinte, se mai aflau în hol: pater Bonifaciu şi Capoforte, cei dintâi interesaţi în găsirea potirului şi Ţoancă-mică, mai ambiţioasă şi mai fără scrupule ca oricând, dornică să-şi recupereze logodnicul cât mai grabnic cu putinţă, pentru a-l părăsi atunci când va crede ea de cuviinţă, iar nu când i se năzare lui. Raminagrobis, Vicepreşedintele şi cu mine, întreprinsesem deja, până la această oră, unele cercetări şi eram gata să le aducem la masa comună, spre a fi studiate.

— Perfect! zisei eu. Să vedem ce am aflat. Acum câteva ore m-am repezit din nou la Constanța. Otrava Mirandolinei este, pur şi simplu, apă distilată. Nu e nocivă pe cale bucală, decât dacă te-neci cu ea. Genoveva ia în fiecare seară masa la cele mai luxoase localuri pe cheltuiala bandiților. În curând o să-i aducă în sapă de lemn. Am dat-o în primire lui Stromboli şi Kamma, care supraveghează îndeaproape şi iahtul. Despre Rândunica nici o urmă. Am zis.

— Inspectorul face pe prostul, raportă Vicepreşedintele. Zice că el într-adevăr s-a simțit rău în seara aceea. Fără îndoială, minte. A luat act de dispariția lui Gicu, care i se pare într-adevăr ciudată. Despre fuga fetelor s-a abținut să facă vreo observație. Sunt neînțelegeri familiare, după părerea lui, n-are calitatea să se amestece.

— Eu l-am descusut pe Papastratos, relată Raminagrobis. Mut ca un rasol de peşte. Nu ştie cine i-a băgat sticluța în ponci. Mirandolina a mințit afirmând că e complicele ei. A adus un pelin extraordinar, dar asta e altă poveste. În concluzie, ştim că nu ştim nimic, vorba lui Socrate.

Țoancă-mică făcuse şi ea unele cercetări personale aşa că ridică două degete:

— Vă dați seama ce e în inima mea, începu ea tamponându-şi discret nasul cu batista. Am fost şi la Muzeu şi la Casa vestigială ca să cer un sfat. Nici Decebal Marinescu, nici Villanova n-au vrut să mă primească. Ştefănescu, care s-a întors de la țară, mi-a şoptit că stau în birou cu prietenele dumneavoastră şi consumă toată ziua la cafele şi la coniac.

I-am spus lui Ştefănescu să tragă cu urechea şi să asculte ce vorbesc. În seara asta o să dea pe la mine să-mi aducă rezultatul.

Duo Mascheratti ascultau cu „atenţie, având aerul că nu înţeleg nimic. Îi surprinsei cum aruncau din când în când câte o privire în oglindă, pentru a-şi verifica mimica şi aerul de perfectă imbecilitate, atât de necesar în noua lor meserie. Recunoşteam şi eu, în sinea mea, că, din acest amalgam de date, nu se putea trage o concluzie. Chinezu însă avea altă părere:

— Deci! zise Raminagrobis. Pentru analiza situaţiei în care ne aflăm, voi folosi un silogism deductiv, încă necunoscut în logica modernă, o ecuaţie proprie, numită de mine, cu toată modestia: „silogismus raminagrobianus". În această seară îl veţi auzi în premieră.

— Hai, dă-i drumul şi nu te mai lăuda atâta!

— Fiţi atenţi. Alianţa dintre Inspector şi cele trei prietene ale noastre este un fapt dovedit! Nu ştiu cum şi când s-a produs, dar îmi permit să afirm că activitatea lor nu poate fi în contradicţie cu legea.

— I-adevărat, acceptă Ţoancă-mică. Din moment ce nu sunt căsătorite, sunt libere să facă ce vor.

— Nu domnişoară! Mă gândeam la altceva. Inspectorul le-a dat aceeaşi misiune, dar le-a plasat în locuri diferite. Cunoscând ce interes comun pot avea muzeografii şi gangsterii, putem deduce care este misiunea fetelor..

— Interesul comun este găsirea potirului, izbucni Vicepreşedintele, iar misiunea fetelor e ca acest potir să revină celor în drept.

Îl felicitărăm pentru forța sa de a sintetiza lucrurile.

— Totuşi, continuă el emoționat, mi se pare că e o misiune grea pentru nişte fete. Închipuiți-vă: singure în mijlocul unor gangsteri sau muzeografi nemiloşi, conduşi de cine ştie ce instincte sălbatice.

— Lasă că se descurcă ele, zise Țoancă-mică. Dacă şi-au pus în cap să descopere potirul îl vor descoperi, să fiți siguri. Rămâne enigma Gicu. Îmi dați voie să continui eu?

— Dă-i bătaie!

După Țoancă-mică erau două dispariții misterioase care n-aveau nici o legătură cu „silogismus raminagrobianus". A lui Gicu şi a Rândunicăi! Dar dacă aceste dispariții erau legate între ele? Să nu uităm că şi Rândunica avea un interes în găsirea potirului; se considera chiar moştenitoarea diamantelor ascunse acolo. Să fi renunțat ea peste noapte la acest lucru? Cunoscând bine sufletul femeiesc, Țoancă-mică putea să afirme, cu mâna pe inimă, că nu! Atunci? Dat fiind că posturile principale de observație fuseseră ocupate de celelalte femei, Rândunica se orientase cu siguranță asupra cuiva care să cunoască bine locurile unde s-ar putea ascunde potirul. Or, această persoană nu putea fi decât un muzeograf, respectiv Gicu, născut-crescut în Malu-Mare şi fost salariat al celor două instituții muzeale.

Vorbele fetei stârniră un entuziasm de nedescris printre cei de față. „Vorbeşte ca o inspirată", o binecuvântă de departe părintele Bonifaciu, Raminagrobis o bătu pe umăr, Vicepreşedintele făcu

cinste cu câte un coniac. Numai Față de Cal îşi surâdea singur în oglindă.

— Cu ce l-o fi momit, nu ştiu, zise Țoancă-mică, fiindcă nu e mai frumoasă ca mine. Să mai ai încredere în fostele colege de primare!... În fine, eu cred că, dacă-i punem sub observație, acesta e drumul cel mai scurt spre a ajunge la potir. Fiindcă Rândunica totdeauna a ştiut ce vrea. Şi eu la fel.

— Mai departe, genialo! o încurajă Raminagrobis.

— Perechea infidelă, continua fata, nu doarme pe la cunoştințe. Am verificat. N-a părăsit nici oraşul, fiind legată de căutarea potirului. Deci se ascunde undeva prin păduri sau parcuri. Sau poate în cimitir, fiindcă noaptea e cam răcoare. M-aş mira chiar să nu fie ascunşi în cavoul lui Papastratos. M-a dus şi pe mine Gicu, odată, să mi-l arate. Şi acum – izbucni Țoancă-mică în lacrimi – e acolo cu alta!

Sărirăm toți să o potolim, apoi făcurăm un plan de bătaie. Trebuia mai întâi să eliminăm pionii inutili, deoarece încurcau locul. Banda lui Brutus nu avea potirul, deci trebuia înlăturată din competiție, mai ales că aveau boală să tragă cu revolverele. Sigur că lui Raminagrobis îi convenea treaba asta, fiindcă o recupera mai repede pe Genoveva. Declară chiar că are o idee şi că mâine dimineață, la prima oră, bandiții vor fi cu cătuşe la mâini. Vicepreşedintele va cerceta muzeele, făcând uz, la nevoie, şi de calitatea sa oficială. Capoforte se instală, în post fix, la cârciuma lui Papastratos, iar Țoancă-mică, împreună cu părintele Bonifaciu, urmau să scotocească cimitirele şi, în special, cavoul lui Papastratos. Eu trebuia să-l însoțesc

pe Mălai-mare, fiindcă nu era exclus să aibă loc şi un schimb de argumente violente, la care mi-aş fi putut da o contribuție substanțială. Îmi convenea de minune deoarece mereu mă chinuia gândul că nu-i bătusem niciodată, pe săturate, pe acei ticăloşi, răpitori infami de fete nevinovate şi asasini dovediți ai sărmanului Leopold.

Pentru moment, fiindcă orele erau înaintate, cel mai înțelept lucru ar fi fost să ne ducem frumuşel la culcare, numai că Țoancă-mică îşi cam luase aere de general şi veni cu altă idee:

— E târziu, recunosc, zise ea, dar până la ziuă se mai poate face ceva. Eu, de exemplu, vreau să mă duc să inspectez cimitirul, deşi mi-e o frică grozavă de câini. Dar nu-l pot lăsa pe Gicu în ghearele acelei dezmățate.

— Te însoțesc, strigară în acelaşi timp Raminagrobis, Vicepreşedintele şi Capoforte.

— Vei merge cu părintele Bonifaciu, decretai eu, deoarece, în virtutea meseriei sale, se presupune că e cel mai cuviincios dintre noi. Raminagrobis se va duce să vorbească cu Inspectorul, pentru a-şi pregăti scheciul de mâine, eu voi căuta să iau legătura cu Mirandolina, iar vicele cu Micşuneasca. „Interesus fessum fert” cum spunea un mare înțelept al zilelor noastre. Iar Capoforte să-şi ia în primire postul la cârciuma lui Papastratos: e cea mai plăcută îndeletnicire din seara aceasta.

Mă strecuram spre Muzeu cu inima strânsă, ca la prima întâlnire cu Mirandolina. Doamne, cât timp trecuse de-atunci! Numărai pe degete lunile:

cincisprezece. Şi, dintr-odată, totul se prăbuşise, din cauza acelui blestemat de potir. Dacă l-aş fi găsit în noaptea aceea, l-aş fi dat la topit, să facă din el şine de căruţă sau potcoave pentru caii de la serviciul barometric. Cu aceste gânduri, sării gardul dinspre grădina publică al Muzeului, şi începui să mă târăsc prin iarbă spre aripa veche a clădirii, unde ştiam că Decebal Marinescu are grijă să-şi găzduiască oaspeţii mai importanţi. Paşi cadenţaţi mă făcură să mă urc cu iuţeala fulgerului într-un corcoduş apropiat. Era patrula muzeografilor, înarmată până-n dinţi, făcându-şi rondul. Cei doi se opriră, chiar sub copacul meu, şi-şi aprinseră câte o ţigară.

— Urâtă noapte, zise unul. Frig, întuneric, burează, începe să se schimbe vremea.

— Eh, mai avem două săptămâni şi gata! Mult a fost puţin a rămas!

— Tu crezi într-adevăr că o să ciocnească?

— De ce nu? S-a stabilit că perioada de clocire e de şaisprezece zile. Patru au trecut.

— Ar fi ceva senzaţional, îţi dai seama?

— Te cred şi eu! Va revoluţiona toată palentologia!

Nu înţelegeam prea bine despre ce era vorba, şi ultimele replici le înţelesei cu greutate, deoarece fereastra de la etaj se luminase şi ea se afla chiar în dreptul corcoduşului. Era camera Mirandolinei: infidela se întorsese de la masă şi se pregătea de culcare. Ar fi trebuit să mă dau jos din copac: orice om binecrescut ar fi făcut aşa. Dar nu puteam, din cauza patrulei şi, în plus, nici n-am pretenţia că sunt binecrescut. Rămăsei înţepenit, privind mişcările Mirandolinei. Mai întâi, era

clar că Marinescu nu reuşise s-o domesticească, deoarece înainte de a-şi pune pijamaua, fosta mea iubită trase zăvoarele şi baricadă bine uşa cu un fotoliu. Aşa, doamnă, sunt bucuros să constat că îţi aperi demnitatea, chiar dacă acum, nu mai e nimic între noi! Sincer vorbind, creştea mult în ochii mei. Pe urmă se pregăti de culcare şi, cu toate că patrula plecase, n-aş fi coborât din corcoduş pentru nimic în lume. Spre marea mea mirare, căci nu o ştiam bigotă, înainte de a se băga în pat, îşi făcu şi rugăciunea. Nu înţelegeam cuvintele deşi vedeam bine mişcarea buzelor, ceva gen: „Înger-îngeraşul meu", ba chiar mi se păru că rosteşte şi numele de Pepsi, poate: „Doamne, dă-i sănătate şi înţelepciune, iubitului şi adoratului meu Pepsi". Vreau să spun că ar fi fost posibil să spună şi aşa, din moment ce nu o auzeam, eram liber să-mi închipui tot ce poftesc. Şi, când termină, stinse lumina şi nu o mai văzui. Coborâi din corcoduş sfâşiat de contradicţii. Să mă urc pe burlan şi să-i bat în geam? Ar fi urmat una din acele discuţii monstruoase... Obrazul ei era destins şi ochii limpezi... Era Mirandolina II în carne şi oase! Pentru prima oară, fantoma creată de mine se contopise cu imperfecta ei ipostază terestră, cu apriga şi capricioasa Mirandolina I. Acum dormeau îmbrăţişate, visând poate flori şi peisaje alpine. Şi eu să le turbur?! Tocmai eu! Sării înapoi gardul şi până acasă mersei în vârful picioarelor. Nu simţeam nevoia să aflu ce-au făcut ceilalţi tovarăşi...

A doua zi dimineață, pe la opt, mă deşteptai fluierând o gavotă. Mă simțeam relaxat, aveam certitudini. Era clar că inspiram femeilor pasiuni durabile care nu le vor părăsi până la mormânt. Şi asta mă distra, fiindcă purtarea mea era mai curând uşuratică – aşa eram eu: „ca albina din floare-n floare”. Dacă ele luau în tragic aceste sentimente fireşti, le privea, eu îmi declinam orice răspundere. În timp ce reflectam asupra acestor grave probleme esențiale, nu stătui de pomană, numai ca să-mi admir dinții să-mi fac semne de încurajare în oglindă, ci mă şi bărbierii cu pedanterie, deoarece era prima dată când luam parte la arestarea unor gangsteri şi voiam să arăt bine, ca la o premieră. După asta aveam de gând să atac Muzeul cu ajutorul celor de la circ şi să o pun în libertate pe Mirandolina. Merita cu prisosință acest gest. Revăzui mental filmul din noaptea precedentă, geamul luminat, rugăciunea şi toate celelalte şi încântat de concluziile trase, mă apucai să cânt cu putere aria toreadorului. În plin vacarm, Raminagrobis năvăli în odaie, aproape trecând prin uşa pe care o deschisese cu umărul. Lăsai aria neterminată şi începui să mă pudrez. După Mălai-mare intră Inspectorul cu revolverul în mână. Văzând că sunt singur, puse piedica şi băgă arma în teaca de la subsuoară. Raminagrobis se sculă gemând de jos.

— Ce urli aşa, idiotule! mă apostrofă el furios, pipăindu-şi şalele. Credeam că te torturează cineva şi când colo....

— Îmi pare rău că nu mă torturează nimeni. Ca să se adeverească măcar o dată acel ciudat silogismus raminagrobianus.

— O viață întreagă a judecat cu coloana vertebrală, mă pârî Raminagrobis Inspectorului, şi uite că trăieşte....

— Şi chiar n-ai recunoscut aria?... insistai eu. Nu e o notă bună pentru tine. Carmen de Bizet sau cam aşa ceva...

— Zău? în orice caz era cântată într-o gamă minoră şi de la cap la coadă. În sfârşit, bine că eşti teafăr. La propriu, bineînțeles.

Binevoii să-i arunc o privire Inspectorului. Era ras proaspăt dar pudrat inegal, semn că fusese luat pe întuneric de acasă, şi zâmbea prietenos fără să scoată un cuvânt, făcând avansuri disperate pentru a sparge gheața dintre mine şi dumnealui. Nu mă impresiona acea mimică, îl preferam pe Marcel Marceau, dar nu mă putui împiedica să zâmbesc văzând aerul lui pedant şi freza țeapănă cu fire paralele, parcă dată cu gomenol sau cu unsoare de căruță. Se simți încurajat în sentimentele sale de prietenie şi asistență socială şi se apropie cu mâna întinsă:

— Raminagrobis a depus o reclamație în numele tău, mă informă el puțin jenat. O găsesc întemeiată din punct de vedere juridic. Aş vrea însă să o contrasemnezi. Ca să n-avem vorbe.

Îl privii de sus până jos, parcă admirându-i hainele, apoi semnai cu un gest imperial, fără să scot un cuvânt, acceptând cu indiferență stiloul pe care mi-l întinsese.

— Nu te mai laşi de chestii de-astea, zisei eu în cele din urmă. Acum, care e următoarea mişcare?

— Împachetarea bandei lui Brutus, zise Mălai-mare, şi punerea ei la frigider. Cu cântec înainte marş!

Iahtul Maramureş era solid ancorat în radă. O umbră ghemuită printre baloturi şi cabestane: Stromboli, ne informă că vasul avea o avarie la cârmă, fiind imobilizat pentru câteva zile. Bănuii că el şi Kamma nu erau străini de treaba asta, dar nu scosei nici un cuvânt în faţa Inspectorului. Ar fi fost în stare să-i aresteze! Privirăm puntea prin binoclu, în timp ce Inspectorul se repezise până la căpitănia portului ca să facă rost de o şalupă. Iahtul Maramureş era pavoazat cu ghirlande şi steguleţe multicolore, pe bompres se răsucea în spirală un enorm şarpe de tufănele şi umbra iepurelui, parâmele toate fuseseră ornate cu bucheţele de cale, garoafe şi lobidragi. Din cabina timonierului răsuna un cântec de ghitară şi alături de cabină, într-un hamac, Genoveva făcea plajă, glumind cu unul din piraţi. Lui Raminagrobis îi sări ţandăra dar se stăpâni. Scena mă înfuria şi pe mine, deşi secretara directorului general arăta ca o veritabilă sirenă. Îl compătimeam din toată inima pe Mălai-mare, mă şi bucuram niţel că dumnealui o să simtă asta şi o să se înfurie mai tare. Când sosi Inspectorul cu şalupa, atinsese punctul de fierbere. Fu primul care sări pe bordul iahtului, cu o mină sumbră parcă mergea la abordaj. Genoveva îl zărise de departe şi se ridicase în capul oaselor, lăsând picioarele să-i atârne pe marginea hamacului. Era o apariţie de zile mari. Periculosul Fu-Manciu înghiţi în sec.

— Bună ziua, mormăi el negăsind altceva mai inteligent de spus. Ce mai faci?

— Uriciosule, zise ea întinzându-i mâna spre a-i fi sărutată. Ariciule!

Mă băgai în vorbă cu obişnuita-mi grosolănie:

— Ia-ţi ceva pe tine, cucoană, că am venit pentru afaceri. Unde e clopotarul ăl mare? Cu el avem treabă.

Îi aruncai o prelată pe umeri, deşi Raminagrobis îmi făcea semne disperate să nu mă amestec, că stric totul. Era momentul cel mai rău ales pentru dulcegării, fiindcă din cabinele de sub dunetă, năvăliră pe punte alde Brown, toată colecţia, feroci şi agresivi, având în mâini pistoale cu surdină, despiedicate, gata de tras. Inspectorul făcu un pas înainte.

— Jos labele! porunci el. Vă vorbeşte un reprezentant al ordinei publice şi aici nu vă aflaţi în Texas.

La un semn al lui Brutus, pistoalele dispărură în harnaşamentele lor speciale. Căpetenia bandei făcu un pas înainte, cu o mutră arogantă:

— Iar ai venit cu neisprăviţii ăştia! tună el. Nu s-au mai învăţat minte să nu se mai lege de turişti nevinovaţi, însetaţi de frumuseţile folclorice ale litoralului dumneavoastră.

Raminagrobis scrise ceva pe o foaie de hârtie şi o înmână Inspectorului.

— Cuvântul „neisprăviţi” este o insultă. De la o lună la trei luni. Poftim reclamaţia scrisă.

Inspectorul citi cu grijă hârtia şi o băgă după aceea în buzunar.

Raminagrobis îmi făcu cu ochiul: nu cunoşteam planul lui dar înţelesei că treaba merge bine.

— În fond, ce doriţi dumneavoastră? întrebă Brutus puţin cam dezorientat. Nu, Sammy, nu acum!

— Recunoaşteţi semnătura asta? Glasul Inspectorului suna ferm ca al unui om care înţelege să-şi facă datoria până la capăt.

— A, tâmpenia aia de contract? Da, e semnătura mea. Şi ce dacă?....

— Cercetăm un caz. La data respectivă s-au furat de la muzeu nişte ouă de brontozaur. În contract, dumneavoastră afirmaţi că deţineţi o asemenea marfă. Suntem convinşi că e vorba de alte ouă dar justiţia vrea dovezi concrete şi de aceea vă rugăm să ni le arătaţi pe cele care se află în proprietatea dumneavoastră.

— Îţi stă mintea-n loc! gemu Brutus. N-avem nici un ou, domnule! Ce, la dumneavoastră se găsesc ouă de brontozaur pe toate drumurile? Şi vă rugăm să ne lăsaţi în pace!

— Deci, continuă Inspectorul, nu e exclus ca ouăle pe care le aveaţi la data încheierii contractului să fie chiar ouăle furate! Vă atrag atenţia că din acest moment orice vorbă vă este înregistrată pe bandă de magnetofon. Aveţi dreptul să nu răspundeţi decât în prezenţa avocatului dumneavoastră.

— N-am nevoie de avocat. Iar tu, ori faci pe prostul ori eşti chiar prost! N-ai văzut că ouăle erau îngropate de indienii ăia în straturile de flori? Ce-mi tot baţi capul cu ele?

Inspectorul lăsase capul în pământ, reflectând câteva clipe în tăcere. Apoi luă cuvântul cu un calm neştirbit.

— Din păcate, fraza prin care îmi dădeaţi unele calificative puţin măgulitoare a fost şi ea înregistrată. Ca încadrare juridică ea constituie delictul de ultraj: de la trei luni la doi ani. Pe de altă parte vă comunic că

incriminarea dumneavoastră în ceea ce priveşte ouăle de brontozaur s-a îmbunătăţit simţitor. Nu mai puteţi fi acuzaţi de furt din moment ce e vorba de aceleaşi ouă. Dar atunci rezultă că niciodată ouăle n-au fost în posesia dumneavoastră.

— Întocmai, se grăbi să precizeze Brutus. Iar dacă tâmpiţii aceştia îndrăznesc să pretindă altfel, o să-i dau în judecată.

Raminagrobis scrise din nou ceva pe o hârtie pe care o înmână Inspectorului.

— Pentru cuvântul „tâmpiţi". De data asta e un fel de recidivă. Dacă nu cumva se încadrează la huliganism.

— Nu cred, zise Inspectorul. Şi te rog un singur lucru: să nu exagerăm!... Apoi se întoarse spre gaşca lui Brutus; Domnilor – le mărturisi el – sunt fericit să constat că nu puteţi fi acuzaţi de furt! Vă felicit! Este o mare satisfacţie pentru un reprezentant al justiţiei să constate că dracul nu e chiar atât de negru. The devil is not so black... încercă el să o dea pe englezeşte... şi mai departe nu mai ştiu!...

Tradusei eu fraza corect, fiindcă elegantul Inspector începuse să-mi devină simpatic.

— Rămâne doar delictul de escrocherie.

— Care escrocherie? tună Brutus. Nu, Sammy, nu! Fii liniştit. Ce escrocherie, domnule? Măsoară-ţi cuvintele dacă nu vrei să dai naştere unor incidente diplomatice.

— Aţi contractat în scris, îl lămuri Inspectorul cu blândeţe, un lucru pe care nu-l aveaţi. De la şase luni la trei ani. N-am ce vă face!

Acum îmi dădui eu seama că toată discuția asta fusese o operă de maestru. Tot acum se lămuri şi Brutus, şi ochii săi scânteiară. Samuel sta încordat ca un arc de ceasornic, dar n-apucă să se destindă fiindcă mie, fiind român, îmi venise, mai repede decât lui, mintea românului a de pe urmă. Cu un lat de palmă, dat cu sete, făcui să-i troznească simultan toate cele şapte vertebre ale gâtului său monstruos, de gorilă. Samuel trecu, fără tranziție, direct în lumea viselor. Aruncai o privire rapidă în jur.

Mălai-mare îl strângea pe George de gât, cu o mână mare şi păroasă de urangutan, iar Inspectorul îl aruncase pe Harry peste bord, cu o foarfecă în plină figură. Pentru noi, pericolul nu mai putea veni decât din partea lui Brutus, dar acesta se zbătea cu hamacul în cap, prins în plasă ca un peşte, sub privirile malițioase ale Genovevei. În următoarele zece secunde bandiții erau cu cătuşe la mâini şi cu întreg armamentul individual confiscat.

— Deci, notă Inspectorul, clătinând din cap cu mâhnire, atac cu mâna înarmată, comis asupra autorităților legale. E groasă!

— Pe complicea lor o iau eu pe garanție, se grăbi Raminagrobis să se ofere. E o ființă periculoasă şi trebuie supravegheată îndeaproape.

— Dar să ai grijă să nu fugă!

— Mă predau, zise Genoveva fandosindu-se, însă cu o condiție: să-mi dați voie să mă îmbrac. Nu pot merge pe stradă în costum de baie.

După asta, pornirăm în marş triumfal spre domiciliile noastre. Lui Raminagrobis îi lucea fața de parcă era

dată cu grăsime, iar lângă el, Genoveva, păşea sfioasă ca o bibilică, cu capul în pământ, formulându-şi probabil minciunile viitoare. În faţa închisorii ne luarăm rămas bun de la bandiţi: Inspectorul rămânea cu ei să le facă formele de internare şi să vegheze să fie puşi la drepturi, începând chiar cu ziua respectivă. Pretenţia lor de a li se da camere cu baie şi cu vedere la mare nu fu luată în consideraţie, deocamdată. La despărţire Brutus ceru să-mi vorbească între patru ochi.

— Ascultă, pramatie, zise el aruncându-mi priviri furibunde precum Teodat în Regina Ostrogoţilor, acum pot să te înjur fiindcă n-ai martori. Noi aici n-o să stăm o veşnicie, ascultă ce-ţi spune un om mai bătrân ca tine. Maximum o săptămână-două. În acest timp îngrijeşte-te de cele veşnice. Te-am planificat chiar pentru luna asta. Să nu zici că nu eşti avertizat. Îmi iau adio de la tine ca de la un om mort.

— Adio, Brutus, îi răspunsei eu cu duioşie. Ne-am distrat binişor împreună. Nu vreau să stau în calea proiectelor tale de viitor, dar, fiindcă ţi-ai pus în cap lucruri imposibile, lasă-mă să-ţi recomand pe cel mai bun medic psihiatru din oraşul Constanţa. Sunt prieten cu el şi după câteva zile de tratament, pun prinsoare că ai să te simţi mult mai bine. Iar dacă nu vei lua în seamă sfaturile mele, mă despart de tine cu un vechi salut românesc: să-ţi fie ţărâna uşoară!

În cele din urmă plecarăm spre Malu-Mare, cam înghesuiţi în Tragusta fiindcă o aveam şi pe Genoveva cu noi, dar lui Raminagrobis nu-i păsa de asta, ba era chiar vesel, fiindcă ne cânta tot timpul cântece de pe

vremea militării sale îndepărtate. Genoveva părea preocupată.

— Mâine să mă duceți înapoi pe iaht că mi-am uitat nişte lucruri, zise ea. Nişte fleacuri, însă pentru mine au o oarecare importanță.

— Ascultă, fată, o întrebai eu, ce-a fost cu otrăvirea aia? Ne-am dat seama din prima clipă că jucați teatru.

Cu câteva clipe înainte de a răspunde, în sufletul ei se dădea o luptă cumplită între bine şi rău, între adevăr şi minciună şi până la urmă minciuna învinse.

— Eu chiar am fost otrăvită, răspunse ea privindumă drept în față cu nişte ochi limpezi, extraordinar de cinstiți. Nu ştiu cu ce, însă mi-am pierdut cunoştința. Poate ceilalți să se fi prefăcut, eu însă am fost otrăvită cu adevărat.

Nu mai insistai, deoarece aveam impresia că Raminagrobis este neplăcut impresionat de această discuție. Din cele ce ştiam era însă clar că adepta Inspectorului încearcă să facă literatură cu noi şi n-o să renunțe nici dacă îi punem sub nas piramidonul şi apa distilată. Mă lăsai păgubaş deocamdată şi de îndată ce ajunserăm acasă, îi depusei pe cei doi musafiri şi pornii să dau o raită prin oraş în căutarea Vicepreşedintelui şi a echipei Țoancă-mică – părintele Bonifaciu. La Clopotul, Capoforte supraveghea intens dar nu observase nimic şi nici nu primise vreo veste de la cei doi. Cele două muzee erau, ferecate şi pe porțile de fier de la intrare se vedea scris, pe un afiş mare şi galben: închis pentru inventar. Un muzeu închis pentru inventar!!.... Era prima dată când auzeam una ca asta! Intrai în parcul oraşului privind cu atenție în dreapta

şi-n stânga, deşi era absurd să-mi închipui că un Vicepreşedinte s-ar putea ascunde prin tufişuri. Pe o bancă, o pereche cunoscută: Arhibald şi Alidada, discutând aprins. În orice caz nu era o discuţie tandră, ca între doi tineri căsătoriţi. Căzui între ei ca un fulger.

— Domnul şi doamna Arhibald, dacă nu mă înşel? îi atacai eu, cu ironie. Departe de lume, în mijlocul naturii, singuri cu sentimentele lor. Ce făceţi, turtureilor? Şi ce e cu tigaia pe care o ţineţi în mână?

Tresăriră ca nişte hoţi prinşi asupra faptului şi Arhibald încercă să ascundă tigaia la spate.

— Văd că aţi început să vă cumpăraţi oale, crătiţi... tot ce trebuie într-o gospodărie. Dacă vreţi vă fac rost de un cărucior de copii de la o verişoară de-a mea. Am auzit-o că vrea să-l vândă.

Arhibald se mai decolorase, dar tot insipid şi arogant se purta, iar domnişoara Caramea nu părea deloc îndrăgostită de dânsul.

— Da, sigur, se bâlbâi el. Într-o casă ai nevoie de multe...

— Dar tigaia din mâna ta este în stil baroc. Cred că nu sunteţi aşa de snobi ca să prăjiţi ouă numai într-o cratiţă cu basoreliefuri.

Alidada îi smulse obiectul din mână şi mi-l arătă. Era de fapt un talger cu scene de vânătoare desenate în relief.

— L-am găsit adineauri, zise ea, pe când treceam pe lângă Casa vestigială. Cineva l-a aruncat în stradă de la o fereastră a podului. N-aş vrea ca până la urmă să iasă că l-am furat noi şi pe ăsta.

— Ai judecat corect fiindcă toată lumea cunoaşte ce obiceiuri urâte are bărbatu-tău.

— Nu mi-e bărbat, deocamdată. E superficial şi nu-şi cunoaşte propriul interes. Vreau mai întâi să fac om din el.

— Bravo, dragă, se supără Arhibald. Da, ce, acum nu sunt om? Şi mă mai şi cerți în fața individului ăstuia, care a confundat o cloacă maximă cu nişte depozite jurasice.

Dacă n-ar fi fost Alidada de față l-aş fi cârpit peste mutră, până la completa lui imbecilizare. Pentru moment îl înregistrai cu acele infamii, aşteptând clipa fericită când voi putea să-i lichidez contul. Mă prefăcui absorbit de studierea farfuriei zburătoare. Era un obiect de muzeu, dar cine oare se distra aruncând exponatele Casei vestigiale pe ferestre? Tot răsucind talgerul observai pe fundul lui câteva cuvinte zgâriate cu un cui ascuțit. Îmi pusei repede ochelarii şi reuşii să le citesc. Mai întâi un text în româneşte: „Găsitorul să ducă această farfurie la vila Reduta şi mai jos un şir de litere de tipar aparent fără nici un sens.

— Am încercat şi noi să le descifrăm dar nu am reuşit, spuse Arhibald. În chestiile astea, dacă nu ai cheia, e aproape imposibil să afli conținutul mesajului.

Mai privii o dată farfuria. N-aveam nici o idee şi literele păreau că-mi joacă în fața ochilor. Le transcrisei cu grijă într-un carnețel:

P
E
A

I
E
C
S
S
I
E
D
P
I
R
R
V
A
T
R
T
E
A
F
E
R
R
I
I
E
L
R
U
E
C

E
U
I
U
A
Z
N
S
A
E
R
R
E
S
L
F
D
D
O
C
T
S
C
I
I
C
T
B
I
E
U

N
A
I
E
L
M
O
I
E
A
T
N
C
I
S
G
P
U
I
A
L
S
N
I
T
U

— Inscripția e proaspătă, remarcai eu, fiindcă urmele zgârâieturii nu s-au oxidat. Mă gândesc să iau talgerul la mine şi să-ncerc să-l descifrez cu ajutorul lui Raminagrobis, sau al altcuiva, specialist în rebusuri.

Sper că n-aveți nimic împotrivă. Acum să-mi povestiți ce e cu voi şi ce învârtiți pe-aici.

Povesti Alidada. După ea Arhibald era un mare neînțeles: toată lumea îl condamna, însă nimeni nu încercase să stea de vorbă cu el, de la om la om. Potirul era proprietatea sa personală, putea dovedi acest lucru arătând recipisa de cumpărare de la bazarul din Istambul, întocmită pe numele lui Şi, cu toate acestea, era vânat ca un câine, de gangsteri, de muzeografi şi de autoritățile locale, fiind în pericol să fie torturat sau chiar expediat pe lumea cealaltă, cu un glonț în burtă! Ea, Alidada, nu mai putea de mila lui! Nu ştia dacă asta se numeşte dragoste, dar ar fi dorit ca bietul om să nu mai fie prigonit pentru dreptatea lui.

— Tu ce câştigi, din afacerea asta? o întrerupsei eu cinic.

— Eu? Nu câştig nimic. Dar nu pot suferi nedreptatea.

Rânjii. Mă aflam deci în prezența unei femei dezinteresate care luptă pentru dreptatea în sine, pentru conceptul de echitate, o idealistă în adevăratul înțeles al cuvântului, gata să jertfească liniştea ei personală, numai ca lumea să devină mai bună. Făcui o reverență adâncă, de-mi trozniră toate oasele. Bravo dragă! Şi noi care te credeam o ființă obişnuită!

— Nu mai râdeți, Maestre! se supără Alidada, roşie la față. Deşi exprimați întocmai gândurile mele, aveți un ton ironic care schimbă complet înțelesul vorbelor dumneavoastră.

— Bine, bine! Şi acum ce aveți de gând?

Vorbi Arhibald. Cu o voce joasă şi chelălăitoare ca o tinichea de acoperiş când un vânt puternic o suflă în dungă. Voia să intre în stăpânirea potirului şi să-l folosească aşa cum va avea chef. Recipisa se afla la loc sigur, într-unul din cele zece mii de seifuri ale Băncii Naţionale. Cel care ar încerca să pună mâna pe ea n-ar face decât să demonstreze că e slab de minte. În plus, era singurul în măsură să bănuiască, cu cele mai multe şanse de probabilitate, cam unde ar putea fi dosit potirul. Deci, aproape toate atuurile se găseau în mâna lui.

— Până la victoria finală, glăsui el, să nu încercaţi să mă atrageţi iar în vreo capcană. Mă consider în legitimă apărare, aşa să ştii. De altfel nici n-o să bănuiţi unde m-am ascuns.

Alidada se agăţa de gâtul lui.

— Vai, Arhi! se lamentă ea, numai te rog să nu mai mergem în locul acela. Ştiţi – se întoarse ea către mine – câteva zile ne-am ascuns în cimitir. Noaptea e ceva lugubru. Apoi ieri am zărit o lumină ieşind din cavoul unuia, Papastratos. Un cavou cât o casă, cu nişte îngeraşi a la Donatello la toate cele patru colţuri. Proprietatea unor mari armatori de pe vremuri: familia Papastratos, plecaţi mai toţi în Grecia după război. Ei bine, lumina se mişca şi, deşi sunt materialistă convinsă iar nu idealistă cum mi-aţi spus ca să râdeţi de mine, mi-a fost frică de strigoi şi am insistat să plecăm de-acolo. Pe tema asta ne certam când aţi venit dumneavoastră.

Vorbele ei treceau pe lângă mine ca apa pe lângă gâscă. Era aceeaşi Alidada, cu ochi adânci ca spaţiul

cosmic, dar scăpase de mult din zona mea de atracție şi acum o priveam cu nepăsare cum se depărta tot mai mult, ca un meteorit, spre Calea Lactee. Nimfa şi Faunul! Să-ți vină rău, nu alta! Îi părăsii brusc, mormăind un bună seara sec, îngândurat, îmdreptându-mă spre Reduta, cu farfuria în stil baroc la subțioară...

Capitolul XIII – CUM SE DESCIFREAZĂ UN MESAJ MISTERIOS

În drum spre casă mă abătui pe la Clopotul ca să inspectez postul de observație pe care-l instalasem acolo. Capoforte era la datorie. Privea fioros pe la mese iar după surâsul lui imbecil se vedea clar că se află într-un avansat grad de intoxicație etilică. Până să ajung la dânsul, ca să-mi dea raportul, îmi ieşi în cale Papastratos, cu veşnica lui cârpă de şters mesele în mână.

— Vezi că la masa din fund, îmi şopti el, e unul de la poliție. Trage cu urechea până nu mai poate. Mi-a gonit toți clienții.

— Nu mai exagera, văd că toate locurile sunt ocupate. Şi cu băutura cum stă?....

— Lucrează tare. E profilat numai pe drojdie, dar văd că se ține bine. N-ai vreo idee cum să-l scot de-aici? Mi-a venit nişte vin şi mi-e şi frică să cobor în pivniță să-l cupajez. Cine ştie ce poate să-şi închipuie.

— Vinul îl cupajezi cu apă, nu?

— Ferească dumnezeu! Avem instrucțiuni foarte severe în această privință. Dacă te prinde că faci altfel, harşti! o zi din salariu. Nu vreau să risc.

Gâlgâia corectitudinea în el! Îl privii cu admirație şi-l rugai să-mi aducă şi mie o doză, la masa lui Capoforte.

— Şi să ştii, nene Papastratos, că cetățeanul de care te-ai speriat nu e ginitor. E omul meu. O să mă caute cineva aici, la Clopotul, şi l-am lăsat pe el să dea relații. Tot ce consumă treci în contul meu, e limpede?

Papastratos îmi mulțumi din suflet. I se luase o piatră de pe inimă. Îmi aduse comanda şi dispăru fără întârziere în beci, ca să cupajeze vinul. Văzându-mă, Capoforte duse două degete la tâmplă, într-un fel de salut milităresc.

— Noroc, şefule! raportă el încercând fără succes să se ridice. În timpul serviciului meu nu s-a întâmplat nimic! Vino mai aproape să-ți spun un secret.

Plecai urechea spre el, deşi duhnea a sală de disecție.

— Au ăştia o drojdie colosală! îmi mărturisi Capoforte, cu un zâmbet tâmp. Extraordinară. Îți jur pe fericirea mea!

Aha! Deci asta era! Urmau desigur confidențele unui bețiv, cu evocarea amănunțită a îndepărtatei sale copilării! Mă grăbii să înghit drojdia şi să-mi iau la revedere, însă Capoforte mă apucase strâns de mânecă.

— Aveam nişte bubulițe care mă chinuiau îngrozitor... continuă el.

— Da, da! într-adevăr bolile astea ereditare sunt foarte supărătoare.

— Nu, frate! Le-aveam doar de vreo două luni. M-a blestemat un lăutar fiindcă nu i-am dat bacşiş. Ei, bine, din trei drojdii m-am vindecat! Ce zici de treaba asta?

— Vrei să zici că n-ai băut decât trei drojdii!?

— A, nu! Dar acum consolidez efectele tratamentului.

— Eşti un înţelept. Să ştii că ai credit nelimitat la Papastratos, dar fii cu ochii-n patru. Cum vezi vreo figură cunoscută, telefonul e în spatele tău.

— E clar, şefule! Şi, auzi: azi, la prânz, din şase mateloţi de pe Farandola, toţi bolnavi de dizenterie de două săptămâni, trei s-au vindecat după ce au gustat din drojdie!

— Dar trei nu. Deci nu se poate trage nici o concluzie.

Înălţă din umeri. Din nefericire, cam aşa stăteau lucrurile. Dar poate că, studiind în continuare problema, se va ajunge la cine ştie ce descoperire importantă, menită să uşureze suferinţele întregii omeniri. Îl lăsai pradă cercetărilor sale ştiinţifico-umanitare şi mă grăbii să plec, convins că de-aici n-o să iasă mare lucru. A fost una din greşelile capitale ale vieţii mele, bineînţeles nu singura, însă trebuia să fii dotat cu clarviziune ca să bănuieşti ca tocmai Capoforte, deci un individ pe jumătate beat şi pe de-a-ntregul caraghios, deţinea în acel moment, fără să aibă habar, secretul după care alergau atâţia oameni plini de iniţiativă şi fantezie, inclusiv marele Raminagrobis, geniul romanului malaez de aventuri şi părintele necontestat al silogismului raminagrobian. (Ţin foarte mult la fraza aceasta, întrucât ea mi-a fost dictată, cuvânt cu cuvânt, chiar de marele învăţat).

Rătăceam, deci, în necunoscut ca o maşină fără faruri printr-o ceaţă londoneză, când ajunsei la vila Reduta. Iordan mă informă că musafirii mei se aflau în holul de la etaj şi că dăduseră ordin să nu fie deranjaţi

decât în caz că se demolează casa. Urcai în grabă, cu farfuria zburătoare în mână, şi un spectacol reconfortant mă aştepta într-una din odăi, numită de îngrijitori „odaia roz”, fiindcă avea un tapet de satin de această culoare, presărat cu boboci de trandafir şi porumbiţe galeşe ce stăteau cioc în cioc pe aceeaşi crenguţă. Un pic-up, aşezat direct pe podea, întrun colţ al încăperii, emitea ultimele acorduri dintr-un fel de imn celest, preclasic, executat probabil de un cor de bâlbâiţi, fiindcă în loc de cuvinte se auzea doar un fel de bibap – ba-da-ba-da, şi aşa mai departe. În jurul pic-upului, pahare pe jumătate golite, farfurii cu portocale şi fursecuri şi un platou mai mare pe care mai rămăseseră doar două sau trei bucăţi de sancrasas verde. Raminagrobis trona în mijlocul încăperii, revărsat cu toţi parametrii săi într-un fotoliu scund, plin de perne. Era înfăşurat într-un imens halat de baie, alb-pufos şi părea în transă. În dreapta şi-n stânga fotoliului, pe două măsuţe turceşti, scunde şi sculptate în arabescuri, se aflau două castronaşe cu apă fierbinte, în care Mălai-mare îşi ţinea degetele. În spatele său, Genoveva, înfăşurată într-un kimono de mătase, negru cu balauri de argint pe poale, îi masa tâmplele cu mişcări delicate. Când mă văzu scoase un ţipăt scurt şi-şi controlă ţinuta. Chinezu deschise anevoie pleoapele.

— Simt un miros de drojdie, spuse el. Nu cumva a venit Pepsi, scumpo?

— Nimic nu-ţi scapă, o, tu, fericitule din lotus, răspunsei eu în locul Genovevei. Sau ai vrut să faci bancuri?

Schimbă, fără să se ridice, poziția enormelor sale picioare goale, care se odihneau pe un vraf de perne, surâse, recăzu din nou în transă pentru câteva clipe, apoi deschise ochii şi mă privi cu blândețe.

— Paharul din dreapta e al meu, mă informă dânsul. Mai pune-i câteva cuburi de ghiață şi dă-l încoace! Toarnă-ți şi ție. Nu, Genoveva nu mai bea, nu vezi că are treabă! Continuă cu masajul, iubito. Pepsi e prietenul nostru, nu se formalizează.

Genoveva zâmbi aseptic, fără adresă, şi-şi continuă munca, fără să-i pese de mine.

— A, nu, bineînțeles, îl asigurai eu. Până-ți face pedichiura...

— ... Adică manichiura...

— Mă rog... vă pun la curent cu toate noutățile. Mai întâi, lumini intermitente, noaptea, la cavoul lui Papastratos...

— Păi ce, a murit cârciumarul?

— Nu, domnule! E vorba de vreun străbunic de-al lui. Aşa... Pe urmă Alidada şi cu Arhibald se învârtesc prin parc. Îmbrăcați omeneşte, de data asta. Umblă după potir. De la mansarda Casei vestigiale s-a aruncat o farfurie de metal pe care e zgâriat, cu un cui, un mesaj misterios. Nu l-am putut descifra. Cred că e de la Micşuneasca sau de la Vicepreşedinte.

De Mirandolina nu le mai spusei nimic. Sunt lucruri delicate, prea gingaşe ca să le poți împărtăşi fie şi celui mai bun prieten. Nu mă temeam că Raminagrobis ar fi putut râde de mine: nasul lui maro mirosea imediat când e ceva serios şi când nu. Dar era prea fericit în aceste clipe ca să suporte confidențele altuia, şi

indiferența lui m-ar fi durut mai mult decât o grosolănie. Trecui deci peste subiectul care mă frământa cel mai mult şi-i întinsei farfuria. Celebrul detectiv îşi scoase degetele din castronaşe cu un aer plictisit, se şterse cu un prosop şi se cufundă în studierea acelor litere fără înțeles.

— După frecvența literei R, spuse el într-un târziu, pare a fi scris în limba spaniolă. Litera I este însă şi ea bogat reprezentată şi ea e caracteristică limbii italiene. Mai observ un număr mare de consoane şi acest lucru îmi sugerează o limbă scandinavă.

— Deci, după tine, ar fi un dialect hispano-italo-scandinav!...

— Aşa ai înțeles tu? Nu, suflete! Raționam doar cu voce tare ca să-ți dai seama şi tu cum trebuie să judeci când ai de-a face cu scrieri criptice. Înregistrează tot, în cele mai mici amănunte: nu se ştie când vei mai avea ocazia să lucrezi cu cineva care se pricepe.

— Eu cred că e în româneşte, interveni Genoveva masându-i, în continuare, tâmplele. Nu pot să spun de ce, dar aşa am eu impresia.

Raminagrobis ridică ochii spre tapetul cu trandafiraşi şi colombe. Apoi sorbi prelung din paharul pe care i-l pusesem la îndemână.

— Sigur, Pusi, consimți dumnealui, refuzând să o supere. Însă noi încercăm să fim logici, nu?

— Cu alte cuvinte eu nu sunt logică!...

— Ba da, ba da! însă eu propun să procedăm prin eliminare. Tu ce zici, Pepsi?

— Procedează prin ce pofteşti, totuşi şi eu cred că mesajul e în româneşte.

— Bun. De acord! Dar poți să dovedeşti? Pe ce argumente logice te bazezi? Asta să-mi spui mie, dacă mă iubeşti!

— În primul rând suntem în România... începu Genoveva.

— Deci asta ar fi, după părerea ta, una la mână! Mă rog... Acum să-l vedem şi pe Pepsi.

— La Casa vestigială se află sechestrați Vicepreşedintele şi Micşunească. Ce nevoie avem să presupunem că există şi un al treilea prizonier iberico-scandinav? Pe urmă, sunt deja câteva rânduri la început scrise în româneşte, cele în care se dă adresa destinatarului.

— Simplifici prea mult lucrurile. Dacă-i aşa, de ce nu descifrezi tu cele scrise pe farfurie?

Poate că m-aş fi apucat şi de treaba asta dacă nu ne-ar fi bătut în uşă Coana Veta. Venise părintele Bonifaciu şi domnişoara Țoancă-mică şi voiau să ne comunice rezultatul investigațiilor făcute prin cimitir şi împrejurimi. Țoancă-mică părea zdrobită, înainta sprijinindu-se cu încredere de părintele Bonifaciu, care se arăta foarte dispus să se devoteze întru salvarea acestui suflet nefericit. Le făcui semn să-şi toarne băutură, dar Țoancă-mică refuză cu îndârjire. Nu-i mai trebuia nimic, fiindcă inima ei fusese călcată în picioare de către Gicu. Da umblase cu Boni peste, tot controlaseră tot cimitirul. În cavoul lui Papastratos nu era nimeni, dar într-un colț unde Gicu adusese cândva nişte paie, găsiseră o batistă de damă, cu inițialele R. P. şi mirosind a 4711.

— Am simțit cum mi se rupe ceva în piept, începu să bâzâie Țoancă-mică. Erau paiele noastre şi acum găseam o batistă străină în ele! Şi el care spunea că nu poate suferi parfumul 4711!...

Nu-i mai spusei că bărbații nu mint decât pentru a le face plăcere suavelor, exclusivistelor şi intransigentelor lor iubite. Era prea dărâmată ca să filozofăm asupra minciunii şi asupra fericirii în dragoste.

— Şi profesorul nu era prin apropiere? se interesă Raminagrobis.

Cercetaseră cu atenție dar nu găsiseră nici un indiciu, în afară de batistă şi de un rucsac în care mai erau câteva cutii de conserve: pate de ficat şi carne de porc în suc propriu. Dacă noi puteam deduce din asta unde se ascundea Gicu, atunci părintele Bonifaciu îşi scotea pălăria în fața noastră.

— Poți să te descoperi, sfinția-ta, spusei eu. Avem aici pe omul cel mai logic din întreaga Malaezie: poetul, inginerul şi creatorul de romane de aventuri, Raminagrobis, autorul celebrului „silogismus raminagrobianus". Ia fă-ne tu o demonstrație, rabi, ca să vadă şi italienii de ce suntem în stare.

— Sunt cunoscut deja în întreaga Italie, spuse Dalai-Lama cu modestie. Ca şi în oricare altă țară din Europa. Cutiile de conserve trădează o aşezare omenească cu caracter durabil. Gicu şi-a stabilit cartierul general în cavoul lui Papastratos. Inițialele de pe batistă o indică pe Rândunica. Alidada spunea că a văzut lumini mişcătoare în nopțile trecute. Deci profesorul Gicu C. Niculescu caută un lucru foarte important, pe care speră să-l găsească chiar acolo, în

cimitir. E ceva ce poate duce la potir, căci altfel n-ar fi fost secondat cu atâta abnegație de Rândunica. După ce se termină povestea asta, ai să vezi că tot la tine are să se întoarcă.

— Ah, zise Țoancă-mică (şi lacrimile îi şiroiau pe obrazul răvăşit) întâi am să mă răzbun groaznic şi pe urmă am să-l iert!

Priveam pe geam de o jumătate de oră. Mi se ceruse să mă întorc cu spatele pentru ca Genoveva să se poată îmbrăca şi mă executasem fără să crâcnesc. Nu mă deranja nici faptul că treaba asta dura atâta, deoarece o putusem urmări în voie, reflectată într-unul din geamurile ferestrei. Pater şi Țoancă-mică se duseseră să facă baie, fiecare separat, şi să-şi pună ținuta în ordine. Raminagrobis rămăsese ca şi singur în odaie, orb la toate, torturându-şi inteligența numai şi numai cu descifrarea mesajului aruncat de la mansarda Casei vestigiale. Ascultând cu atenție, se putea auzi, din direcția lui, un sfârâit uşor şi persistent, ca al unor lămpi de radio ce funcționează de multă vreme la o tensiune maximă. O clipă mă temui chiar să nu se supravolteze, dar se vedea clar că lui puțin îi păsa de asta. Scrisese din nou literele pe un carton şi le privea de parcă în ele s-ar fi ascuns taina fericirii veşnice:

P
E
A
I
E

C
S
S
I
E
D
P
I
R
R
V
A
T
R
T
E
A
F
E
R
R
I
I
E
L
R
U
E
C
E
U

I
U
A
Z
N
S
A
E
R
R
E
S
L
F
D
D
O
C
T
S
C
I
I
C
T
B
I
E
U
N
A

I
E
L
M
O
I
E
A
T
N
C
I
S
G
P
U
I
A
L
S
N
I
T
U

— Poți să te-ntorci, strigă Genoveva. Sunt gata!

— Nu-ți tragi mai întâi fermoarul?

— Aoleo, aşa e! Dar de unde vezi tu cu spatele?

— Pur şi simplu n-am auzit zgomotul respectiv.

Mă apropiai de fotoliul genialului detectiv. Îmi făcu semn să-i torn, fără să ridice ochii de pe hârtie.

Genoveva, complet îmbrăcată de stradă, veni uşurel pe la spate şi se aşează pe una din laturile fotoliului, trecându-i o mână pe după gât.

— Singurele formaţii care au un înţeles ar fi: NAIE, la începutul rândului şase, OCT deasupra, PUIA şi NITU în rândul ultim şi numeroase EI, EU şi AI, răspândite mai peste tot. Cu ajutorul lor, tot ce putem face e să batem pasul pe loc. Interesante îmi par şi combinaţiile de litere: PRVAT, RUEC, ZNSAER, RESI, BIEU, care nu înseamnă nimic şi ISGP, care ar putea fi iniţialele unei întreprinderi de stat. Şi aici ne-am împotmolit! Mi-ar trebui o tablă de logaritmi şi o riglă de calcul.

N-aveam chef să alerg acum prin oraş în căutarea instrumentelor cerute, şi eram aproape sigur că nu le voi găsi în Malu-Mare. Îl sfătuii ca în lipsa lor, să mai tragă o duşcă pentru a-şi încălzi circumvoluţiunile. În dorinţa de a sprijini munca noastră, Genoveva îşi începu din nou masajul cranian. Se scurse o altă jumătate de oră dar inspiraţia nu venea.

— De ce nu încerci să-l citeşti pe verticală, propuse atunci Genoveva fără a-şi întrerupe activitatea. Eu de la început am vrut să vă spun, apoi mi-au venit alte gânduri şi am uitat.

— Adică cum pe verticală?

— Începi cu litera P şi în loc s-o iei la dreapta, cobori!

— E o idee şi asta!

Raminagrobis încercă singur, apoi citi cu voce tare:

„PRIZONIER ÎN CASA VESTIGIALĂ. SE PETREC LUCRURI MISTERIOASE. CECILIA ESTE ŞEFUL BANDEI. FIŢI PRUDENŢI. RĂDUCU.”

Raminagrobis sărută cu un mare plescăit din buze, genunchiul aflat lângă el, pe laterala fotoliului.

— Şi frumoasă şi deşteaptă! zise el. Caz unic în istoria tuturor timpurilor! Te-am cerut de nevastă astăzi?

— Încă nu, dar nu e nici o grabă!

— S-o crezi tu! N-am chef să se bage altul pe fir. Uite, Pepsi de-abia aşteaptă.

— Lasă că ştiu eu ce aşteaptă Pepsi.

Înălțai din umeri apoi le cerui să fie serioşi. Biletul lui Răducu nu ne aducea nimic nou. Era doar un fel de confirmare scrisă a faptului că bietul Vicepreşedinte avea o viziune infantilă asupra întregului univers. Ideea cu farfuria aducea prea mult a Jules Verne combinat cu Alexandre Dumas-tatăl, ca să nu ghicim că expeditorul a rămas credincios lecturilor din primele clase de liceu. Genoveva se arătă indignată de imaginea falsă pe care încerca să ne-o facă despre Micşuneasca. Cecilia – şeful bandei!!?.... Să calomniezi în halul ăsta tocmai pe ființa care te iubeşte cel mai mult, acest lucru i se părea îngrozitor Genovevei. Ca să o liniştească, Raminagrobis trebui să facă uz de toată puterea sa de convingere. Tot pentru o atitudine mai tolerantă şi mai plină de înțelegere pledă şi Pater, care revenise în mijlocul nostru însoțit de Țoancă-mică, pentru a vedea ce avem de făcut în continuare. Raminagrobis le înfăţişă un scurt rezumat al situației, omițând să spună că descifrarea textului scris pe farfurie, o datoram, în exclusivitate, Genovevei. Apoi conchise:

— Muzeografii s-au baricadat în clădirile lor insalubre ca plăieşii lui Ştefan cel Mare în cetatea Neamţului. În jurul acestor fortificaţii, dau târcoale două *ganguri* deosebit de pofticioase, dar, pentru moment, ineficace: Arhibald-Alidada şi Rândunica-Gicu. Vă rog să remarcaţi că în fiecare gang se află câte o persoană care ar putea cunoaşte foarte bine povestea potirului: mă refer la Arhibald şi la Gicu. Şi chiar cele două fete au văzut obiectul. Eu zic să ne lăsăm conduşi de flerul lor şi să cercetăm muzeele.

— Asta ştiam şi noi, îl întrerupsei eu, însă nu văd cum...

Ochii lui Raminagrobis sticliră. Chinezul cântărise bine situaţia şi avea şi unele soluţii. Ni le aduse, cu emfază, la cunoştinţă:

— Vom acţiona dinăuntru în afară. Într-una din seri, domnişoara Ţoancă-mică mi-a povestit că are o prietenă telefonistă.

— Aha! în seara când ai avut criza aceea de epistaxis, nu? Când era să dai ortul popii şi aşa mai departe?....

— Cred că atunci, recunoscu Ţoancă-mică lăsând ochii în jos. Da, într-adevăr, sora lui Ştefănescu lucrează la telefoane.

— Te vei duce la ea şi vei stenografia toate convorbirile celor două muzee.

Ia te uită ce-i dă prin cap! Excelentă idee! Să-l mai prind pe vreunul zicând că timpul petrecut la televizor, pentru a urmări o mulţime de filme de aventuri, e timp pierdut! Din contră, Raminagrobis îl valorifica, în această clipă, cum nu se putea mai bine! Şi se putea face chiar mai mult. Să tragem un fir secret chiar până

la vila Reduta! În calitate de inginer, Mălai-mare putea foarte bine să facă treaba asta şi nici nu se opuse. Deci, Ţoancă-mică la poştă, Raminagrobis instalator, părintele Bonifaciu să dea o fugă la circ cu un bilet pentru domnul Adalbert Măcelaru, Genoveva...

— Şi eu vreau să mă reped până la Constanţa pentru două-trei zile, spuse secretara directorului general. Mi-au rămas o sumă de rochii acolo şi aştept şi nişte bani pe adresa unei prietene.

— Ai să-mi lipseşti, iubito, gemu Raminagrobis teatral.

— Ei, ho, că nu se duce la capătul lumii!

Nu-mi rezervasem nici o sarcină specială, nu din comoditate ci fiindcă nu mă simţeam deloc bine. În timpul meciului de judo, de-acum câteva zile, Vicepreşedintele mă îmbrâncise peste un scaun şi de-atunci rămăsesem cu ceafa sucită. Era un scaun greoi, cu ornamente multe, stil Ludovic XIX, puteam să îl arăt oricui nu mă credea.

— A existat şi un Ludovic al XIX-lea? întrebă Ţoancă-mică.

— Se pare că da, frumoaso, după unii. Ştii, recent s-au făcut nişte săpături în pivniţa castelului, la Versailles bineînţeles, şi s-a găsit acolo, un cadavru complet necunoscut. Ei bine, cineva a emis ipoteza că ar fi vorba de Ludovic al XIX-lea. Încă nu s-a stabilit precis, dar eu merg pe ideea asta!

Capitolul XIV – BABY ŞI ÎNCĂ ŞASE PUI DE BRONTOZAUR

Câteva zile urmărirăm cu atenție toate convorbirile telefonice ale celor două muzee şi, cu asta, ne lămurirăm definitiv. Muzeografii, mânați de ideile lor fixe, o luaseră razna! Îți venea să şi râzi, dar, în fond, din punct de vedere medical, situația lor era cât se poate de gravă: se apucaseră să clocească ouăle de brontozaur! Când am înțeles bine despre ce e vorba, întâi ne-am tăvălit de râs, eu şi Raminagrobis, Țoancă-mică mai puțin, fiind încă îndureratã din cauza josnicei comportări a infamului Gicu. Ea se mulțumea să zâmbească din când în când, îndeplinindu-şi în mod conştiincios îndatoririle de secretară a colectivului şi înregistrând totul, cu ajutorul unui magnetofon, împrumutat tot de la sora lui Ştefănescu.

Cum am spus, muzeografii, negăsind probabil altceva mai stupid de făcut, se apucaseră să clocească ouăle de brontozaur, în speranța că vor reuşi să scoată şi pui! Cum ajunseseră la această concluzie de domeniul absurdului, nici nu încercărăm să deducem: de altfel, raționamentele patologice nu pot fi reconstituite, susține Raminagrobis, care s-ar părea că are o oarecare competență în materie. Într-un limbaj acru-dulce, cei doi directori îşi comunicau zilnic succesele, dar țineau secrete mijloacele utilizate. Totuşi, coroborând o serie de date disparate, auzite în telefonul spion, Chinezu reuşi să pătrundă toate tainele muzeografilor. La Casa vestigială, de exemplu, se adoptase o metodă mixtă, numită de dânşii bio-mecanică, în timp ce Decebal Marinescu, directorul Muzeului, nu admitea decât clocirea umană, considerată de el singura recomandabilă într-un caz atât de delicat. La început se

gândise să dea această sarcină de onoare femeii de serviciu, care avea şapte copii, deci toate calităţile unei mame ideale. Femeia însă, spirit incult şi plin de prejudecăţi neroade, refuzase, pe motiv că dacă o află bărbatul o rupe cu bătaia! Nici cu ceilalţi muzeografi nu avusese mai mult succes, erau toţi tineri şi le-ar fi fost imposibil să stea nemişcaţi timp de şaisprezece zile cât calculaseră că va dura această corvoadă. Atunci, Decebal Marinescu se hotărî să le clocească el însuşi şi organiză ca totul să se desfăşoare în cel mai strict secret. Se pare că pentru un bărbat treaba asta e întrucâtva degradantă, deşi la unele specii şi bărbatul cloceşte, iar la altele numai bărbatul. În fond, ceea ce contează este temperatura constantă a corpului. Ar fi pus în cuibar o gâscă sau o curcă dar, după studii amănunţite, muzeografii stabiliseră că brontozaurii aveau o temperatură mai apropiată de cea a omului decât de a altor vieţuitoare. Directorul îşi dădea seama că e pus într-o situaţie caraghioasă, cu toate acestea era gata să sufere orice umilire în interesul ştiinţei! Îl încuraja în această hotărâre muzeografa Camelia, o domnişoară bătrână, partizană fanatică a culturii de prune şi îndrăgostită în secret de director, din cauza autorităţii pe care acesta o degaja în îndeplinirea sarcinilor de serviciu. Camelia se oferise să facă, ea însăşi, pe cloşca, însă Decebal Marinescu o refuzase, temându-se că muzeografa, fiind domnişoară bătrână, ar putea să nu aibă temperatura necesară. Prefera să rezolve singur problema; numai astfel poţi fi sigur că un lucru se face aşa cum trebuie, obişnuia dânsul să spună în diverse ocazii. Iată-l deci, de mai bine de două

săptămâni instalat pe un cuibar întocmit din vată hidrofilă, cu telefonul alături, vorbind cu ceilalți subalterni numai prin intermediul Cameliei. Devotată, muzeografa îi aducea gustări şi aspirine iar seara, înainte de a adormi pe patul de campanie instalat în anticamera directorului, se ruga celui de sus, ca să iasă bine clocitul şi, dacă se poate, să reuşească înaintea celor din tabăra adversă. În perioada de incubație, Mirandolina nu avu nici un spor. Cred că nici nu ştia exact ce se întâmplă, deoarece îi fusese interzis să apară în fața directorului. Putea vorbi cu el numai la telefon, dintr-un birou alăturat, şi e cam greu să fascinezi un bărbat în astfel de condiții, complet nefavorabile dacă ținem seama şi de faptul că directorul era căzut cloşcă. În consecință, fosta mea iubită se plictisea de moarte, deşi toți ceilalți muzeografi o copleşeau cu atențiile lor, fals dezinteresate. Mirandolina avea voie să umble prin toate încăperile, în afară de apartamentul directorului, dar îi era interzis să părăsească muzeul. Se folosise de prilej pentru a cerceta cu atenție exponatele, chiar şi pe cele ținute în lăzi, şi ajunsese la concluzia că potirul nu se afla acolo. Multe din informațiile ce o priveau ne erau furnizate de Ştefănescu, care, suflet nobil şi prieten desăvârşit, luase obiceiul să o viziteze pe Țoancă-mică, în fiecare noapte, pe ascuns. Țoancă-mică era încântată de atitudinea lui Ştefănescu: sobru, respectând cu strictețe convenințele, animat numai şi numai de dorința de a da ajutor sincer şi prietenesc unui suflet zbuciumat din cauza unui amor neîmpărtăşit.

Casa vestigială folosea, cum am spus, metoda bio-mecanică: un grătar de lemn, câteva oglinzi menite să concentreze căldura soarelui, şapte-opt termometre: noaptea cineva se aşeza pe grătar, cu o plapumă în cap, şi acel cineva era chiar Micşunească!

— Parcă o văd! râse Raminagrobis cu lacrimi când auzirăm despre noile aventuri ale Micşunească. Domnule, femeia asta e formidabilă, are un umor involuntar şi un dispreţ total pentru căile bătătorite. Va fi eroina principală a viitorului meu roman.

Ştiam precis că aşa are să se întâmple, fiindcă avea într-adevăr obiceiul să-şi transforme prietenii şi cunoscuţii în personaje de roman, schimbându-le, într-o oarecare măsură, datele personale, după nevoile acţiunii respective. De acest tratament beneficiau şi fostele sale iubite, mai ales cele care nu-i fuseseră devotate. „Eu am nevoie de personaje negative, – binevoia el să-mi explice uneori, – de unde vrei să le iau dacă nu din mediul înconjurător!" Pe mine mă prezentase în cele mai neaşteptate ipostaze: călugăr orb care provoacă un incendiu, baron scăpătat care se însoară cu o spălătoreasă, casier necinstit care fuge cu banii statului, trişor care varsă banii câştigaţi la cărţi în beneficiul unui azil de nebuni, actor bătrân care bârfeşte pe toată lumea şi e fluierat de public. Şi, de fiecare dată, destinul meu era cam acelaşi: după ce îmi pierdeam toţi dinţii într-un accident de cale ferată, adoptam un orfan şi continuam să-mi câştig existenţa cu albinăritul şi creşterea viermilor de mătase.

La capătul celor şaisprezece zile de incubaţie se produse o tăcere mare, nimeni nu vorbi în ziua aceea la

telefon, nici în ziua următoare, când, spre seară, Ştefănescu îi comunică lui Ţoancă-mică, de la un telefon public, că unul din ouă a spart şi, prin membrana translucidă, se vedea pulsând o vietate încă necunoscută. Apoi comunicatul lui Ştefănescu se întrerupse brusc şi în microfonul spion auzirăm vocea triumfătoare a lui Decebal Marinescu:

— Iubite confrate, am ținut să fii cel dintâi care să afle vestea că astăzi, în oraşul Malu-Mare, a ieşit din găoace primul pui de brontozaur contemporan. Cunoscând devotamentul dumitale pentru ştiință, sunt convins că te vei bucura.

— Într-adevăr. Ei, atunci, bravo! Felicitările mele! Şi la noi s-a produs acum o jumătate de oră acelaşi eveniment, dar copleşiți de emoție, încă n-am anunțat vestea.

— La noi a ciocnit acum o oră!

— Ia stai puțin, cât aveți dumneavoastră ceasul?

— Zece şi douăzeci şi patru, după radio.

— Extraordinar, ceasul meu a stat! Am uitat să-l întorc. Îmi cer scuze şi dă-mi voie să rectific: puiul nostru a ciocnit la ora nouă fix, deci cu douăzeci şi patru de minute înaintea puiului dumneavoastră. Desigur, asta n-are nici o importanță.

— Bineînțeles, din moment ce vă referiți la un ceas care nu marchează timpul cum trebuie. De altfel la noi a fost de față şi un reprezentant al institutului de arheologie.

— Şi la noi au fost reprezentanții Institutului. Doi, nu unul. Am încheiat şi un proces verbal.

— Să fiți sănătoşi. Să vedem dacă o să vă trăiască. Şi încă ceva: mi-am permis să înregistrez pe bandă convorbirea noastră. Ai ceva contra?

— Nu! Şi eu am înregistrat-o! Dar nu ştiu la ce o să vă folosească. Ministerul e lămurit asupra onestității fiecăruia dintre noi.

— Te referi probabil la ruda dumitale. Da, sunt convins că ea trebuie să te cunoască foarte bine. Vorba e dacă va binevoi să privească adevărul îndată.

— Cum să nu. Cu atât mai mult cu cât, de data aceasta, adevărul se împacă foarte bine cu sentimentele sale de rudă apropiată.

— Poate vă dă şi o mână de ajutor la întocmirea comunicării. Ar fi frumos din partea voastră să-i propuneți să semneze coautor.

— O să ne aducem aminte cu recunoştință de sfaturile dumitale dezinteresate.

Imediat după această discuție, urmară zece convorbiri fulger, ultra-urgente, cu Bucureştiul: Decebal Marinescu raporta forurilor superioare acest eveniment memorabil în istoria paleontologiei. După părerea directorului, asistam la naşterea neo-paleontologiei, al cărei părinte şi întemeietor urma să fie dumnealui personal. Casa vestigială însă, nu dădu nici un comunicat şi nici nu înştiință Ministerul, aşa cum declarase că o va face. Petrescu Villanova era circumspect, vorbea pe alt fir, secret, cu ruda lui, sau, pur şi simplu, nu obținuse rezultatele cu care se lăuda? Ne era greu să facem vreo presupunere, cât de cât întemeiată.

Mai aşteptarăm câteva zile, cu căştile la urechi. De la Muzeu aveam noutăţi din oră în oră. Puiul de brontozaur ieşise complet din cochilia în care dormise atâtea zeci de mii de ani, şi fusese botezat Baby. Semăna cu o orătanie mică şi nevoiaşe, era numai piele şi os şi scotea un chiţăit slab ca de şoarece. Chiar în ziua primei ecloziuni sosise de la Bucureşti, cu avionul, un delegat al Institutului, cu misiunea de a verifica faptele şi de a lua măsuri ca puiul de brontozaur să fie bine îngrijit. După spusele lui Ştefănescu, delegatul fusese luat de la aeroport cu coniac şi şliboviţă şi acceptase să fie, chiar el, naşul micii vietăţi. Primul său raport fu obiectiv şi înălţător. Se afla în prezenţa unui eveniment zguduitor, dar trebuia să mai verifice. Casa vestigială păstra mai departe tăcerea şi nu îngăduise delegatului să intre în clădire, deşi acesta avea ordin de serviciu semnat chiar de directorul general. Se presupuse deci, că la dânşii nu ciocnise, şi Muzeul primi, singur, toate onorurile cuvenite unei atari descoperiri. În jurul lui, autorităţile comunale constituiră o gardă de onoare, formată din fruntaşi ai oraşului, îmbrăcaţi în costume naţionale şi purtând la braţul stâng o eşarfă argintiu cu galben, reprezentând culorile judeţului. În fiecare zi la ora unsprezece, când puiul de brontozaur lua masa principală, orchestra liceului se instala sub geamurile muzeului şi cânta romanţe (În fânul de curând cosit, Smaranda) precum şi muzică populară (De cine dorul se leagă, Ionel-Ionelule şi Marinică zis codaşul). Baby creştea vioi, se hrănea mai ales cu terci, în care i se puneau tot felul de vitamine, în special vitamina C, şi cetăţenii din Malu-

Mare sperau să-l vadă, în curând, alergând pe străzile oraşului, cu o fundă roşie legată de gât, ca să nu se deoache. Prin Ştefănescu aflarăm un amănunt care ne dădea o imagine, destul de apropiată, a ciudatei vietăţi: femeia de serviciu, văzând-o a doua zi după ieşirea din ou exclamase: „parcă e un pui de curcă, mititelul!" şi, bineînţeles, i se desfăcuse pe loc contractul de muncă. Apoi Decebal Marinescu revenise asupra hotărârii, ţinând seama numai şi numai de faptul că femeia avea şapte copii şi că ignoranţa ei în materie de paleontologie nu putea fi pusă la îndoială. În orele următoare ieşiră din găoace alţi şase puişori de brontozaur, semănând leit cu Baby, la fel de voraci şi de neajutoraţi. Ei fură botezaţi: Bezu, Biţu, Bombonel, Busuioc, Bimbirică, Biscamfor şi tot delegatul ministerului le fu naş. Nume începând, toate, cu litera B pentru a marca astfel că se trag, toţi, dintr-un strămoş comun. Ziarul local „Parâma" începu să apară zilnic, în două culori, publicând un buletin despre starea sănătăţii celor şapte pui de brontozaur şi despre progresele pe care ei le fac sub atenta îndrumare a cunoscutului om de ştiinţă Decebal Marinescu, directorul Muzeului, care se ocupa personal de creşterea lor.

*

— Gata! zise Raminagrobis. Ne-am distrat destul! Să vedeţi voi că nătărăii ăştia o să ajungă celebri, mai cunoscuţi pe întreg mapamondul decât Sir Francis Chichester Clark, care a făcut ocolul lumii, singur într-o barcă. Dar noi avem alte treburi de rezolvat şi mi se pare că a sosit momentul să trecem la acţiune.

Într-adevăr, acum eram lămuriți asupra celor ce se petrec la Muzeu. Cei de la Casa vestigială erau mai misterioşi, dar, judecând prin analogie, ne era uşor să ne închipuim că şi dânşii sunt ocupați tot cu clocitul. Se părea, totuşi, că lor nu le-a reuşit ecloziunea, deşi în discuția telefonică dintre cei doi directori, înregistrată de noi cu ajutorul telefonului spion, Petrescu-Villanova afirmase că şi la ei a ciocnit. Pe urmă însă – tăcere absolută, nici un telefon, mister, cel mai profund mister!

— Deci! continuă Mălai-mare. Punctul unu: în noaptea asta, atacăm Casa vestigială! Mă irită tăcerea ălora. Fac pe deştepții? O să le arătăm noi! Ție ți-a venit artileria de la Constanța?

Da. De o jumătate de ceas! Prin biletul trimis cu părintele Bonifaciu, cerusem nişte ajutoare domnului Adalbert Măcelaru şi acesta mi le trimisese de îndată ce lipsa lor nu îi stânjenea lui programul artistic. Mâine aveau relache, deci mă puteam folosi cum voiam de serviciile elefantului Rajah, sub comanda bătrânului trădător Kamma, şi de ale mini-maimuței Pişcot, un mic cimpanzeu indian, o specie foarte rară şi în acelaşi timp foarte căutată de circari, din cauza Inteligenței şi agilității lor deosebite. Pişcot era un ăla mic, încăpea într-o servietă sau chiar în buzunarul de la piept, cu nişte ochi şmecheri, veşnic băgându-şi nasul unde nu-i fierbea oala, mirosind, încercând să aibă şi să pună mâna pe tot ce vedea în jurul său. Dacă voiai să-i faci o plăcere, să-l fi servit cu pişcoturi. Îi plăceau mult cele numite „limbă de pisică”, dar se mulțumea şi cu nişte simple foi Lica, cu puțin zahăr deasupra. Pişcot avea o

mare calitate: era foarte serios în serviciu. Cu ajutorul lui intenționam să pătrund la Vicepreşedinte, să-l eliberez şi pe urmă să vedem ce mai e şi cu nefericita de Micşuneasca, şi ce-o fi fost în capul ei când s-a făcut şefă de bandă. Rajah urma să fie folosit numai în situații extreme. Părintele Bonifaciu adusese şi o desagă cu diverse ustensile, cerute de mine. Aşteptarăm căderea nopții...

Dacă primăria din Malu-Mare ar fi avut un ornic, bătaia lui în miez de noapte ar fi însoțit cu sunetele ei grave primii paşi pe care îi făcurăm în afara Redutei, în formație de luptă. Casele din jur trecuseră de mult, cu şalterele răsucite, în somnul al doilea. Prin ferestrele deschise, răsunau, într-un fel de cromatism diatonic, violoncele şi contrabaşi nevăzuți, făcând să tremure întruna ciucurii de la storuri. Trecurăm, toată caravana, în pas elastic pe străzi. Sub licărirea stelelor îndepărtate, care băteau în ferestre, Rajah părea o bucată enormă de rocă lunară, sau un asteroid cenuşiu, ce plutea fără zgomot deasupra pământului. La Clopotul rămăsese un singur bec aprins, înăuntru. Privirăm prin vitrină: Capoforte, la locul lui, dormea cu capul pe masă. În dreapta, după colț, răsări din beznă Casa vestigială, cu un perete devorat de iederă. Cotrobăii prin desaga cu scule.

— Pişcot, scumpule, îi şoptii eu la ureche micului cimpanzeu, fii atent la mine: a-ba, e-be, o-bo, u-bu! E clar?

Pişcot mă pupă pe nas şi luă cârligul pe care i-l întindeam. Înțelesese perfect. Era vorba să se urce pe iederă sau pe burlan, până la fereastra de colo, şi să

agațe belciugul de zăbrele. După asta avea dreptul la un buzunar de pişcoturi.

Parcarăm elefantul peste drum, lângă o benzinărie PECO. Părea un camion înfăşurat în prelate. Pişcot trecu voios la îndeplinirea misiunii, după ce îşi luă la revedere de la fiecare în parte.

— Ştiți ce? zise Raminagrobis, să nu stăm grămadă şi să ne păzim unii pe alții. Pentru treaba de-aici, eu, Pepsi şi Kamma suntem de ajuns. Țoancă-mică şi cu părintele, ar putea, între timp, să mai dea o raită prin cimitir, în căutarea lui Gicu. După ce terminăm, şi eliberăm prizonierii, venim şi noi, e bine?

În timp ce echipa celor doi se îndrepta spre cimitir, Pişcot ajunsese sus, strecurase cârligul pe după gratii şi ne făcea bezele. În cameră, dincolo, nu era nimeni, căci altfel maimuțica noastră s-ar fi arătat neliniştită. Lăsarăm coarda de care era legat cârligul în mâinile lui Kamma şi ne cățărarăm pe iederă. Mi-era cam greu să fac pe acrobatul, cu gâtul strâmb, dar strânsei din dinți şi ajunsei sus în acelaşi timp cu Mălai-mare. Făcurăm un semn în jos şi coarda de nailon, prinsă de colții lui Rajah, se întinse ca o strună. Grilajul, de altfel nu prea gros, începu să se îndoaie. Ne ancorarăm bine în iederă şi ne unirăm sforțările cu ale elefantului. Încet-încet, barele de fier ieşiră din alveole. Pişcot împingea cu forță, părând că dumnealui duce tot greul. În sfârşit intrarăm în cameră, punând zăbrelele alături, rezemate de glaful ferestrei. Nimerisem într-un fel de cameră de debara, plină de coifuri, de pulpare şi de catapulte. Lângă uşă, un om preistoric de ghips, cu un picior rupt, ne privea melancolic. Pişcot i se urcă pe umeri şi

începu să-i pipăie obrazul. I se părea o figură cunoscută. Lângă un godin ruginit şi rece ca un picior de pod, sta rezemat un basorelief de teracotă înfăţişând pe Zeiţa Bendis, divinitate autohtonă, zeiţa lunii, a pădurilor adânci şi a sortilegiilor. Alături de ea, un prapur cu litere slavone bătute cu aur, tăvălit în praf şi mirosind a şoareci. Raminagrobis filtră printre degete lumina lămpii de buzunar. Uşa era încuiată pe dinafară, dar aveam cu noi un cleşte cu bot de ştiucă. Apucai cu el capătul cheii şi reuşii să-l întorc în broască. Dincolo era un coridor scufundat în întuneric. Însă înainte de a ne avânta în cercetarea lui, Pişcot, mă trase de pantaloni ca să-i arăt şi lui cleştele. După miros nu făcea doi bani. Luarăm camerele la rând şi izbutirăm să imobilizăm vreo şapte muzeografi, pe care îi legarăm fedeleş cu nişte cearşafuri. La etajul următor ne orientarăm mai uşor, fiindcă în faţa unei uşi, pe un scaun stil Ludovic al paisprezecelea, moţăia un muzeograf, înarmat cu o măciucă de pe vremea răscoalei de la Bobâlna. Cu un pumn bine plasat, Raminagrobis îl scoase din priză pentru o jumătate de oră. Camera pe care o păzea era încuiată, însă alături se afla un geam cu oberlichtul deschis. „A-ba, e-be, o-bo...” îi şoptii la ureche lui Pişcot care mă ţinea de gât şi acesta dispăru fără zgomot prin deschizătura indicată. După câteva secunde, clanţa începu să se mişte şi cheia se răsuci în broască. Năvălirăm înăuntru aprinzând brusc lanternele. Într-un fotoliu moţăia Vicepreşedintele, înfăşurat până-n călcâie cu o plapumă. Părea complet imbecilizat din cauza căldurii şi, când îşi dădu seama că am venit să-l eliberăm, nu

mai putu de fericire. Nu era legat, însă nu părea dispus să se scoale în picioare.

— Hai, îmbracă-te, nu te mai moşmoni atâta, că se face ziuă, îi ordonă Raminagrobis. Unde e Micşunească?

— Caută potirul. Am acceptat să-i ţin locul doar pentru câteva ore.

— Unde să-i ţii locul?

Vicepreşedintele oftă.

— Sub mine e o lădiţă căptuşită cu vată, mărturisi el, Clocim ouăle de brontozaur, ce să ne mai dăm după degete. De fapt, Cecilia e titulara.

— Mă, voi aveţi un humor colosal! Abia acum îmi dau seama de asta. Şi?...

— Şi... pe dracu! M-am opus cât am putut, dar când îi intră ei ceva în cap, e nenorocire!

— Şi acum de ce nu-şi vede de meserie? Ce, tu eşti bărbat sau cloşcă? Mă mir că nu ţi-e ruşine! Şi ea pe unde bântuie la ora asta? De ce ziceai că e capul bandei?

Pişcot mă trase iar de pulpana pantalonului. În cadrul uşii apăruse Micşunească, desculţă şi cu un pardesiu pe umeri. Nu arăta deloc a şef de bandă, dar aşteptam să ne dea nişte explicaţii. După ea venea însă Petrescu-Villanova, şi, în urma acestuia, o droaie de muzeografi înarmaţi cu bâte.

— Întâi să vedem dacă s-au atins cumva de ouă, zise directorul Casei vestigiale mohorât. Daţi-l la o parte pe Vicepreşedinte şi puneţi cutia pe masă!

În timp ce muzeografii îi îndeplineau ordinele, Vicepreşedintele se întoarse cu spatele şi-şi îmbrăcă

pantalonii. Nu părea prea încântat de rolul pe care-l jucase.

— Trebuie să vă resemnați, le spusei eu. Metoda voastră bio-mecanică a dat greș!

— Nu se știe, oftă Villanova mohorât. Mai sunt speranțe...

— Foarte slabe. Perioada de incubație a trecut.

— Slabe-neslabe, o să mai perseverăm câteva zile.

— Da, dar prizonierii tăi s-au plictisit și am venit să-i luăm acasă.

— Glumești! Nu părăsește nimeni Casa vestigială până nu ne lămurim definitiv. De altfel, dumneaei s-a angajat să clocească atât cât va fi nevoie, în schimb, ne-a scotocit încăperile cum a vrut.

Deci și Micșunească avea nevoie de diamante! Pentru asta îl părăsise pe Vicepreședinte și apoi acceptase ca viitorul ei soț să fie încarcerat! Ce dumnezeu, toate sunt la fel? Paradoxale, ilogice, atrase de aceste jucării sclipitoare ca niște coțofene? Eu unul aș prefera să încerc să descifrez hieroglifele maya, decât țelurile acestor stranii – și imprevizibile creaturi. Cu siguranță că, atât Raminagrobis cât și Vicepreședintele, în calitate de membrii fondatori ai societății burlacilor, împărtășeau punctul meu de vedere; citeam asta pe chipurile lor nedumerite. O clipă avusei chiar impresia că Vicepreședintele dorește să ia cuvântul, și, nu știu de ce, cu toți îl priveam de parcă așteptam un verdict de la el, când se întâmplă nenorocirea. Pișcot, care se învârtea nestingherit printre picioarele noastre, se urcă pe un scaun, apoi pe masă, se împiedică de cutie și vărsă toate ouăle pe dușumea, de la o înălțime de

aproape un metru şi jumătate! Urmă un moment de stupoare, Villanova îşi acoperi ochii cu palmele, credeam că face un infarct, câțiva muzeografi se aruncară în genunchi şi adunară de jos prețioasele relicve preistorice.

Când Villanova deschise ochii, toate ouăle erau pe masă, absolut intacte! Un al doilea infarct păru atunci că-l pândeşte pe mult încercatul director al Casei vestigiale. Reuşi să se depăşească şi ceru cu voce tremurătoare să i se aducă un ciocan. Aveam chiar eu unul în traista de scule, şi, cu el, Villanova izbi, cu o oarecare teamă, într-unul din ouăle de pe masă. Nici după acest şoc oul nu se sparse! Abia la a treia lovitură, dată cu toată puterea, se sfărâmă în mai multe bucăți, ca un drob de sare. Nimeni nu mai înțelegea nimic!

— Bine, zise Villanova prăbuşindu-se în fotoliul până atunci destinat clocirii, dar atunci cum de-au scos ăia pui? Obiectele astea sunt complet vitrificate. Nici nu sunt ouă, că s-ar vedea gălbenuşul; chiar împietrit acesta ar trebui să aibă altă culoare.

Prin forța lucrurilor, pacea se încheiase între noi, şi prizonierii se puteau întoarce acasă. Starea de asediu fu ridicată, gărzile erau libere să se ducă la culcare. Continuam totuşi să emitem ipoteze.

— Sunt nişte escroci! tună Villanova. Asta e o mistificare în toată regula!

— Adică să fi avut ei atâta neruşinare? se întreba Vicepreşedintele. Nu văd ce câştig poți trage de pe urma ei. Până la urmă tot vor fi nevoiți să dea cărțile pe față.

Micşunească se băgă şi ea în vorbă.

— Am impresia, zise ea, că aici e altcineva, mai deştept decât toţi cei de dincolo, care trage sforile. Poate că vrea să-şi bată joc. În orice caz, intuiţia mea de femeie îmi spune că Decebal Marinescu a făcut atâta publicitate, fiind de bună credinţă!

— Bine, dar asta ar fi extraordinar! exclamă Villanova, şi ochii lui scânteiară ca două stele suplimentare răsărite peste noapte în prelungirea osiei carului mare... Ar fi minunat! Trebuie să-i lăsăm să meargă până la capăt. Vă ordon... şi vă rog, se adresă către noi... nimeni nu scoate o vorbă despre cele ce a văzut aici. Altfel, voi fi silit să prelungesc starea de asediu.

Eram sătui de atâta asediu aşa că îi jurarăm tot ce voia el. Părea nespus de fericit şi ne trată chiar cu nişte coniac, ca să reechilibrăm concentraţia sanguină, zicea dânsul. Acest argument ne cuceri pe toţi cei de faţă.

— Acum – acăsică! îi poruncii Vicepreşedintelui când ne pomenirăm în stradă. Ia-ţi podoaba, (– mă refeream la Micşunească –) du-o la Reduta, şi fă-i mizerii ca să te ţină minte şi să-şi dea seama că eşti bărbat.

— Am să dorm în hol, într-un fotoliu.

— Tu, în loc s-o pedepseşti, o răsplăteşti? Nu te-ai săturat de fotoliu? Găseşte altceva mai crud, ascultă-mă pe mine. Şi mâine o expediezi acasă cu primul tren.

— Am să mă mai gândesc pe drum ce măsuri să iau.

Capitolul XV – PE MASA DE TORTURĂ!

Pişcot se instalase pe umărul meu şi mă trăgea de păr, dar îl simţii că tremură şi-l băgai în sân, unde, dând de căldură, începu să caşte. Când ajunserăm la

poarta cimitirului îl lăsarăm pe Kamma să ne acopere ieşirea cu ajutorul elefantului şi ne îndreptarăm spre cavoul lui Papastratos. În drum ne ieşiră în cale două fantome: pater Bonifaciu şi Ţoancă-mică.

— Cred că sunt înăuntru, ne şopti dactilografa principală. Acum vreo zece minute am văzut mişcare, colo, după pietrele alea tombale, dar, când să mă uit mai bine, Pater a încercat să mă sărute.

— Exagerează, zise omul bisericii. Am auzit fâşiind în iarbă ceva ca un şarpe şi m-am speriat.

— În fond tot stăteaţi voi degeaba, îl luai eu peste picior. Şi mai departe cum facem, maestre?

Ca de obicei, Raminagrobis încropise un plan.

— Ne apropiem de cavou şi ascultăm. Apoi ne dăm drept fantome, sau o să le spun că e paznicul. Lăsaţi pe mine.

Îl lăsarăm pe el. Cavoul lui Papastratos era o construcţie măreaţă, ortoclinorombică, Cu mari torţe de piatră, răsucite, plantate în infundibule speciale. Prin vitraliile colorate nu se vedea nici o lumină, dar Ţoancă-mică puse urechea în dreptul broaştei şi ne făcu semn să tăcem. Ascultarăm cu atenţie şi, de dincolo, se auzi, înăbuşită, vocea lui Gicu, înjurând ca la uşa cortului.

— La asalt, năvăliţi, ura! şopti Raminagrobis ca pe vremea când făcea armata şi ataca manechine sau ţinte de carton.

Din păcate şi această uşă era zăvorâtă pe dinăuntru. Îl scosei pe Pişcot din sân şi-i şoptii: „a-ba, e-be, Pişcot! Mai fă o dată un sacrificiu pentru mine, dacă mă iubeşti.” Maimuţica dădu din cap politicoasă, dar uşor

plictisită, se întinse de-i trozniră oasele şi se avântă cu curaj printr-o lucarnă fără geamuri. Curând îl auzirăm boscorodind la uşă, apoi se întoarse la ferestruică şi ne explică prin gesturi că nu poate deschide. Zăvorul era prea greu pentru dânsul. Îi făcui semn să coboare. O să găsim noi altceva, gândeam eu, însă Pişcot ceru să se uite în desaga cu scule şi scoase cârligul deja folosit de el la escaladarea Casei vestigiale. Înainte de a porni din nou în expediție mă privi în ochi şi se frecă semnificativ pe burtă. Da Pişcot, scumpule, desigur, te aşteaptă munți de pişcoturi „limbă de pisică". Le-ai binemeritat de la patrie. Acum du-te şi fă-ți datoria cu voioşie.

Trăgând de coardă, după ideea lui Pişcott reuşirăm să clătinăm zăvorul, şi năvălirăm înăuntru. Raminagrobis mătură cu fasciculul lămpii sale electrice toate ungherele şi, într-un colț, îi descoperirăm pe prof. Gicu C. Niculescu şi pe complicea sa, Rândunica, legați fedeleş şi lungiți, unul lângă altul, pe un maldăr de paie sfoiegite. Pater le tăie legăturile cu un cuțit de vânătoare.

— Nemernicule!... începu Țoancă-mică.

— Nu! urlă Gicu. Nici o vorbă, vă implor! Întâi salvăm ouăle... Şi se apucă să cotrobăie febril prin paiele răvăşite. Le găsi îndată, erau acolo, toate cincisprezece, dar noi nu mai înțelegeam nimic. Gicu le aranjă cu dragoste în cuibar, apoi se întoarse spre noi ferm, gata să ne dea toate explicațiile pe care le pofteam.

— Ei hai, dă-i drumul! că avem treabă poimâine dimineață, îl zorii eu. Ce s-a întâmplat?

— Cloceam liniştit, începu Gicu aruncând o privire nesigură înspre locul unde se afla fosta lui logodnică.

Rândunica îmi spunea bancuri cu olteni, eram într-o dispoziție excelentă şi asta nu se putea să nu aibă efect şi asupra activității desfăşurată de mine în acel moment, când, peste noi, dădu buzna, fără să bată la uşă, ticălosul de Arhibald şi vampira care se ține după el. Ea m-a legat, şi a strâns nodurile aşa de tare, încât funia mi-a intrat în carne. Şi cu tine e la fel, Rându?

— Nu! zise Rândunica, pe mine m-a legat Arhibald şi a făcut treaba asta mai cu milă. Astea nu sunt mâini şi picioare pe care să vrei să le învineţeşti.

— Ce voiau de la voi?

— Mai întâi, cică de unde avem ouăle. Că hâr, că mâr, a trebuit să le arăt intrarea secretă, altfel zicea că le sparge.

— Ce intrare secretă? Şi de unde ai tu aceste ouă?

Gicu oftă profund ca şi cum ar fi vrut să ne facă o demonstrație a marii sale capacități respiratorii. Dar acum nu mai avea nici un rost să păstreze secretul. Clădirea unde funcționa în prezent Muzeul, fusese pe vremuri a unuia Papastratos, mare armator şi contrabandist de articole de băcănie, care, acum vreo patruzeci de ani, pusese să se construiască un tunel secret între locuința sa şi cavou, pe unde să-şi poată transporta, în siguranță, mărfurile sustrase de sub vigilența organelor vamale: măsline, lacherde, sacâz, cuişoare. Gicu moştenise secretul de la mama sa, fostă domnişoară Papastratos. Prin tunel, se introdusese în Muzeu şi înlocuise, chiar din prima zi, ouăle de brontozaur, cu nişte ouă de curcă. Şi bine făcuse, căci, mai târziu, ar fi fost imposibil, cu măsurile de pază instituite de muzeografi.

— În acest moment, năvălitorii au pătruns în Muzeu, continuă Gicu, dar sper să-i prindă şi să-i cotonogească bine. Eu nu cer decât un singur lucru: să fiu lăsat în pace să-mi continui cercetările mele ştiinţifice şi experienţele menite să...

— Adică să cloceşti nişte pietroaie, îl întrerupse, cu cruzime, logodnica părăsită. Să-ţi fie ruşine, Gicu! Eu te-am iubit şi tu ţi-ai bătut joc de mine. Tot ce mi-ai spus a fost minciună!

Un val de durere păru că o îneacă, se sprijini de braţul părintelui Bonifaciu, reuşi să se domine, apoi continuă cu o voce ascuţită, isterică:

— Să stai pe cuibar, astea erau cercetările tale! Cu individa asta oxigenată lângă tine!... Că eu când am vrut să mă oxigenez, nu mi-ai dat voie; ziceai că nu-ţi plac blondele. Şi acum eşti cu ele în paie, unde mă tot pofteai şi pe mine. Ah! nu te-am cunoscut eu cât de mârşav eşti, că nu te lăsam nici bună-ziua să-mi dai! Banditule, Cassanova, escroc sentimental!

Raminagrobis luă cuvântul solemn.

— Să ştii profesore că sacrificiile tale, în interesul ştiinţei au fost măreţe, dar inutile. Ouăle nu sunt ouă! Am spart, acum o oră, câteva, la Casa vestigială, şi ne-am dat seama că înăuntru e un fel de piatră de var, sticloasă şi sfărâmicioasă. N-are gălbenuş, n-are nimic. De altfel muzeografii de-acolo le-au clocit optsprezece zile prin metoda bio-mecanică şi n-au făcut nici o brânză! Deci condoleanţele mele!

Nu voia să ne creadă şi până la urmă sparserăm câteva ouă în faţa lui, ca să-l convingem. Fu o grea lovitură pentru acest martir al ştiinţei: câteva minute

nu izbuti să scoată un cuvânt, apoi începu să ofteze. Profesorul Gicu C. Niculescu fusese înfrânt de destin!

— Duceți-vă acum acasă, îi povățuii eu, şi lămuriți lucrurile. Care cu care. Noi o să intrăm prin tunelul secret ca să o eliberăm pe Mirandolina.

— Mergem, Rându? spuse Gicu timid.

— Du-te cu nevastă-ta, blegule! spuse Rândunica. Pe mine m-ai plictisit destul. Scumpo, să ştii că între noi n-a fost niciodată nimic. Sper că nu ți-ai închipuit nici o secundă că aş fi capabilă să flirtez cu viitorul soț al celei mai bune prietene.

— Zău? Ați stat tot timpul şi v-ați uitat unul la altul?!

— E extraordinar cât de bine ai sesizat situația! Gicu avea nevoie de cineva care să-l ajute în timpul clocitului, să-i aducă apă, mâncare. Că el nu se putea deplasa, nu? Şi numai fiindcă te cunoşteam pe tine am acceptat sarcina asta, te rog să mă crezi.

— I-aş fi adus şi eu apă şi mâncare...

— Da, dar nu voia să revină la tine decât după ce va fi devenit celebru. Ambiții bărbăteşti, noi n-o să-i înțelegem niciodată!

Pusei capăt acestor discuții ilogice.

— Deci, voi doi, vă duceți la vila Reduta şi vă culcați. Ați mai dormit până acum împreună.

— Nici gând, zise Țoancă-mică fermă. Nu, Gicu?...

— Da, mormăi Gicu, jenat.

— Adică o dată, preciză dactilografa principală, când am fost într-o excursie. La înapoiere am călătorit în acelaşi vagon şi am dormit tot timpul pe umărul lui. Nu, Gicu?

Mă privea drept, cinstit, în față, deci realitatea era cu totul alta.

— Bine. Acum fuga acasă. Uite un bilet către Iordan. Să vă dea camera mov că e cu pereții tapisați. Vă dați cu capul de ei, vă strângeți de gât, apoi la douăsprezece direcția policlinică şi Sfatul popular. Ne-am înțeles?

— Mda. Adică dacă o să...

— Nici un adică. Şi spuneți-i lui Kamma să vină cu elefantul în fața porții principale a muzeului. Valea!

O luară la fugă printre morminte, ținându-se de mână. Urma trecerea prin tunel: Raminagrobis studiase mecanismul şi apăsând pe nişte rozete văzurăm că, într-unul din pereții cavoului, se deschide, încet şi fără zgomot, o trapă. Dincolo începea o gură de tunel, întunecoasă ca o cameră oarbă, din care răbufnea un aer stătut şi parcă mirosind a pucioasă.

— Dacă ți-e frică, îi spusei Rândunicăi, poți s-o-ntinzi şi tu, numai să nu te bagi iar între cei doi.

— Sunt sătulă până peste urechi de cretinul ăla! Credeam că facem o afacere amândoi şi când colo... Bine că nu i-am permis să-şi ia nasul la purtare!

— Mă faci să te şi cred. Atunci, vii!

— Bineînțeles. Dacă mă ține Pater de mână, că am tocuri înalte şi mi-e să nu dau peste nişte pietroaie. Ce zici Boni, te sacrifici?

— Te voi călăuzi, fiica mea, acceptă Boni cu o cucernicie prea înaltă ca să fi fost şi sinceră. Adevăr grăiesc vouă, a spus eclesiastul, că acei ce mă vor urma, calea dreaptă îşi vor alege.

Rândunica chicoti dar nu ne spuse ce-i trăsnise prin cap. Intrarăm unul după altul în catacombă. Era destul

de înaltă şi mai la vale mirosea a scorţişoară. Sub paşii noştri trosneau cochilii de nuci sau alune, pe pereţi erau scrise cu cretă tot felul de socoteli aritmetice, într-un loc găsirăm şi inscripţii mai ample: „na thas pari o diavolos" sau „schlach zalba trefăn", însă ne fu imposibil să le traducem.

— Ţi-am spus să mă ţii de mână, nu să mă pipăi, se auzi vocea celebrei trapeziste.

— Cum poţi să vorbeşti aşa? Popa părea stingherit... Bâjbâiam, pur şi simplu. Din cauza întunericului.

Îmi făcui socoteala că eram o echipă de şoc, puternică. Mălai-mare – nouăzeci de kilograme, părintele Bonifaciu – tot cam pe-atâta, eu – mai subţirel, mai stilizat ca să zic aşa, dar maestru al celor mai frumoase lovituri de judo şi karate, şi Rândunica, cu muşchi de oţel şi sânge rece de trapezistă. Şi, să nu-l uităm nici pe Rajah şi nici pe Kamma. Parcă ghicind ce socoteli fac, Pişcot scoase capul din buzunarul de la piept şi mă ciocăni în coaste cum ai bate la o uşă. Desigur, sufleţel, şi tu faci parte din bandă, nu te uită nenea Pepsi tocmai pe tine. Dar tu ai vrut să mă anunţi doar că îţi miroase a pişcoturi şi să am grijă să facem o bună provizie. Te rog să contezi pe mine.

Câteva trepte ne conduseră în faţa unei bolţi astupate cu un fel de placaje de piatră. Raminagrobis trase de un belciug şi zidăria începu să se deplaseze. Ne regăsirăm într-o anticameră cotită care dădea într-o pivniţă enormă. Pe jos, la lumina lanternei descoperii două foiţe de staniol: caramelele Alidadei. Traversarăm pivniţa cu multă precauţie, ca să nu dărâmăm stivele de lăzi şi bidoane ce se aflau acolo. Printr-un gârlici

neîncuiat, scoaserăm capul într-o odaie de la parter. Ne aflam desigur în aripa veche, fiindcă mirosea a tencuială proaspătă şi, uitându-mă pe un geam, văzui că peretele exterior era înconjurat de o schelărie de ţevi. Recunoscui imediat locurile, fiindcă mai fusesem de două ori pe-aici.

— Dau o fugă până sus s-o aduc şi pe Mirandolina, îi şoptii lui Raminagrobis. Ştiu unde e camera ei. Aşteaptă-mă aici!

Mă repezii pe scări cu viteza unui ţunami, tamponai un muzeograf care ieşise să admire luna, îi făcui din fugă o anestezie generală şi intrai în camera ştiută, fără să mai bat la uşă. Deşi era trecut de miezul nopţii, doamna nu se afla, ca orice femeie cumsecade acasă, în pat, cu plapuma până-n gât, visând flori şi opere de binefacere. Te pomeneşti că era dincolo, sărbătoreau succesul clocitului? Ei bine, ştiam pe cineva care o să le strice petrecerea. Mă întorsei la grupă, hain şi setos de încăierare.

— E semn bun, fraţilor! grohăii eu. Mă mănâncă pumnii...

Între timp, luându-se după alte câteva foiţe de staniol, Raminagrobis descoperise un coridor cu multe geamuri, prin care trecurăm nestingheriţi în aripa nouă a Muzeului. Parterul era cufundat în întuneric. Ciulirăm urechile, nu se-auzea nici o respiraţie, probabil că muzeografii, îmbătaţi de atâtea succese, slăbiseră vigilenţa. Uşa de la intrare era baricadată cu nişte mobilă iar ferestrele aveau gratii. Din câte ştiam noi, biroul directorului se afla la etaj. Mă pregăteam să urc, când Pişcot pufăi pe nări şi mă trase de gulerul

cămăşii. O lumină se aprinsese sus, în holul de la etaj, şi o voce intrigată întreba ceva... „E cineva acolo?” parcă zisese... Ne ascunserăm după etajerele cu ceramică populară, aflate în număr destul de mare în sala de la intrare, şi nu găsirăm necesar să dăm vreun răspuns. De altfel întrebarea nici nu ne era adresată nouă. „Alarmă”, strigă aceeaşi voce şi, imediat, toate luminile se stinseră de la tabloul de siguranţă. De după o balustradă, o mână invizibilă aruncă în hol nişte obiecte mici, nemetalice, care se izbiră cu un pocnet sec de mozaic. Înţeleserăm că vizitatorii, misterioşi se descotorosiseră, în felul acesta, de siguranţe şi nu se putea să nu-i aprobăm. Îndată după asta, câteva uşi pocniră şi o rumoare se iscă pe palierul superior al scării. Pişcot mă trase din nou de guler. Pe balustrada oblică alunecau cu repeziciune două siluete negre. Una din ele se ascunse după o vitrină, fără să-i dea prin gând că mai eram şi eu pe-acolo. Îi astupai gura, să nu ţipe, şi, printr-un procedeu foarte simplu, mă asigurai că era, într-adevăr, Alidada. Cea de-a doua fantomă avu însă ghinion, fiindcă, intrând în întunericul absolut de la picioarele scării, călcă peste siguranţele aruncate tot de ei şi se prăbuşi cu urlet peste o vitrină de cristal, pe care o făcu ţăndări. Profitarăm de acest incident ca să ne refugiem într-altă sală. „Să nu sufli o vorbă, îi şoptii eu la ureche Alidadei, şi totul o să fie bine. Îmi promiţi?” „Da, maestre”, oftă mititica părăsindu-se temătoare în braţele mele. Şi atunci, o sărutai, deşi poate nu era momentul cel mai potrivit. În Muzeu se aprinseseră lanterne şi torţe, o trupă numeroasă coborî scara. Decebal Marinescu păşea în frunte înarmat cu o

lance, nici ceilalți nu veniseră cu mâna goală. Pe Arhibald însă îl capturară fără luptă, deoarece era încă amețit de pe urma căzăturii.

— Duceți-l în Evul Mediu! porunci directorul muzeului cu o voce cavernoasă, şi ochii săi luceau sinistru la lumina torțelor.

Aveau acolo o masă de tortură din secolul nu ştiu cât, o masă de întins oasele şi de ea îl legară pe intrus.

— Ce cauți? întrebă directorul.

Arhibald strânse buzele. Era hotărât să nu vorbească decât în prezența avocatului său, dar inchizitorul făcu un semn şi doi muzeografi apăsară pe nişte timone aflate la capul patului. Mădularele lui Arhibald se întinseră.

— Venisem după potir, gemu el.

Frânghiile cu care era legat se relaxară.

— Cu cine mai erai?

— Singur.

Un nou scârțâit de timonă şi parâmele iar se încordară.

— Eram cu Alidada, începu să turuie licheaua. Venisem doar să punem mâna pe potir şi pe urmă ne vedeam de treabă.

Deşi aflată sub aripa mea ocrotitoare, susnumita începu să tremure. „St! îi spusei eu ca s-o liniştesc, fetele frumoase nu sunt întinse pe masa de tortură”.

— Căutați muierea! răcni directorul arătând către sala unde ne aflam noi.

Ne înarmarăm la repezeală cu ce ne căzu în mână şi aşteptarăm încordați. Fără să mă laud, primul val de muzeografi fu făcut țăndări, grație părintelui Bonifaciu,

care mânuia o loitră, smulsă de la o căruță cu coviltir. „Dați numai la picioare!” îi făcui atenți şi repezii coada suliței în genunchii unui muzeograf mai îndrăzneț. Muzeografii se repliară, apoi reluară înaintarea împingând în față nişte dulapuri joase, conținând adevărate comori numismatice. Părăsirăm evul mediu şi intrarăm în perioada romană. În timp ce noi aruncam orbeşte cu sulițele de pe pereți, Raminagrobis acordă un fel de balistă şi expedie, pe adresa adversarilor, toate rocile găsite în rafturile secției geologice. Dulapurile cu monezi fură făcute țăndări. Totuşi presiunea creştea. Următoarea poziție de apărare ne-o aleserăm în sala aranjată pentru prezentarea ocupațiilor meşteşugăreşti, unde rostogolirăm peste asediatori nişte putini iscusit lucrate de dogarii din regiunea Hurezu. Eram, toți, numai vânătăi, fiindcă diavolii de muzeografi începuseră să arunce în noi cu exponate din fier forjat. Ne lipiserăm de perete şi ne apăram cu greutate, altă ieşire nu mai aveam şi începusem să mă întreb cum o fi pe masa de întins oasele, când un dulap care ascundea o ieşire secretă se dete la o parte, şi Mirandolina ne făcu semn să ne strecurăm după ea. „Eşti şi tu bună la ceva”, îi spusei eu în treacăt, fără s-o las din mâini pe Alidada, pe care o țineam pe după umeri. Ne aflam în altă sală, încă neînglobată în circuitul obişnuit. Aici erau reprezentate industriile locale, în special pescuitul. Pe pereți se aflau întinse plase de toate mărimile, într-un colț o lotcă, un teasc sau un uluc pentru strâns untura de peşte, nişte pelerine unse cu smoală... Mirosea a hoit de balenă în stare de totală putrefacție şi acest miros venea de la

nişte butoiaşe cu ulei de morun, foarte folosit în medicina populară de prin partea locului. Poate că am fi avut şi noi dreptul la câteva momente de răgaz, dar banda lui Marinescu nici nu se gândea să ni le ofere. Îi auzeam deja tropăind prin holul cu ceramică, în intenţia de a ne ataca prin altă cale de acces, când Pişcot, buimăcit de somn şi de mirosul de peşte, se zmulse din braţele mele şi izbuti, dându-se huţa printre năvoade, să răstoarne un butoiaş cu ulei de morun. „E o idee", spuse Mirandolina, privindu-mă pe sub sprâncene şi Raminagrobis, spirit lucid chiar şi în momentele cele mai critice, pricepu îndată ce voia să spună. Cu ajutorul părintelui Bonifaciu, desfundă şi celelalte butoiaşe, şi conţinutul acestora îl vărsară pe mozaic. „N-o mai strânge de pomană pe tovarăşa", continuă Mirandolina, „şi caută mai bine o soluţie să ieşim de-aici, că ne deznoadă ăştia cu bătaia. Şi gândeşte-te şi la Arhibald!". Să mă gândesc şi la Arhibald? Poftim, pretenţii! Bine, cucoană, stai să vezi ce generos sunt! De fapt ştiam ce trebuie să fac, dacă şovăiam încă, era numai şi numai la gândul că intervenţia mea va produce mari pagube. Îl chemai deci, din nou, pe Pişcot, şi dumnealui veni, ce-i drept, cam strâmbând din nas. Pesemne că se distra foarte bine cu năvoadele şi eu cam abuzasem de serviciile sale, în noaptea aceea.

— Încă o misiune, piţigoiule, şi pe urmă mergem să ne culcăm, îi cerui eu scuze. Dacă nici tu nu mă înţelegi, înseamnă că toţi prietenii m-au părăsit. Şi de mâine-ncolo – pişcoturi la discreţie!

Mă privi cu admirație şi aşteptă răbdător să scriu câteva cuvinte pe o foaie de carnet.

— A-ba, e-be... înțelegi? Îi duci lui nenea Kama biletul ăsta şi atât.

Salută milităreşte, cum făcea în timpul programului, şi dispăru printre zăbrelele unei ferestre. Nu mai aşteptă să vadă întâlnirea dintre muzeografi şi uleiul de morun, şi această grabă a lui de a-şi îndeplini misiunea îl lipsi de un spectacol interesant, imposibil de tradus în cuvinte. Un balet epileptic se încinse în fața ochilor noştri, văzurăm trupuri zburând prin aer şi membre executând mişcări imposibile. Recuzita şi armamentul de epocă te făcea să te gândeşti la o bătaie deşănțată între o armată de donquichoți descreierați şi un popor nevăzut de nibelungi, care-i ataca pe intruşi cu săgeți înmuiate în mătrăgună, luându-le astfel mințile. La un semn al Mirandolinei, ne strecurarăm înapoi pe unde venisem. În sala de tortură dădurăm peste Arhibald, întins ca o foaie de plăcintă, şi ne făcurăm pomană cu el, slobozindu-l din funii. Alidada se grăbi să-i dea primele ajutoare medicale, adică să-i îndrepte freza şi să-i şteargă fruntea de sudoare, cu drapelul breslei tâmplarilor, aflat expus pe un perete. Eram înduioşat de atâta gingăşie. Mirandolina mă privea dintr-o parte. Mă pregăteam să rostesc câteva cuvinte istorice când auzirăm nişte pocnete sinistre la intrare. Hai, repede, într-acolo!

Rajah tocmai îşi trecea capul prin uşa făcută țăndări. În minutul următor trompa lui culese câteva etajere şi le aruncă spre grupul muzeografilor care se tăvăleau în ulei de morun. „Încercați să ajungeți la scară!” se auzi

vocea lui Decebal Marinescu, ascuns îndărătul unui pilastru. Rajah se afla acum în hol şi îndoise, cu câteva mişcări de şale, toate vitrinele din jur. Apoi, în timp ce muzeografii se fofilau, unul câte unul, ştergându-se de-a lungul pereţilor, elefantul începu să golească vitrinele de conţinut, dacă pot să folosesc aici, această expresie. O droaie de urcioare şi căni zmălţuite începu să se învârtească prin aer, în lumina torţelor. Uitasem că Rajah era şi un jongleur de forţă: desigur multe din oale se spărgeau pe mozaic, dar altele descriau tot felul de traiectorii, care mai de care mai capricioase, aşa încât ţi-era mai mare dragul să priveşti.

— Hai s-o ştergem, zise Raminagrobis când ajunserăm în dreptul uşii. Nu mai avem ce căta aici!

— Tu ce faci, misterioaso? o întrebai pe Mirandolina. Rămâi să cloceşti şi restul de ouă, sau te-ai angajat să dai de mâncare la păsări?

— În loc de recunoştinţă – bancuri prosteşti! Asta te caracterizează. De ce m-oi mai fi mirând, nu ştiu!

— Lasă că te mai miri şi pe drum. Băieţi, retragerea cu torţe! Agăţaţi-vă de chingile lui Rajah! Mai încet Kamma că ni se deconectează inteligenţele tocmai când avem mai multă nevoie de ele. Aşa, în măsura de trei a patra... E bine! Şi cine vrea, poate să cânte „Pe o piaţă persană”, dacă ştie cuvintele...

Capitolul XVI – SĂ NU MAI BEM V.S.O.P.!

În holul Redutei ne aşteptau Inspectorul şi Genoveva. Sosiseră de câteva minute şi nu ştiau unde să ne ia urma. Amândoi arătau ca ieşiţi de curând dintr-o etuvă. Genoveva era desculţă, eleganţa de altădată a

Inspectorului dispăruse fără urmă şi freza lui era plină de păienjeni şi firimituri de moloz, în plus, mâna cu care îşi lua la revedere îi era bandajată.

— Noroc, Mişule! îl salutai eu. Copii, omul ăsta întinereşte de fiecare dată când îl văd.

Inspectorul alungă cu mâna o muscă, apoi surâse împietrit. Observai că avea buzele umflate, nasul vânăt şi venise în vizită şi cu capul spart.

— Repede, îi ordonai lui Raminagrobis. Ăştia au nevoie urgentă de antibiotice. Vezi în farmacie.

Mălai-mare era deştept şi pricepu, căci se întoarse imediat cu o sticlă de coniac. Inspectorul făcu semn însă că n-are nevoie de nici un tratament şi ne sfătuia şi pe noi să nu bem, ca să putem fi cu mintea limpede.

— Acum o jumătate de oră, familia Brown a evadat, ne informă el. Au spart un zid şi au întins-o.

Genoveva se afla la mine la birou şi, amândoi am deschis focul, pe fereastră, asupra fugarilor. Cred că n-am nimerit pe nici unul. Tu ce spui, draga mea?

— Ce căuta Genoveva la tine în birou, la ora aia? tună vocea lui Raminagrobis. Adică... treaba voastră!

— O să-ți explic îndată. Dar mai întâi să luăm măsuri de apărare. Sunt convins că, înainte de a părăsi țara, bandiții or să țină cu tot dinadinsul să se răzbune. Ai reuşit să-ți aduni toți musafirii?

— Da! Grație acestui mare om de stat, declarai eu şi i-l arătai pe Pişcot, aflat şi el la fața locului. Aoleo, să nu-l uităm pe Capoforte!

— Şi unde este el acuma?

— La Clopotul. A trăit ca un prinț ultimele zece zile. Băutură la discreție şi, în plus, s-a vindecat şi de nişte bubulițe care-i ieşiseră pe piele.

— A scăpat Capoforte de pemfigus? se miră părintele Bonifaciu. Cu ce s-o fi tratat? că boala asta e cam rebelă la medicamentele obişnuite.

— Cu drojdie. Chiar el mi-a spus. Acum, sunt nevoit şi eu să recunosc că e o băutură excelentă. Pe Vicepreşedinte l-a vindecat de dureri de burtă. Şi pe tine, rabi, la fel, nu?

— Da, da! O recomand tuturor, cu căldură.

— Vezi? Iată deci un martor ocular sau cum vrei să-i zici. Pe urmă Stromboli pretinde că, tot grație ei, a reuşit să scape de psittacoză...

— De psittacoză!! Părintele Bonifaciu era zguduit, dar nu-mi puteam da seama din ce cauză anume.

— Mă duc eu după Capoforte, se oferi dumnealui repede, respirând adânc ca după o fugă. Am nişte presimțiri extraordinare.

— Păi dacă ai presimțiri, dă fuga! Sunt convins că drojdia aia vindecă şi presimțirile.

*

Încărcarăm cu gloanțe toate armele din casă, apoi îi poruncii coanei Veta să pregătească o gustare imensă pentru toți cei de față. Ouă, şuncă şi câte un rom mare, pentru tonificarea sistemului nervos central, apoi o tocăniță de măruntaie, cu ceapă şi câte o sticlă de bere, în scopul de a furniza organismului cantitățile de vitamina B, de care avea atâta nevoie. Acestea erau explicațiile date de Raminagrobis şi noi n-aveam nici un motiv să punem la îndoială competența sau buna lui

credință. Pe Rajah îl băgarăm într-o magazie, unde nea Dumitru colectase din vreme, la ordinul meu, o cantitate imensă de fân şi lucernă. Pişcot, deşi i se închideau ochii de somn, pretinse şi el un loc separat la masa noastră şi ceru să fie servit şi cu ouă şi cu tocăniță, deşi nu se atinse de ele, aşteptând ceva mai pe gustul lui. Numai în bere îşi muie puțin botul, apoi mă privi cu reproş, crezând că am vrut să-mi bat joc de el. Din fericire, aveam în casă şi nişte fursecuri şi, la vederea lor, Pişcot sări în sus de bucurie şi mă sărută. I le pusei într-o cutie de carton şi-l trimisei, cu ea în brațe, la culcare, cerându-i coanei Veta să-l învelească bine, fiindcă n-aş fi vrut sărăcească atâta timp cât era musafirul meu.

— Şi acum, raportul! ordonă Inspectorul cu o voce metalică.

Nu ştiam ce doreşte, şi nu mică ne fu mirarea când văzurăm cum în fața lui se aliniară, ca la armată, cele trei grații: Mirandolina, Genoveva şi Alidada. Ceata lui Baboi, te şi pufnea râsul văzându-le desculțe şi nepieptănate, încă mestecând ultima îmbucătură de tocăniță cu ceapă.

— Unde e Micşunească? mai întrebă Inspectorul. Mi s-a spus că se află în vilă. Să se ducă cineva să o cheme.

— Las-o, domnule, în pace. Doarme. Sau, în sfârşit, îi explică Vicepreşedintele escapada ei de la Casa vestigială.

— Da? Bine! Atunci s-o auzim pe Mirandolina!

— În momentul în care Micşunească ne-a cerut să-i dăm concursul, începu fosta mea viitoare soție să

povestească, am crezut că vrea să facă pe interesanta. Contrabandă de diamante la noi în România, cine ar fi digerat una ca asta, de la început? Ca să ne distrăm, am acceptat. L-am momit pe Arhibald, am scotocit Muzeul, am verificat tot ce mi s-a cerut. Concluzia e următoarea: nici Arhibald, nici muzeografii nu sunt complici cu bandiții, iar potirul nu se află la Muzeu.

— Cercetările mele concordă cu ale Mirandolinei, spuse Alidada. Arhibald e tipul acaparatorului, egoist, cupid, dar, în fond, de bună credință. Credea că diamantele i se cuvin. Potirul nu se găseşte nici în catacombe, nici la Casa vestigială. Am ținut legătura tot timpul cu Micşunească. Totuşi muzeograful Gicu mi se pare suspect. Ar fi cazul să vedem ce legătură este între dânsul şi responsabilul de la Clopotul Mării, care îi este unchi.

Inspectorul îşi notă propunerea într-un carneţel apoi dădu cuvântul Genovevei.

— Ca şi Mirandolina, începu să relateze secretara directorului general, am avut misiunea să-l cuceresc pe şeful bandei şi să adun probe concrete împotriva lor. Filmele şi benzile compromițătoare vi le-am predat chiar în noaptea asta.

— Deci aşa se explică prezența ta, la o oră atât de târzie, în biroul Inspectorului, conchise Raminagrobis cu un sentiment de uşurare. De altfel îmi închipuiam eu că trebuie să fie vorba de ceva foarte important.

— Ia taci, mă, din gură, şi las-o pe ea să spună.

Ascultarăm mai departe rapoartele, cu gurile căscate. Aceste trei ființe nevinovate, aceste „blânde copile cu părul răvăşit”, plus Cecilia care nu se afla de față, îşi

făcuseră în realitate interesele cu un sânge rece desăvârşit, reuşind să tragă pe sfoară nişte gangsteri de meserie, profesionişti, fiecare din ei cu câte trei sau patru condamnări, executate sau pronunţate în contumacie. Ca să nu-i mai punem la socoteală pe muzeografi. Mirosiseră ele ceva cu ocazia excursiei în Turcia şi Micşunească, mare cititoare de romane poliţiste, le câştigase pentru ideea unei acţiuni directe, promiţându-le nişte aventuri extraordinare şi punându-le în legătură cu Inspectorul, cu care era verişoară de-al doilea. Din cauza lor, muzeografii se apucaseră să clocească, gangsterii făcuseră gafe peste gafe, vorbiseră ce şi când nu trebuia, iar aceste demoazele nevinovate băgaseră microfoane peste tot, înregistraseră şi fotografiaseră tot ce era compromiţător, într-un cuvânt făcuseră o treabă de maestru. Eu să fi fost în locul bandiţilor aş fi turbat de furie! Adică să vii tu tocmai din America sau, mă rog, din Sicilia, cu aere de mare specialist, şi să dai peste nişte puştoaice, care n-au terminat nici măcar rodajul, şi să-mi înceapă dumnealor cu iordanele şi cu trasul pe sfoară, iar tu să fii nevoit să înghiţi fără să clipeşti, fiindcă sunt ale dracului de frumoase şi, nu-i aşa, fiecare are o speranţă în pieptu-i de aramă. Ei bine, şi când să zici: doamne-ajută! te pomeneşti că ele schimbă placa şi încep să acţioneze tare. Îţi dai seama că te au la mână cu de toate şi că eşti nevoit să joci cum îţi cântă. Adio egalitate! eşti un sclav, trebuie să execuţi ce ţi se ordonă şi să zici bodaproste dacă scapi cu viaţă şi nedat pe mâna miliţiei. Şi toate astea, din cauza unor ochi migdalaţi, daţi cu rimel, chipurile naivi şi plini de

romantism, în realitate ochi de contabil care te cântăreşte şi te măsoară tot timpul, iar după ce a stors tot ce puteai da, te scoate la reformă, fără pic de remuşcare. Cel mai compromis în afacerea asta îmi părea a fi Brutus şi eram sigur că individul o să-şi bage unghia în gât când o să afle cum a fost întors pe plătit de nişte diletante. Mirandolina ca şi Genoveva îi fuseseră musafire pe vas, dormise uşă-n uşă cu ele, le făcuse o curte turbată şi, până la urmă, mitul lui de cuceritor infailibil se prăbuşise în neant iar subalternii îşi dădeau coate. În timp ce puştoaicele plecaseră luând probe până şi din apa lor minerală!

Despre noi, ăştilalţi, ce să mai vorbesc! Bărbaţi supli şi turbaţi, toţi cu şcoala vieţii şi cu armata făcută la infanterie, oameni şmecheroşi, ai dracului, fiecare cu câte trei sau patru oase rupte şi lipite la loc, gânditori profunzi şi nasuri sensibile de câini de vânătoare, ne învârtiserăm ca bezmeticii în jurul a patru pupeze, care încurcau mereu lucrurile, în folosul lor, cu aerul că se distrează. Nu zic că echipa Micşunească nu făcuse treabă bună. Din contra – jos pălăria! Dar nu dăduseră în brânci ci îi puseseră pe alţii, adică pe noi, să facă toate corvezile. Dumnealor avuseseră destul timp să doarmă până la zece, să scrie ilustrate părinţilor şi cunoscuţilor, să meargă la dans şi să facă dragoste, în timp ce noi ne pândeam unii pe alţii şi ne riscam viaţa pentru o informaţie în schimbul căreia eram răsplătiţi cu câte un sărut dulce pe frunţile noastre pleşuve.

— Deci, Mişule, tu ai aranjat toate lucrurile astea? îi spusei eu Inspectorului, cu admiraţie. Bravo, domnule! Niciodată n-aş fi bănuit că eşti un geniu organizatoric.

— Ei, geniu... protestă Mişu. Am făcut şi eu ce trebuia să fac. Atâta tot! Meritul este în întregime al lor, vă rog să mă credeţi.

— Ei, lasă! Au şi fetele merite, şi încă destule, dar tu ai fost creierul. Sper că s-a lămurit totul.

— Din păcate problema e mult mai vastă. Nu pot să vă dau alte amănunte. Cu această ocazie am verificat doar unele ipoteze: fiţi fără grijă, mai rămân încă destule de făcut.

— Dar cu dumnealor sper că nu mai ai treabă. Fiindcă de mâine dimineaţă le luăm noi în primire. Să vedem cum s-au purtat pe unde au stat ascunse, dacă au fost credincioase etcetera.

— Şi-au făcut cu prisosinţă datoria cetăţenească. Eu le dau nota zece.

— Să vedem dacă şi la materiile noastre merită aceleaşi note. Acum să le dăm drumul să se spele şi să se culce, că or fi dărâmate de oboseală. E la mansardă o cameră cu un pat larg, în care or să încapă toate trei, că sunt destul de subţirele. Dacă le-a văzut cineva goale, în perioada asta, şi-o fi închipuit că le ţinem nemâncate.

Cele trei detective improvizate se luară de mână şi ne priviră cu dispreţ. „V-am pupat” – vorbi Mirandolina în numele ei şi al celorlalte două – „trei zile de-acum încolo, nu vrem să vedem chipurile voastre bărboase. Şi să ne lăsaţi în pace cu întrebările”. Erau colosale, pe cinstea mea! Nepieptănate şi zdrenţuroase, se purtau ca nişte împărătese şi le şedea bine! Meritau din plin toată admiraţia şi toată suspiciunea noastră.

— Te mai gândeşti la ce-am discutat noi, Ali? strigă Arhibald după Alidada. Nu uita ce mi-ai promis.

— Las-o-n pace, acaparatorule! îl puse la punct Mirandolina. Tot ce s-a promis în interes de serviciu, nu are valoare.

— Noi contăm totuşi pe sentimentele deja exprimate.

— Contați pe ce poftiți. O să vă lămuriți voi mai târziu cum stă cazul.

— Ei, hai, lăsați cearta, intervenii eu. Apoi, către Mirandolina ca şi cum mi-aş fi adus aminte: Parcă mi-ai cerut nişte piramidoane, frumoaso...

— Nu ți-am cerut nici un piramidon, nu mai fă pe deşteptul că nu se prinde. Mai bine ați avea grijă cum organizați paza.

Şi dispărură lăsându-ne cuprinşi de un inexplicabil sentiment de insatisfacție. Ca şi cum nu am fi avut destul timp, de-acum încolo, să le punem cu botul pe labe. După ce ne clătirăm inteligența cu câte o duşcă de rom, Raminagrobis ne împărți pe schimburi. Urma să facem, pe rând, de santinelă, într-un balcon de unde se vedea foarte bine atât curtea vilei, cât şi intrarea principală. Schimbul întâi îi căzu chiar lui Mălai-mare; îl privirăm cu plăcere cum îşi ia postul în primire, în timp ce noi ne aranjam cantonamentul, care cum se pricepea mai bine, pe canapelele şi fotoliile din hol.

Înainte de a adormi mă gândii câteva clipe că sus, acolo la mansardă, era o mică odăiță foarte interesantă. Apoi, pe un ecran minuscul, neştiut de ceilalți, trei siluete mici începură să se agite într-un fel de balet fără cântec, printre sălcii şi plopi fumegoşi. Ştiam cine sunt fantomele, dar nu le puteam desluşi chipul, şi nici

foşnetul ramurilor bătute de vânt nu-l auzeam. Mă lăsai dus la vale de o apă-ncropită, aveam şi n-aveam greutate, mă îndreptam legănat spre o ceaţă pufoasă ce se apropia din josul râului... Apoi ţârâi telefonul şi tărâmul fermecat dispăru ca furat de un vânt. Mă sculai în capul oaselor bombănind. Raminagrobis ridicase receptorul şi vorbea tare, fără să ne menajeze:

— Da? Bine! Ţi-l dau imediat! Şi către mine: Părintele Bonifaciu!

— Alo! Da, eu! Ascultă părinte, nu puteai să telefonezi mai târziu? Te găsişi şi tu, tocmai când aţipisem...

Pater Bonifaciu părea surescitat, căci începuse să strige la mine.

— Fiule, ia-ţi un scaun, să nu cazi! Sau mai bine vino aici, la Clopotul, imediat! Am găsit potirul!

— Ţine ţeava aia înspre fereastră, să nu se întâmple vreo nenorocire, îi poruncii lui Raminagrobis în timp ce-mi legam şireturile la pantofi. Îţi las comanda şi te rog să fii cu ochii în patru.

— Am înţeles, să trăiţi!

— O să vă telefonez de la Clopotul. Dacă apar bandiţii, trageţi în carne vie, fără somaţii. În fond sunt nişte evadaţi. Şi, să nu uit, mai încet cu băutura!

— Da, s-trăiţi!

— De altfel, în post de santinelă nu se bea, nu se fumează. Sper că n-ai uitat consemnele noastre militare.

— Nu, dom' general! Dar de scărpinat avem voie?

— Numai dacă vă stă în caracter.

Pornii în trombă, cu dinții strânşi, tăind curbele pe deasupra trotuarului. Rarii trecători la ora aceea priveau uluiți în urma Trabantului misterios, care gonea pe străzi cu o viteză neverosimilă. Drumul până la Clopotul nu dură nici două minute. Cârciuma era deschisă, căci Papastratos ridicase obloanele, dar înăuntru nu se vedea nici o mişcare. Trăsei pe dreapta şi parcai Tragusta înapoia unui autobuz O.N.T. ce dormita lângă un mic havuz năpădit de buruieni. Mă simțeam puțin cam nervos, se găsise în sfârşit potirul pentru care ne bătusem atâta, era bine, era foarte bine, ceva totuşi nu mergea, o presimțire nu-mi da pace, însă nu puteam să mă leg de nimic concret, poate că n-ar fi fost rău să-l iau şi pe Inspector cu mine... Ei, acum era prea târziu, de altfel locul părea liniştit. Aşezat pe scara maşinii, şoferul autobuzului mânca flegmatic pâine cu brânză; dintr-o curte ieşi un cârd de rațe, care trecu, măcănind, strada, fără să se grăbească; vecina lui Papastratos îşi scotea ficuşii pe verandă... Apăsai clanța şi intrai în local.

Primul lucru pe care-l văzui fu cadavrul lui Capoforte întins pe jos în fața tejghelei. Părea mai curând otrăvit decât împuşcat, fiindcă obrazul îi era vânăt. Lângă un pilastru sculptat cu motive naționale, părintele Bonifaciu părea că invocă pronia cerească să vină şi să facă dreptate pe pământ. Şi, înafară de dânsul, alte douăzeci de persoane, nişte indivizi cu figuri suspecte, înşirați de-a lungul zidului, toți cu mâinile în buzunare şi mestecând chewing-gumm ca să pară periculoşi, mă priveau ca şi cum tocmai pe mine mă aşteptaseră ca să poată începe o lucrare foarte importantă.

— He, bine-ai venit, mortule! auzii o voce cunoscută, adresându-mi-se. Dă-te mai aproape, Gât-strâmb, să stăm de vorbă.

Mă întorsei brusc: era chiar Brutus! Tolănit pe un fotoliu de răchită instalat lângă vitrină, sorbea cu gingăşie dintr-un pahar cu V.S.O.P. „Băutură scumpă, deci n-are intenţia să plătească, gândii eu şi aşteptai să văd ce o să mai urmeze.

— Vezi dacă are arme, porunci căpetenia bandiţilor şi Samuel se grăbi să mă percheziţioneze. Nu mă opusei. făceam pe indiferentul însă îi urmăream cu atenţie, printr-o oglindă, expresia feţei şi, când îmi dădui seama că o să lovească, mă lăsai fulgerător pe vine. Pumnul gorilei trecu pe lângă urechea mea ca o ghiulea şi se zdrobi de perete cu un zgomot sinistru de oase sfărâmate. Îmi aprinsei o ţigară.

— Moartea lui Capoforte o să vă coste, mă adresai eu către Brutus, în timp ce doi gangsteri îl evacuau pe Samuel, care leşinase. Cred că îţi dai seama de lucrul acesta. Aici nu suntem la Dallas ci la Malu-Mare, dacă nu mă-nşel.

— Ne şi jigneşti, spuse Brutus, dacă ne crezi capabili de aşa ceva. Individul e beat mort. Aşteptăm să se trezească, să vedem dacă nu cumva ştie el ceva.

— Adică voi vă luaţi după ce spune un om beat?

— Aşa suntem noi.

— Bine, nu mai insist. Dar să-l instalăm măcar pe o canapea. Hei, ia puneţi mâna voi de colo! Aşa! Părinte lasă mâinile în jos! Mi se pare mie că m-ai cam dus, la telefon!

— Eram cu trei pistoale în ceafă, se scuză popa. Tu ce-ai fi făcut în locul meu?

Brutus se distra de minune, apoi se oferi să-mi dea explicații. Imediat după evadare, se repeziseră spre iaht, unde-i aşteptau întăririle aduse în mare grabă din Sicilia. Porniseră spre Malu-Mare ca să pună la punct nişte probleme, şi pe urmă să o întindă. Nu întrebai despre ce probleme era vorba. Pe plajă, în dreptul Redutei, o silfidă le făcea semne: Rândunica. Fata ştia ceva despre potir de la un muzeograf: cică ar trebui căutat la Clopotul. Mă rog, se putea verifica schimbând ordinea obiectivelor din planul lor de acțiune. La Clopotul, Papastratos nu ştia nimic despre potir. În schimb, bandiții, puseseră mâna pe cei doi trimişi ai ordinului Magdalenelor. Unul era beat însă rămânea popa, cu ajutorul căruia mă atrăseseră pe mine în cursă. Între timp, o echipă condusă de Rândunica, scotocea cârciuma lui Papastratos, încăpere cu încăpere.

— Până termină ei, rânji Brutus, noi putem să schimbăm câteva cuvinte. În fond, care e ultima ta dorință?

— Vezi tu, Brutus, nu ştiu cum să-ți spun, întrebarea ta mă ia cam pe nepregătite. Totuşi, dacă mă gândesc puțin... Da, aş dori să plantez cu mâna mea un baobab... Şi să-l văd mare.

— Ai, mă, în prăvălie, ce spune dumnealui? se întoarse Brutus către Papastratos.

— Nu. Aşa ceva creşte numai în Africa.

Brutus îmi arătă prin gesturi că regretă, dar Africa era prea departe. Dacă găseam altceva. Mă pregăteam

să cer o salată de sancrasas verde, când telefonul sună. Unul din bandiți ridică receptorul apoi îl agață la loc, fără să scoată un cuvânt. Îmi dădui seama că trebuia să joc tare.

— Aşteptam telefonul ăsta, le spusei eu bandiților. Cred că ştiți despre ce e vorba?

— Da. O nouă încercare de-a ta ca să scapi. Şi, în fond, nu e nimic.

— Când am venit încoace, continuai eu neturburat, am stabilit cu echipa de intervenție să mă cheme la telefon, ca să vadă dacă n-am greutăți. Nerăspunzând, deşi ei mă ştiu aici, reiese clar că sunt împiedicat de cineva. Acum înțelegi?

— Putea să fie un telefon întâmplător.

— Da? Atunci să scoată Harry capul pe uşă şi să-mi spună dacă vecina de peste drum a scos ficuşii pe verandă...

— I-a scos, anunță Harry. Şi ce-i cu asta?

— Chiar nu vă dă prin cap? E un semnal că s-a închis cercul. Acum nu mai poate pleca de-aici nici pasărea măiastră.

— Dar tu şi cu ăştilalți doi sunteți în mâinile noastre.

— Avem o soluție şi pentru asta. Totuşi, mai întâi aş dori să-ți atrag atenția, Brutus, că faci nişte greşeli copilăreşti. Să-l luăm numai pe Samuel. Unde ți-am spus eu să-l repartizezi cu lucrul?

— La bucătărie. Dar, Pepsi, s-a rugat atât de mult... aproape că mi-a căzut în genunchi. Am fost prieten bun cu răposatul taică-său, nu, nu puteam să-i refuz o ultimă şansă.

— Faci cum crezi. Pe urmă, ce să-ți mai povestesc despre melodrama asta, al cărei autor eşti chiar tu!... Iei potirul, iei diamantele, mă lichidați pe mine!... Eu m-aş jena să declar că această idee îmi aparține.

— Şi de ce, mă rog! Ia uitați-vă, fraților, ce pretențios mai e dumnealui!

— Bine. Atunci să vă explic mai pe larg dacă voi nu vreți să puneți mintea la contribuție.

N-aveam nici o armă şi îmi dădeam seama că, singura mea salvare era să-i îmbrobodesc. Din fericire, îi pusesem deja pe gânduri, aşa că mă ascultară cu atenție. Mai întâi – le explicai eu – trebuie să pună mâna pe potir. Îl căutase toată lumea, aproape o lună de zile şi o să-l găsească tocmai dumnealor, într-o jumătate de oră! Mă rog, una la mână. Pe urmă ce-ar zice ei dacă ar afla că diamantele nu se mai găsesc în potir? Cu puțin înainte de moarte, Leopold le îngropase undeva la vila Reduta. Dar vila Reduta era păzită bine şi eu poate că îi mințeam. Iată-i deci siliți să verifice totul într-un interval de timp foarte scurt. Pe mine nu mă puteau lichida, fiind singurul om de pe suprafața pământului care ştia ungherul precis unde se aflau diamantele. Nu vedeam cum aş fi putut să le explic, trebuia să mergem la fața locului. Pe de altă parte, se putea pune şi ipoteza că dacă se iau după mine vor fi atraşi într-o cursă. Şi să nu uităm că miliția înconjurase deja localul lui Papastratos şi că discuțiile lor, prin care recunoşteau asasinarea lui Leopold şi celelalte acte de violență, fuseseră înregistrate pe bandă, de agentele noastre, şi se aflau deja în mâinile autorităților. Eu, unul, consideram că se băgaseră ca

proştii într-o afacere nu îndeajuns gândită. Îi aşteptau ani grei de închisoare sau, în cel mai fericit caz, autoritatea lui Brutus va fi serios zdruncinată.

— Şi, în acest moment, ţeava unui revolver este îndreptată spre căpăţâna ta, Brutus, se auzi vocea Rândunicăi. Să faci ce-ţi spune Pepsi. V-am angajat să-mi ajutaţi la recuperarea potirului, nu să omorâţi oameni. Din acest moment, sunteţi concediaţi!

O văzusem dinainte în capătul scării şi ştiam că o să-mi ia apărarea, aşa că nu mai aşteptai răspunsul banditului ci mă strecurai în spatele lui George şi-i sucii o mână la spate. Cât ai clipi, gangsterul fu debarasat de pistoale. Îi făcui semn lui Bonifaciu să ia un coş de hârtii şi să treacă pe la fiecare tâlhar în parte. În curând realizarăm o recoltă de patru coşuri la hectar, deci un rezultat destul de încurajator. Cu ajutorul indicaţiilor mele, Pater îşi făcuse destul de bine meseria. Cel mult să-i fi scăpat vreo lamă de ras sau un ac cu gămălie.

— Încuie-le în pivniţă, îi poruncii eu lui Papastratos, şi serveşte pe toată lumea cu câte un V.S.O.P. Brutus plăteşte! Scoate banii, Brutus! Zece mii de lei, fiindcă te cunosc! Băutura, deranjul, emoţiile, eventuale pagube morale sau materiale...

Se execută în silă, numărând banii de două ori, cu degetele îndepărtate, de parcă bancnotele ar fi fost unse cu catran. „Să trăiţi!" zise Papastratos, adresându-mi-se mie. Apoi făcu cinste de la el, cu încă un rând de V.S.O.P.

— Ai fost bine, o lăudai eu pe Rândunica. O să încep să mă gândesc serios la viitorul tău. De exemplu, cu studiile cum stai?

— Mai am puțin şi termin.

— Ce termini?

— Ce-am început. Pe urmă mai văd eu...

— Eu sunt de părere să laşi totul baltă şi să te măriți.

— S-o iau drept o cerere în căsătorie sau ce?

— Aşa şi aşa. Mă gândeam să-ți găsesc un băiat bun. Prea eşti şi tu singură...

Pufni în râs:

— Eu singură?... Sau vrei să faci bancuri?...

— În sfârşit, te mai gândeşti. Şi cu asociații tăi ce facem?...

Rândunica era generoasă: propuse să le dăm drumul. Poate aveau şi ei soții şi logodnice care-i aşteptau acasă...

— Ați auzit, bă? mă întorsei eu către acoliții lui Brutus. Doamna a intervenit pentru voi. Luați-vă pălăriile şi cărați-vă! Şi de mâine aştept telegramele voastre că ați sosit cu bine în străinătate. Dar mai întâi, jurați că veți deveni oameni cinstiți. Altfel nu dau ordin să vă lase să treceți.

— Jurăm! strigară bandiții cu mânie şi se vedea clar că nu au nici cea mai mică intenție să-şi respecte jurământul.

Ridicai receptorul şi formai un număr la întâmplare. „Lăsați-i să treacă – dădui eu ordin – am aranjat totul". Apoi rânjii cu neruşinare. Bandiții mă priviră câteva clipe posomorâți, nici ei nu ştiau ce să creadă. Presimțeau că undeva nu s-a lucrat cinstit şi asta îi

înfuria mai mult decât orice. Ieşiră unul câte unul, şovăitori, întrucâtva dezamăgiţi.

— Eşti un formidabil, îmi şopti Rândunica lipindu-se de mine, un dur. De o inteligenţă fenomenală. S-ar putea să mă înşel, dar, momentan, asta e convingerea mea personală.

— Mersi şi... dă-te puţin mai încolo. Să ştii că mai sunt şi alţii de aceeaşi părere. Tu ai fi fată bună, în fond, dacă nu te-ai înhăita cu toţi derbedeii.

— Ştiam că ai o părere bună despre mine. Mă gândesc cum ar suna pe afiş: celebra trapezistă Rândunica Popescu-Ionescu. Căci, în orice caz, am să-mi păstrez numele meu de fată.

— Şi foarte bine ai să faci.

Lângă noi, Capoforte deschisese ochii mari şi turburi ca o ciorbă de peşte. Mă privi lung, o remarcă apoi pe Rândunica, pe urmă pe părintele Bonifaciu şi, în sfârşit, ne surâse. Revenea la viaţă, năuc şi abulic, părând că are de comunicat ceva foarte important.

— Potirul... behăi el arătându-ne cu degetul către uşa rămasă deschisă la plecarea bandiţilor. Urmărirăm cu ochii direcţia indicată şi privirea ni se opri pe firma de-afară, care era, de fapt, un fel de clopot, asemănător cu cele folosite de marinari pe vreme de ceaţă. Privindu-l însă răsturnat, acel clopot putea fi un potir adevărat şi Pater îşi dădu, primul, seama de asta.

— Repede un cleşte, un bomfaier!... strigă el. Lasă, domnule, nu mai urla atâta, că ţi-o plătim cât nu face.

Săririm toţi să dăm o mână de ajutor. Pe urmă, când mult căutatul obiect fu aşezat, singur, pe masă, complet degajat de braţele de fier pe care fusese

montat, ni se păru ciudat că nimeni nu observase până acum, cât de mult semăna cu un potir.

— Da, dar el în realitate e auriu, ne informă Pater. Papastratos l-a brunat şi i-a lipit şi limba asta, ca să sune. E greu să-l mai recunoşti... Cum a ajuns în posesia dumitale?

— Nepotu-meu, Gicu, mi l-a adus. Zicea că l-a uitat cineva şi că toată lumea îl ocoleşte, neavând număr de inventar. Cu acest obiect voia să pună bazele unei colecţii particulare. Prostul! Dacă daţi două sute, e al dumneavoastră.

— Eşti sigur că e chiar potirul dumitale, îl întrebai pe popă? După ce îl cunoşti?

— Putem să facem o experienţă chiar acum. Îţi aminteşti că aici la Clopotul s-au produs vindecări miraculoase. Colici abdominali, pemfigus, psittacoză... Recunoşti?

— Desigur. Îi cunosc personal pe cei în cauză. Însă ei afirmă că vindecarea se datorează drojdiei.

— Aiurea! Stai să facem o experienţă. Te mai doare ceafa? Da?... Perfect! Şi vedem cu toţii că umbli cu capul aplecat într-o parte. Să ştii că boala asta se numeşte torticolis, adică gât-sucit. Aşa! Acum ia în mână potirul... pune-l jos şi... spune-ne ce simţi...

Încercai să mişc capul, uşor, cu prudenţă, şi... reuşii fără nici o greutate! Repetai figura – mergea ca pe roate, nici o durere, nimic! „Ura! Adio torticolis!" îi strigai părintelui şi iar făcui câteva mişcări de forţă şi suplеţe. Era colosal; Rândunica mi se aruncă în braţe!

— Am asistat la o minune! spuse ea şi părea, în acea clipă, convertită la catolicism. După câteva secunde

însă strică totul... Acum, strigă ea, e rândul meu să fac cinste cu V.S.O.P.! Părinte dă fuga la bar şi adu băutură pentru toată lumea. Şi tu, Pepsi, cred că ar fi bine să-ţi înştiinţezi prietenii.

Ideea era bună. Mă repezii la telefon Şi-i făcui un raport amănunţit lui Raminagrobis, care tocmai se pregătea să iasă din post. Apoi luai la rând cele două muzee, dar nu găsii nici o înţelegere. Mi se răspunse foarte rece, iar Decebal Marinescu îşi permise chiar să ameninţe: „o să mai vedem noi!" şi să-mi trântească telefonul în nas. Nu e nimic, o să sărbătorim evenimentul într-un cerc mai restrâns. Mă întorsei şi-l zării pe părintele Bonifaciu:

— Hai, mai repede, Pater, n-o lungi atâta. Dar unde e Rândunica?

Capoforte făcu un gest: s-a dus, să nu mai vorbim de ea! Masa pe lângă care ne aciuisem era goală! Potirul dispăruse! Un zgomot de motor mă lămuri. Era motorul Tragustei, nu puteau fi două la fel în Malu-Mare. Mă repezii afară din cârciumă.

Tragusta luase viteză; eşarfa de la gâtul Rândunicăi flutura ca o coadă de zmeu prin geamul lăsat al portierei, îi arătai pumnul dar nu mă văzu. În schimb, vecina din veranda cu ficuşi, crezând că i-am dat bună-ziua, îmi răspunse cu graţie. După ce maşina dispăru, mă repezii la telefon şi dădui alarma.

Capitolul XVII – E MAI UŞOR SĂ DRESEZI UN TIGRU!

În zori, marea era plină de valuri mici şi dese, părând o imensă foaie de tablă galvanizată pe care cineva o

scutură de la un capăt. Petele sidefii ce pluteau pe suprafața apei, te făceau să gândeşti că undeva, în susul curentului, pescadoarele şi-au aruncat, în timpul nopții, toate deşeurile în mare. Totuşi, soarele izbutise să scape din această zoaie şi acum strălucea, cu putere, deasupra cheiurilor aglomerate.

De o jumătate de oră „Farandola" a ridicat ancora. O dată cu ea pleacă şi circul Alessandro. Se întoarce în Italia unde are o aşa-zisă reşedință de iarnă, în apropiere de Palermo. Simt un nod în gât şi mă-ntreb dacă necunoscuții care trec pe lângă mine îşi dau seama de ce îmi curge nasul, acum, în plină vară. Ar fi ceva absurd; fiul marelui Johnson Nix, campionul Sumatrei, plângând ca o babă!

Şi Pişcot e emoționat. Şi-a încolăcit brațele pe după gâtul meu şi tremură din tot corpul. Nu, sufletel, nu, scumpule, nu fi speriat că ți-au plecat tovarăşii şi nu te-au luat cu dânşii! La anul veți fi din nou împreună. Până atunci o să-i ții de urât lui nenea Pepsi, care e foarte-foarte singur şi nu te are decât pe tine. Ca să dau vorbelor mele mai multă putere de convingere, opresc Tragusta în fața primei cofetării şi o umplu cu pişcoturi şi fursecuri. Aliatul meu îşi uită imediat toate melancoliile şi începe să țopăie entuziasmat printre cutii, scoțând strigăte de bucurie, mici şi străvezii ca nişte nasturi de plexiglas.

Farandola a ajuns acum la linia vapoarelor; nu se mai distinge nimic pe punte. Şi totuşi, nu mi-e greu să mi-l închipui pe domnul Adalbert Măcelaru, rezemat de babord şi dând apă la şoareci, ca un sentimental ce este. Părăsim cheiul şi rulez încet pe străzile Constanței

pentru ca Pişcot să poată admira în voie reclamele colorate. Dar iată că, la o intersecţie, pasagerul meu mă trage de mânecă şi-mi arată cu degetul un grup de turişti ce se plimbă agale pe trotuar. Nu înţeleg ce e cu dânşii decât când ajung aproape: sunt băieţii lui Brutus, ies de la dentist. Trebuie să amintesc că, a doua zi după fuga Rândunicăi, organizaseră o nouă ambuscadă în cinstea mea, însă rezultatul fusese dezastruos pentru ei. În ziua aceea mă plimbam, împreună cu toţi musafirii vilei Reduta, pe faleză, când, un autobuz stopase în faţa noastră şi din el începuseră să curgă oamenii lui Brutus, ca măslinele dintr-o pungă de hârtie găurită. Erau treizeci de matadori, înarmaţi cu boxuri şi reteveie, şi ne urau de moarte fiindcă, după teoria lor, îi făcusem să piardă câteva sute de mii de dolari într-o afacere considerată ca sigură. A urmat un sfert de oră grandios, noi ăştilalţi, apărătorii, am făcut o partidă de zile mari, de faţă fiind şi doamnele. Raminagrobis, Vicepreşedintele, Inspectorul şi eu – cei patru cavaleri ai Apocalipsului! De la primul şoc, sub tălpile noastre, asfaltul începuse să scârţâie, bandiţilor le căzeau dinţii, unul câte unul, călcam pe molari, canini şi măsele de minte. Fetele dădeau şi ele cu poşetele, dar, mai ales, ţipau ca din gură de şarpe, în scopul intimidării inamicului. Până la urmă a rămas că tot ele, săracele, duseseră greul, ba chiar că ne salvaseră viaţa. După mine însă, numai intervenţia promptă a lui Rajah lămurise lucrurile. Kamma se afla în curtea Redutei, tocmai se pregătea să plece, când, auzind gălăgie, îşi închipuise că am fost atacaţi şi dăduse drumul elefantului. O lovitură de

trompă fusese de ajuns; cei rămaşi în picioare se repeziseră la autobuz, sperând să scape cu fuga, dar Rajah, care era de o şiretenie colosală, îi împinsese cu fruntea până în marginea falezei, iar de-acolo îi azvârlise în apă, cu autobuz cu tot, de la o înălțime de câțiva metri. Gangsterii rămaşi de căruță, socotiseră totuşi, în minţile lor mici şi negricioase, că or să ne poată veni de hac dacă fac uz de revolvere. Ei bine, pot fi întrebați acum dacă nu şi-au schimbat cumva concepția lor despre viață. Sunt cazați la dispensarul din Malu-Mare, camera patru, şi la Spitalul Unificat de adulți Constanța, camera o sută douăzeci şi trei, unde îi vizitez în fiecare după-amiază şi le duc fructe. Am devenit prieteni de îndată ce au ieşit din comă. Acum mă iubesc, cel puțin aşa interpretez faptul că de câte ori mă văd, sar în picioare şi mă salută milităreşte.

Băieții lui Brutus s-au înşirat pe marginea trotuarului. Îi salut cu două degete şi pretind ca şi Pişcot să dea bună ziua. E bine să ne învățăm de mici cu bunele maniere. Trecem mai departe, în mers lent, cu mâna la chipiu, pătrunşi de atenția ce ni se acordă, de parcă am fi delegația Camerunului la cea de-a şaptea expoziție de obiecte casnice din material plastic. Apoi ieşim din oraş şi mărim viteza. Tovarăşul meu de drum se plictiseşte repede să admire peisajul şi începe să cotrobăie prin cutii. Revine lângă mine după ce a dat lovitura la pişcoturi, dar nu apucă să ronțăie prea multe că am şi ajuns în Malu-Mare. Pătrund în curtea Redutei şi parchez Tragusta în umbra unei pergole năpădită de caprifoi şi glicine. Din hol se aude o maşină de scris țăcănind fără întrerupere: e Mirandolina, care

de câteva zile şi-a asumat rolul de secretară, fără să o roage nimeni. Arunc o privire pe geam şi mă conving că nu m-am înşelat. Stă la o măsuţă scundă şi, de la locul meu de observaţie, îi văd genunchii rotunzi şi pârguiţi ca două mere Parmen aurii. A îmbrăcat o rochiţă de casă de satin negru, presărată cu legume şi fructe, cu nasturi în faţă, foarte scurtă, care-i lasă braţele şi picioarele descoperite. Pe cap şi-a legat o eşarfă violetă; e un spectacol plăcut, pe cinstea mea, parcă m-aş repezi în hol să-i dau bună-ziua, dar nu, nu trebuie să uit că suntem dezamăgiţi şi că dânsa a rămas în Malu-Mare, numai şi numai spre a putea fi la dispoziţia autorităţilor, pentru cercetări. Ocolesc intrarea principală. Îmi dau brusc seama că am nevoie să fiu singur, să reflectez. Prin geamul bucătăriei răzbeşte afară, în valuri, un miros plăcut de cafea prăjită. E extraordinar câtă cafea se bea în casa asta: aproape un kilogram pe zi, o să ajungem la pepeni! Pişcot, foarte sensibil la mirosuri, dă semne de agitaţie. Hai, măi ţâcă, pe faleză, să stăm pe o piatră şi să privim în larg, ca Ovidiu în Fântâna Blanduziei.

Totuşi plaja nu e goală. Pe un cearşaf, eternul cuplu: Micşunească-Vicepreşedintele. Din nou o scenă idilică, Răducu o unge pe spate cu cremă Nivea şi-i povesteşte pe larg despre succesele avute de dumnealui în carieră. Cecilia, care are ochi de Argus, mă zăreşte de departe şi-mi face semn discret cu mâna să mă cărăbănesc. Ne retragem şi eu şi Pişcot, târâş, prin bălării, ca să nu stricăm pasenţa Micşunească.

O săptămână întreagă rătăcesc fără rost prin vilă. Sunt pe punctul de a lua noi şi importante hotărâri şi musafirii mei mă cam incomodează. În cele din urmă îl iau pe Pişcot în cârcă şi ne îndreptăm spre terasă, singurul loc unde se mai poate reflecta în linişte.

Dar nici aici nu ne putem bucura de mult râvnita singurătate. Raminagrobis, întins într-un şezlong cât e el de lat, visează cu ochii închişi, fără a dormi. În alt colț, Genoveva, într-un fotoliu de răchită, cu picioarele sub ea, răsfoieşte o revistă de mode, privind din când în când spre locul unde dormitează marele cunoscător al sufletului omenesc. Avem ocazia să surprindem şi un crâmpei de discuție foarte instructiv:

— Fă-mi o cafea, gingaşo, comandă Mălai-mare fără a deschide ochii. Lucrez la un nou roman şi mi-e imposibil să-mi adun gândurile.

— Da, Big.

— Ce da? Crezi cumva că nu sunt în stare să mă concentrez?

— Nu, Big. Ziceam că dacă vrei cafea, mă duc imediat să-ți fac.

Iată-ne, deci alintați şi pe englezeşte, că pe româneşte s-au terminat toate giugiulelile. Şi asta fără nici un efort special din partea dumnealui! Da, nu există dreptate pe lumea asta! Mă pregătesc să întrerup acest dialog nesărat, când genialul meu prieten o opreşte din drum pe blânda secretară a directorului general, cu o nouă poruncă:

— Mai fără zahăr, copilaş, ai să ții minte?

— Da Big. Ştiam, dar e bine că-mi mai atragi şi tu atenția.

Genoveva are în priviri ceva de câine savant, gata să-ți indice, fără greș, primele cinci litere ale alfabetului. Pufăi dezgustat, ca o focă azvârlită de furtună departe de țărm, în mijlocul uscatului, și-i fac semn să pună două cafele, sau trei dacă bea și ea. Auzindu-mă, Raminagrobis deschide un ochi încețoșat și mă întreabă cum am rezolvat problema cu Arhibald.

— L-am luat de guler și l-am azvârlit în trenul de patru și douăzeci. Dacă încearcă să revină, îl cotonogesc. N-avem nevoie de huligani aici.

În ultimele zile, distinsul meu confrate, Arhibald, își dăduse arama pe față. Venea noaptea târziu și-i bătea în ușă Alidadei, pe motiv că are să-i comunice lucruri importante. Bineînțeles, fata nici nu se gândea să-i deschidă. Fiindcă bruta nu renunța, colaboratoarea mea se refugiase în camera Mirandolinei, apoi părăsise litoralul pe furiș, fără să-și ia la revedere, numai și numai ca să scape de insistențele fostului ei partener de coregrafie. În nopțile următoare, animalul îndrăznise să bată și la ușa Mirandolinei și asta mă determinase să intervin cu fermitate și să-l dau pe ușă afară.

— Era de datoria mea, ca gazdă, nu înțeleptule?

— Păi sigur că da, aprobă Raminagrobis. Te știm cu toții cât ești de scrofulos la datorie.

Cafeaua adusă de Genoveva miroase frumos, dar n-am plăcerea nici s-o gust măcar. Vocea Mirandolinei mă cheamă imperios în hol. „Te caută familia Niculescu!...” Nu-mi dau seama cine ar putea fi ăștia decât când dau cu ochii de dânșii. Sunt Țoancă-mică și Gicu, veniți în vizită de bunăvoință și pentru a ne aduce ultimele vești din târg. Povestea cu ouăle de brontozaur a fost dată pe

față şi tot oraşul vuieşte. Cel de-al optulea pui de curcă abia fusese botezat, Berghimbosu îi puseseră numele, când a izbucnit scandalul. Acum toată lumea ştie că brontozaurii sunt pui de curcă sadea, iar cei doi directori ar intra şi în gaură de şarpe, de ruşine. De câte ori Decebal Marinescu iese pe stradă, totdeauna se găseşte cineva care să dea drumul, din vreo curte, la niscaiva pui, dinainte pregătiți, numai aşa, ca să-şi bată joc. Şi trebuie ținut seama că Decebal Marinescu e necăsătorit, fetele au început de pe acum să-l ocolească, iar sâmbăta trecută, la Casa de Cultură, nici una n-a acceptat să danseze cu bărbatul-cloşcă, pentru a nu se face de râs. Din acest motiv, directorul Muzeului şi-a cerut transferul, ca şi Villanova de altfel, dar n-au câştigat nimic fiindcă au fost mutați disciplinar unul în locul celuilalt, deci tot în Malu-Mare au rămas. Puii sunt crescuți în curtea muzeului, s-au făcut mari şi toată lumea de pe litoral vine să-i vadă şi să le aducă de mâncare. Încasările au crescut enorm, muzeele au devenit rentabile, îşi scot cheltuielile şi dau şi beneficii frumuşele. Un inspector venit de la centru a consemnat toată această situație într-un referat, sugerând chiar să se generalizeze experiența de la Malu-Mare şi la celelalte muzee din țară, iar muzeografii să fie puşi să clocească în acord, urmând a li se stabili o normă şi a fi remunerați, fiecare după numărul de pui pe care îi aduce pe lume.

În timp ce Țoancă-mică bârfeşte, mă distrez, desigur, dar îl şi inspectez din priviri pe Gicu. Profesorul e bărbierit la sânge şi are pantofii lustruiți, semn că viitoarea soție îşi ia în serios atribuțiile de îndrumare şi

control. Iată un lucru care, după părerea mea, îi face cinste.

— Aşa... şi venind încoace, continuă Ţoancă-mică, sărind de la una la alta, ne-am întâlnit în poartă cu poştaşul. Aveţi o ilustrată din Palermo. Un scris încâlcit, nu înțelegi nimic din ce e mâzgălit acolo.

Mirandolina, reuşeşte totuşi să o descifreze. Ne scrie tanti Adelaida, femeia cu barbă, în numele întregului colectiv. Rândunica a trecut şi ea apa, înfăşurată în nişte prelate. Probabil cu complicitatea celor trei taţi ai ei, sentimentali, fraieri şi lacrimogeni. Să le fie de bine, acum nu mai am nici o pretenție. Imediat după sosirea la Palermo, cei doi emisari ai ordinului Magdalenelor, au reuşit să stăvilească o epidemie de psittacoză care bântuia regiunea de mai multe săptămâni. Au izbutit aceasta, spun ei, cu ajutorul sfântului Bartolomeo di Siracuza şi, mai ales a sfântului Pancraţiu. Mai departe, tanti Adelaida mă informează că circul Alessandro a început seria unor noi succese răsunătoare în sudul Italiei, foarte aplaudaţi fiind celebrii „Trio Mascheratti” pe care i-am cunoscut şi eu destul de bine.

— Parcă erau numai doi, îmi amintesc eu.

— S-a adăugat şi protejata ta, Rândunica, precizează Mirandolina cercetând ilustrata.

— A mea?... Doamne fereşte! Poate a lui Gicu...

Ţoancă-mică îl priveşte mustrător pe profesor.

— Vezi Gicu? Toată viaţa o să te urmărească amintirea păcatului săvârşit.

— L-au iertat ăia ce le-a furat ouăle?

— Petrescu-Villanova n-a zis nimic... de altfel dânsul n-a avut decât de câştigat de pe urma substituirii. I-a şi majorat salariul lui Gicu, mi se pare cu douăzeci şi cinci pe lună. Nu, Gicu?... Dar nici Decebal nu-l mai urăşte acum; am stat eu de vorbă cu el şi am reuşit să-l împac. Ar trebui să-mi mulţumeşti, Gicu! Mă simţeam şi eu nițel vinovată: cel de-al treizecilea ou fusese luat de mine încă de la început. Voiam să i-l fac cadou lui Gicu cu ocazia căsătoriei noastre. Dar acum nu mai are valoare: ouăle de brontozaur nu se mai poartă la Malu-Mare.

— Şi cu colecţiile particulare cum mai stai? îl întrebai eu pe muzeograf.

— Le dau dracului, răspunse Gicu răsucind pălăria în mână. Puţin îmi pasă de ele.

După ce plecară cei doi inconştienți rămăsei singur cu Mirandolina. Trebuia să spun ceva şi nu ştiam ce. Până una-alta îmi turnai un pahar mare de Campari, despre care se afirmă că stimulează inteligența.

— Ai văzut cât de mult îl iubeşte? spusei eu în sfârşit, după ce golii paharul. E în stare să şi fure pentru el! E-hei!... Nu, Pişcot, nu mă trage de păr, că mă laşi fără el.

Mirandolina mă privea şi, pe neaşteptate, ochii ei străluciră. Era iarăşi vechea şi adorabila mea Mirandolină, care mă vrăjise din prima clipă a prieteniei noastre; tandră şi zâmbitoare, fără ironiile ei de mai târziu. Ca să nu scap paharul din mână, îl pusei repede pe tejgheaua barului şi aşteptai să văd ce mai urmează.

— Vino la mămica, scumpule! şoptea dânsa întinzând braţele către mine, cu un gest cunoscut şi, din păcate,

aproape uitat. Îmi venea să cad de pe scaun şi, tocmai când mă pregăteam să fac un salt de leopard prin aer şi să străbat, într-o fracţiune de secundă, distanţa ce ne despărţea, îmi dădui seama că vorbele şi chemarea ei îi fuseseră, în realitate, adresate lui Pişcot. Mă desumflai într-o clipă, în timp ce şmecherie ăla mic o zbughi imediat în braţele ei. Cred şi eu că acolo era mai bine. Îmi turnai un nou Campari şi constatai cu această ocazie că mâna-mi tremură. Alături, într-o nişă, se găsea un clopoţel de argint cu care puteai să chemi la ordine personalul de serviciu. Îl agitai cu putere apoi mă repezii la telefon. Era un telefon interior.

— Dă-mi legătura cu terasa. Alo, Raminagrobis?...

— Maestrul lucrează, spuse Genoveva. Cine îl caută?

— Dracu'! Ascultă fetiţo, la prânz o să mâncaţi singuri. Eu şi Mirandolina avem treabă. Consolează-i şi pe Vice şi pe Micşuneasca.

— Am să comunic maestrului.

Mirandolina ridicase capul şi mă privea intrigată. Fii fără grijă, fugitivo, că te lămuresc în curând şi pe tine. Să scap mai întâi de coana Veta.

— Ia-l pe Pişcot, îi ordonai eu madamei, dă-i de mâncare în bucătărie şi culcă-l imediat după asta!

— Să-l culc ziua nămiaza mare?

— Faci cum îţi spun eu, nu cum doreşti dumneata! Dacă vrei şi explicaţii... s-a obrăznicit... poftim! La revedere!

Mă apropiai apoi de Mirandolina cu paşi elastici, ţinând dinţii strânşi. Cu energia pe care o degajam aş fi mişcat acele unui manometru aflat în orice punct al încăperii. Ea se ridică palidă, se aştepta probabil să o

pocnesc şi nu ştia de ce, poate doar pentru a dovedi că dreptatea se află în permanență şi în mod sistematic, numai şi numai de partea mea. Dar intențiile mele erau altele. Îi trecui o mână pe sub genunchi şi o ridicai în aer ca pe un fulg.

— O să cam ai de furcă cu mine, scumpo, de-aci încolo, îi spusei eu privind-o cu compasiune. N-or să-ți mai meargă toate şiretlicurile.

— Nici ție, gâfâi ea, apoi se relaxă dar nu încercă să scape din strânsoarea de fier a brațelor mele vânjoase.

— Foarte bine! Să vedem care pe care.

După această discuție, musafirii vilei Reduta nu ne-au mai văzut o săptămână sau două, cine mai ține socoteală de asta. Şi nici n-aveau de unde să afle că noi, în tot acest timp, am stat ascunşi într-o cabană la munte, că acolo a plouat tot timpul, că începusem să ne plictisim şi că ne certam iarăşi, în fiecare zi, ca-n vremurile bune de odinioară...

SFÂRŞIT

Cuprins

Capitolul I SĂ-ȚI FIE ȚĂRÂNA UŞOARĂ, LEOPOLD!
Capitolul II BRANDY OF NAPOLEON!
Capitolul III STRATEGIA UNOR BĂRBAȚI SINGURI

Capitolul IV SIRENA ŞI ACOLIŢII EI DAU PESTE UN RECHIN-TIGRU
Capitolul V ÎNCEPE RĂZBOIUL CELOR TREIZECI DE OUĂ
Capitolul VI ÎL BAT MĂR PE VICEPREŞEDINTE
Capitolul VII O CRIZĂ DE EPISTAXIS
Capitolul VIII ÎI SILIM PE GANGSTERI SĂ ÎNCHEIE CONTRACT
Capitolul IX PREA MULTE LOVITURI DE TEATRU!
Capitolul X HOŢUL DE PĂGUBAŞ SUNT CHIAR EU!
Capitolul XI IA FIINŢĂ SOCIETATEA BURLACILOR
Capitolul XII BANDA LUI BRUTUS STRÂNSĂ CU UŞA
Capitolul XIII CUM SE DESCIFREAZĂ UN MESAJ MISTERIOS
Capitolul XIV BABY ŞI ÎNCĂ ŞASE PUI DE BRONTOZAUR
Capitolul XV PE MASA DE TORTURĂ!
Capitolul XVI SĂ NU MAI BEM V.S.O.P.!
Capitolul XVII E MAI UŞOR SĂ DRESEZI UN TIGRU!